EMMA CLAYTON
Un nou viitor e pe cale să explodeze
RĂCNETUL
Un thriller SF cu un copil minune decis să salveze lumea

EMMA CLAYTON

RĂCNETUL

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CLAYTON, EMMA
Răcnetul / Emma Clayton; trad.: Elena Roxana Vizireanu. –
Bucureşti: Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-286-9

I. Vizireanu, Elena Roxana (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

EMMA CLAYTON
The Roar
copyright © Emma Clayton, 2008
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ROXANA VIZIREANU

© Editura RAO, 2008
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-286-9

Pentru Jake și Molly

„Nu orice strălucește-i aur,
Adesea ni se spune-așa,
Când unii viața-și dau în dar
Pentru un lucru în zadar."

Negustătorul din Veneția – William Shakespeare

1

Soarele apunea peste Oceanul Atlantic şi, în timp ce se scufunda cu reflexe de aur topit în valuri, o fată într-o navă *Pod Fighter* săgetă aerul, ca un văl de graffiti peste un tablou care înfăţişa un peisaj, iar pentru câteva momente soarele şi marea tremurară.

Ellie zbura rapid la altitudine joasă, cu ochii aţintiţi la orizont, spre nord. În locul trăgătorului din spatele ei se afla o maimuţă capucin pe nume Puck, ale cărei sprâncene se mişcau în timp ce mânca popcorn şi admira controalele pentru arme. Puck era fericită că nu se mai afla în camera ei şi că avea lucruri noi la care să se uite. Nu ştia că ele fugiseră sau în ce pericol se aflau. Dar Ellie era sigură că, atunci când Mal Gorman avea să afle de dispariţia lor, el îşi va dori să îi felieze ca pe şuncă şi să îi mărunţească până la mărimea prafului cosmic.

– Dar nu o să îl las eu, şopti Ellie. Şi oricum trebuie să ne prindă mai întâi.

În timp ce zburau spre nordul întunecat, îndepărtându-se de căldura soarelui, Ellie se întreba dacă părinţii ei îi păstraseră hainele. Trecuse mai mult de un an de când Mal Gorman o răpise şi ştia că el le zisese că ea nu mai trăia.

„Nu, se gândi fata cu părere de rău, probabil că le-au aruncat."

Pentru un moment, se întrebă dacă aveau să o recunoască. Probabil că s-ar speria să o vadă. Poate că ar bate la uşă şi ei s-ar uita la ea ca la o străină, şi i-ar spune să plece. În timp ce

Ellie lua în considerare posibilitățile de la capătul călătoriei ei, simți cum i se urcă panica în gât și acceleră până când viteza fu atât de mare încât tot ce mai vedea erau ultimele raze reflectate în apă. Nava *Pod Fighter* săgeta aerul, lăsând în urmă cicatrici sonice și, în timp ce ea clipi des pentru a-și scutura o lacrimă, se înclină puțin spre stânga, vârful aripii se lovi de marginea unui val și nava reacționă ca și cum se lovise de piatră – bum! Pentru o nanosecundă, crezu că nu mai avea scăpare în timp ce nava amenința să se învârtă cu totul pe orizontală spre peretele imens de apă.

– Fir-ar! sudui ea, aprinsă la față din cauza efortului de a se redresa. Dacă și-ar mai fi pierdut atenția încă o dată, sigur nu ar mai fi scăpat. Trebuia să fi învățat că plânsul nu ajută; plânsese o mare de lacrimi de când Mal Gorman o răpise, lacrimi care nu o ajutaseră, doar logica și hotărârea puteau face asta.

Încetini, expirând pentru a se liniști, și verifică în vizor coordonatele. Apoi, cu un răget care parcă mușca din valuri, nava țâșni peste ecuator în cerul turbulent al emisferei nordice.

– Mergem acasă, spuse Ellie. Și nici măcar Mal Gorman nu ne poate opri.

***

Era ora trei dimineața la Londra când Mal Gorman fu trezit cu vestea că Ellie evadase. El trebuia să fie în vacanță; prima după mai mult de un an, dar, în loc să se relaxeze în hotelul lui scump, străbătea camera în lung și-n lat, cu papucii puși greșit în picioare și capul zvâcnind. Se simțea prea bătrân ca să mai alerge peste tot după o fată de doisprezece ani într-o navă furată. Transmițătorul rotund de deasupra urechii sale drepte strălucea în timp ce vorbea cu unul din oamenii lui.

– La ce oră a plecat?

– Nu știm, domnule, răspunse bărbatul spăsit. Se pare că nimeni nu știe *exact* când a plecat.

– De ce? urlă Mal Gorman, cu ochii de un gri șters aproape ieșindu-i din orbite. Ce se întâmpla acolo? Dansați cu toții cancan la popota ofițerilor? Dădeați o petrecere în pijamale?

– Nu, domnule, răspunse bărbatul. Doar că... s-a strecurat fără să fie văzută.

– S-a strecurat dintr-o cameră încuiată de pe o navetă spațială?

– Da, domnule, zise bărbatul. Am tot încercat să ne dăm seama cum a reușit, dar nu avem nici imaginile de la camera de supraveghere pentru că le-a distrus înainte să plece. A reușit cumva să intre în fiecare navă *Pod Fighter* și să le infesteze sistemul de zbor cu un virus, ca să nu o putem urmări.

– Incredibil, șuieră Gorman. Ce adunătură de cretini incompetenți! Cum se poate ca o fată de doisprezece ani să evite câteva sute de soldați și să evadeze de pe o stație orbitală a Pământului?

– Nu știu, domnule, se scuză bărbatul. Dar programatorii lucrează la nave, iar jumătate din ele sunt deja funcționale din nou. Suntem pregătiți dacă aveți nevoie de noi. Putem fi acolo în zece minute. Bărbatul ezită, apoi întrebă:

– Știe Secretul?

– Da, replică Gorman, cu greutate. Dar nu cred că din cauza asta a fugit. I-am spus recent că părinții ei o cred moartă. Cred că asta a supărat-o. A luat și maimuța?

– Da, domnule.

– O, nu! Gorman simți o durere în piept încercând să-și imagineze consecințele cauzate de sosirea acasă a lui Ellie cu o maimuță capucin neagră. Se așeză cu greutate pe pat și își căută pe sub lampă pastilele Veșnicia. Avea o sută opt ani și era dependent de ele.

– Ce vreți să facem, domnule?

Mal Gorman se gândi o clipă, trecându-și mâna uscată peste ultimele fire firave de păr cărunt. Nu voia să o ucidă pe Ellie; până la urmă, petrecuse un an antrenând-o, iar ceilalți doi copii pe care îi răpise muriseră. Și îi plăcea de ea; era bosumflată și încăpățânată, dar atât de inteligentă, încât ar fi

fost păcat să o ucidă acum. Dar, dacă nu o puteau controla pe o stație orbitală ca *Regina Nordului*, nu ar fi putut să facă asta nicăieri. Ellie cunoștea Secretul și se îndrepta spre casă cu un animal viu. Era la fel de periculoasă ca o bombă nucleară.

Gorman se aplecă și apăsă un buton de deasupra patului din camera de hotel, care făcu draperiile să se despartă și să dezvăluie o priveliște uluitoare a Londrei. Noile Turnuri Aurii, scoase parcă din paginile celor *1001 de nopți*, străluceau ademenitor în jurul lui, amintindu-i de câte ar fi trebuit să vadă a doua zi. Pufni supărat și se întoarse cu spatele la priveliște.

– Măcar știm încotro se îndreaptă, spus el. Se duce în văgăuna aia de oraș, Barford North, să-și vadă familia. Să se patruleze pe coasta de sud a Angliei și cereți și ajutorul poliției. Spuneți-le că are un animal cu ea. Vor fi atât de speriați să nu fie infestați cu Ciuma Animalelor, încât se vor bate pentru cele mai mari arme. Trebuie uciși *amândoi* înainte să ajungă acasă și să ia legătura cu cineva.

– Da, domnule.

– Adică să-i distrugeți, spuse Gorman. Vreau să-i pasați, sfărâmați, tocați și îngropați undeva sub o tonă de ciment. Ai înțeles?

– Da, domnule.

– Și acționați rapid. Ar trebui să mă bucur de vacanță. Sunați-mă când o găsiți.

Gorman smulse transmițătorul de la ureche și îl aruncă pe pat. Apoi strigă după majordomul lui, Ralph, și îi ordonă să pună de ceai. Presimțea că nu avea să doarmă bine nici în noaptea aceea și că nici de plimbat a doua zi nu putea fi vorba.

– Ellie, prostuțo, zise el, n-ai să reușești.

***

Ellie își amintea fiecare detaliu din noaptea în care fusese răpită de Mal Gorman și, în timp ce zbura spre casă, amintirile îi alergau prin vene ca un venin. Își amintea ce mâncaseră la cină și că mama ei fusese îmbrăcată în albastru, că se răstise

la fratele ei, Mika, pentru că o ciufulise, și că nici măcar nu își luase la revedere când plecase din apartament. Alergase pe scări, pentru că liftul nu funcționa, și de atunci nu-și mai văzuse familia.

Fusese noaptea perfectă pentru o răpire. Norii se rostogoleau grei peste Barford North, înghițind lumina lunii, iar ceața din valea Tamisei îmbrățișa pământul, încât sutele de turnuri de refugiați păreau să plutească asemenea unor pietre de mormânt într-un imens cimitir înfricoșător. Nu era multă lume pe pasajele pietonale care se înfășurau în jurul turnurilor ca niște șerpi de beton și, nerăbdătoare să fie cu prietenii ei, Ellie alerga cât de repede putea, cumva și conștientă că ceva nu era în regulă, că se ascundea ceva în umbră. Dar când mâinile lui Gorman se strecurară de acolo, îmbrăcat în negru ca un ninja, cu ochii ca niște crăpături, ea nu avu timp să își dea seama ce se întâmplă. Nu-și aducea aminte de atingerea mâinilor lui sau de înțepătura din gât – într-o clipă, se întreba dacă are destui bani pentru un shake de căpșune Fab[1], în următoarea – mintea ei aluneca într-un loc întunecat ca moartea.

Când se trezise, o durea capul și îi era rău, dar nu înțelesese imediat ce se întâmplase cu ea. Totul în jurul ei era alb și dur, și mirosea a dezinfectant de toaletă. Era ca și cum s-ar fi trezit într-un rai groaznic și nu își putea aduce aminte să fi murit. Dar nu începuse să îi fie frică decât după ce își dusese mâna la cap și descoperise că părul îi fusese tuns. Părul ei lung și negru nu mai era. Din cauza șocului, Ellie se dezmeticise imediat și se ridicase subit, ochii negri arzându-i. Se privise și observase că nici hainele nu erau la fel; noii ei pantofi sport și blugii îi fuseseră luați și înlocuiți cu un costum alb și niște pantofi îngrozitori care arătau ca niște șosete cu bile cauciucate pe tălpi. Îi smulsese și îi zvârlise în perete, apoi se ridicase și se împleticise până la fereastră, iar șocul produs de ceea ce văzuse fusese incredibil. Văzuse Pământul strălucind departe, nu mai mare decât o minge de tenis. Clipise și îl găsise tot acolo, mic și nesemnificativ. Își trecuse mâinile prin rămășițele părului. Se rotise în loc de

[1] Fab: fabricat *(fabricated* în engl., în original). (n.tr.)

vreo două ori întrebându-se ce să facă. Apoi răbufnise: plânsese și urlase, și lovise în ușă, cerându-le să îi dea drumul și să îi înapoieze hainele, și să o lase să plece acasă. Dar nu venise nimeni. Lovise cu pumnul în ușă până când mâinile i se umflaseră și i se învinețiseră, apoi se ghemuise în pat, speriată și confuză.

Câteva ore mai târziu, venise un bătrân îmbrăcat într-un costum și se așezase la capătul patului. Era așa de slab, încât Ellie îi putea vedea craniul și fiecare os al mâinilor pe sub pielea pergamentoasă. Avea ochii calmi și gri și puțin zâmbitori în timp ce îi spunea lui Ellie cât de specială era și că o alesese dintre mii de copii, ca și cum ea ar fi trebuit să fie încântată de faptul că o răpise și că îi tăiase părul. Și când acesta își dăduse seama că nu era așa – pentru că ea aruncase cu o farfurie de mâncare în el –, ochii lui emanaseră o întunecime mai ostilă decât prăpastia cosmică dintre ea și familia ei și când îi spusese că, dacă nu se poartă frumos, nu avea să îi mai vadă niciodată, ea tremurase de frică.

Timp de un an, muncise din greu și încercase să fie cuminte, motivată de dorul imens de a fi cu familia ei, de a fi sărutată de mama ei, de a fi îmbrățișată de tatăl ei și de a dormi în micul dormitor pe care îl împărțea cu fratele ei geamăn, Mika. Dar, în ziua în care Mal Gorman îi spusese Secretul, Ellie știa că el nu avusese niciodată intenția să îi dea drumul; nu se putea întoarce niciodată acasă cu un asemenea secret.

– Te urăsc, Mal Gorman, spusese ea, și îmi doresc să-ți fi ținut gura aia închisă!

Dar câteva din lucrurile pe care el o învățase erau folositoare. În cea mai mică măsură, îi dăduse toate uneltele necesare pentru a evada, și asta fusese mai ușor decât ar fi crezut. Nava *Pod Fighter* pe care o conducea era un ciob ascuțit de metal negru curbat și sticlă, cu butoane puternic colorate ce acopereau fiecare centimetru din suprafața cockpitului. Cu un an în urmă nu ar fi știut să zboare cu ea. Atunci, încă avea probleme să-și găsească peria de păr.

În sfârșit, apăru o rază de lumină pe orizontul nordic, care se transformă rapid în marginea de beton atinsă de sare a

Zidului. Pentru o clipă, se simți foarte fericită. În spatele Zidului se afla familia ei. În spatele Zidului se găsea coasta de sud a Angliei, adică acasă. Dar fericirea ei fu repede înghițită de teamă. Apropierea de cei dragi o făcea să îi fie și mai dor de ei.

Adăpostită de întuneric, pluti deasupra mării care se așternea în fața ei ca un monstru negru săpat de apă. Uitându-se la grămada înaltă de beton, i se strânse stomacul. Zidul fusese construit în timpul Ciumei Animalelor, cu mult înainte ca Ellie să se nască, dar toată copilăria ei, auzise povestea lui, încât ajunsese la fel de familiară ca și poveștile pe care i le citea mama ei înainte de culcare. Dar cea a Zidului nu era nici pe departe la fel de amuzantă ca *Vântul prin sălcii* sau *Winnie de Pluș*, pentru că, în loc de animale prietenoase care au parte de aventuri, era vorba despre animale turbate cu apucături violente, criminale; animale care smulgeau portierele mașinilor pentru a-i ucide pe cei aflați înăuntru.

Când Ellie era mică, de câte ori venea vorba despre Zid, ea începea să plângă, nu pentru că ar fi fost speriată de animale, ci pentru că îi era milă de ele.

– Nu trebuie să îți fie milă de *animale*, o corecta mama ei, ci de *oameni*.

– Săracii urși și tigri, și păsări, și cârtițe! plângea Ellie. Bietele animale! Sunt toate moarte! Noi le-am ucis!

– Desigur că le-am ucis, îi răspundea mama ei, exasperată. Ar trebui să le omorâm înainte să ne ucidă ele pe noi. Dar acum locuim în incinta Zidului și nu trebuie să ne mai facem griji din cauza animalelor acelea nesuferite. Acum întinde-te și culcă-te.

Ellie era cuminte și se întindea, și se culca, dar niciodată nu încetase să îi fie milă de animale.

Zidul era cel mai mare monument de pe planetă construit de oameni. Se ridica la cincizeci de metri de la nivelul mării și înconjura partea superioară a Pământului, incluzând nordul Europei, nordul Rusiei și Canada. Acolo unde era atins de sare, Zidul era încrețit, iar sus era brăzdat de ploaie. Acolo unde îi apăra pe oameni pe uscat, fundația Zidului se întâlnea cu

stratul de rocă pentru ca animalele să nu poată săpa pe sub el. În partea de sus, erau trei rânduri de sârmă ghimpată electrificată care ar fi putut tăia în fâșii un rinocer. La fiecare șaptezeci și cinci de metri erau turnuri de supraveghere unde stăteau borgi Ghengis: borgi de luptă înalți de trei metri, înzestrați cu temperamentul unor viespi, și arme cu laser cu care ar fi putut transforma un elefant în carne uscată.

Prin ecranul panoramic Ellie îl văzu pe cel mai apropiat borg legănându-și imensa armă. În întuneric, ochii lui roșii păreau cei ai unui demon. Dar lui Ellie nu îi era frică de borgii Ghengis; aceștia nu s-ar fi gândit că avea un animal cu ea și că voia să îl ducă după Zid. Îi era frică de ceea ce se afla după Zid. Oamenii lui Gorman aveau să o aștepte pe partea cealaltă, învârtindu-se prin zona hotelurilor de pe coasta Brighton și sigur aveau trăgători cu ei, nu o maimuță cu o pungă de popcorn. Ellie respiră adânc.

„O poți face. Știi că poți."

„Avea o șansă bunicică, se gândea ea, dacă zbura prin Londra, pentru că ar fi putut să călătorească prin întunericul de la primul nivel, Umbrele. Apoi ar fi urmărit câmpia inundată din valea Tamisei până în orașul ei natal, Barford North, chiar la sud de Oxford." Noile orașe pentru refugiați erau construite pe pontoane pentru a fi deasupra apei, așa că ar fi putut să zboare pe sub ele, folosindu-le ca adăpost. Ar fi fost foarte periculos, dar nu mulți dintre oamenii lui Gorman s-ar fi aventurat să o urmărească.

Își dădu jos căștile și luă o gură de apă. Apoi, cu greu își desfăcu hamul și se întoarse să verifice dacă cel al lui Puck era destul de strâns. Puck fusese un cadou de ziua ei de la Mal Gorman.

„Sau, mai bine zis, mită, se gândi ea, pentru a o face să muncească mai mult. Acum probabil regreta că i-a dăruit un animal."

– Toți vor fi surprinși să te vadă, zise ea. Și foarte speriați.

Își mușcă buza, imaginându-și cum va țipa mama ei la vederea unei maimuțe capucin vii și își făcu o notă în gând să intre în apartament și să închidă ușa înainte să o arate. Asha era

îngrozită chiar şi de poze cu animale. Chiar şi la patruzeci şi trei de ani de la construirea Zidului încă mai era câte o sirenă de ciumă imensă, galbenă pe cea mai înaltă clădire din fiecare oraş, în caz că vreun animal ar fi reuşit să pătrundă. Puck era ca un coşmar pentru ei, dar Ellie n-o putuse lăsa în nici un caz singură pe navă. Nu era vina ei.

Era uşurată să vadă că maimuţa dormea. Nu părea foarte periculoasă. Punga de popcorn i se rostogolise în poală şi expresia feţei ei era liniştită, ca şi cum şi ea se visa acasă. Luă punga, o închise şi o puse într-o parte lângă scaunul lui Puck.

– Vise plăcute! îi şopti ea, bucuroasă că maimuţa nu ştia ce se întâmplă. Degetele ei se mişcară şi fata i le atinse cu blândeţe.

Era aşa un miracol, atât de frumos. De fiecare dată când se uita la ea, îşi simţea inima plină de uimire. Faţa ei maronie era încadrată de blană aurie. Membrele îi erau negre până la cot, ca şi cum şi le-ar fi scufundat în cerneală. Pe corp, avea blana mai lungă şi de o nuanţă de un auriu mai închis şi avea o creastă neagră – o bandă de blană încurcată pe vârful capului – cu care îi stătea bine. O chema Puck şi era neastâmpărată din fire[1], un animal de companie cumplit. Dar Ellie nu dădea vina pe ea. Ştia că şi ei îi e dor de familia sa şi singurul mod în care putea să îşi transmită tristeţea era printr-un comportament maliţios şi distructiv. Săraca de ea nu avusese voie să iasă din cămăruţa ei timp de şase luni de zile. Îi strânse centura mai bine.

– Ei, pur şi simplu nu te înţeleg, îi şopti ea. Dar eu da.

Se pregăti să zboare din nou. Îşi simţea corpul slăbit numai după mişcarea pe care o făcuse pentru a se întoarce la Puck şi îşi dădu seama cât era de obosită. Nu reuşise să mănânce sau să doarmă în cele câteva zile de dinainte să evadeze.

„Trebuie să am grijă să nu mă pierd cu firea iar, se gândi ea, dar nu peste mult timp, poate o jumătate de oră sau mai puţin, voi fi acasă cu familia mea."

---

[1] Joc de cuvinte între numele Puck şi „puckish" *(neastâmpărat* în engl., în original). (n.tr.)

Își puse casca și se așeză confortabil în scaun. Își legă centura, verifică panoul de comandă și apoi porni motorul, simțind valuri de anxietate unduind în ea când îl auzi torcând. Nava se înălță și puterea ei vibră prin mâinile ei. Cel mai apropiat borg Ghengis se uită la ea cu ochii lui roșii cum trecu peste Zid și traversă fâșia de apă care o despărțea de țărm. Ajunse la Brighton în mai puțin de un minut și oamenii lui Gorman coborîră din nori ca un roi de muște.

– Comitetul de primire, șopti ea cu sarcasm. Ce drăguț din partea voastră că ați venit.

Își simți stomacul fremătând de frică, dar zbură spre ei strângând din dinți și, cu o mișcare de rotire rapidă ca un fulger, țâșni prin spațiul dintre două hoteluri și încă ar mai fi avut loc.

– Ia vedeți dacă puteți mai bine! strigă ea în timp ce ieși pe partea cealaltă și vira rapid pentru a evita ciocnirea cu un bloc.

Ajunsese într-un culoar îngust din spatele hotelurilor pe malul mării. Pe margine erau containere cu deșeuri și mașini pe perne de aer parcate. Doi luptători o așteptau la capăt și deasupra ei putu distinge freamătul unui cargobot al poliției. Nu o putea lua în sus și nici înainte, așa că vira strâns la stânga, ocolind milimetric colțul unui balcon în timp ce țâșni în spațiul întunecat dintre alte două clădiri.

„Asta e singura scăpare", se gândi ea, ieșind într-un centru comercial și intrând imediat între două magazine pentru a evita roiul de nave ale poliției care veneau spre ea. Știa că, dacă stătea mai mult de o secundă în bătaia armelor lor nu ar fi supraviețuit. Dar mai jucase jocul ăsta și la antrenamente, făcându-și drum printr-un labirint întunecat plin cu monștri lacomi într-un simulator de zbor. Singura diferență era că acolo avea trei vieți, dar acum, în realitate, avea una singură.

***

– Se folosește de clădiri pentru a se ascunde.

– Normal că asta face, se răsti Mal Gorman atât de tare încât i se crăpară buzele. Doar nu o să zboare pe deasupra lor ca să vă jucați voi de-a țintașii! Încotro se îndreaptă?

– Spre Londra.

– O să zboare prin Umbre, ghici Gorman. Încercați să o faceți să ajungă la al doilea nivel, unde este mai multă lumină. Du toți oamenii acolo, acum!

2

Până când Ellie ajunse la marginea Londrei, reuşi să nu mai gândească mişcările, ci doar să reacţioneze în faţa labirintului de beton cu zecile de monştri care o urmăreau. Devenise una cu nava, ca un călăreţ experimentat pe un cal bine antrenat şi, deşi era foarte obosită atât fizic cât şi psihic, zbura mai bine decât o făcuse vreodată şi încet-încet reuşi să treacă mult înaintea lor.

Londra arăta ca un tort monstruos cu două etaje, cel de jos întunecat, cel de sus strălucind ca un strat de lumină aurie şi argintie. Îşi dădu repede seama că drumul ei prin Umbre era blocat de o barieră de nave de poliţişti, aşa că trase să urce spre cel de-al doilea nivel. Turnurile Aurii ale noului oraş erau o combinaţie perfectă de curbe organice şi spirale elegante cu spaţii deschise între ele. Ştia că avea să fie foarte expusă printre ele şi că cele câteva minute, cât i-ar fi luat să traverseze Londra, aveau să fie cele mai periculoase.

***

– S-ar putea să o vedeţi curând, spuse o voce de bărbat. Este la nivelul doi, se îndreaptă chiar spre dumneavoastră.

– Chiar aşa? răspunse Gorman sumbru.

Se duse până la peretele de sticlă al camerei de hotel şi se uită pe cer după vreun semn. Era aproape patru dimineaţa şi în

miile de apartamente de lux luminile erau stinse; doar câteva taxiuri zburătoare aşteptau leneşe în jurul lor.

„Foarte bine", gândi el, imaginându-şi ce revoltă s-ar fi stârnit dacă ar fi murit oameni în timpul urmăririi.

Peretele începu să vibreze. Îl atinse cu degetele lui ciolănoase şi câteva secunde mai târziu un sunet asurzitor săgetă norii de deasupra lui. Se uită în sus şi nu văzu decât câteva urme care se îndepărtau în linie dreaptă.

– Tocmai v-am auzit deasupra mea, zise Gorman.

– Da, noi suntem, strigă vocea de bărbat. Când a ajuns la marginea oraşului, a zburat în pătura de nori, dar suntem pe urmele ei, de data asta nu mai scapă.

Zgomotul se pierdu, iar Gorman se holbă la cer, dorindu-şi să poată vedea mai mult. Într-un final, îi auzi întorcându-se şi o clipă mai târziu o navă ca un cap de lance, cu doi colţi, din metal curbat şi sticlă ieşi din nori şi zbură chiar în direcţia lui cu câteva sute de kilometri pe oră. Din instinct, făcu un pas înapoi şi se uită la picăturile de ploaie de pe fereastră cum tremură în timp ce Ellie viră strâns, la câţiva metri de el, spre acoperişul hotelului. Cinci nave de asalt veneau după ea; se despărţiră către dreapta şi către stânga în loc să se ia după ea. Din cauza zgomotului produs de motoare, Gorman îşi acoperi urechile cu mâinile.

– O mai vedeţi? strigă el, când zgomotul încetă.

– Da, domnule, o forţăm să coboare.

– Foarte bine, vedeţi să ajungă la Turnuri şi apoi spre sol.

– Da, domnule.

Turnurile Aurii începură să se lumineze în timp ce locatarii treziţi din somn îşi aprindeau luminile şi îşi trăgeau perdelele pentru a vedea ce se întâmplă.

– Se pare că avem spectatori, zise Gorman. Să nu daţi greş.

– Nu, domnule, am un sentiment că de data asta o prindem. Nu are nici o şansă.

Câteva clipe mai târziu, Gorman o văzu pe Ellie ieşind din nori cu un grup mare de nave de asalt pe urmele ei. Privi cu sufletul la gură în timp ce ea execută un şurub perfect printre

Turnuri şi apoi începu un joc de-a şoarecele şi pisica în jurul lor, oferind un spectacol incitant de viraje şi manevre acrobatice, lăsându-i pe urmăritori în spatele ei. Gorman nu se putu abţine să nu zâmbească uitându-se la încercările oamenilor lui de a o prinde; scăpa de fiecare dată, ca un peşte alunecându-le printre degete, iar ei o luau în direcţia greşită sau se rostogoleau în aer pentru a evita Turnurile. Nu o aveau în vizor destul timp pentru a apuca să tragă în ea.

Ellie viră atât de strâns în jurul unui dom auriu din vârful unui Turn, încât un borg care îl curăţa căzu. O secundă mai târziu, se opri brusc, iar urmăritorii fură luaţi prin surprindere şi trecură de ea. Gorman ar fi putut ghici ce avea să se întâmple şi inspiră lung în timp ce două nave se ciocniră cu alta care venea spre ei, plonjând într-o clădire. Primele două explodară într-o minge de foc atât de intensă, încât lumina îi arse ochii lui Gorman, iar forţa impactului sparse peretele de sticlă şi îl aruncă pe pat. Casca îi căzuse. Încă îmbrăcat în pijamale şi în papuci, căută disperat casca şi şi-o puse înapoi la ureche, unde licări iar.

– Tu ai fost? strigă el, dar nu primi nici un răspuns. Tot ce putea auzi erau ţipetele celor din stradă. Se dădu jos din pat şi merse pe covorul plin de cioburi până la gaura unde fusese fereastra înainte. Îngenunche şi privi peste margine, simţind că îi vine rău de înălţime când se uită spre străzile aflate la sute de metri sub el. Navele explodaseră la impact şi erau răsfirate pe toată lungimea Noului Arc de Marmură. Toate ferestrele pe care le putea vedea erau sparte, oamenii ieşeau din clădiri, iar cerul se umplea de sunetul sirenelor.

Încercă să ia legătura cu altcineva.

– Mal Gorman sunt, unde e?

– Nu ştim, domnule.

– O să fie în Umbre. Trimite jumătate din oameni acolo şi restul să o aştepte la ea acasă, în Barford North. S-ar putea să fie nevoie să îi ucidem familia, aşa că aveţi grijă să nu fiţi văzuţi.

***

În haosul provocat de explozie, Ellie fugi, foarte afectată de șocul cauzat. Își dădu seama că probabil îi cunoștea pe câțiva dintre bărbații care o urmăreau – îi dăduseră dulciuri sau prăjiturele din acelea cu fructe de cremă deasupra, care îi plăceau, sau imagini-hologramă cu animalele ei preferate, sau pur și simplu o încurajau când se descurca bine la antrenamente. Și ea tocmai văzuse cum unii dintre ei explodaseră în nave și se prăbușiseră într-un turn plin cu oameni adormiți.

„Dar încercau să mă omoare! strigă ea în sinea ei. Acum nu se poartă drăguț. Dacă nu mureau ei, muream noi. Și nu vreau ca Puck să moară așa. Și nu vreau să omor oameni! Vreau acasă!"

Zbura neatent, disperată să scape de ei și la marginea celui de-al doilea nivel al Londrei trase în jos scurt, vira și zbură în întunericul din Umbre.

Avea șase ani când începuseră să construiască al doilea nivel al orașului și își aducea aminte cum stătea pe jos, în pijamale, cu fratele ei geamăn, uitându-se cum se înalță stâlpii la televizor. Ea mânca piure de căpșune dintr-un bol cu ursuleți dansatori pe margine, iar Mika mânca dulceață pe pâine prăjită fără coajă, unul lângă altul, cu picioarele încrucișate, într-un moment rar în care erau tăcuți amândoi.

Stâlpii se ridicau în fața lor, ca picioarele unor uriași, membrele în parcurile orașului și capetele în nori. Erau lăudate ca fiind minuni ale ingineriei moderne de către mulți politicieni.

– Am luat în considerare toate opțiunile, spunea premierul, și am decis să construim un al doilea nivel peste Londra, pentru că numai așa putem să rezolvăm problema inundațiilor și a suprapopulării. De când locuim în spatele Zidului, pur și simplu nu este loc pentru toți!

– Mamă! Tată! Ia uite! strigase Ellie, cu ochii strălucind de bucurie. Vor construi un palat de zâne peste Londra!

Mama ei se întoarse către televizor și își scăpă brioșa pe jos.

– Vai de mine! *Ce* vor să facă?

– Ți-am zis, insistă Ellie. Construiesc un palat de zâne!

– Nu pentru toți, murmură mama ei, uitând de brioșă și așezându-se să se uite la un model al noului oraș învârtindu-se

pe ecran. Doar cei bogați vor locui în al doilea nivel al palatului, Ellie. Cei săraci, ca noi, vor fi uitați în întuneric.

Ellie nu înțelesese ce voia să spună mama ei atunci și fusese supărată că iar nu erau de acord, dar, în timp ce zbura prin Umbre și îl văzuse cu ochii ei, și își dădu seama cu tristețe că mama ei avusese dreptate. Se strecură printre stâlpii uriași, zgomotul motorului ei ricoșând ca o bilă grea din acoperișul de metal, și se gândi la milioanele de oameni care locuiau în felia aceea de întunecime umedă, fără cer, în clădiri suprapopulate și umede, unii dintre ei stând în apă până la glezne, în timp ce bogații locuiau în palatul de zâne cu turnuri aurii. Știa că săracii trăiau așa deoarece nu credeau că au altă soluție și ea știa că fuseseră minți, că lumea în care trăiau nu era chiar așa cum credeau ei.

– O să vă spun adevărul, zise ea. Și Mal Gorman va regreta ziua în care s-a născut.

Avea nevoie de o pauză. Nu voia să se oprească în locul acela de coșmar, dar mâinile îi tremurau atât de tare, că nu și le putea controla și fu nevoită să aterizeze pe acoperișul unui bloc acoperit de mucegai, cu sute de ferestre sparte. Opri motorul, își smulse casca și rămase pur și simplu liniștită, ascultând plânsetele unor bebeluși din apartamentele umede de sub ea.

Se întoarse să o consoleze pe Puck. Arăta ca și cum fusese băgată în mașina de spălat și își arăta dinții în mod agresiv, creasta ei fiind și mai încâlcită, iar ochii sclipitori, fricoși.

– Îmi pare rău, Puck, spuse ea cu regret. Nu voia să o mângâie, întrucât știa că nu dorea să fie atinsă; în loc de asta, căută una din pungile cu mâncare. Se rupseseră și se împrăștiaseră pe podea, popcorn și alune, mâncare pentru maimuțe și fructe uscate. Adună o mână de mâncare și i-o răsturnă în poală. Se uită la ea cum căuta o alună.

– Ești mai bine? o întrebă ea, în timp ce Puck o inspecta cu ochii săi căprui. Puck mirosi aluna cu suspiciune, dar o mâncă.

– Bravo, spuse Ellie, înseamnă că nu te simți chiar atât de rău.

Voia să iasă din navă ca să își întindă picioarele când auzi sunetul motoarelor venind dinspre sud. Nu se așteptase să fie

găsită atât de repede și fu cuprinsă de o teamă care o făcu să se topească în scaun. Nu se simțea pregătită și pentru prima dată de când evadase fu copleșită de panică. Respiră adânc, încercând să-și controleze emoțiile, dar plângea, iar bărbia îi tremura în timp ce se chinuia să-și pună centura și casca peste părul transpirat.

„Trebuie să fii pregătită, își spuse. Sau vom muri."

Porni motoarele și coborî cu nava spre masa de apă întunecoasă care fusese înainte râul Tamisa, răsucindu-se spre vest, spre casă.

Începu să-și dea seama că fusese o greșeală să zboare prin Umbre; clădirile erau mult mai mici, majoritatea construite în secolele al XIX-lea și XX, când nu erau așa mulți oameni. Nu avea unde să se ascundă decât după stâlpii imenși și imediat se trezi cu o turmă de nave după ea și aerul deveni încărcat de lasere cu care se trăgea în ea și care o ratau milimetric, orbind-o, încât aproape că nu vedea pe unde zboară. Înțelegea că sunt hotărâți de data asta; starea lor se schimbase de când colegii lor muriseră și voiau vărsare de sânge. O auzi pe Puck țipând de frică în timp ce ea se ferea și se răsucea, efectuând manevre imposibile printre stâlpi. Chipurile din familia ei îi dansau prin fața ochilor orbiți în timp ce încerca să nu mai fie atentă la țipetele maimuței din spatele ei. Luptă pentru Puck până în ultima clipă, dar ei erau prea mulți, și ea prea obosită.

– Nu! țipă ea când simți nava încasând o lovitură din plin. Panoul de control din fața ei începu să lumineze haotic, apoi se stinse și dintr-odată se trezi într-un întuneric total, prăbușindu-se ca o pasăre moartă către apa neagră și rece unduind.

***

De când dispăruse Ellie, fratele ei geamăn, Mika, dormea în patul ei. Camera lor era micuță; cele două paturi suprapuse răsăreau dintr-un perete, separate doar printr-o fâșie de loc de dulapul în care își țineau hainele și jucăriile. Se certau tot timpul pe spațiu de când erau foarte mici, mai ales în legătură

cu paturile. Mika insista să doarmă deasupra, şi asta o scotea pe Ellie din minţi.

– Nu e corect! ţipa ea la el. Mereu dormi sus!

– Asta pentru că eu mi-o doresc mai mult ca tine, răspundea el, întorcându-se cu spatele la ea.

– Ba nu!

– Nu mai ţipa la mine, Ellie. Eşti nesuferită.

Apoi Ellie trăgea tare de marginea păturii lui şi încerca să o ia cu totul de pe el într-o frenezie, şi el o ţinea bine, încă cu spatele la ea, amândoi hotărâţi să nu cedeze.

– Te urăsc! striga ea.

– Ba nu, răspundea el încet, lucru care o supăra şi mai tare. Mă iubeşti.

– Nu te complimenta singur. Eşti naşpa.

– Şi apropo, Ellie, eu sunt mai mare, aşa că patul de sus mi se cuvine de drept.

– Mai mare cu numai zece minute, porcule egoist!

Se opreau numai când interveneau părinţii. Dacă nu ar fi fost ameninţaţi cu înfometarea, că vor dormi pe jos sau că nu vor mai vedea lumina zilei niciodată, cei doi s-ar fi certat de la răsăritul până la apusul soarelui, din cauză că erau atât de asemănători. Amândoi aveau aceeaşi combinaţie de sânge italian şi indian, amândoi aveau ochii negri, intensificaţi prin pasiune şi inteligenţă. Pe măsură ce crescuseră, se lungiseră şi erau pe rând încăpăţânaţi şi schimbători, supăraţi în pat, apoi energici şi amuzanţi şi jucăuşi.

– Nu vă e uşor cu ei, spusese învăţătoarea lor, doamna Fowler, cu o privire ofilită. Nu ştiu cum vă descurcaţi.

Dispariţia lui Ellie îl afectase atât de mult pe Mika încât chiar şi un an după aceea simţea aceeaşi disperare ca şi în noaptea în care se întâmplase. Dar cel mai rău, după cum credeau părinţii lui, era că refuza să creadă că ea murise. Mika refuzase să participe la înmormântare, în ciuda rugăminţilor părinţilor săi, şi rămăsese acasă supărat, în patul lui Ellie. Şi, începând cu acea zi, de câte ori venea vorba despre asta, el se enerva, aşa că nu mai îndrăzneau să-i vorbească despre Ellie.

Nu îi lăsase să-i schimbe aşternutul, pentru că păstra mirosul ei. Parcă spiritul ei era încă în cameră şi ei credeau că, atunci când murise Ellie, dispăruse şi o parte din Mika, aşa că ei îi plângeau pe amândoi. Fusese o perioadă îngrozitoare, când părea că soarele nu mai strălucea pentru ei şi fusese înlocuit de o gaură neagră.

Mika era sigur că Ellie nu era moartă. Poliţia le spusese, imediat după dispariţia ei, că cel mai probabil căzuse de pe pasarelă şi se înecase în apa strânsă de inundaţii. Dar el nu şi-o putea imagina pe Ellie căzând de pe pasarelă – nu era atât de proastă. Pentru a cădea din greşeală ar fi trebuit să se urce peste balustradă şi, mai mult, purta noii pantofi sport pe care îi primise de Crăciun. Era atât de mândră de ei încât ţipase la el pentru că dăduse din greşeală peste unul din ei în cameră. Nu avea cum să se fi căţărat cu ei peste balustradă, mai degrabă ar fi evitat băltoacele pentru a nu-i uda.

Mika ştia că ea este departe, pentru că putea simţi legătura dintre ei întinsă ca o coardă invizibilă şi îl durea. Era supărat pe părinţii lui, pentru că renunţaseră la ea şi era neîncrezător în cei care îi spuneau că este moartă. Poliţia, procurorul care se ocupase de deces, profesorii lui – îi ura pe toţi şi trăia într-o lume numai a lui, în care o aştepta pe sora lui şi nimeni altcineva nu avea voie acolo.

În timp ce Ellie se zbătea pentru viaţa ei în jurul Turnurilor Aurii din Londra, Mika se trezi, alert şi cu inima bătându-i puternic. Se ridică în capul oaselor pe întuneric, întrebându-se dacă o visase pe ea, dar nu îşi putu aduce aminte.

– Ellie? şopti el, dar ştia că fata nu era aproape. Simţi altceva totuşi, ceva ciudat în jurul lui. Îşi ţinu respiraţia ca să poată asculta liniştea, zgomotele din noapte şi îl auzi pe tatăl lui cum se întoarce pe partea cealaltă şi murmură ceva în somn, dar erau şi alte sunete care erau neobişnuite şi se strădui să le audă. Da, se auzeau voci înfundate prin perete. Erau oameni în holul din afara apartamentului lor. Îşi apăsă urechea de perete şi ascultă pentru un timp. Nu putut distinge cuvinte, îşi dădu doar seama că încercau să vorbească încet şi că erau mulţi, majoritatea

bărbați. Se simți speriat și se întoarse în pat, astfel încât era pe jumătate jos și se întrebă dacă să-și trezească părinții și să le spună.

Se decise că nu va face asta.

Se uită la ceasul care lumina intermitent la capătul patului. Era ora patru dimineața. Ce se întâmpla acolo? Se auzea mult trafic, neobișnuit de mult pentru noapte. Se ridică și se duse încet înspre fereastră, ridică jaluzelele și împietri din cauza șocului. O navă a Poliției plutea foarte aproape. Polițiștii mâncau hotdogi în timp ce li se scurgea ketchup pe pantaloni și abia după câteva secunde își dădură seama de băiatul dezbrăcat care se holba la ei cu ochi negri, sfidători. Pentru un moment, înghețară și ei, apoi fețele lor roșiră de vinovăție și nava țâșni la dreapta, la adăpost. Mika coborî jaluzelele, panicat și își căută cu stângăcie pantalonii pe podea, cu inima bătându-i puternic. Îi găsi și îi trase pe el, blestemând, fiindcă se împiedicase de ceva ascuțit, apoi se repezi în living, unde dormeau părinții lui pe o canapea extensibilă.

– Mamă! Tată! Treziți-vă! șopti el frenetic. Se întâmplă ceva ciudat.

Ei se foiră. Tatăl lui se ridică într-un cot și își frecă fața cu mâna.

– Poftim? murmură el somnoros, cu fața boțită, ca și când dormise cu ea în pernă.

– Sunt oameni pe hol, șopti Mika, grijuliu. Și polițiști care mănâncă hotdogi în dreptul ferestrei mele.

– De ce crezi asta? îl întrebă mama lui, ridicându-se pe perne. Ești sigur că nu ai visat iar urât, Mika?

– Nu, insistă el. I-am văzut. Am auzit ceva și apoi am ridicat jaluzelele. Când m-au văzut, au dispărut. Arătau vinovați, ca și cum ar fi pus ceva la cale!

Părinții lui se ridicară cu greu din pat și își puseră halatele.

– Uită-te pe fereastră, David, îi spuse mama, cu ochii strălucindu-i în întuneric.

Tatăl pufni nerăbdător, ca și cum ar fi zis că își pierdea timpul. Dădu la o parte perdelele și se uită printr-o crăpătură

dintre jaluzele. Nu zise nimic ceva timp, iar Mika stătea lângă el, respirând adânc şi întrebându-se de ce îi era aşa de frică.

– Nu e nimic acolo, Mika, spuse într-un sfârşit. Uită-te şi tu.

Ridică jaluzeaua pentru ca Mika să se poată uita. Mama lui îi puse mâna pe umăr, ocrotitoare, în timp ce toţi trei se uitau la nimic altceva decât ciment înnegrit, nori care se rostogoleau şi ploaie.

– Da, dar v-am zis, insistă Mika. Când m-au văzut, au plecat. Uitaţi-vă afară, i-am auzit vorbind. Îi dădu jos mâna mamei sale dintr-un gest şi simţi un val cunoscut de frustrare şi durere pentru că nu îl credeau.

– Bine, spuse tatăl lui, calm, uitându-se cu subînţeles la mama lui. Merse pe lângă pat spre uşă.

– Nu, nu te duce, zise Mika, răzgândindu-se.

Tatăl lui se opri.

– De ce îţi e atât de frică? întrebă el. Chiar dacă sunt oameni afară, sunt sigur că există o explicaţie foarte bună pentru asta.

– Nu ştiu, răspunse Mika, confuz. Pur şi simplu.

– Haide, spuse Asha, asigurator. Ne uităm şi apoi te poţi duce la culcare fără griji.

Uşa se deschise, iar micul apartament fu inundat cu o lumină slabă, galbenă. Tatăl lui ridică din umeri şi ieşi din holul gol.

– Vino şi uită-te singur, spuse el şi toţi trei rămaseră în hol, în picioarele goale pe cimentul murdar, uitându-se la rândul de uşi în spatele cărora domneau liniştea şi pereţii mucegăiţi. Dar la numai câţiva metri de ei, pe casa scării şi în lift se ascundeau oamenii lui Mal Gorman care fuseseră trimişi să supravegheze apartamentul; treizeci de oameni cu degetele zvâcnindu-le pe trăgace, aşteptând ordinul pentru a-i ucide.

– Să intrăm, spuse Asha, uitându-se de-a lungul coridorului, cu dinţii clănţănindu-i. Este foarte frig, iar tu te trezeşti în trei ore să pleci la şcoală.

Mika se întinse înţepenit în pat, în timp ce mama lui încercă să-l învelească. Îşi dorea să nu mai fie aşa grijulie cu el, ca şi cum ar fi fost un copil, şi era şi foarte supărat; îl făcuseră să se simtă ca un prost, pentru că nu fusese nimeni pe hol.

– Ai mâncat tăiței în pat? îl întrebă Asha, uitându-se dezgustată la petele roșii de pe așternutul lui Ellie.

– Da, răspunse el, înfierbântat, întorcându-i spatele și îmbrățișând pătura murdară.

– Va trebui să o spălăm, Mika.

– Nu, spuse el, alarmat.

– Dar nu îi mai poartă mirosul, răspunse ea, nerăbdătoare din cauza oboselii. Miroase a picioare și a sos de tăiței.

– Ba miroase ca Ellie, spuse el, întorcându-se pentru a se uita urât la ea. Și nu vreau să fie spălată până nu se întoarce acasă.

Asha era o femeie frumoasă la cincizeci de ani. Sângele ei indian o înzestrase cu oase fine, păr negru și ochi pe care îi moșteniseră și copiii. Dar, în timp ce se uită în ochii lui Mika și simți cât era de supărat și îndurerat, se ofili ca un copac sub semnul primului sărut de foc.

– Gata, se răsti ea. Ellie este moartă de mai bine de un an și, cu cât accepți asta mai repede, cu atât vom putea să mergem mai departe! Nu e drept, Mika!

– Nu, spuse Mika încet, cu lacrimi în ochi. Voi vă înșelați. Nu a murit. O pot simți.

O simțea mai mult decât își dădea seama. În timp ce nava lui Ellie fu lovită și se prăbușea în apa întunecată din Umbre, se simți ca și cum primise o lovitură în piept. Încercă să strige, dar nu avea cu ce, plămânii lui nu aveau aer și nu putea inspira. Orbit de panică, reuși să se întoarcă în pat, disperat după ajutorul mamei sale, dar, deși voia să se miște și să vorbească, simțea o presiune deasupra lui, o greutate rece apăsându-l. Stătea întins, paralizat, ascultând un zgomot teribil, neștiind că el îl producea, un șuierat ca și cum i-ar fi fost tăiată traheea. Cădea în întunericul înghețat.

– Mika, strigă Asha, aplecându-se pentru a-l ține de umeri. Ce se întâmplă? Dar el nu putea răspunde, doar ochii lui negri o implorau să îl salveze.

– David, strigă ea. Cheamă salvarea!

3

Mal Gorman coborî în Umbre pentru a vedea cu ochii lui dovezile morții lui Ellie și a lui Puck. Voia să le privească trupurile scoase din râu și închise bine în coșciuge, ca să fie sigur că nimeni nu avea să afle că răpise un copil sau că un animal trecuse de Zid. Știa că era vina lui; i-l dăduse lui Ellie ca animal de companie și îi subestimase acesteia capacitățile, și, deși știa sigur că nu avea să își piardă slujba, nu voia să recunoască niște greșeli atât de grave. Mal Gorman nu era obișnuit să greșească și își simțea creierul înțepat ca de albine din cauza asta. Dar cum ar fi putut el să știe că un copil de doisprezece ani va fi în stare să evadeze de pe o stație orbitală? Ellie era extraordinară; era atât de puternică și de ciudată, și, deși era ușurat că maimuța murise, era enervat că pierise și Ellie. Nu avea cum să mai descopere de ce era atât de specială și nu ar mai fi putut să o folosească. Se simțea ca și cum ar fi spart o vază prețioasă și se uita la cioburile așternute la picioarele lui.

„Dar mai erau și alții ca ea, își aminti el, nu mulți, dar destui."

Orele de dinaintea răsăritului în Umbre erau asemenea celor de la miezul nopții, apus și după-amiaza devreme, întunericul artificial fiind foarte puțin pătruns de raza luminii în regim economic. Doar temperatura și vânturile variau; vara era cald și umed ca într-o conservă cu apă stătută, iar iarna era foarte frig. Indiferent de sezon, umezeala se agăța de clădiri, acoperind totul cu un mucegai care provoca boli de plămâni fatale.

Mal Gorman ura Umbrele, mai ales la ora cinci fără un sfert dimineața, când se presupunea că el este în vacanță. Stătea pe puntea bărcii poliției, înaintând pe vechea albie a Tamisei, uitându-se la peisajul dezolant al clădirilor scufundate pe jumătate în apa murdară. Râul ieșise de mult din matcă și acoperise zona mai joasă a orașului. Zări ruinele pline de licheni ale galeriei *Tate Modern* și ale Turnului Londrei, dar nu se bucură de o astfel de privelițte; aceste obiective erau lipsite de interes și dezgolite de valoare.

Sub punte echipajul pregătea micul dejun și câțiva polițiști mâncau ouă Fab și carne conservată și beau ceai, având armele așternute pe podea. Gorman se simțea prea obosit și prea stresat pentru a mânca.

„Dar ce a fost mai rău a trecut, se gândi el. În curând, voi reuși să uit de muncă, apoi mă voi bucura de vacanță."

Tremură și își ridică gulerul de la palton, pentru a-și proteja gâtul de vântul nemilos. Tovarășul său de pe punte era Comisarul Poliției de pe râu. „Un om cu un caracter insipid", gândea Gorman, „care își petrecea ziua pescuind cadavre din apă și noaptea se îndopa în restaurantele de lux din Turnurile Aurii". Ochii lui erau malițioși, fața îi era grăsuță, iar pielea, pătată și pământie.

– Nu știu cum poți munci aici, spuse Gorman.

– Ei, te obișnuiești, răspunse comisarul, bărbia tremurându-i ca un aluat moale. Nu o să dureze mult. Băieții știu unde s-au prăbușit și au destulă experiență – ea va fi cadavrul cu numărul douăzeci pescuit în seara asta. Trebuie să îi scoatem, altfel încep să miroasă. Mmmm, simt miros de cârnați.

– Ai încredere în oamenii tăi? întrebă Gorman.

– Da, spuse comisarul după o scurtă pauză. Și-au luat cu ei costume protectoare și măști. Sunt atât de speriați, încât au tras la sorți ca să se hotărască cine se duce după ei. Nu vor spune nimănui. Nici soțiile sau copiii nu i-ar mai atinge dacă ar afla că au intrat în contact cu un *animal*.

– Foarte bine, zise Gorman. Pentru că, dacă le scapă ceva despre ce iese din navă, am puterea, de la Guvernul de Nord, să îți distrug viața. Ai înțeles?

– Da, domnule, răspunse comisarul, cu bărbia tremurându-i în continuare. Rămase tăcut câteva clipe, curățându-și murdăria de sub unghii. Mal Gorman avea ceva care îl speria mai mult decât grozăviile din apa întunecată de sub ei.

Gorman se uită peste marginea bărcii. Deasupra apei plutea un covor de gunoi în putrefacție. Pe lângă barcă trecură o păpușă fără ochi, grotescă și acoperită de mizerie, ambalaje de fast-food și un pantof sport acoperit de mâl.

„Ce mizerie", se gândi el. Patruzeci și trei de ani de trai în spatele Zidului însemnaseră dezlănțuirea iadului pe Pământ. Întreaga populație era îngrămădită pe o treime din spațiul inițial pentru a scăpa de animale și fiecare hectar de pământ fusese folosit pentru a se construi pe el. Câmpurile, pădurile, parcurile și grădinile nu mai existau. Nu mai era loc decât pentru ciment și pentru oameni. Gorman avea o cabană frumoasă de lemn în Canada înainte de Ciuma Animalelor. Acolo, obișnuia să se ducă în vacanță, nu la Londra. Dar frumoasa lui cabană fusese demolată pentru a face loc unui bloc, iar sute de oameni locuiau pe spațiul care fusese înainte grădina lui.

– Aha, spuse comisarul, trezindu-l pe Gorman din reveria dureroasă. Se uita spre silueta unei bărci aflate la distanță de ei, în apropierea vechii clădiri a Parlamentului.

– O să ajungem chiar la timp să îi vedem pe oameni cum îi scot. Apoi luăm un mic dejun copios, nu-i așa? Ca să alungăm frigul. De fapt, cred că voi mânca vreo doi cărnați Fab cât așteptăm.

Gorman se uită după el cum se strecoară cu trupul lui imens prin ușa micuță, cam ca o pernă prin ascunzătoarea unui șoarece.

„Ce om dezgustător", se gândi el.

Îi era frig, era obosit și voia să stea jos să își odihnească genunchii. O blestemă pe Ellie în timp ce se plimbă în sus și-n jos pe punte, dorindu-și ca totul să se termine mai repede și să

se poată întoarce în camera lui călduroasă din hotelul de pe nivelul doi.

„Ce bine că părinții o credeau oricum moartă, se gândi el, imaginându-și cât de indignați ar fi fost dacă ar fi aflat ce se întâmplase, de fapt, cu fiica lor."

Gorman își pierduse cabana din cauza Ciumei Animalelor, dar în alte privințe cauza disperării unora fusese motivul pentru care viața lui se îmbunătățise considerabil; din cauza ciumei erau multe posturi bune disponibile, așa că reușise să avanseze în cadrul Guvernului de Nord și devenise ministrul Dezvoltării Tinerilor. Avea un birou luxos în noua clădire a Parlamentului, și *Regina Nordului*, o întreagă stație orbitală, se afla sub comanda lui. Era unul dintre cei mai bogați și mai influenți oameni din Nord. Așa că el era bucuros că apăruse Ciuma Animalelor. Nu s-ar fi descurcat la fel de bine altfel. Și celălalt aspect grozav, după părerea lui, era că reproducerea fusese interzisă timp de treizeci de ani, deoarece nu era destul loc pentru toți. Așadar, nu numai că avea o slujbă mult mai bună, dar reușise să își cheltuie banii obținuți la restaurant fără să aibă vreun copil la masa de alături care să țipe din toți rărunchii sau care să își frece budincă în păr. Își amintea cât de nepoliticoasă fusese Ellie și cât de nerecunoscătoare. De fapt, toți fuseseră așa; cei trei copii pe care îi răpise proveneau din familii sărace de refugiați și ar fi trebuit să îi mulțumească pentru că le acorda atenție. Le dăduse cadouri și dulciuri și ceva de făcut, dar ei plângeau tot timpul că le era dor de familiile lor, iar acum erau toți morți. Își dădu seama că avea nevoie de o nouă tactică pentru următoarea încercare.

În curând, ar fi avut nevoie de mii de copii, nu numai de trei, și ar trebui să știe cum să îi controleze. Nu putea face nimic dacă ei plângeau tot timpul sau încercau să fugă. Dar, înainte să se poată gândi cum să înceapă din nou, trebuia să rezolve problemele cauzate de greșelile lui anterioare.

Motorul bărcii se opri în apropierea bărcii de salvare și pluti în liniște cei zece metri care le despărțeau. Barca de salvare era mult mai mare decât barca poliției, stătea mai mult în

apă şi avea o punte mai lată. La pupa era o macara imensă, neagră, proiectată să ridice obiecte mari din apă. Nişte bărbaţi aruncară funii pentru a lega cele două bărci una de alta şi puseră o scândură lată între cele două pentru a se putea trece. Gorman îl privi pe comisar clătinându-se pe scândură – care se arcuia sub imensa lui greutate –, apoi îl urmă pe puntea lată a bărcii de salvare. Bărbaţi îmbrăcaţi în costume protectoare şi cu mănuşi aduseră două coşciuge albe: unul mare pentru Ellie şi unul mai mic pentru Puck.

Echipajul era constituit din poliţişti cu pelerine de ploaie negre şi şepci. Braţul macaralei se ridica peste apă şi Gorman se uită cum un bărbat controla maşinăria care strângea funia metalică ce semăna cu cea a unei undiţe, scârţâind din cauza greutăţii navei în care se afla Ellie.

– Aproape că i-au scos, spuse comisarul, luând un cârnat Fab din buzunar şi îndesându-l în gură pe orizontală.

Scafandrii tocmai ieşeau din apă. Păreau grăbiţi şi se luptară să-şi scoată măştile în timp ce se rostogoliră ca focile pe punte.

– Trăiesc! strigă unul dintre ei, panicat. Ce să facem?

Gorman şi comisarul se repeziră până la prora bărcii şi se aplecară peste margine să se uite prin apa murdară. Nava era chiar aproape de suprafaţă şi o puteau vedea pe Ellie zbătându-se în interiorul golului de aer dinăuntru, părul negru lovindu-i-se frenetic de chip în timp ce izbea în parbriz pentru a-l deschide.

– Măi să fie! spuse comisarul. Nu scapi de ea aşa uşor.

– Nu mai ridicaţi! strigă Gorman. Aduceţi arme! Vreau să vină şase oameni înarmaţi aici, acum!

Comisarul se uita ca hipnotizat în apă, inima bătându-i puternic, deoarece observase maimuţa capucin din nava scufundată. Nu mai văzuse un animal adevărat din copilărie, de pe timpul ciumei. Văzu o scăpărare de blană aurie, nişte dinţi ascuţiţi dezveliţi şi o mână micuţă apăsând parbrizul.

– Fir-ar! spuse el, speriindu-se. Nu am costum. Mai bine aştept în cealaltă barcă.

Făcu un pas îndărăt, apoi încă unul, spre scândură, dar bărbaţii care se grăbeau în direcţia opusă îl aduseră înapoi.

Poliţiştii se uitară îngroziţi peste marginea bărcii în interiorul navetei scufundate şi văzură ceva ce pentru ei era un adevărat coşmar.

– Ucideţi-i! ordonă Mal Gorman. Trageţi în ei prin parbriz!

Bărbaţii ezitară. Puck dispăru pentru o clipă, iar Ellie se uită la ei cu ochii plini de lacrimi. Era doar un copil.

***

Ellie şi Puck se aflau pe fundul albiei râului de mai bine de-o oră. Greutatea apei apăsa pe geam şi îl făcea să scârţâie, iar după ce ochii lui Ellie se obişnuiră cu întunericul, văzu forme înfricoşătoare în jurul ei: alge negre trecătoare, care păreau spirite demonice care voiau să îi tragă afară din punga de aer şi să îi înece. Era atât de frig şi de întuneric şi ceea ce simţea ea era mai mult decât groază, încât se îneca în frică. Nu putea respira. Frica o strângea în jurul pieptului ca nişte centuri de fier şi nu o lăsa să respire. Îi desfăcu centura lui Puck, o trase lângă ea şi se îmbrăţişară în întuneric, aşteptând ca apa să intre. O puteau auzi făcându-şi loc pe la motor, dar, printr-un miracol, cockpitul rămăsese neinundat. Gorman avea să vină după ei. Ellie ştia că bătrânelul malefic nu ar mai fi riscat şi s-ar fi asigurat că erau morţi şi ea nu ştia sigur dacă să se simtă uşurată sau îngrozită. Dacă nu venea, ar fi murit sufocaţi când nu ar mai fi fost oxigen în cockpit, iar, dacă venea, ar fi fost împuşcaţi. Aşa că ea aşteptă şi se gândi cum să facă să trăiască şi să ajungă acasă. În timp ce lanternele scafandrilor luminară apa, ea citi frica din ochii lui Puck şi asta îi dădu putere. Avea să înoate până acasă prin apa murdară dacă era nevoie, cu Puck agăţat de spatele ei.

Scafandrii ataşară frânghii de navă, iar Ellie o simţi legănându-se în timp ce fu ridicată. Inima îi bătea nebuneşte în momentele în care aştepta ca nava să iasă la suprafaţă şi, când îi văzu pe bărbaţi aplecaţi peste margine, fu cuprinsă de panică pentru un moment şi încercă să deschidă parbrizul blocat cu mâinile, apoi se gândi la ceva mai bun.

– E în regulă, şopti ea, foarte aproape de urechea lui Puck. O să reuşim. Trebuie să ne păstrăm calmul.

Îl puse pe Puck pe după gâtul ei, trase aer în piept şi îşi concentră privirea pe parbriz până când acesta începu să strălucească. Doar Gorman îşi dădu seama de ce avea să se întâmple. Văzu cum expresia lui Ellie se schimbă şi recunoscu imediat concentrarea intensă a ochilor ei negri.

– Aveţi grijă! strigă el, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Dar fu prea târziu; toţi cei din barcă fură împroşcaţi cu apă murdară în urma exploziei. Următoarele momente fură confuze. Unii bărbaţi îşi scăpaseră armele pe punte, iar acum şi le căutau prin întuneric. Alţii fuseseră orbiţi de apă şi se ştergeau cu mânecile costumelor protectoare. Până să îşi revină ei, Ellie dispăruse, nava se umplea cu apă, iar comisarul se împiedica pe punte cu o maimuţă pe cap.

– Ajutor! strigă el. Aaaa!

Se mişca înainte şi-napoi. În disperarea lor de a se îndepărta de maimuţă, bărbaţii uitaseră de arme şi începuseră să alerge de colo-colo, ca şi cum s-ar fi jucat Scaune Muzicale[1] fără nici un scaun rămas, iar toată agitaţia îl speriase şi mai mult pe Puck. Pentru că nu o vedea pe Ellie şi pentru că voia să oprească toată tevatura şi tot zgomotul, maimuţa îl muşcă pe comisar de urechea dreaptă, apoi îşi înălţă capul, îşi dezveli dinţii plini de sânge şi ţipă la bărbaţi ca şi cum ar fi fost posedat. Era cea mai înfricoşătoare imagine pe care o văzuseră vreodată – sângele comisarului în gura maimuţei – şi împietriră, ca şi cum jocul s-ar fi schimbat în Statuile Muzicale.

– Nu staţi aşa ca nişte legume! strigă Gorman, căutând-o înnebunit pe Ellie. Trageţi în ea, proştilor! Unde e fata? Cineva să omoare maimuţa şi să o găsească pe BLESTEMATA AIA DE FATĂ!

Ellie se ţinea de marginea bărcii, cu picioarele în voia curentului. Apa era atât de rece încât ea era deja amorţită de la

---

[1] Joc în care concurenţii se plimbă în jurul unor scaune (mereu cu unul mai puţin decât numărul concurenţilor rămaşi în joc), pe muzică, iar când aceasta se opreşte, trebuie să se aşeze cât mai repede. (n.tr.)

piept în jos şi abia putea respira. Înecându-se cu apă şi tremurând, încerca disperată să se prindă mai bine de margine, să nu fie luată de curent.

„Puck nu ar supravieţui, se gândi ea, îngrijorată. Curentul este prea puternic, iar apa, prea rece."

Îi tremura maxilarul, şi mâna stângă i se desprinse pentru un moment şi abia apucă să se ţină. Îl auzi pe comisar ţipând după ce îl muşcase Puck, pe Gorman strigând la oamenii lui şi, însufleţită de dorinţa de a-şi salva prietenul, reuşi să se caţăre peste margine şi se duse între ei. Se speriară de ea. Arăta ca un înger copil în hainele albe ude, dar ochii îi erau la fel de negri ca adâncul apei. Îşi dădu părul după urechi şi îi aruncă o privire lui Puck, iar acesta sări cu putere de pe umerii comisarului şi ateriză în poalele ei, o ridică în braţe, cu spatele la ei şi cu capul ascuns în umărul ei.

– Ucideţi-i! urlă Gorman atât de înfuriat încât sunetul scos de el venea parcă dintr-o pereche de plămâni plini de frunze uscate. Repede!

Auziră ceva greu căzând în apă şi se întoarseră să îl vadă pe comisar zbătându-se îngrozit peste bord. Se uitară cum este înghiţit de întuneric, apoi se întoarseră, îşi ridicară braţele şi o ochiră pe Ellie. Nu mai ezitară de data asta; copila avea un animal de gât, ai cărui dinţi erau pătaţi de sângele comisarului şi, prin vreun fel de magie, reuşise să facă parbrizul navei să explodeze. Dar aveau să se întâmple lucruri şi mai ciudate în întuneric, înconjuraţi de apă. Aveau să îşi aducă aminte de întâlnirea cu Ellie şi Puck pentru mult timp.

În timp ce bărbaţii ochiră şi se pregătiră să tragă, ochii lui Ellie începură să ardă ca nişte cărbuni şi pielea ei să strălucească, de parcă ar fi avut o lumină pe interior. Mâinile bărbaţilor fură cuprinse de o senzaţie ciudată, ca nişte furnicături, de parcă venele lor erau invadate de energia ei, apoi armele începură să se zbată şi să se zvârcolească în mâinile lor, ca şi cum prinseseră viaţă şi voiau să scape. Copila nu se mişcă, nu clipi şi nu scoase nici un sunet, pur şi simplu îi privea cu calm. Nu puteau trage în ea. Armele refuzau să o ochească, nici ţinute în

ambele mâini. Şi, înainte să apuce să-şi dea seama de ceea ce se întâmplase, două arme erau la Ellie, iar celelalte zburaseră în râu. Bărbaţii se uitau la mâinile lor goale ca şi cum era prima dată când le vedeau, apoi la Ellie, înfricoşaţi.

– Nu vă apropiaţi, spuse ea încet, mişcându-se către scândura care făcea legătura cu cealaltă barcă. Sau vă ucid pe toţi.

Bărbaţii începură să se dea înapoi, îngroziţi şi câţiva chiar se uitară peste margine, parcă luând în considerare ideea de a sări şi ei peste bord în apa îngheţată.

– Rămâneţi pe loc! strigă Gorman. Iar tu, rânji Gorman la Ellie, dacă mai faci un singur pas, mama, tatăl şi fratele tău vor muri. Am oameni la tine acasă care aşteaptă să le dau ordinul. Numai tu vei fi de vină, Ellie. Am puterea să îi omor pe toţi.

Ellie îngheţă, cu inima parcă săgetată de Gorman.

– Ştii că nu te poţi duce acasă, Ellie, spuse Gorman, concentrat asupra ei. Am nevoie de tine.

– Vreau doar să le spun că nu am murit, spuse Ellie încet, cu ochii scăldându-i-se în lacrimi. Atâta tot. Nu le voi spune Secretul, promit!

– Oricum nu poţi, zise Gorman cu răceală. Acum ne aparţii.

– Te rog, îl imploră ea. Lasă-mă să-i văd măcar! Doar pentru câteva minute! Mi-e atât de dor de ei!

– Nu, spuse el.

– De ce? strigă ea. De ce nu mă laşi să îi văd? Ce vrei de la mine?

– O să afli cât de curând, zise el.

– Te rog, spune-mi! strigă ea. De ce nu vrei să îmi spui? M-ai luat de lângă familia mea, dar nu mi-ai spus de ce! Te rog!

– Nu, spuse el, înfuriat. O să-ţi răspund când vreau eu, nu când vrei tu!

Îşi luă privirea de la el, cu lacrimile arzându-i în gât. Era imposibil. Cum a putut crede că poate scăpa de Mal Gorman? Îşi simţi corpul moleşindu-i-se de tristeţe şi armele căzură pe punte.

– Intră acolo! ordonă Gorman, arătând spre coşciugul mai mare. Şi convinge-l pe Puck să intre în celălalt înainte să mă

hotărăsc să îl omor din cauza tuturor problemelor pe care mi le-ai făcut. Mi-ai distrus vacanța, Ellie.

Ellie fu șocată să vadă cele două coșciuge de pe punte – unul mai mare pentru ea și unul mai mic pentru Puck. Gorman o prinse de mână cu degetele lui ciolănoase.

– Nu, se opuse ea în timp ce era împinsă spre el. Era surprinzător de puternic pentru un schelet umblător.

– N-o să putem respira acolo! Ne vom sufoca!

Gorman luă una dintre arme și trase câteva focuri în capace.

– Uite, se răsti el. Găuri ca să puteți respira. Acum intră în el!

Mâinile îi tremurau în timp ce îl încuraja pe Puck să se întindă în coșciug. Era îngrozitor, el se uita la ea cu ochii plini de încredere și ea se simți năpădită de vinovăție. Săracul Puck. În timp ce punea capacul, îl auzi gemând de confuzie. Se cățără în celălalt coșciug cu lacrimi tăcute căzându-i pe obraji, încercată de noi sentimente: o furie și o ură îngrozitoare, pe care nu le mai simțise niciodată. Era ca și cum ceva creștea în ea, agitându-se, o căldură, un sunet pe care l-ar fi scos animale furioase alergând.

Gorman stătea între cele două coșciuge și se uita la ea. Și el era încercat de un sentiment nou sau cel puțin de unul pe care nu îl mai trăise de mult. Se simțea puțin bucuros. O recuperase în viață și tot efortul și toată cheltuiala nu fuseseră în zadar și, își dădea el seama, descoperise cum să o controleze. Poate că până la urmă noul proiect nu era o idee atât de rea. Tot ce trebuia să facă era s-o amenințe că îi ucide maimuța și familia și ea ar fi făcut tot ce i-ar fi cerut.

– Totul va fi mai bine pentru tine în curând, spuse el, aproape cu blândețe. În câteva săptămâni, o să îți aduc câțiva prieteni să stea cu tine.

– O să răpești mai mulți copii? întrebă Ellie, uitându-se la el cu ură. Nu e de-ajuns că ai omorât deja doi?

Își simțea pieptul arzând și capul începu să îi zvâcnească din cauza furiei și urii care se intensificau, iar sunetul de ani-

male furioase se transformă în răgetul unei singure bestii, un monstru extraordinar din mintea ei.

– Nici o sută de copii nu vor fi de-ajuns, spuse Gorman. Ai să-nțelegi într-o zi.

– Sper că nu, răspunse ea, cu duritate. Pentru că, dacă aș face-o, ar însemna că sunt ca tine.

– Noii tăi prieteni vor vrea să vină, continuă Gorman. Se vor ruga de mine să îi primesc.

Ellie se uită la el cu ură, dorindu-și ca el să fie mort, simțind că toată furia și ura se transmiteau prin ochi. Pentru câteva secunde, Gorman îi susținu privirea cu încredere, chiar zâmbind puțin, mulțumit de sine. Nu avusese intenția să o facă, nici nu știa că poate, iar când Gorman se crispă și își dădu capul pe spate, ea nu făcu legătura dintre privirea ei și durerea lui. El își deschise gura pentru a lua aer și corpul îi deveni rigid, ca și cum ar fi fost electrocutat. Umerii i se contractară și mâinile începură să îi tremure ca și cum era un borg defect. Apoi o dâră de sânge se ivi din una din nările lui, își închise gura din nou și un sunet îngrozitor se auzi în timp ce el strânse din dinți. Ellie își dădu seama că ochii ei erau atrași ca un magnet de chipul lui și încercă să își abată privirea de la el, înțelegând dintr-odată ceea ce făcea. Și Gorman își dăduse seama. Putuse auzi răgetul, îi simțise mânia și ura ca pe niște cuțite care îi pătrundeau în creier. Fusese cea mai puternică durere pe care o simțise vreodată.

– Puneți-i capacul! scuipă Gorman, căzând peste un polițist care întinsese mâinile să îl prindă. Închideți-o, repede!

Polițistul lovi capacul cu piciorul pentru a-l închide, iar timp de câteva săptămâni Ellie nu văzu altceva decât chipul îngrozit și palid al lui Mal Gorman.

4

Spitalul Barford North era o clădire de ciment atins de rugină care arăta ca o închisoare. Spre deosebire de spitalul privat din apropiere, în Oxford, nu erau flori de plastic la recepție, nu erau covoare pe jos, nici muzică relaxantă sau asistente zâmbitoare în halate albe, curate. În spitalul Barford North scaunele din camera de așteptare erau zgâriate, gri și țintuite de podea. Nu era căldură. Automatul cu băuturi scuipa o cafea foarte slabă pentru două credite[1] și un bețiv adormit într-un colț murmura în somn ceva despre sos de kebab.

Părinții lui Mika așteptau tăcuți să primească vești, înfofoliți ca să se apere de vremea rece de dimineață. Asha plângea, amintindu-și cum țipase la el cu numai câteva clipe înainte să înceapă să se înece – se supărase pe el, nu numai pentru că îi trezise în mijlocul nopții, dar și pentru că nu voia să accepte că Ellie era moartă. Și acum ar fi putut să moară și el și ultimele cuvinte pe care le-ar fi auzit de la ea ar fi fost de ceartă. Se simțea teribil de vinovată și de tristă. Își iubea copiii atât de mult încât durerea era de nesuportat și mai degrabă ar fi murit ea decât să trăiască în continuare fără ei.

David o strânse de mână. Nu își putea exprima sentimentele cu ușurință de față cu oameni străini, iar față de cei din spital părea calm, ca și cum aștepta un tren, dar pe dinăuntru era sfâșiat de durere.

---

[1] Înlocuitorul banilor. (n.tr.)

Trecuseră două ore de la sosirea tumultuoasă a lui Mika într-o navă-salvare până să vină un doctor să le vorbească. David și Asha îl urmăriră pe un coridor slab luminat până în fața camerei în care se afla Mika. Doctorul era un om scund, cu fața gri și ochii serioși. Părea obosit și nerăbdător să plece.

– Veți fi bucuroși să aflați că nu are nimic, spuse el, uitându-se la ceas. Îl puteți lua acasă.

– Poftim? strigă Asha, la un pas de leșin din cauza șocului. Acum două ore, era aproape mort! Cum adică nu are nimic? Este imposibil! Nu putea respira! Se înneca!

– Nu mă așteptam să reacționați așa, spuse doctorul. De obicei, părinții sunt fericiți când le spun că starea copiilor lor este bună.

– Normal că sunt fericită, bâigui Asha, cu ochii plini de lacrimi și confuză. Sunt doar surprinsă, părea atât de bolnav...

– Nu mai este cazul, spuse doctorul, nerăbdător. Și-a revenit dintr-odată în timp ce îi făceam controlul și s-a ridicat, părând dezorientat. Când l-am întrebat dacă știe ce i se întâmplase, a bolborosit ceva de neînțeles despre apă la motor și popcorn. Și spune că totul pare întunecat, dar i-am făcut un set complet de analize și pare perfect sănătos. Nu e nimic în neregulă cu ochii lui.

– Deci dumneavoastră ce credeți că i s-a întâmplat? întrebă David. Nu e normal ca o persoană să se înece din senin fără nici un motiv.

– Habar nu am, răspunse doctorul. Cine știe cum funcționează mintea unui adolescent înainte de pubertate? Are probleme acasă sau la școală?

Asha și David se uitară unul la celălalt și se întristară.

– Da, spuse David, cu privirea în podea. Nu voia să îi spună doctorului despre obsesia lui Mika pentru Ellie, dar simți că nu are de ales.

– Sora lui geamănă a murit acum un an și el refuză să accepte asta.

– Aha, spuse doctorul. Asta ar explica niște lucruri. Gemenii împărtășesc legături puternice – să pierzi un geamăn e ca și cum ai pierde o parte din tine.

– Deci credeți că totul se întâmplă doar în mintea lui? întrebă Asha. Că a inventat toată tevatura asta cu înecatul?

– Este posibil, răspunse doctorul. Cred că ar trebui să discute cu cineva. Să se ducă la câteva ședințe de consiliere și să ajungă să accepte moartea surorii lui. Este evident că nu este un băiat tocmai normal.

Își exprimară acordul cu strângere de inimă.

– Încă ceva, continuă doctorul. Am observat că Mika are degetele de la picioare lipite și nu este trecut în registru ca fiind un mutant. De ce?

– Nu am știut că este un mutant decât la o zi după ce s-a născut, răspunse Asha. Mutația lui Ellie a fost mai clară – ea a avut degetele de la mâini lipite și a fost operată la scurt timp după naștere, dar degetele lui Mika nu au fost băgate în seamă, pentru că nu le observase nimeni. Contează?

– Din punct de vedere legal ar trebui să fie trecut în registru, spuse doctorul.

– De ce? întrebă Asha. Mutația nu îl afectează în nici un fel, iar copiii de felul ăsta sunt abuzați și tratați ca și cum ar fi ceva în neregulă cu ei.

– Știu, zise doctorul, ridicând din umeri. Dar trebuie să o faceți, așa e legea. Puteți să îl înscrieți când treceți pe la recepție să achitați factura.

Se întoarse și se îndepărtă rapid, lăsându-i pe părinții lui Mika să se bucure de faptul că fiul lor era bine și în același timp să se obișnuiască până la urmă cu ideea că acesta nu era tocmai întreg la cap.

– Nu-ți face griji, spuse David, îmbrățișând-o pe Asha. O să se facă bine în câteva luni. O să îl ducem să vorbească cu cineva despre Ellie, da? Și o să încercăm să nu ne mai supărăm așa pe el. Poate ar trebui să îl încurajăm să se apuce de vreun sport sau altceva, ca să nu mai petreacă atâta timp meditând în patul lui Ellie. Ce zici?

– Nu știu, suspină Asha. Știu doar că îl iubesc și vreau să fie sănătos iar.

***

Trecură câteva săptămâni şi, deşi Mika fusese morocănos când începuse să se ducă la consiliera lui, Helen, ajunsese să o placă foarte mult. Se ducea la ea la apartament în fiecare miercuri, după ore. Era bătrână şi îi lua o veşnicie să deschidă uşa şi mereu rămânea fără lapte sau înlocuitor de zahăr, sau pudră de ceai, aşa că băutura lui Mika venea mereu însoţită de o scuză şi cu ceva lipsă, dar nu asta conta. Deşi câteodată momentele cu ea erau plictisitoare – ca vizitele la bunica –, apartamentul ei, plin de cărţi vechi tipărite, plante false şi ornamente ciudate, era singurul loc în care Mika simţea că se putea destinde, pentru că Helen era singura persoană care credea că se putea ca Ellie să nu fi murit.

– Ştiu că nu ar trebui să mă credeţi, spuse el, sorbind din ceai. Ar trebui să mă vindecaţi, nu să mă încurajaţi în nebunia mea.

– Ştiu, răspunse ea, râzând răguşită. Vrei un biscuit?

– Mă duc eu după ei dacă vreţi, se oferi el.

– Nu, aşteaptă aici, frumosule, mă descurc.

Mika o privi cum se ridică de pe canapea şi îşi târăşte picioarele până la bucătărie. Ploaia lovea în geam ca nisipul, iar singurele zgomote care se mai auzeau erau cele ale ceasornicului şi cele ale respiraţiei ei în timp ce se apleca încet să ia biscuiţii din dulap. Părea la fel de fragilă ca obiectele de porţelan pe care le avea pe rafturi, ca şi cum s-ar fi spart dacă ar fi căzut; ştia totuşi că aparenţele pot fi înşelătoare în cazul ei, că interiorul ei era dur. Arăta ca o vrăjitoare, se îmbrăca de parcă ar fi locuit pe stradă şi nu era surprinsă de nimic.

– Am coşmaruri din nou, spuse el dintr-odată.

– O, da, răspunse ea, trăgându-şi sufletul după ce se întoarse la canapea cu biscuiţii. Ceva interesant?

– Nu chiar, spuse Mika, zâmbind – îi plăcea că femeia avea simţul ei al umorului.

Helen se aşeză confortabil pe canapea, ca şi cum s-ar fi pregătit să se uite la un film, şi îi întinse biscuiţii. Erau biscuiţi digestivi, din acelaşi pachet din care fusese servit cu o săptămână

în urmă şi el ştia că sunt vechi şi probabil expiraţi de un an, dar luă unul oricum.

– Mulţumesc, spuse el şi încercă să îl mănânce fără să se strâmbe.

– Deci, o să-mi spui despre coşmaruri sau doar m-ai tachinat? întrebă ea.

– Dacă vreţi să vă povestesc.

– Dă-i înainte, spuse ea cu entuziasm. Îmi plac poveştile horror bune.

El îşi termină biscuitul şi ea îi mai oferi unul; Mika îl luă, dar îl ţinu în poală.

– Coşmarurile sunt la fel sau diferite unele de altele? întrebă ea.

– La fel, spuse el.

– Cum începe?

Mika îşi imagină începutul coşmarului pe care îl avea în minte şi nu fu sigur că voia să îi spună. Putea simţi spaima teribilă care îl urmărea şi dimineaţa – norul negru pe care îl vedea cu colţul ochiului şi care îl însoţea la şcoală.

– Te-ai răzgândit şi nu îmi mai spui? întrebă Helen, uitându-se la el cum se joacă cu biscuitul în mână. Nu contează. Putem să vorbim despre altceva dacă vrei sau să jucăm pocher.

– Nu, vreau să vă spun, se hotărî el, întorcându-se spre ea. Doar că e îngrozitor.

– Haide, spune, m-ai făcut curioasă.

– Bine, spuse Mika. Trase aer în piept. Începe cu mine întins în pat şi e ca atunci când a trebuit să mă duc la spital pentru că mă înecam. Mă trezesc, şi în jurul meu e o perdea verde şi îmi dau seama că am fost dezbrăcat şi că port unul dintre halatele acelea lungi care nu îţi acoperă dosul.

– O, urăsc halatele alea, spuse Helen. Foarte ruşinos, dar potrivit pentru un coşmar. Îmi cer scuze, continuă.

– Perdeaua din jurul meu începe să se mişte ca şi cum cineva vrea să o tragă, dar nu numai într-un loc, ci peste tot, perdeaua tremură şi pot vedea siluete de oameni rezemaţi de ea. Apoi perdeaua dispare dintr-odată, ca şi cum s-ar fi ridicat

cortina la teatru, şi sunt înconjurat de oamenii ăştia îngrozitori, care se înghesuie în jurul patului, se împing unii pe alţii şi vor să mă vadă mai bine.

Helen dădu din cap.

– Ce nu îţi place la ei? întrebă ea.

– Capetele lor, răspunse Mika, începând să fie nervos. O să sune stupid.

– Încearcă.

– În loc de cap, au televizoare din acelea vechi, în genul celor care arată ca nişte cutii cu un geam în faţă, foarte mari şi grele. Par prea grele pentru umerii lor.

– Am avut şi eu unul în copilărie, spuse Helen. Era televizorul meu din dormitor. Imaginea nu se vedea deloc bine.

– Măi să fie, chiar că sunteţi bătrână, spuse Mika, dar regretă imediat cele spuse. Scuze, nu am vrut să zic asta.

Ea râse.

– Nu-i nimic, spuse ea. Chiar sunt foarte bătrână. Deci, oamenii ăştia au feţe?

– Da, răspunse Mika. Se văd pe ecranele televizoarelor şi sunt îngrozitoare. Mă sperie. Arată ca nişte cranii cu ochi, cu pielea întinsă, cam ca hârtia, şi uscată, fără nici un fir de păr rămas, ca mumiile egiptene fără bandaje. Încep să discute cum să mă mănânce, ca şi cum nu i-aş putea auzi, şi se ceartă, pentru că unii vor friptură la cuptor şi alţii vor enchilada[1]. La capul patului este Cuţitarul, care nu vorbeşte, doar plimbă cuţitul pe o piatră şi se holbează la mine – şi eu sunt foarte speriat pentru că stau acolo, încerc să mă mişc, dar nu pot. Sunt ca paralizat. Şi dintr-odată se face întuneric şi nu pot vedea altceva decât feţele lor pe ecrane. Nu mai vorbeşte nici unul, doar se uită la mine, trecându-şi limbile creţe peste buzele uscate.

– Recunoşti pe cineva? întrebă Helen. Sunt profesori sau vreunul dintre poliţiştii de când a dispărut Ellie?

– Nu, răspunse Mika, tremurând. Arată de parcă nu ar trebui să mai fie în viaţă.

---

[1] Fel de mâncare mexican. (n.tr.)

– Par genul celor care iau pastile Veşnicia, spuse Helen dezaprobator. Mi-aş dori ca acele pastile să nu fi fost inventate. Au un efect straniu asupra celor care le iau. Ca şi cum corpurile lor se agaţă de viaţă, dar sufletele lor şi toată bunătatea dispar. Oamenii vor încerca orice numai să scape de moarte. Acum mii de ani, au încercat magia şi când asta n-a mers, s-au orientat către Dumnezeu – din cauza asta încă mai poţi auzi oameni spunând „Slavă Domnului"[1] când se întâmplă ceva bun în viaţa lor. Dar când nu i-a salvat nici Dumnezeu, au renunţat la religie şi au încercat cu ştiinţa. Dar eu nu sunt de acord cu toată treaba asta cu veşnicia, cu plătitul unei averi pentru a arăta ca un schelet cu ochi. Toţi oamenii nepotriviţi au căpătat posturi importante în Guvernul de Nord după ciumă şi nu sunt înlocuiţi pentru că trăiesc atât de mult. Nu e normal şi nu merită. Cred că oamenii ar trebui să moară cu demnitate când le vine rândul. N-aş spune asta în public, totuşi nu e tocmai un punct de vedere împărtăşit de toată lumea, aşa că nu spune şi tu mai departe.

Se uită cu ghiduşie la el pe deasupra buzei ceştii.

– Bine, zise Mika, zâmbind.

– Ce îmi mai poţi spune despre Capetele de Televizor? întrebă ea.

– Cei mai mulţi sunt bărbaţi, deşi îmi aduc aminte de două femei. La sfârşit, Cuţitarul înalţă cuţitul care străluceşte în lumina de la ecranele lor.

– Şi cu tine cum rămâne? întrebă Helen. Friptură sau enchilada?

– Nu ştiu. Mă trezesc gemând oribil. Mama se sperie.

– Nu mă miră, spuse Helen.

---

[1] Expresie intraductibilă, ca urmare a eliminării literii „G" din „God", având ca rezultat „thank odd". (n.tr.)

5

Nu era uşor să trăieşti într-un apartament micuţ în noul oraş Barford North. Singura verdeaţă pe care o vedeau de la geam refugiaţii era mucegaiul de pe perdelele vecinilor lor. Cei mai mulţi călătoriseră mii de kilometri, lăsând în urmă soarele şi căminele lor; era ca şi cum toată populaţia lumii ar fi fost aruncată într-un bol, amestecată şi apoi răsturnată în cutii de ciment. În turnul lui Mika locuiau oameni din toate ţările; era până şi un bărbat din Mongolia, care crescuse într-un cort, şi o femeie din Peru care se născuse la o fermă de lame. Acum, toţi locuiau în apartamente identice de patru metri pătraţi şi acest trai i-a învăţat să fie răbdători. Nu avea rost să ai un acces de furie într-un apartament în care totul se rabata, pentru că trebuia să strângi un lucru înainte să foloseşti un altul, şi nu era bine deloc să te grăbeşti, pentru că ajungeai cu sârma de rufe înfăşurată în jurul capului în loc să iei un sendviş. Trebuia să ridici patul pentru a utiliza bucătăria, apoi să ridici puţin din bucătărie pentru a folosi duşul. Acesta scârţâia şi se deforma când te urcai în el, robotul aspirator se oprea deseori, scoţând fum, mânerele de la dulapurile din bucătărie cădeau dacă strănuta cineva şi pereţii erau atât de subţiri încât îşi puteau auzi vecinii în momentele lor mai puţin graţioase. Singurul obiect de mobilier pe care îl deţineau era canapeaua din faţa televizorului.

Dar nu avea rost să se plângă de traiul groaznic, pentru că altă soluţie nu se găsea. Nu avea nimeni o baghetă fermecată cu care să facă lumea frumoasă din nou. Nu putea nimeni să

aducă înapoi pădurile şi câmpurile care fuseseră distruse din cauza Ciumei Animalelor şi pe măsură ce trecea timpul începuseră să se obişnuiască să trăiască în spatele Zidului, într-un iad de beton. Şi în unele privinţe viaţa era mai bună; dacă se certau, nu aveau unde să se ducă (decât dacă nu aveai chef să stai într-un hol dezolant), aşa că oamenii se străduiau să se poarte frumos unii cu ceilalţi. Membrii familiei lui Mika nu avuseseră o ceartă ca lumea până în ziua în care el se hotărâse că cei de la şcoală voiau să îl otrăvească.

Şcoala lui Mika arăta la fel ca toate celelalte clădiri din noile oraşe construite după Ciuma Animalelor. Era o grămadă pătrată de ciment, atinsă de rugină, umedă şi rece, susţinută de patru stâlpi acoperiţi de alge, care păreau prea subţiri ca să ţină toţi acei copii deasupra apei strânse de inundaţii. Locul de joacă era un spaţiu plin cu aer rece şi întunecat, sub clădirea principală. Holurile slab luminate miroseau a respiraţie urâtă, iar clasele aveau pereţi nevăruiţi şi podele de beton. În clasa lui Mika nu erau ferestre adevărate; pe un perete era o serie de ecrane zgâriate care arătau imagini de pe un loc de joacă dispărut de patruzeci şi trei de ani, iar pe celălalt, un rând de postere istorice, majoritatea cu animale bolnave de ciumă, cu ochii împăienjeniţi şi cu spume la gură. Mai erau şi două imagini cu Pământul, una de dinainte de ciumă, cu pete verzi indicând pădurile tropicale şi câmpiile înverzite, iar a doua de după ciumă, care era gri deasupra Zidului pentru a reprezenta toate clădirile de beton şi galbene sub Zid, acolo unde totul era mort şi acoperit de praf otrăvitor. Dacă te năşteai printre refugiaţi, nu aveai ceva îmbucurător la care să te uiţi. Nici măcar nu aveau profesori; aveau profesori desenaţi predând din nişte ecrane care se ridicau din spatele băncilor lor. Domnişoara Fowler stătea în faţă, dar singurul lucru pentru care era plătită era să îi înveţe să tacă din gură şi să îşi facă temele.

Iarna, era aşa de frig în clasă încât îşi ţineau gecile încheiate până sus, iar doamna Fowler îşi punea o pătură pe genunchi şi purta mănuşi fără degete şi o pălărie împopoţonată. Căldura era inaccesibilă pentru o şcoală de refugiaţi. Trebuia să te duci

la o școală privată dacă voiai căldură, profesori și ferestre. Așa că Mika fu foarte surprins când intră în clasă într-o luni dimineața și găsi baloane lipite de pereții gri și panglici care atârnau de tavan. Culorile intense îi arseră ochii și rămase în ușă clipind pentru câteva secunde, întrebându-se dacă nu intrase din greșeală în altă școală. Apoi o văzu pe doamna Fowler în fața clasei umflând baloane. Avea panglici prinse de nasturii puloverului ei ponosit. Mika se duse la locul lui din primul rând și se așeză. Pe banca lui era o prăjitură pe o mică farfurie de plastic și se uită la ea cu neîncredere în timp ce își trânti geanta pe podea și își desfăcu geaca udă. În jurul lui colegii vorbeau entuziasmați, treziți din plictiseala acută din cauza decorului de petrecere.

– Nu vă mâncați prăjiturile încă, spuse doamna Fowler, lipind încă un balon de perete. Așteptați să vină toată lumea!

Mika se uită la prăjitura lui. Avea literele FDT scrise cu cremă albastră pe ea. O împinse până la marginea băncii și închise ochii, încercând să îndepărteze valul de depresie care îl încerca de fiecare dată când venea la școală fără Ellie. Mersul la școală fusese cel mai chinuitor lucru de când ea nu mai era. Timp de câteva zile după dispariția ei, colegii fuseseră drăguți și îi spuseseră cât de rău le părea, dar nu după mult timp îți puteai da seama că ei credeau că murise. Prietenele lui Ellie se duseseră la ceremonia de la școală, plânseseră ca niște prostuțe, iar după două săptămâni se purtau ca și cum ea nici nu existase vreodată.

Doamna Fowler era mai grijulie, deși Mika se simțea jenat de atenția ei; îl întreba tot timpul cum se mai simțea și dădea din cap ca un preot la o înmormântare când el mințea, spunându-i că este bine. Începuse să o ocolească, așa că într-un final ea renunțase și îl lăsase în pace, ceea ce îi convenea lui Mika.

Apoi începuseră bătăile de joc. În clasa lui Mika era un băiat pe nume Ruben Snaith. Era un băiat palid și viclean care părea să aibă lapte în loc de sânge în vene și un nas destul de ascuțit încât să dea găuri în uși. Ruben era popular, dar asta numai pentru că era mai bine să îi fii prieten decât dușman – își schimba prietenii foarte des și era rău, se lua mereu de mutanți.

Când un cadavru fusese găsit în apa de sub școală și poliția anunțase că este cel al lui Ellie, în loc să fie înțelegător, Ruben îl atâtase pe Mika. Își strânsese prietenii, toți cu ochi sclipitori, și încercase să îl facă pe Mika să arate prost, pentru că nu voia să accepte dovada că sora lui era moartă. Pentru ei nu era decât o delectare morbidă, ceva cu care să alunge plictiseala zilei la școală, dar pentru Mika era agonizant. La locul de joacă, se simțea ca într-o groapă plină de șerpi, în clasă, ca în bârlogul unui leu; nu se putea concentra la teme și se simțea atât de nefericit încât nu voia să facă altceva decât să se ducă acasă și să se culce. Dar nici în somn nu putea fi liniștit, pentru că imediat ce închidea ochii îi țineau companie Capetele de Televizor. Nu credea că lucrurile s-ar fi putut înrăutăți, dar se înșela, pentru că un monstru din coșmarurile lui avea să devină real.

– Bun, toată lumea să fie atentă! spuse doamna Fowler, cu pieptul înainte, ca și cum îl umflase din greșeală odată cu baloanele.

– Faceți liniște! După cum vă puteți da seama, avem câteva surprize pentru voi astăzi! O doamnă de la *Fundația pentru Dezvoltarea Tinerilor* va veni în câteva minute să vă vorbească despre un nou proiect minunat... cum se numea, da, scrie aici: *În formă mereu!* citi ea de pe tableta din mâna ei.

– Veți primi sendvișurile *gratuite* la prânz și cred că și muzică, da, muzică în timpul prânzului cât vă mâncați sendvișurile gratuite și o să vă vorbească despre vitamine și exerciții fizice și despre un nou *joc* pentru după încheierea orelor de studiu. Nu pare distractiv? Puteți să vă mâncați prăjiturile acum, cât o așteptați să ajungă!

Doamna Fowler ieși în grabă din clasă, părând tulburată, cu panglicile dansându-i în timp ce pășea, iar cei din clasă începură să își mănânce prăjiturile și să vorbească animat.

Mika stătea pe Rândul Ciudaților, acolo unde ajungeau toți neadaptații, mutanții și delincvenții, chiar în fața domnișoarei Fowler, ca să poată sta cu ochii pe ei. Aici, mai erau Roland, cel care era campion la concursul de pronunție și care folosea des cuvinte ca „a indica“ atunci când vorbea, Lara, ai cărei dinți

mutanți îi făceau gura să pară că era plină de boabe de porumb, și Carlos, care se scobea în nas și se ștergea pe păr. Mika fusese adus în față, pentru că nu mai lucra cum trebuia și asta ar fi trebuit să fie o pedeapsă, dar el prefera să stea acolo decât lângă locul gol care fusese odată al lui Ellie. Acum, stătea lângă băiatul cel nou, Kobi Nenko, care se mutase în Barford North din Umbre. Kobi arăta ca o grămadă de haine aruncată pe un scaun, iar părul lui negru și încâlcit îi acoperea fața de tot. Fetelor le era frică de el, dar Mika îl plăcea pentru că era tăcut. Ultimul lucru de care avea nevoie era să aibă grijă de băiatul cel nou; mintea lui era atât de întunecată, încât se simțea ca și cum ar fi dat găuri în toate lucrurile la care se uita. Dar era curios în legătură cu Kobi. Se simțea tras către el, conștient că în spatele cortinei de păr negru și încâlcit aveau loc multe procese de gândire. Gânduri care aveau să izbucnească după trei săptămâni de tăcere.

– De ce ne dau prăjituri? bolborosi Kobi prin păr și, auzindu-l pe băiatul misterios vorbind pentru prima dată, Mika se simți ca și cum soarele ieșise din nori pentru o secundă.

– Nu știu, răspunse Mika, uitându-se la prăjitură. Nu primim nimic de obicei, doar teme.

– Nu o vrei pe a ta? întrebă plină de speranță fata din spatele lui Kobi. Era atât de slabă, încât brațele îi erau ca niște crengi, iar ochii prea mari pentru fața ei. Kobi îi dădu farfuria lui și o privi printre șuvițele de păr cum își împinge prăjitura cu totul în gură, aproape fără să mestece înainte să înghită. Mika i-o dădu și el pe a lui, iar ea procedă la fel și cu aceasta, înfulecând-o. Mika era bucuros că nu mai avea prăjitura. Se simțea ca și cum ar fi scăpat de ceva neplăcut.

Dintr-odată, se făcu liniște în spatele clasei; intrase cineva. Se auziră sunete de tocuri sacadate pe podeaua de beton în timp ce femeia care intrase străbătu rândurile până la biroul domnișoarei Fowler. Purta o rochie albă cu o curea albastră și niște pantofi negri, iar părul negru îi era strâns într-un coc în vârful capului. Avea cu ea o geantă mare, neagră, pe care o puse pe birou. Lui Mika îi aduse aminte de Marry Poppins – până când aceasta se întoarse și îi văzu fața: ochii îi erau spălăciți, ca și cum

noaptea i-ar fi dat jos și i-ar fi ținut în clor; pielea îi era întinsă peste oasele feței și arăta ca hârtia înmuiată în ceai, iar buzele erau uscate și dure. Își despachetă geanta și puse un turn de pahare pe birou și o plăcuță cu numele ei pe care scria „Briony Slater – Asistentă *În formă mereu!* – Fundația pentru Dezvoltarea Tinerilor." În timp ce Mika privea toate astea, i se părea că lumina devine mai slabă și era singur în lumea lui de vis, un loc fără pereți, doar cu un pat și întuneric în jur. Ochii ei spălăciți, buzele ei strânse apărură pe ecranul televizorului vechi și, până să termine de despachetat, o văzu cum se apleacă deasupra lui în timp ce el stătea întins, rigid, pe pat. Un Cap de Televizor era în clasă. Chiar în fața lui, cât el era treaz, în timpul zilei.

– Bună dimineața tuturor! strigă ea, cu zâmbetul trăgându-i de pielea pergamentoasă. Mă numesc Briony Slater și sunt asistenta voastră pentru programul *În formă mereu!*

Cuvintele îi fură întâmpinate de tăcere.

Își netezi rochia cu mâinile ca niște gheare.

„Nu fi prost, își spuse Mika. Oamenii din coșmarul tău nu există – nu poate fi un Cap de Televizor, e imposibil."

– Probabil vă întrebați de ce sunt aici! strigă asistenta, alăturându-și palmele și zâmbind ca și cum ar fi fost pe cale să facă trucuri de magie pentru a-i binedispune. Am venit aici din partea unei noi organizații numite Fundația pentru Dezvoltarea Tinerilor. Aceasta are scopul de a vă ține *În formă mereu!*

– Ce noroc pe noi, se auzi din spatele clasei, urmat de un val de râsete înfundate.

Ea ignoră comentariul, iar Mika se uită la ochii ei spălăciți care se abăteau asupra lor într-un mod disprețuitor.

„Nu îi place de noi, își spuse Mika, crede că suntem niște nimicuri."

– Astăzi, o să ne ocupăm de multe lucruri interesante! spuse ea pentru a le trezi entuziasmul. La prânz, veți primi *sendvișuri gratuite!*

– Iar mâncare gratuită? șopti Kobi. Suntem îngrășați cu vreun scop?

Mika se uită la Kobi, alarmat. Nu era loc de glume despre îngrășat cu un Cap de Televizor în clasă. Se simți înghețat, fără să poată vorbi, și abia putea controla valurile de panică ce îi străbăteau corpul.

– Proiectul *În formă mereu!* vă va face pe toți mai sănătoși și mai inteligenți! continuă asistenta, ca și cum ei ar fi trebuit să sară în sus de bucurie din cauza asta. Și va fi foarte distractiv! Mai târziu, vă voi spune despre un *nou joc* interesant! Dar mai întâi, vă voi vorbi despre Fit Mix.

Făcu o pauză cât căută în geantă, de unde scoase un plic mic și alb, ca și cum ar fi tras un iepure dintr-o pălărie. Îl ținu deasupra capului ei și îl arătă tuturor.

– Acesta este Fit Mix, spuse ea. O să îl beți în fiecare dimineață. Când ajungeți la școală, veți găsi pe bancă un pahar de plastic ca acesta. Făcu semn către un pahar în caz că era cineva care nu știa cum arată. Paharul va fi umplut pe jumătate cu apă. Lângă pahar, veți găsi un plic de Fit Mix și un bețișor pentru amestecat. Desfaceți pliculețul așa... turnați conținutul în paharul cu apă și amestecați cu bețișorul. Apoi îl beți.

– De ce? întrebă cineva.

– Fit Mix este un nou produs extraordinar creat pentru promovarea creșterii la adolescenți. Sunteți primii copii care v-ați născut după treizeci de ani după Ciuma Animalelor și acum, că vă apropiați de adolescență, Guvernul de Nord vrea să aibă grijă de voi. Ne interesează dieta voastră, în special cantitatea de produse Fab pe care le consumați. Poate că au gust bun, dar nu vă fac bine. E ca și cum ați mânca asta, spuse ea, ridicând tableta. Sau asta, zise arătând înspre pantoful ei. Apoi încărcă imagini cu fructe și legume adevărate, pâine și carne de la cutie și se uitară la o prezentare.

– Ar trebui să mâncați mai multe produse de acest fel, spuse ea.

Copiii izbucniră în râs.

– Nu putem să mâncăm mâncare adevărată! E prea scumpă! strigă cineva. Doar cei bogați mănâncă mâncare adevărată!

– Știu, spuse asistenta. Mâncarea adevărată *este* scumpă pentru că are nevoie de spațiu pentru a crește, spațiu care ne trebuie, așa că majoritatea oamenilor consumă produse Fab în locul ei. De aceea veți bea Fit Mix de-acum încolo. Ați putea mânca doar bucăți de covor sau pantofi și tot ați crește mari și puternici.

Mika se uită la asistentă și nu putu vedea altceva decât un Cap de Televizor aplecându-se deasupra lui, încercând să se hotărască dacă să-l toace pentru a-l face cârnați sau să îl fiarbă. Sub nici o formă nu avea să bea ceva din ce îi dădea ea.

– Vă rog, spuse el, iar ochii ei spălăciți se fixară asupra lui. Puteți să îmi spuneți din ce e făcut?

– Nutrienți, răspunse ea prompt.

– Ce fel de nutrienți?

– Nutrienți speciali, răspunse ea, uitându-se în altă parte. Vitamine și altele.

„Crede că sunt prost", se gândi Mika, arzând de mânie.

– Aș vrea să văd o listă, ceru el. Dacă mi se cere să-l beau, vreau să văd ce e în el.

– Nu are nici un rost să vezi tu o listă, pentru că nu ai înțelege nimic, răspunse femeia, fără să se uite la el. Începu să așeze paharele pe biroul domnișoarei Fowler.

– De ce nu? întrebă el. Doar nu sunt prost.

– Nici nu am zis că ai fi, spuse ea, întorcându-se scurt pentru a-i arunca o privire de gheață. Dar nu ai înțelege o listă cu denumiri chimice, nu-i așa? Acum, mai are cineva vreo întrebare?

Mika se uită la ea în continuare cum aranjează pahare și răspunde la întrebări.

În clasă se făcu liniște în timp ce toți beau Fit Mix. Mika se uită la Kobi. Băiatul ezită în timp ce apucă pliculețul și beți-gașul și Mika știu că nu voia să îl bea.

„N-o face, Kobi", gândi Mika.

Trecu ceva timp până când Kobi se hotărî, dar într-un final scutură conținutul pliculețului în pahar și amestecă. Mika îl privi cum bea Fit Mix și simți o presiune acumulându-se în

corpul lui. Kobi o băuse. Toți făcuseră la fel. Ce făceau? Nu putea crede că o băuseră fără să știe ce e în ea. Începu să ia în considerare posibilitatea ca el să fie nebun. Tocmai văzuse un personaj din coșmarul lui în clasă. Poate că se înșela în privința lui Ellie, poate că era moartă și că toți cei care încercaseră timp de un an să îl convingă de asta aveau dreptate; părinții lui, poliția, doctorii, colegii lui de clasă, poate că aveau toți dreptate. Niște sentimente teribile începură să danseze în interiorul lui; confuzie, paranoia, disperare și știa că trebuia să iasă din clasă înainte să explodeze. Se ridică și își luă haina de pe spătarul scaunului. Kobi se uită la el, iar Mika îi văzu ochii albaștri inteligenți pentru o clipă, prin perdeaua de păr.

– Unde te duci? întrebă asistenta, tăios.

– Am nevoie la toaletă, răspunse el, penibil.

Ea se uită la pliculețul nedesfăcut de Fit Mix de pe banca lui.

– Trebuie să bei mai întâi, spuse ea, arătând spre el.

Mika refuză, împietrit, ca un animal blocat într-o cameră cu un măcelar în ușă. Toți cei din clasă se holbau, încercând să-și înăbușe râsetele. Era de nesuportat. Se simțea ca și cum pielea i s-ar fi putut deschide pentru a face loc unui vârcolac panicat.

– Bine, spuse asistenta. Mă duc după profesoara ta. Ieși repede din clasă cu mâinile pe lângă corp.

– Ciudatule stresat! strigă Ruben Snaith din spatele clasei. Crezi că vrea să te otrăvească?

– Las-o baltă, Ruben, spuse Mika. Nu e treaba ta.

– Ești un mutant ciudat, ar trebui să fii închis, spuse Ruben rânjind. Apropo, ce mai face Ellie? S-a întors din vacanță? Apoi îi murmură ceva băiatului de lângă el, care se uită la Mika și râse. Mika văzu o fată jucându-se cu o șuviță de păr, zâmbind.

„Ei cred că e amuzant, își spuse Mika. Toți cred că sunt nebun."

Arzând de mânie, trecu printre bănci cu disperare, împingând de spătarele scaunelor. Dar, înainte să ajungă la ușă, asistenta se întoarse cu doamna Fowler și cu directorul, domnul Grey, și fu oprit.

Domnul Grey arăta ca și cum toată viața mâncase beton și băuse apa de la inundații. Chiar și gulerul lui, care îi venea

până la bărbie, arăta de parcă era făcut din beton. În timp ce intră în clasă, tăcerea fu absolută, încât Mika putu auzi sunetul procesoarelor din bănci. Toți se temeau de domnul Grey, chiar și doamna Fowler.

– Unde te duci? întrebă domnul Grey repede, cu ochii rotindu-i-se ca niște pietre.

Mika nu răspunse.

– Am înțeles că nu vrei să bei vitaminele.

Mika rămase tăcut în continuare, speriat ca nu cumva să zică ceva ce ar fi regretat după aceea.

– Sunt vitamine, Mika, spuse doamna Fowler, ca și cum i-ar fi vorbit unui bebeluș. Îți fac bine. Când ai mâncat ultima oară mâncare adevărată? De Crăciun? Astăzi, trebuia să fie o zi distractivă, o să primiți *sendvișuri gratuite* la prânz și e vorba și de un nou joc... Vocea i se pierdu în timp ce se juca cu panglicile prinse de nasturi.

Cum ar fi putut să iasă? Se simțea de nestăpânit. Asistenta și doamna Fowler stăteau între el și ușă, în timp ce domnul Grey citea profilul lui Mika de pe o tabletă. În spatele lui, toți cei din clasă se holbau și își țineau în frâu chicotelile.

– Mika Smith, spuse domnul Grey, cu vocea răsunându-i ca într-o gară. Își ridică privirea și se uită cu calm la Mika. Mika simți un fior rece trecând prin el.

– De ce ești împotriva *oricărui* lucru? spuse el încet. Observ din profilul tău că ești cel mai inteligent băiat din clasă, dar notele tale sunt foarte mici și ești nepoliticos și întrerupi ora. Ai devenit atât de paranoic încât să crezi că tu, un băiat de doisprezece ani, știi mai multe lucruri decât guvernul și școala?

Mika se uită în jos și dădu din cap în semn că nu credea asta. Nu era sigur în legătură cu nimic. Tocmai văzuse un Cap de Televizor în clasă.

– Asistentă! lătră domnul Grey. Aduceți plicul de Fit Mix.

Asistenta se duse până la banca lui Mika și luă paharul, plicul și bețișorul. Mika își dădu seama că avea să fie forțat să îl bea și se repezi înainte, încercând să fugă pe lângă doamna Fowler, dar chiar înainte să scape fu prins de mână de domnul Grey și tras înapoi în clasă.

– Ba n-ai să faci asta! spuse el înfuriat, strângându-l pe Mika atât de tare de mână încât băiatul simți că îi taie circulația.

– Nu mă puteți obliga să beau! zise Mika, încercând să scape din strânsoarea domnului Grey.

– Ba pot! spuse domnul Grey. Toți ceilalți au băut deja. Dacă nu te supui, o să îi amendez pe părinții tăi cu o sută de credite.

Cei din clasă fură șocați. O sută de credite era cea mai mare amendă și Mika știa că părinții lui s-ar fi înfuriat la culme dacă se prezenta cu ea la ei. Asistenta îi întinse paharul cu Fit Mix cu o mână firavă. Era roz și părea scârbos.

– Bea! porunci domnul Grey.

Mika luă paharul, simțindu-și inima bătându-i tare în piept. Toți se holbau la el.

– Hai odată, ciudatule! strigă Ruben. Bea odată!

Mika nu fu foarte sigur de ceea ce se întâmplă. Pentru un moment, se holbă în paharul cu băutura roz, încercând să se convingă să o bea; în secunda următoare, paharul i se zbătu în mână, iar conținutul zbură într-un arc roz și scârbos și ateriză pe fața directorului. Totul îngheță pentru un moment ca și cum cineva pusese pauză în timpul unui film, băutura, domnul Grey, inima lui Mika, asistenta, profesoara, elevii, totul era împietrit și tăcerea fu deplină în timp ce băutura începu să se scurgă de pe fața domnului Grey pe gulerul lui.

– *Nerecunoscător mic ce ești!* țipă asistenta la Mika, cu ochii ei spălăciți plini de ură. Cum îndrăznești? Se duse furioasă până în fața clasei, ca și cum se săturase de toată scena; sunetul făcut de pantofii ei semăna cu o mitralieră descărcată.

Domnul Grey luă cu calm o batistă și începu să se șteargă pe față. Mika își simți stomacul plonjând de frică. Ruben râse maliții în spatele lui.

– Tu! urlă domnul Grey, arătând spre Ruben. În picioare! Cum îndrăznești să râzi? Amendă de cincizeci de credite! Să vedem dacă îți mai arde de râs!

Apoi se întoarse către Mika, cu urme roz încă strălucindu-i pe gene și sprâncene. Vino cu mine! șuieră el și îl trase pe Mika afară din clasă de gulerul tricoului.

6

După cincisprezece minute, când termină de țipat la Mika, domnul Grey îl lăsă pe scaunul din biroul lui, spunându-i „să se gândească bine la ce făcuse". Plecase, după cum credea Mika, la toaleta profesorilor, să își spele băutura cu vitamine de pe față.

Mika nu mai fusese niciodată în biroul domnului Grey și se uită cu tristețe în jur, la biroul gol și la cele trei scaune tari – de tipul celor care parcă îți sapă în spate când te așezi pe ele. Pereții erau zugrăviți cu gri, iar fereastra dădea spre Fabrica Fab și spre un stâlp de electricitate. În fața biroului domnului Grey era un grup de ecrane care transmiteau imagini de la camerele de supraveghere – locul de joacă întunecat de sub școală; holuri goale și dezolante; toalete defecte și clase cu elevi care lucrau. Se ridică și căută imagini din clasa lui. Găsind ecranul, își privi colegii. Asistenta Cap de Televizor împărțea pungi, plimbându-se printre rânduri cu un zâmbet afectat și dând scurt din cap de fiecare dată când un elev îi mulțumea. Se uită la ei cum înhață pungile și caută în ele, scoțând lucruri și punându-le pe bănci ca și cum ar fi fost Crăciunul și ar fi deschis cadouri de la Moș. Văzu o șapcă, o cană și multe alte lucrușoare pe care nu le putu identifica. Baloanele colorate se mișcau pe lângă pereți. Colegii lui se simțeau bine. Se așeză din nou pe scaunul tare din fața biroului domnului Grey, cu capul în mâini, încercând „să se gândească bine la ce făcuse". Era și el la fel de curios ca directorul în legătură cu gestul lui, dar nu știa nimic. Se simți confuz, singur și speriat.

„Ar trebui să îmi cer scuze, își zise Mika. Să îi spun că îmi pare foarte rău și să inventez o scuză pentru ce am făcut. Să fac în așa fel încât să fie bine ca să mă pot întoarce în clasă și să mă port *normal*."

Dar nu se simțea normal, deci cum ar fi putut să se poarte așa? Cum ar fi putut să primească o pungă cu cadouri de la un Cap de Televizor și să râdă și să zâmbească, așa cum făceau toți ceilalți? Iar zgomotul din capul lui devenise mai puternic de când ieșise din clasă, nu se liniștise. Cât timp domnul Grey țipa la el, auzea o șoaptă în minte: „Încearcă să te otrăvească, îți spun minciuni. Totul e o minciună. Nu îi crede."

„Oare e vocea lui Ellie?" se întrebă el. Mai avusese senzația că o poate auzi de mai multe ori de când dispăruse. *Cineva* sigur vorbea cu el...

Își legăna scaunul, ținându-și capul în mâini, în timp ce Capetele de Televizor se învârteau în jurul lui ca niște fantome, având cuțitele pregătite să îl mărunțească și să îl servească la aperitiv.

„Vreau să o văd pe Helen, se gândi el cu disperare. Ea o să mă facă să mă simt mai bine."

Se auzi ușa de la birou și se sperie. O privi cum se deschide pentru a le face loc domnului Grey și doamnei Fowler. Aceasta își dăduse jos panglicile de pe pulover. Părea speriată și rămase stângace lângă biroul directorului. Mika își putea da seama că se simțea ciudat din cauza felului în care era tratată, dar știa și că nu avea să facă nimic în sensul ăsta. Domnul Grey era șeful.

Directorul părea mândru, acum că era curat. Într-o mână avea tableta, iar în cealaltă ținea un obiect pe care Mika îl recunoscu imediat: gulerul de pedeapsă. Ultima dată când îl văzuse Mika, era la gâtul unui băiat pe nume Detroit Pippin, care încercase să dea foc școlii, când avea șapte ani. Focul nu se răspândise pentru că pereții erau prea umezi, dar până ca Detroit Pippin să împlinească opt ani, locuia într-un complex de închisori pe coasta de nord a Irlandei.

– Părinții tăi vor ajunge în curând, spuse domnul Grey, punând gulerul de detenție cu grijă pe birou, ca să nu afecteze suprafața. O să avem o discuție plăcută.

Mika gemu în sinea lui. Începu să își dea seama că fusese mai rău să arunce Fit Mix în fața directorului decât să dea foc școlii.

– Bun! continuă domnul Grey într-o manieră oficială, stând cu spatele drept și cu picioarele apropiate. Pedepsele!

Le prezentă ca și cum ar fi citit o listă de cumpărături.

– O suspendare de șapte zile începând de mâine, spuse el, ridicându-și privirea din tabletă numai cât să-i vadă reacția lui Mika. Acesta se uită înainte, refuzând să-i ofere satisfacția. Vei purta gulerul de pedeapsă pentru a ne asigura că nu pleci nicăieri sau că nu te distrezi cât timp nu ești la școală; vei sorta zece mii de mărgele în șase culori și în ultimă instanță, amenda de o sută de credite. Sunt sigur că părinții tăi vor fi absolut încântați.

Mika se uită lung la gulerul de pedeapsă și își mușcă limba. Nu îi păsa de suspendare, de guler sau de mărgele, ci de amendă – *el* merita să fie pedepsit, nu părinții lui. Nu era corect.

Gulerul era făcut din două bucăți de metal cu balamale. Mika îi simți greutatea apăsându-i corpul. Domnul Grey strânse șuruburile cu mult prea mult entuziasm până când Mika nu mai putu respira și își simți capul umflându-se ca un balon. Se întreba dacă ar fi trebuit să spună ceva, dar își aminti de soarta lui Detroit Pippin și tăcu.

– Nu cred că poate respira, spuse doamna Fowler, privindu-l îngrijorată și rozându-și degetul mare.

– Serios? spuse domnul Grey, uitându-se la Mika, sceptic, ca și cum nu observase că îi ies ochii din cap.

– Ce-i drept, e cam roșu la față, adăugă ea.

Domnul Grey slăbi gulerul, fără entuziasm.

Era strâns așezat pe gâtul lui Mika și îi săpa în umeri. Directorul îi explică despre șocul electric pe care l-ar fi suferit dacă ar fi încercat să părăsească apartamentul.

– Dacă pui un picior în afara apartamentului tău, vei primi un șoc destul de puternic astfel încât să faci pe tine, spuse el, zâmbind malițios. Apoi se duse la unul dintre dulapurile din birou, scoase o cutie de mărgele de sortat și i le pasă lui Mika.

– N-o să te plictisești, spuse el.

Mika se holbă fără expresie la cutie. Mărgelele erau atât de mici încât nu puteau fi alese decât cu penseta, iar Mika trebuia să le sorteze în șase cutii mai mici înainte să se întoarcă la școală.

– Ai ceva de spus ? întrebă domnul Grey, cu o sprânceană ridicată.

Mika clătină din cap. Nu mai avea de gând să-și ceară scuze.

– Bine, spuse directorul. Vorbești doar cu părinții tăi, nu-i așa? Bine. Am lucruri mai importante de făcut. Ne vedem într-o săptămână în biroul meu ca să-mi spui cât îți pare de rău pentru ce ai făcut și să bei vitaminele.

Mika strânse din dinți.

„De-ați fi atât de norocos", gândi el.

***

Directorul vorbi cu părinții lui Mika în hol, iar Mika îi așteptă să termine, nerăbdător, imaginându-și toate grozăviile pe care domnul Grey le spunea despre el. Domnul Grey păru mulțumit când intră în birou, iar Asha și David nu mai aveau cuvinte din cauza supărării; ochii mamei lui erau atât de duri, încât Mika nu se putea uita la ea, iar tatăl lui era palid și nervos și își strângea pumnii foarte tare. Ieșiră din birou fără să scoată vreun cuvânt, iar Mika îi urmă, strângând cutia cu mărgele, simțindu-și inima ca un sac de box care urma să primească niște lovituri puternice.

Mika îi urmă în afara porților școlii, la fel de întunecat ca norii de deasupra lor. Pasarela era liberă pentru că toată lumea era la serviciu sau la școală, iar vântul îi arunca vapori de apă în față. Părinții lui erau încă îmbrăcați în uniformele de la muncă, iar Mika își dădu brusc seama ce necazuri îi așteptau, pentru că plecaseră mai devreme. Se uită la spatele lor în timp ce mergeau înaintea lui și se simțea ca în mijlocul unei furtuni și că avea să fie și mai rău. Ascultă zgomotul trenurilor și al mașinilor pe perne de aer care circulau pe tronsonul înspre Oxford Central, sunetele ascuțite al navelor celor bogați pe

căile aeriene de deasupra norilor și cele metalice din fabrica de mâncare Fab și simți un val de disperare.

„Cum de ajunsese lumea atât de rău?" se întrebă el.

Se uită în jur și nu văzu altceva decât nori întunecați, apă strânsă de inundații și beton creat de ființe umane. Chiar și ciuma venise tot de la oameni; animalele se îmbolnăviseră de la un șoarece care scăpase dintr-un laborator de cercetare și totuși oamenii dădeau vina pe animale. Și din cauza ciumei, oamenii otrăviseră toți copacii și toate plantele pentru ca animalele să nu mai aibă unde trăi sau ce să mănânce. Tot ce fusese frumos în lume fusese distrus. Cum de ajunseseră să trăiască *așa?* Tânjea după tot ceea ce nu văzuse niciodată. Tânjea după iarba pe care nu o simțise sub picioare niciodată și după florile pe care nu le mirosise. Și era mânios din cauză că lumea în care se născuse era distrusă. Cum de au permis oamenii așa ceva? Nu avea sens. Lumea nu avea sens și *el* nu avea sens. Se simțea ca și cum se clătina prin lume cu brațele deschise și cu ochii acoperiți, încercând să rezolve un joc imposibil. Dar ce știa el, un băiat de doisprezece ani? Nici măcar nu avea voie să hotărască să nu bea niște vitamine.

„Și toți au râs de mine, se gândi el. Toți cred că sunt un ciudat. Până și Kobi a băut."

Intrară în casă în liniște. Era mohorât și rece, dar părinții lui nu aprinseră lumina, ci se opriră lângă canapea și se întoarseră spre el.

– Deci? spuse Asha, supărată.

– Nu m-am putut abține, murmură Mika, mai speriat decât fusese de domnul Grey.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă David cu răceală. De la ce nu te-ai putut abține?

– Nu am putut să beau vitaminele, zise Mika, îngrijorat.

– Așa că te-ai hotărât să i le arunci în față directorului? zise Asha. Ce idee minunată! De ce nu i-ai tras una în picioare, dacă tot aveai de gând să-i faci ceva?

– Ce încerci să faci, Mika? zise David, trecându-și mâna prin părul rărit, exasperat. Vrei să rămânem fără casă? Nu ne

putem permite să plătim o amendă de o sută de credite! Nici măcar nu am terminat de achitat factura de la spital!

– Știu, îmi pare rău, zise Mika cu sinceritate. Dar domnul Grey încerca să mă forțeze să beau chestia aia.

– Era o petrecere, fir-ar să fie! strigă David, înfuriindu-se la culme și începând să se plimbe în jurul canapelei. Crezi că vor să te otrăvească?

– Nu știu, zise Mika încet. Nu mi se părea în regulă.

– Of, Mika, zise Asha, simțindu-se copleșită de disperare, pentru că se simțea așa pierdută. De ce te-ar otrăvi? Sunteți primii copii care s-au născut de treizeci de ani încoace! Vor să vă ajute să creșteți în putere! Băutura aia conține vitamine și nutrienți în plus, pentru că nu mâncați altceva decât mâncare sintetică!

Mika își privi tatăl cum se sprijină cu ambele mâini de spătarul canapelei și pentru o clipă crezu că avea să înceapă să plângă.

– Tu știi ce e mâncarea Fab?

Mika dădu din cap.

– Este mucegai! spuse ea, cu lacrimi în ochi. Mucegai alb crescut pe pereții din fabricile Fab! Îl răzuiesc de pe pereți și îi pun coloranți și arome ca să arate ca și cum ar fi mâncare, dar nu este! Îl mâncăm pentru că nu avem altă soluție! Pur și simplu ne ține în viață, nimic altceva! Ar trebui să fii *recunoscător* pentru Fit Mix!

Părea că tatăl lui începuse să își revină și se ridică.

– Trebuie să-l bei, spuse el, cu autoritate. Când te întorci la școală, așa o să faci.

– Nu vreau, se rugă Mika.

– Nici eu nu vreau să conduc un afurisit de tren în fiecare zi! strigă David. Crezi că mie îmi face plăcere munca pe care o fac? În fiecare zi stau în tren și conduc de la Oxford la Glasgow de patruzeci și opt de ori! De fapt, nici nu conduc *eu* trenul, ci un *computer!* Mă uit doar la ecran să văd dacă ceva nu e în regulă! Crezi că mă distrez? NU! Mă plictisesc atât de tare încât aș vrea mai bine să îmi smulg părul din cap fir cu fir și apoi să le număr!

David dădu un pumn în spătar. Mika fu luat prin surprindere și sări din cauza șocului, ca și mărgelele pe care trebuia să le aleagă în cutia lor. Nu-l mai văzuse pe tatăl lui să facă așa ceva vreodată.

– Uită-te la mine! spuse David arătând spre uniforma lui albastră cu nasturi aurii și revere tocite, apoi se uită urât la Mika. Uită-te la mama ta! Cum crezi că se simte ea ducându-se în fiecare zi la lucru îmbrăcată *așa?*

Asha purta un costum de cowgirl: o pălărie specifică, cu imprimeu alb cu negru cu pete, o cămașă albă cu nasturi rotunzi și pinteni. Era chelneriță într-un restaurant tematic pentru bogați, unde se servea mâncare adevărată, din Oxford. În fiecare zi, când pleca de la muncă, i se căuta în geantă să fie siguri că nu fură bucăți pe jumătate mestecate de carne de la cutie de pe farfuriile pe care le curăța. Mika se uită la ea. O văzuse în costumul acela în fiecare zi timp de șapte ani, așa că se obișnuise, dar pentru prima dată își dădu seama cât de ridicol arăta, cât erau de nepotrivite hainele pe lângă trăsăturile ei diafane și părul lung.

– Câteodată, trebuie să faci lucruri pe care nu vrei să le faci! strigă David.

– NU! țipă Mika și fugi în dormitorul lui unde se aruncă pe patul lui Ellie. NU ÎL BEAU!

– Atunci poți să stai în pat până când TE RĂZGÂNDEȘTI! strigă David, închizând ușa.

– BINE! strigă și Mika. AȘA O SĂ FAC!

***

Mika rămase în patul lui Ellie tot restul zilei, ațipind din când în când și uitându-se la plafonul jos și alb al paturilor. Era de obicei decorat cu imagini-holograme – majoritatea cu Ellie, care zâmbea sau se strâmba, puse acolo de Mika. Restul erau poze cu animale pe care le lipise Ellie înainte să dispară. Asha le ura. Nu putea înțelege cum copiii ei voiau să se uite la poze cu vinovații pentru situația în care se aflau: vidre înotând într-un

râu, o turmă de zebre în Africa și o pereche de papagali într-un copac, împreunați în dreptul piepturilor verzi. Mika iubea acele imagini, dar acum era atât de supărat încât nu suporta să se uite la ele. Le luă și le ținu în mână pe sub pătură, în timp ce părinții lui se certau în șoaptă în camera alăturată.

După un timp, auzi cum trag patul și se pregătesc de culcare. Puse pozele cu Ellie sub pernă și se întoarse pe o parte, sperând să adoarmă pentru a scăpa de gândurile care îl supărau. Era greu să se așeze confortabil din cauza gulerului care îi apăsa pe gât. Adormi ușor, ca o piatră alunecând pe o întindere nesfârșită de gheață, deschizând brusc ochii din când în când ca și cum ar fi dat de un obstacol. După un timp, pleoapele îi erau prea grele pentru a le mai putea ridica și în acele scurte momente în care aproape că era conștient, își ținu ochii închiși și se forță să adoarmă la loc. Nu știa de când adormise când simți ceva ud și rece pe ochiul stâng. Se chinui să-și deschidă ochii, mutându-și capul într-o parte pe pernă.

Aproape de fața lui era o altă față, cu un nas negru și ud de forma unei bomboane. Doi ochi negri și sinceri se uitau într-ai lui și o pereche de urechi moi se ridicară în timp ce Mika se mișcă, așa cum ar fi făcut la orice gest brusc. Era un fel de câine, se gândi Mika, dar nu era sigur; nu văzuse unul adevărat niciodată, doar câini bolnavi arătați la televizor, cu ochii împăienjeniți, iar acest câine era tare ciudat: era mare și slab, mai degrabă un cerb mic decât un câine și părea să îi fie mai frică de Mika decât îi era lui Mika de el.

– Bună, șopti Mika, cu o voce care spera să fie prietenoasă, pentru că nu voia să fie mușcat, iar câinele răspunse cu o mișcare de cap înainte și îl atinse din nou cu botul, apoi îl linse pe toată fața cu o limbă roz, mirositoare. Mika putea auzi sunetul cozii lui lovindu-se de covor, iar respirația îi era caldă și rapidă. Sigur că nu avea să fie mușcat, Mika îl împinse cu blândețe într-o parte, pentru a-l face să nu îl mai lingă, ca să se poată uita la el cum trebuie. Era greu și cald, de culoarea biscuiților cu unt. Botul, picioarele și coada erau lungi și zvelte, iar blana era scurtă și mătăsoasă, cum nu atinsese Mika niciodată. Își trecu

mâna peste capul și gâtul câinelui, admirând negrul ochilor și al nasului, care contrastau cu blana lui moale și deschisă la culoare. Îi putea simți mușchii pe sub blană și era cald. Privirea îi era blândă.

– Ești frumos, spuse Mika. Ce cauți aici?

Câinele se așează și se uită la el.

– Ce? întrebă Mika.

Câinele ridică una din labe și o puse pe pătură, apăsând pe mâna băiatului, care se afla dedesubt. Mika auzi un sunet metalic la gâtul lui și văzu că are o zgardă cu un ecuson rotund. Mika se ridică și ținu ecusonul între degete, încercând să vadă ce scrie pe el pe întuneric.

– Awen, zise el și urechile câinelui se ridicară ca semn că își recunoscuse numele. Awen e numele tău? Tu ești Awen?

Awen se bucură cu limba atârnată într-o parte.

– Bună, Awen, îmi pare bine să te cunosc! spuse el, mângâindu-i urechile și decoperind uimit legătura dintre un băiat și câinele lui. Îl mângâia încontinuu – era dependent de blana lui mătăsoasă și de corpul bine făcut.

„Îi place de mine, își spuse Mika, și mie îmi place de el."

Câinele îi linse degetele de la mâna stângă, de sus până jos, încet și Mika simți niște furnicături plăcute. Cu cât continua Awen, cu atât simțea furnicăturile mai mult, până când simți ceva ciudat în buricele degetelor, ca și cum ceva încerca să iasă pe-acolo. Nu îl durea, era chiar plăcut. Își ridică mâna pentru a-l opri pe Awen și își privi degetele prin care treceau bule verzi. Nu curgea sânge, nu îl durea, ci îl gâdila. Îi creșteau tulpini pe degete, cu frunze strălucitoare. Când ajunseră de aceeași lungime cu degetele lui nu mai crescură și Mika se dădu jos din pat și se duse la una dintre ferestre ca să le poată privi mai bine în lumina lunii – fără să vadă că părinții lui îl priveau din ușă. Îl auziseră vorbind cu Awen.

– Ce face? șopti Asha, stângându-l pe David de braț, în timp ce se uita la Mika holbându-se la mâna lui stângă. Gulerul de la gâtul lui luci, iar ochii lui străluceau în lumina densă.

– Merge în somn, răspunse Mika. Nu pare supărat, mai bine plecăm. O să se întoarcă în pat în curând.

Se strecurară în vârful degetelor până la pat și rămaseră rezemați de perne, șoptind în întuneric.

– Aș vrea să putem ști ce se întâmplă în mintea lui, șopti Asha. Aș vrea să știu ce gândește ca să-l pot înțelege. Mă simt vinovată, David. Îmi doresc să fi avut mai multă răbdare cu el.

David suspină.

– Da, spuse el. Și eu la fel.

– Trebuia să fi vorbit cu el și să fi încercat să înțelegem de ce a făcut-o.

– Știu, dar eram atât de furios din cauza amenzii.

– Treaba e că știu că nu se poate abține, continuă Asha. O pot vedea în ochii lui. E atât de nefericit și de confuz. Chiar crede că Ellie nu a murit și că o persoană încearcă să-l otrăvească. Dar de ce?

– Cred că ar trebui să o rugăm pe Helen să vină pe aici mâine, spuse David. Cât suntem noi la muncă, să poată fi singuri. Să vedem ce zice și ea. Poate că ei îi va spune.

– E o idee bună, spuse Asha.

– S-a întors în pat?

– Cred că da, răspunse David.

– Foarte bine, spuse Asha. Mă sperie când umblă așa prin cameră.

7

Stația orbitală *Regina Nordului* era sediul Fundației pentru Dezvoltarea Tinerilor și comoara cea mai de preț a lui Mal Gorman. Pe ea se aflau megatone de oameni și echipament care erau în slujba lui pentru noul proiect, dar, deși era destul de mare pentru a fi văzută de pe Pământ, arăta doar ca o gaură decupată din cer; o grămadă de material care nu făcea zgomot, cu motoarele agitate amuțite de mediul cosmic.

La bord, era trecut de miezul nopții după ora Londrei, și Mal Gorman lucra. În fața biroului său, restaurantul care asigura mâncarea așezase un bufet pentru vizitatorii lui, un grup de politicieni și militari influenți, inclusiv Ministrul Apărării și Ministrul Educației, care veniseră pentru a sărbători lansarea programului *În formă mereu!* pe Pământ. Gorman, ca Ministru al Dezvoltării Tinerilor, își petrecuse seara auzind cât de inteligent era, dar se plictisise, iar invitații lui nu păreau să vrea să se retragă prea curând, iar el, ca gazdă, nu avea altă soluție decât să stea după ei. Nu îi plăcea că se mânca în biroul lui și se uita nervos la oamenii care se îmbuibau din farfurii pline de carne de la cutie și flori de plastic, sculpturi din brânză, legume proaspete, sosuri, tarte și vin și purtau discuții lungi și plictisitoare despre cât de importanți erau, în timp ce firimiturile cădeau pe podea, iar farfuriile de care nu mai era nevoie erau lăsate pe biroul lui.

Într-un final, Gorman se hotărî că nu mai poate să aștepte și îl chemă pe Ralph, valetul lui.

– Pune-i pe chelneri să strângă mesele, spuse el.

– Dar, domnule, răspunse Ralph, invitații dumneavoastră nu au terminat de mâncat. Tocmai voiam să le spun să ia desertul.

– Nu o să moară de foame de-acum până la micul dejun, șuieră Gorman, uitându-se la ministrul Apărării cum se îndepărtează cu o farfurie plină de aperitive. Era unul dintre cei mai tineri și avea ceva mușchi pe el.

– Adu cafeaua, spuse Gorman. De fapt, nu, adu apă. Poate când își vor da seama că s-a terminat festinul se vor duce la culcare. Am o zi încărcată mâine și vreau ca biroul meu să fie iar curat lună.

– Da, domnule.

După ce invitații își luară la revedere printre zâmbetele crispate, Gorman se decise să meargă pe jos până la camera lui, luând-o prin zona de depozitare. Tot echipamentul pentru programul *În formă mereu!* era gata pentru a fi transportat pe Pământ. Depozitul era slab luminat și tăcut, o gaură ca o peșteră în burta navei. Pașii lui Gorman făceau ecou pe podeaua tare și neagră. Îi salută scurt pe gardienii dintr-o încăpere și ei își coborîră picioarele de pe birou și închiseră televizorul, ca să pară că munceau.

Echipamentul umplea întreaga zonă a depozitului și era aranjat în coloane perfecte metalice, gata să fie încărcate pe cargobotul care avea să plece spre Pământ a doua zi dimineața. Fiecare cutie era însemnată pe toate laturile cu logoul Fundației pentru Dezvoltarea Tinerilor. Cutiile mai mari erau pline cu uniformele personalului proiectului. Tipurile și mărimile acestora erau și ele însemnate – uniforme pentru doctori, asistente, agenți de pază –, foarte multe locuri de muncă fuseseră create de proiect și chiar și cei care curățau toaletele aveau uniforme cu FDT scris pe buzunar. Nava fusese înțesată timp de săptămâni întregi de oameni care se aflau sub atenta supraveghere a lui Mal Gorman, efectuându-și pregătirea pentru noile lor slujbe.

Cutiile mai mici aveau Fit Mix scris pe o parte și fiecare conținea zece mii de pliculețe cu praf.

Gorman le atinse cu mâna lui ciolănoasă și zâmbi.

– Domnule Gorman?

Gorman se întoarse și găsi un bărbat în spatele lui.

– Ce vrei? se repezi el. Nu scap de voi deloc.

– E vorba de Ellie, zise bărbatul, încurcat. Cei de la laborator m-au trimis să vă caut. Se întâmplă ceva interesant și vor să vedeți și dumneavoastră.

Merseră repede către zona de maximă securitate printr-un labirint de coridoare goale și albe. La fiecare douăzeci și cinci de metri treceau printr-o ușă păzită de un borg de gardă care le scana retinele înainte să le permită să meargă mai departe. Într-un final, ajunseră la o cameră inscripționată cu *Opus Trei*. Era o cameră de supraveghere, mică și întunecată, plină de birouri, echipament și monitoare. Un laborant în halat alb stătea în fața unei ferestre, care dădea într-o altă cameră cu o lumină roșie închisă, unde dormea Ellie. Camera era goală, cu excepția unui pat care ieșea din perete. Ellie era încolăcită, pe o parte, cu spatele la ei, înfășurată cu totul într-un cearșaf alb. Partea superioară a capului îi era bandajată strâns, pentru ca ea să nu își poată deschide ochii. Trecuseră șase săptămâni de când fusese prinsă și fusese ținută așa de-atunci. Gorman voia să o pedepsească pentru ce îi făcuse și, deși nu voia să recunoască asta și în fața oamenilor lui, îi era și frică de ea. Tuturor le era. Știau că ea era o armă letală dacă își folosea ochii.

– Doarme, observă Gorman, nerăbdător. Ce e de văzut?

– Uitați-vă deasupra capului ei, spuse laborantul.

Gorman se aplecă pe birou și se uită cu atenție în camera slab luminată. Văzu ceva mișcându-se în aer, deasupra capului ei, dar nu își putu da seama ce era până când ochii nu i se obișnuiră cu întunericul.

– E un pantof?

– Da, spuse laborantul, zâmbind. Iar celălalt este pe tavan, uitați-vă.

Gorman privi în sus și văzu pantoful lui Ellie cum se mișcă pe tavan, ca și cum ar fi plutit pe mare.

– Cum face asta în somn? întrebă el.

– În acest moment, visează, spuse laborantul, arătând spre ecran. Uitați-vă la activitatea creierului.

– Interesant, spuse Gorman, gânditor. Se uită la Ellie ca la o cutie de bomboane pe care nu avea voie să o mănânce. Vreau să știu de ce, continuă el. Vreau să știu mai multe. Aș vrea să pot să am încredere în ea; ce pacoste poate să fie.

– A promis să nu-și mai folosească ochii în felul acela, îi reaminti laborantul. A spus că, atunci când v-a făcut rău, nu a fost cu intenție și că nu își dădea seama ce face.

– Știu, răspunse Gorman, nerăbdător. Dar ai încredere în ea? Vrei să fii tu cel care îi dă jos bandajul?

Laborantul păru jenat pentru o clipă, apoi dădu din cap în semn de refuz.

– Să încercăm să o amenințăm iar, continuă Gorman, gânditor. Spune-i că îi vom ucide familia și maimuța. Vreau să continui experimentele. Vreau să știu totul despre ea. Pune un borg de pază să îi scoată legăturile mâine-dimineață. Când ești sigur că poate sta printre oameni, dă-i ceva de făcut, dă-i voie să înoate, asta o să-i placă, și dă-i ceva să citească. Am o carte de poezie care s-ar putea să o încânte, trimite pe cineva în camerele mele să o ia. Spune-i, că dacă se poartă frumos, îi dau voie să-l vadă pe Puck. Dacă nu, îi ucid pe toți ai ei. Și asigură-te că o însoțește un paznic înarmat la fiecare pas.

– Da, domnule.

– Bine, mă duc să mă culc.

8

Mika fu trezit de o lumină strălucitoare, ca un fulger foarte apropiat. Se sperie la început, apoi își dădu seama că era televizorul care era aprins la capul patului său. Lumina părea neobișnuit de puternică, de parcă vălul care îi întuneca lumea de câteva săptămâni ar fi fost ridicat peste noapte. Nu știa că, la peste o mie de kilometri distanță, Ellie se trezise și descoperise că ochii nu îi mai sunt acoperiți; pentru Mika era încă o întrebare fără răspuns.

Auzi sunetul monoton, obișnuit al vocilor de la știri, apa curgând peste tatăl lui la duș, sunetul metalic al patului care era strâns la perete și lipăitul ușor al papucilor mamei lui pe covor. Totul părea normal, dar nu era așa. Mika își duse mâna la gât și atinse gulerul de metal. Nu, nimic nu era normal, avea să stea toată ziua acasă, alegând mărgele și simțindu-se îngrozitor pentru toate problemele pe care le cauzase părinților lui.

– Bună dimineața, Mika! spuse mama lui cu blândețe, punându-i hainele pe pat.

– Bună dimineața! murmură el amețit. Părinții lui se culcaseră nervoși și se întreba ce se schimbase de-atunci. Crezuse că va fi nevoie de mai mult de o noapte pentru ca el să se revanșeze.

– Ce vrei să mănânci? întrebă Asha.

– Îmi fac eu, răspunse Mika, dându-se jos din pat. Tu trebuie să te duci la serviciu, eu o să fiu acasă toată ziua.

– Am sunat-o pe Helen, spuse Asha, încurcată. Am rugat-o să treacă pe-aici, ne-am gândit că poate vrei să vorbești cu ea.

– O, bine, spuse Mika. Da, așa e, vreau, mulțumesc.

Intră la duș, închise ușa și dădu drumul la apă, sprijinindu-se de peretele subțire. Își ținu capul drept în timp ce se spălă, pentru că altfel, când se apleca, îl durea ceafa de la greutatea gulerului de metal.

Se simțea vinovat. Era mai greu să suporte faptul că părinții lui se purtaseră frumos cu el decât țipetele. Merita să fie certat, dar tot nu voia să bea vitaminele.

Dădu drumul la apă la maximum, astfel încât îi biciuia pielea, și se frecă bine. Voia să se spele de tot – Capetele de Televizor, domnul Grey și colegii lui, să se ducă toți odată cu apa pentru totdeauna. În timp ce își clătea părul, auzi o voce străină în apartament. Își deschise ochii și ascultă, întrebându-se cine ar fi putut fi. Auzi sunetul ușii de la intrare care se închise și se încuie. Persoana aceea intrase.

– Mika! Tatăl lui bătu în ușa dușului. A venit un prieten de-al tău! Ai face bine să te grăbești, pentru că e în drum spre școală!

Mika închise apa.

Un prieten? Dar el nu avea prieteni.

Se șterse cât de repede putu și ieși de la duș pe jumătate ud, înfășurat în prosop, pentru a vedea cine era acest „prieten".

Era Kobi Nenko, băiatul cel nou, care era ud leoarcă, mai ud decât Mika proaspăt ieșit de la duș, cu părul lui negru și încurcat din care picura apa pe covor și cu pantofii în care îi înotau picioarele. Purta o haină lungă și neagră și din buzunare îi ieșeau ghemotoace de fire.

– Bună! spuse Kobi, de după păr.

Pentru un moment, se așternu o tăcere penibilă.

– Vreți ceva de băut? întrebă Asha veselă, ca să destindă atmosfera. Nu știa ce să creadă despre Kobi, despre hainele lui ciudate și firele din buzunare, dar voia ca Mika să aibă prieteni.

„Are mâini frumoase, gândi ea, cu degete lungi, îndemânatice, de artist, dar murdare." Unghiile lui erau foarte murdare.

– Nu, mulțumesc, răspunse el, politicos. Nu pot sta mult.

– Doamna Fowler m-a rugat să îți aduc asta, i se adresă el lui Mika, întinzându-i pachetul albastru cu FDT scris pe margine. E cadoul pentru tine de ieri. A spus că ai nevoie de ce e acolo și de pliculețele de Fit Mix, câte unul pentru fiecare zi în care lipsești... scuze.

– Ce bine, spuse Mika bosumflat, luând pachetul.

– Mika! se răsti David. Ești nerecunoscător. Prietenul tău a făcut un efort pentru a ți-l aduce.

– Nu am vrut să fac asta, murmură Kobi de după păr, știam că nu îl vrei.

– E în regulă, spuse Mika. Mulțumesc.

– Trebuie să plec, zise Kobi, o să întârzii.

Plecă rapid, parcă gonit din apartament din cauza atmosferei create.

– E un băiat... interesant, zise Asha, privind fix spre ușa închisă. Nu ne-ai vorbit despre el.

– E nou, spuse Mika, uitându-se la pachet, dorindu-și să fi fost mai prietenos cu el. A venit din Umbre. Nu am vorbit mult cu el.

***

După ce părinții lui plecară la muncă, Mika se așeză pe podea cu containerele pentru mărgele aliniate pe canapea. Munca aceasta fusese anume concepută să fie odioasă și frustrantă: mărgelele erau atât de mici încât nivelul din cutia mare părea să nu scadă deloc. Era îngrozitor să le alegi, pentru că erau netede și, dacă Mika le strângea ceva mai tare cu penseta, săreau, iar Mika pierdu jumătate din ele înainte să le pună în cutia potrivită. Unele aterizară lângă canapea, iar altele ajunseră pe covor, de unde Mika trebui să le scoată frecând materialul pentru a le face să sară din ascunziș. I se spusese că, dacă pierde una singură, avea să ia munca de la început. Uneori, le scăpă în cutia greșită, așa că trebui să caute o mărgea roșie printre sute de mărgele galbene sau una albă printre câteva sute albastre. Deși intenția domnului Grey fusese să îl tortureze

pe Mika cu alesul bilelor, băiatului i se păru liniştitoare această activitate repetitivă; îi plăcea sunetul făcut atunci când punea o mărgea la locul potrivit şi ordinea pe care o crea prin munca lui, pentru că nu erau şanse să îşi facă ordine şi în gânduri, deoarece acestea erau la fel de încurcate ca ghemotoacele de fire care ieşeau din buzunarele lui Kobi.

Mika abia o aştepta pe Helen. Se uita des la ceas, iar când se auzi soneria sări în picioare atât de repede încât aproape că răsturnă containerul cu mărgele nesortate şi abia reuşi să îl oprească până să se răstoarne.

Deschise uşa şi se simţi pe loc mai fericit. Helen purta o bonetă galbenă de ploaie care îi ajungea până la sprâncene, o pereche veche de cizme galbene de cauciuc şi o pelerină verde de ploaie care semăna cu un cort demodat. Ar fi putut să plece pentru un weekend şi să găzduiască vreo câţiva prieteni în el.

Căută prin geantă şi scoase un pachet de biscuiţi. Mika fu uşurat să vadă că erau proaspeţi.

– Am adus biscuiţii, zise ea, trecând pe lângă el. Biscuiţi fărâmaţi pentru muşte, aşa le spunea mama mea. Liftul ăla miroase mai rău ca toaleta unui bătrân. Pune de ceai. Se opri subit şi se întoarse. Sfinte Sisoe! Ce e maşinăria de la gâtul tău?

– Un guler de pedeapsă, spuse Mika, zâmbind. Directorul mi l-a pus ieri. Dacă ies din apartament, mă electrocutează de fac pe mine.

– Aş vrea să îl electrocutez eu pe el! spuse Helen, cu ochii mânioşi scânteind de sub boneta ei de ploaie. Să vedem dacă lui îi place!

Bombăni ceva în legătură cu vremea în timp ce îşi dădu jos straturile de pelerină, cizme şi bonetă de ploaie. Mika luă cutiile cu mărgele de pe canapea, ca ea să se poată aşeza, şi puse ibricul pe foc.

– Ce ai mai făcut? întrebă Helen, aşezându-se confortabil pe canapea şi răsfirându-şi degetele în şosetele de lână. Se pare că ai fost ocupat.

– Cred că sunt nebun, începu Mika imediat, nerăbdător, plimbându-se în sus şi-n jos prin cameră. Trebuie să mă ajuţi.

Toți mă cred nebun, chiar și părinții mei și nu știu ce să fac în legătură cu asta.

– Nu te mai foi, spuse Helen, fluturându-și mâna. Mă amețești. Stai jos puțin.

Mika se așeză fără să vrea, legănându-și rapid genunchii.

– Pentru început, zise ea cu autoritate, dacă te consideri nebun, nu ești. Se știe că nebunii nu cred că sunt nebuni. Am lucrat odată cu un băiat care se credea portocală și nu puteai să îl convingi că nu era așa.

Mika încercă să râdă, dar îi rămase în gât și era gata să se transforme în lacrimi în urma emoțiilor refulate care se strânseseră în el.

– Dar nu înțeleg ce se întâmplă în capul meu, spuse el, disperat. A venit o femeie la noi la școală și am crezut că este un Cap de Televizor! Am crezut că încearcă să mă otrăvească dându-mi să beau o băutură cu vitamine și uite în ce probleme am intrat din cauza asta! Chiar dacă știam că nu mă port normal, nu m-am putut stăpâni! Părinții mei trebuie să plătească o amendă de o sută de credite din cauza mea și azi nici măcar nu au fost furioși; e ca și cum le este milă de mine pentru că sunt nebun, iar cei de la școală îmi spun că sunt un ciudat paranoic! Azi-noapte, am visat că îmi cresc copaci din degete!

– Mai încet, povestește-mi ca lumea, sugeră Helen. Fă ceaiul și începe cu începutul.

Mika se ridică, pregăti ceaiul, iar ea îl întrebă în detaliu despre petrecerea stranie, prăjiturile inscripționate cu FDT, băutura cu vitamine, despre asistentă, câinele din vis, copacii care îi creșteau din degete și el începu să se simtă mai bine. Helen avea puterea magică de a face până și cel mai îngrozitor lucru să pară amuzant. Când i-a povestit cum i-a aruncat paharul de Fit Mix în față directorului, ea râse până nu mai putu respira și se înecă, iar Mika se îngrijoră pe moment, pentru că părea că avea să se rostogolească de pe canapea. Dar după asta tăcu și deveni serioasă și se uită îngândurată la colierul greu de metal de la gâtul lui Mika.

– Ce e? întrebă Mika.

– Shhh, mă gândesc, răspunse ea.

El se uită la Helen, aşteptând ca ea să zică ceva, dar în loc de asta femeia oftă şi Mika putea simţi că nu era de bine.

– Eşti de acord cu mine, nu-i aşa? spuse el, confuz. Ştiu că aşa e. Nu e numai că am văzut un monstru din coşmarurile mele. Sunt suspicios, mă simt mințit, nu numai la şcoală, dar peste tot şi nu e vorba numai de Ellie, sunt mințit şi în legătură cu alte lucruri, pot să simt asta. Ştiu ceva. Undeva în mintea mea ştiu ceva important, dar mă simt ca şi cum mă uit la o poză la care trebuie să te uiţi atent ca să vezi imaginea, dar nu apare nimic. Sunt sigur că cineva încearcă să îmi zică ceva.

Helen se uită în ceaşca ei de ceai, cu ochii umbriţi, ca şi cum putea vedea galaxii îndepărtate pe fundul ei.

– Cred că ar trebui să ne uităm în pachet, spuse ea. Să vedem ce v-au dat.

– Nimic din ce aş vrea, bolborosi Mika nerăbdător. Luă pachetul albastru şi îl răsturnă. Din el căzură mai multe lucruri pe podea. Erau şapte plicuri de Fit Mix, o cană cu *Bea Fit Mix!* scris pe ea, o şapcă pe care scria *E distractiv în Tabăra de Sănătate!,* un tricou, o pereche de pantaloni scurţi, câteva pungi de dulciuri, un balon şi un card de memorie pe care scria *Introducere la programul În formă mereu!*

– Se pare că s-au străduit ceva pentru asta, zise Helen, luând şapca şi punându-şi-o pe cap. Ce crezi? Părul ei cărunt şi lung îi atârna în părţi ca nişte urechi lungi de câine.

– Îmi place mai mult boneta ta de ploaie, spuse Mika, zâmbind. O lăsă să cerceteze cana şi se duse cu un plic de Fit Mix în bucătărie. Îl desfăcu şi îl răsturnă în chiuvetă, sperând că se va întâmpla un miracol şi că va şti toate răspunsurile dintr-odată. Dar nu se întâmplă asta, pudra deveni roz şi dezgustătoare şi emană un miros de căpşuni când atinse picăturile de apă din chiuvetă. Dădu drumul la apă şi spălă totul, dezgustat.

„Nu e nici un indiciu în asta", gândi el, aruncând plicul gol la gunoi.

– Hai să ne uităm la asta, zise Helen, arătând spre un card de memorie.

Televizorul acoperea peretele din faţa canapelei. Mika inseră cardul într-un slot dedesubtul lui şi se aşeză lângă Helen. Ecranul se aprinse şi arătă imaginea unui grup de copii care beau Fit Mix ca şi cum era atât de delicios că ar fi putut să leşine de fericire.

– E mai penibil decât o reclamă la pastă de dinţi, spuse Helen, în timp ce o fată slăbuţă cu urechi haioase bea un pahar de Fit Mix. Câteva secunde mai târziu, alerga într-un câmp plin de flori cu vântul bătându-i prin păr, după ce mai crescuse cel puţin treizeci de centimetri şi devenise şi mai frumoasă.

– E prostesc, fu de acord şi Mika, uitându-se la un băiat plin de muşchi mergând pe un munte.

„Dar nu numai că vei creşte mare şi puternic, răsună o voce din ecran. *În formă mereu!* te va face şi mai inteligent. Am creat un nou joc numit Pod Fighter pentru a-ţi dezvolta abilităţile motorii şi gândirea. *În formă mereu!* este distractiv, *În formă mereu!* este mişto şi *În formă mereu!* va face ca toate visurile tale să devină realitate."

– Cu siguranţă le-a făcut pe ale tale să devină realitate, murmură Helen, gândindu-se la asistenta Cap de Televizor.

Ecranul rămase negru pentru câteva secunde, apoi se umplu de stele, iar Mika şi Helen se simţiră ca şi cum pluteau prin cosmos.

– Trebuie să fie reclama pentru joc, spuse Mika.

„În curând, într-un centru de jocuri de lângă tine, răsună vocea joasă. Cea mai *tare* experienţă de joc. Un nou joc care îţi va părea atât de real încât vei uita că este un joc. *Tu* vei deţine controlul. *Tu* îţi vei folosi abilităţile pentru a-ţi salva planeta de flota *Steaua Roşie!* Joacă POD FIGHTER dacă ai curaj."

Cuvântul „joacă" era pus pe imaginea unor nori pufoşi. Apăru de câteva ori pe ecran, apoi fu înlocuit de „POD FIGHTER", care se răsuci prin cosmos atât de repede încât toate stelele deveniră urme luminoase.

Apoi apăru o flotă de nave adevărate, ca un şir de pantere negre zvelte pe puntea unei nave de luptă. Străluciră în lumina soarelui, curbele lor elegante părând ameninţătoare şi puternice.

Un grup de copii alergă către ele şi parbrizele curbate se deschiseră. Câte doi copii se urcară în fiecare navă, unul în faţă şi unul în spate, aşezându-se pe scaunele negre şi joase care îi învăluiră. Păreau fericiţi şi hotărâţi, punându-şi căştile şi ajustându-şi centurile cu uşurinţă. Parbrizul coborî şi îi ascunse, iar câteva momente mai târziu zgomotul de motoare umplu apartamentul. Navele se ridicară în perfect sincron şi plutiră deasupra punţii. Apoi unul câte unul, de la stânga la dreapta, îşi ridicară boturile spre cer şi ţâşniră atât de repede încât păru că dispăruseră pur şi simplu.

Mika se simţi ciudat dintr-odată – ameţit, ca şi cum s-ar fi ridicat prea repede. Îşi închise ochii şi se văzu urcând în locul pilotului într-una din nave. Putea simţi scaunul sub el, care se curba pe lângă corpul lui – cunoştea mirosul scaunului şi felul în care se aşeza casca pe capul lui, îi erau familiare până şi panourile de control strălucitoare.

– Eşti bine? O găsi pe Helen uitându-se la el, curioasă. Reclama se terminase.

– Da, sunt bine, zise el. Deci, ce crezi?

Ea tăcu pentru câteva clipe, arăta de parcă se gândea dacă să spună ceva sau nu.

– Ce e? întrebă Mika, sperând să o facă să răspundă.

– Nu trebuie să afle nimeni cum te simţi, spuse ea, întunecată, nici măcar părinţii tăi. Trebuie să spui că îţi pare rău şi că ai greşit.

– De ce? întrebă Mika, furios şi speriat din cauza schimbării ei. Tu *eşti* de acord cu mine, ştiu că eşti, ştii şi tu că se întâmplă ceva ciudat, dar nu vrei să recunoşti! Ce ar trebui să fac în legătură cu vitaminele? Trebuie să mă întorc la şcoală săptămâna viitoare şi să îi cer scuze domnului Grey şi s-o beau şi nu vreau să fac asta! – Trebuie, spuse ea cu severitate. Nu ai de ales, Mika. Gândeşte-te la ce se va întâmpla dacă nu o faci. La ce se va întâmpla cu tine şi cu părinţii tăi.

Helen se uită la el întrebător şi băiatului îi veniră în minte două imagini: prima cu familia lui mutându-se în Umbre,

pentru că erau prea săraci, şi a doua cu Detroit Pippin într-o celulă de închisoare. Se cutremură.

– Pe lângă asta, continuă Helen, mutându-şi privirea de la el şi uitându-se pe fereastră în timp ce o masă de nori cenuşii se revărsa peste bloc. Am senzaţia că, dacă vei încerca jocul, vei fi bucuros că ai făcut-o.

– De ce?

– Poate aşa vei găsi răspunsuri la unele din întrebările tale.

Tot nu se uita la el şi Mika îi studie ochii care priveau spre nori. Păreau greu încercaţi, ca şi cum ar fi blocat un secret care voia să scape şi ea trebuia să nu se uite la el ca să-l poată opri. Cum a putut fi atât de orb? Helen era singura care crezuse că Ellie încă trăieşte, aşa că trebuie să aibă măcar o idee unde este Ellie!

– Ce ştii, Helen? întrebă el. Uită-te la mine.

– Vai de mine, zise ea, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o reverie. Aruncă o privire la încheietura mâinii, deşi nu avea nici un ceas. Ar trebui să plec. Trebuie să iau nişte paste în drum spre casă sau poate era vorba de ojă? Nu-mi aduc aminte. Totuşi, dacă le iau pe amândouă, nu dau greş, nu-i aşa?

Începu să se ridice, foarte greoi, ca şi cum încheieturile ei se blocaseră cât timp fusese aşezată. Mika sări de pe canapea şi se puse în faţa uşii.

– Nu poţi pleca încă, zise el, în timp ce ea îşi punea boneta de ploaie. Trebuie să îmi spui ceea ce ştii.

– Lasă-mă să mă concentrez puţin sau îmi voi pune galoşii invers, bombăni ea, încercând să câştige ceva timp. Mika o privea cu o hotărâre pe care o mai văzuse în ochii îndrăgostiţilor şi a dependenţilor de droguri şi pentru o clipă se simţi foarte vinovată şi îşi dori să îi fi zis că e nebun sau să îşi caute alt îndrumător, unul care nu ştia ce ştia ea, unul care să îl fi convins că Ellie nu mai trăieşte. Se simţea ca şi cum îi arăta drumul spre peştera unde se găsea un uriaş periculos.

„Dar, se gândi ea, el oricum se îndrepta într-acolo. Măcar aşa ar fi avut încredere în ceea ce îi dicta instinctul şi ar fi

câștigat ceva din asta. Poate că o va găsi, e destul de inteligent și de hotărât."

– Ar trebui să ai încredere în instinctele tale, spuse ea. Ești un băiat foarte special. Încrede-te în ceea ce simți, joacă și ai grijă.

– Ce știi? Te rog! o imploră el, în timp ce Helen se apropia de ușă. Nu poți pleca fără să-mi spui!

Ea apăsă butonul și ușa se deschise.

– Gata! Vin cu tine! spuse Mika, căutându-și pantofii. O să-mi spui totul, chiar dacă trebuie să vin după tine prin tot supermarketul!

– Nu poți, zise Helen, arătând către gulerul de la gâtul lui. O să te electrocuteze și o să faci pe tine.

– La naiba! zise Mika, ducându-și mâna la gât. Stai!

– Ai grijă de tine, zise ea, ieșind pe ușă.

Ușa începu să se închidă, iar Mika se simți deznădăjduit.

– Te rog! strigă el. Trebuie să mă ajuți! Așa mi-ai promis, ții minte? Când ne-am întâlnit prima oară, ai promis!

Ea se opri și se întoarse, iar ochii i se îmblânziră, pentru că într-adevăr își aducea aminte că îi promisese că îl ajută. Dar atunci nu îl cunoaștea pe Mika, ea doar întâlnise un băiat cu probleme, un băiat care plângea după geamăna lui. Dar el știa lucruri care erau imposibile, avea toate piesele unui puzzle foarte periculos în cap și când avea să îl rezolve avea să fie vulnerabil. Era furios și hotărât. Aveau să îl omoare.

– Oprește ușa, zise ea.

Mika izbi cu pumnul în buton și ușa se opri, apoi se deschise din nou.

– Dacă e să te ajut, spuse Helen, fluturându-și degetul la el, trebuie să îmi promiți că nu vei începe să țipi la unii și la alții!

– Așa o să fac, răspunse el, disperat. Adică nu, promit!

– Și nu vei spune *nimănui?*

– Nimănui, spuse el.

– Nici măcar părinților tăi? continuă ea.

– Normal că nu, spuse el, iritat. Oricum ei nu mă cred deloc.

– Trebuie să ai grijă, Mika, dacă oamenii ăştia îşi dau seama că ştii ceva, oricât de puţin, îţi vor face rău.

– O să am, doar am promis! continuă el, simţindu-se ca şi cum ar fi fost gata să explodeze de nerăbdare. O să fiu cuminte, doar spune-mi ce ştii.

Ea se aplecă spre el şi îi şopti:

– Dacă joci Pod Fighter, cred că o vei găsi pe Ellie.

– Cum? o întrebă el disperat. Cum o voi găsi pe Ellie jucând un joc?

– Nu spun nimic mai mult, zise Helen, aranjându-şi boneta. Deja m-ai bătut la cap destul şi ţi-am zis prea multe. Pur şi simplu joacă şi nu spune nimic. Bine. Am plecat. Nu cred că voiam paste sau ojă, ci cremă pentru bătături.

Mika privi după ea în timp ce se clătina spre lift, ca un cort cu picioare galbene de cauciuc, străbătut de valuri de uşurare şi fericire. Toate coşmarurile, batjocura şi paranoia pe care le îndurase atâta timp păreau să fi dispărut şi se simţi ca şi cum plutea în cadrul uşii, în ciuda greutăţii gulerului. Helen se întoarse către el şi îi zâmbi în timp ce se urcă în lift, iar Mika îi zâmbi şi el, cu cel mai larg şi mai sincer zâmbet de multă vreme şi undeva deasupra lui, Ellie zâmbi şi ea fără să ştie de ce.

9

Mika își dădu seama că sfatul lui Helen de a juca nu însemna numai să învețe să joace Pod Fighter în noul centru multimedia – cel mai important era să își păstreze pentru sine suspiciunile și să îi convingă pe ceilalți că se răzgândise în legătură cu vitaminele și că îi părea rău. Până să ajungă părinții lui de la serviciu era deja cu totul altă persoană: își ceru scuze că le-a făcut atâtea probleme, promise să bea Fit Mix, făcu ceaiul și *strânse masa după* pentru prima dată. Ba chiar curăță și podeaua dormitorului.

– Deci cum a fost cu Helen? întrebă David, privindu-l uimit pe Mika purtând un braț de șosete și pantaloni murdari la coșul de rufe.

– A fost bine, răspunse Mika.

– Despre ce ați vorbit? întrebă Asha.

– Mai nimic, zise Mika, grăbindu-se către camera lui pentru a scăpa de întrebările lor. Mai bine mă apuc de alesul mărgelelor.

Asha și David se uitară unul la altul, zâmbiră și dădură din cap.

– Femeia aia merită o medalie, șopti David.

Luni dimineață, când Mika se întoarse la școală după suspendare, bău Fit Mix în timp ce domnul Grey se uită la el cu ochii scrutători. Îi alunecă pe gât, vâscos și rece, dezgustându-l, dar știa că nu trebuia să arate ceea ce simte. Ultimul lucru pe care îl voia era să nu îi mai dea domnului Grey un motiv să îl

pedepsească şi, judecând după lipsa de entuziasm cu care directorul îi dădu jos gulerul, ştia că la orice semn de împotrivire i l-ar fi pus înapoi. Aşa că Mika nu se strâmbă până când nu ieşi din biroul directorului şi chiar şi atunci foarte puţin. Intrase în joc pentru a câştiga.

– O să te găsesc, Ellie, şopti el, sau o să mor încercând.

Simţurile lui fură foarte ascuţite în seara în care merse cu Kobi spre centrul de jocuri din oraş. Fiecare detaliu păru la fel de clar ca ţurţurii de ianuarie. Era în urma celorlalţi cu o săptămână la joc şi era nerăbdător să îi prindă din urmă.

– Ce părere ai despre Pod Fighter? întrebă Mika.

– Are un design genial, răspunse Kobi, gânditor. Pare atât de real că uiţi că e un joc, exact cum spune în reclamă. Dar are un efect ciudat asupra celorlalţi, jumătate din clasă şi-a cumpărat deja tricouri şi nimeni nu mai vorbeşte despre altceva. Sunt obsedaţi. Şi e foarte competitiv. Cum de vrei să joci dintr-odată? Acum o săptămână, nici nu voiai să auzi de el.

Mika ridică din umeri şi se uită în altă parte. Putu simţi cum Kobi îl urmăreşte cu ochii lui inteligenţi.

– N-am altceva mai bun de făcut, răspunse el sec.

– O să te ajut să îi prinzi din urmă, se oferi Kobi. O să-ţi arăt tot ce am învăţat.

– Mulţumesc, răspunse Mika bucuros.

Kobi luă ceva din buzunar şi începu să se joace cu el.

– Ce e? întrebă Mika.

Kobi ridică obiectul să îl poată vedea şi Mika. Era o girafă mică, un miniborg. Clipi înspre Mika şi îşi mişcă gura ca şi cum ar fi mestecat frunze. Kobi o aşeză pe palma lui şi ea începu să se plimbe. O pală de vânt aproape că o doborî şi Kobi abia o prinse. O puse cu grijă înapoi în buzunar.

– E uimitoare, zise Mika. De unde o ai?

– Am făcut-o eu, zise Kobi, din bucăţile unui robot-aspirator.

– Ce îndemânatic..., Mika se opri brusc. Ar fi vrut să continue, să îi spună lui Kobi cât de mult i-ar fi plăcut lui Ellie şi se opri chiar înainte să îi iasă cuvintele din gură. Kobi nu ştia de Ellie, nu o cunoscuse niciodată, nici nu ştia că Mika are o soră

geamănă, şi Mika îşi dădu seama că era mai bine aşa. Era mai uşor, mai puţin complicat să aibă un prieten care nu ştia nimic. Dar lui Ellie i-ar fi plăcut de Kobi Nenko şi girafa lui şi Mika simţi că îl înşală pentru că nu îi spune de ea.

Era o noapte friguroasă şi vântul era umed şi feroce, dar Mika observă că erau mult mai mulţi oameni pe-afară decât de obicei şi toţi o luau înspre oraş. Trei fete alergară pe lângă ei, apoi se opriră şi se întoarseră, cu ochii sclipitori şi părul în bătaia vântului.

– Hei, Kobi! strigă una dintre ele. Vii la centru?

– Da, murmură el.

– Ce bine! Ne vedem acolo!

Mika le privi pe fete fugind, întrebându-se cine erau.

– Când le-ai întâlnit? întrebă el, amintindu-şi că fetelor le era de obicei teamă de Kobi.

– Săptămâna trecută la centru, spuse Kobi. Dacă te pricepi la joc, oamenii ajung să te cunoască.

– Deci te pricepi la joc? întrebă Mika.

– Presupun că da, zise Kobi, ridicând din umeri. Afişează rezultatele pe un ecran la sfârşit ca să vezi cum te-ai descurcat.

– Cine e cel mai bun? întrebă Mika înfierbântat, simţindu-se dornic de competiţie.

– Ruben Snaith.

Mika îşi simţi obrajii arzând la auzul numelui lui Ruben.

– Pare şi normal, nu-i aşa? spuse el înciudat. Nu ar avea nimeni curaj să fie mai bun decât Ruben.

Ajunseră în piaţă şi Mika văzu centrul de jocuri pentru prima dată. Clădirea fusese înainte magazinul Bargain Mart, unde se vindeau obiecte care se stricau după câteva minute, pentru unul sau două credite, care era închis de un an. Centrul era de două ori mai înalt decât vechea clădire şi inunda întreaga piaţă într-o lumină albastră care pulsa, iar pentru prima dată de când fusese construit oraşul în urmă cu patruzeci şi trei de ani, acesta părea însufleţit. Chiar şi băltoacele şi fântâna dezafectată păreau frumoase şi fiecare picătură de ploaie de pe geamurile magazinelor strălucea ca o piatră preţioasă. Lumina

fluorescentă, care venea prin neoane curbate de-a lungul clădirii izbucnea într-o cascadă albastră în vârf, iar dedesubt o mare de oameni intra în centru prin uşile de sticlă. Atmosfera părea atât de fermecată încât era contagioasă, şi Mika simţi un fior de-a lungul cefei, din cauza entuziasmului şi a vântului.

Apropiindu-se de uşi, fură izbiţi de un aer cald, mirosuri de mâncare, ţipete şi muzică. Mika îl lăsă pe Kobi să intre primul şi se uită la el cum este oprit de doi bărbaţi în uniforme bleumarin care purtau logoul FDT pe buzunare. Unul dintre bărbaţi îi scană retina lui Kobi, apoi îl lăsă să treacă. Mika îl urmă, puţin speriat de lumina dură care îi scana ochiul. Odată ajuns înăuntru, se uită în jur şi încercă să asimileze tot ceea ce vedea. Intrarea în centru era o zonă de cumpărături, cu podele albe şi lustruite, magazine fără uşi şi restaurante de fast-food pe ambele laturi: Expresul de Carne, Banghra Balti, Coliba cu gustări Kosha şi Barul Ra Ra, dar şi magazine unde se vindeau haine, încălţăminte, dulciuri, cosmetice şi bijuterii. Zona era aglomerată şi zgomotoasă, de la fiecare magazin şi restaurant auzindu-se câte o melodie diferită, fiecare masă fiind înţesată de oameni care râdeau. Logoul *Departamentului pentru Dezvoltarea Tinerilor* apărea peste tot: pe uniformele angajaţilor, pe spătarele scaunelor, chiar şi pe paiul de la băutura Fab, iar Mika simţi un val de neîncredere văzând asta. Era ciudat să vezi cum se poartă toţi şi se simţi ca şi cum lipsise un an, nu o săptămână; atmosfera era atât de diferită faţă de cea de la şcoală, fără letargia care îi făcea pe oameni să se mişte greu şi să caşte toată ziua, care fu înlocuită cu o frenezie aproape de isterie. Aşa ceva nu se mai văzuse până atunci şi părea un miraj în deşert – lui Mika i se păru că, dacă închide ochii şi i-ar deschide din nou, totul ar dispărea, şi el ar fi singur în piaţa ploioasă. Se uită la nişte copii care strigau unii la alţii din părţi diferite ale centrului, o fată izbucnind în râs, cu shake scăpându-i din gură. Nu îi plăcea ce vedea.

– Ţi-am zis că au luat-o toţi razna, spuse Kobi. Vino cu mine. Se îndreptă rapid către două uşi negre imense la capătul

magazinelor. Deasupra lor era un ecran pe care se putea vedea reclama jocului Pod Fighter. Trecură de uşi şi se opriră pentru ca ochii lor să se adapteze la întuneric şi, pe măsură ce formele simulatoarelor Pod Fighter începură să li se arate, Mika avu senzaţia că se uită într-o peşteră plină de păianjeni uriaşi. Simulatoarele aveau opt picioare şi păreau ciudate şi ameninţătoare. Erau aşezate pe un rând, cu patru picioare prinse de tavan şi celelalte patru pe podea, cu corpurile lor negre alungite în mijloc. Câteva simulatoare erau nemişcate şi arătau ca şi cum se ascundeau în întuneric, aşteptând nişte muşte de mărimea unor oameni. Altele se mişcau şi se învârteau, picioarele lor strângându-se şi lungindu-se în ritmul jocului. Mika se îndreptă încet spre ele cu inima bătându-i puternic.

– Ciudate, nu-i aşa? spuse Kobi.

Mika dădu din cap, neputând să vorbească.

– Nu arată ca navele adevărate pe dinafară, dar se pare că înăuntru sunt exact la fel, până la ultimul detaliu: panourile de control, scaunele, căştile, totul – şi nu numai atât, se şi simt la fel, picioarele mecanice fac totul să pară ca şi cum chiar ai zbura. Dar devine şi mai interesant atunci când te roteşti cu el în aer. Uită-te la ăla.

Kobi arătă către un simulator care se mişca mai mult decât celelalte. După treizeci de secunde, se întâmplă ceva uimitor: picioarele se desprinseră de corp, acesta plutind singur în aer, şi începu să se rotească. La sfârşitul manevrei, picioarele se reataşară de corp.

– Cum de pluteşte aşa? întrebă Mika, entuziasmat.

– Cred că e vorba de vreun câmp magnetic, răspunse Kobi. Ca la maşinile care plutesc: o forţă magnetică ţine maşina prin presiunea unei forţe negative peste altă forţă negativă sau una pozitivă peste alta tot pozitivă. Trebuie să mergem în capăt.

Arătă spre un culoar roşu care se îndrepta spre simulatoare şi se pierdea în întuneric. Mika putu distinge siluetele copiilor care se strânseseră în jurul picioarelor simulatoarelor. Îl urmări pe Kobi.

În celălalt capăt al camerei erau câteva simulatoare disponibile şi un grup mare de oameni se strânsese în jurul lor. Se întoarseră să se uite la Kobi şi Mika apropiindu-se şi, din nefericire pentru Mika, îl văzură pe Ruben.

– Nu-l băga în seamă, murmură Kobi, trecând pe lângă Ruben, chiar în bătaia privirii lui răutăcioase. Ce idiot. Hai să-l luăm pe ăsta.

Mika îşi blestemă în gând ghinionul. Centrul de jocuri era destul de mare încât să nu fi fost nevoie să dea peste Ruben, însă ei îl găsiseră în doar câteva minute. Kobi apăsă cu piciorul pe o placă de metal de lângă un simulator şi picioarele se contractară ca să le permită accesul în cockpit. Apoi atinse o pictogramă aproape invizibilă cu degetele lui palide şi uşa se deschise, dar, înainte să poată intra, apăru Ruben cu două fete în spatele lui.

– Îl înveţi? îl întrebă Ruben pe Kobi, arătând în direcţia lui Mika.

Kobi îl ignoră şi începu să urce în cockpit.

– Mult noroc! zise Ruben cu răutate. O să ai nevoie.

În timp ce Ruben se îndepărtă, Mika simţi un val de furie în piept. Fetele râdeau de el.

– Hai înăuntru, zise Kobi. Nu-i băga în seamă.

– Încerc, zise Mika, urcând în simulator. Dar nu se descurca prea bine, pe dinăuntru simţea o dorinţă imensă de a-l zdrobi pe Ruben ca pe o muscă. Dar dintr-odată toate gândurile în legătură cu Ruben dispărură şi Mika rămase uimit pentru câteva clipe. Avea senzaţia că intraseră în cockpit prin altă parte, ar fi trebuit să intre pe sus, nu pe lateral.

– Treci în scaunul din spate, zise Kobi. E mai bine să înveţi asta înainte să zbori, e puţin mai uşor.

Erau două scaune în cockpit, unul în spatele celuilalt, iar Mika se aşeză pe cel din spate. Era mai înalt decât cel din faţă, aşa că de acolo se uita în claia de păr încâlcit a lui Kobi. Aşezându-se cum trebuie, simţi cum scaunul îl îmbrăţişează, practic ţintuindu-l.

– Scaunele sunt ciudate, spuse Kobi.

– Da, minți Mika – scaunul era confortabil și îi părea cunoscut și își aduse aminte de sentimentul pe care îl încercase când se uitase la reclamă cu Helen, ca și cum nu era prima dată –, dar ceva nu era în regulă. Mika se uită în jur.

– Unde sunt panourile de control? întrebă el. În afară de două manete simple și de scaune, nu mai era nimic în cockpit. Kobi atinse un cerc roșu din apropierea ușii și dintr-odată apărură o mulțime de pictograme colorate și strălucitoare care acopereau toată suprafața din jurul lor, fiecare cu un simbol diferit.

– Pune-ți casca, spuse Kobi, arătând undeva în spatele lui Mika unde era atârnată. Casca era neagră, fără spate și cu o vizieră de sticlă în față. Era uimitor de ușoară, iar faptul că nu avea spate o făcea și confortabilă atunci când Mika își rezema capul de spătarul scaunului. Imediat cum și-o puse, un ecran apăru pe vizieră – văzu o grilă de linii verzi înconjurată de pictograme verzi și simți un fior straniu cercetându-le. Păreau de pe altă planetă, dar familiare.

– Nu clipi încă, îl atenționă Kobi.

– De ce? întrebă Mika.

– Tu controlezi comenzile clipind. Mi-a luat o zi întreagă să îmi dau seama de asta. Trebuie să clipești în direcția lor.

– Dacă o fac fără să vreau? întrebă Mika.

– Nu o face, răspunse Kobi. Nu e chiar așa greu, ajungi să nu te uiți la pictograme decât dacă ai nevoie de ele.

– Bine, zise Mika, încercând să nu clipească. Unde sunt instrucțiunile?

– Nu avem instrucțiuni, zise Kobi, râzând. De asta e mai distractiv.

Kobi atinse o pictogramă de deasupra lui și parbrizul le apăru în față. Mika văzu că erau pe pista de aterizare de pe o navă de luptă, înconjurați de apa mării.

– Ești gata? întrebă Kobi.

– Da, zise Mika, entuziasmat, apucând maneta.

Câteva secunde mai târziu, un zgomot asurzitor se auzi de la motorul navei, sub ei.

– Tare, zise Mika.

Simți o briză puternică trecând prin casca lui și zgomotul crescu în intensitate până când dinții îi clănțăniră. Decolară, plutiră deasupra navei pentru câteva clipe, apoi nasul se îndreptă în sus și țâșniră spre cer.

– Pot simți viteza în stomac, zise Mika.

– Ți-am zis că o să ți se pară real, spuse Kobi. Stai să vezi când o să ajungem deasupra norilor – o să rămâi perplex.

Deasupra lor era o pătură densă de nori cenușii și trecură prin ea, nu văzură nimic pentru câteva secunde și când ajunseră pe partea cealaltă putură vedea că lumina o transformase într-un covor strălucitor de zăpadă de un alb perfect. Era frumos. Cerul era senin și albastru deasupra lor și Kobi roti ușor nava pentru ca Mika să se poată bucura de privelişte. Era atâta spațiu în jurul lor încât Mika se simți neprotejat și speriat, totul părea atât de real, deja uitase că era doar un joc. Kobi trase de manetă și țâșniră iarăși, urcând din ce în ce mai mult până când cerul senin făcu loc întunericului transparent al cosmosului, iar ei pluteau printre stele și se uitau în jos la planetă.

– Pregătește-te, zise Kobi. O să primim primul atac imediat. Ai grijă în stânga ta.

Mika le auzi înainte să le vadă. Se pregăti, hotărât să îl impresioneze pe Kobi cu o mostră de talent nativ. Un țiuit trecu pe lângă urechea lui stângă. Se întoarse să se uite și văzu un convoi de nave roșii întorcându-se spre ei.

– Ce fac? întrebă Mika, panicat.

– Trage în ei, zise Kobi. Eu întorc.

Totul se întâmplă prea repede. Mika strânse maneta și căută butoanele, dar până să apuce el să tragă fu deja prea târziu. Văzură o lumină puternică, apoi întuneric.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Ne-au lovit, răspunse Kobi, dându-și casca jos.

Pe vizorul lui Mika apăru GAME OVER scris cu roșu.

– Deja! zise Mika. Fir-ar să fie!

– Nu-ți face griji, spuse Kobi, zâmbind de sub perdeaua de păr, li se întâmplă tuturor la primele treizeci de zboruri sau cam așa ceva.

– Vreau să pilotez, zise Mika, îmbufnat. Nu îmi place să stau în spate.

– Bine, răspunse Kobi, calm. Să facem schimb.

Se dădură jos din simulator şi Kobi se urcă în locul din spate.

– Te ghidez eu pas cu pas, spuse el. Să pilotezi e mai greu.

Mika se aşeză pe scaunul pilotului şi se simţi imediat mai bine. Îşi puse casca, apăsă butonul de deasupra lui ca să apară parbrizul – aşa cum văzuse la Kobi –, apoi apăsă altul, care le oferi un sistem de hărţi tridimensionale în colţul vizoarelor ca să poată vedea totul în jur. Mika clipi spre una şi aceasta umplu ecranul, dezvăluind douăsprezece nave Pod Fighter schiţate cu verde, aliniate în jurul lor, gata de decolare.

– Cum ai făcut asta? întrebă Kobi, privind uimit la noul sistem de hărţi.

– Am apăsat pe asta, zise Mika, arătând spre o pictogramă în formă de triunghi.

– Tare, zise Kobi. Ai avut noroc.

„Dar nu am făcut-o din greşeală, gândi Mika, confuz. L-am apăsat automat, ca atunci când aprind lumina când intru în camera mea."

Dar nu zise nimic; Kobi ar fi putut să creadă că este arogant dacă nu îi urma instrucţiunile, chiar dacă sistemul de hărţi era folositor, şi pentru câteva minute făcu doar ce i se spuse să facă. În timp ce motoarele porniră şi nava se ridică de pe punte, simţi exuberanţă pură, conştient de puterea pe care o controla prin pletora de butoane de sub degetele lui şi cât de sensibilă era nava.

– O controlezi pe toate planurile, zise Kobi. Aşa că ai grijă când înalţi botul, eu m-am prăbuşit cu ea în punte de câteva ori; o ia razna destul de repede. Trage uşor de manetă, ţine-o paralel cu puntea şi nu accelera încă, altfel ajungi în apă.

Mika făcu întocmai şi înălţă botul navei spre cer şi, în timp ce acceleră pentru prima dată şi ţâşni printre nori, vru să strige cât l-ar fi ţinut gura.

– Ai grijă, îl avertiză Kobi, dacă accelerezi prea tare, ai putea pierde controlul.

Dar Mika deja uitase să-l asculte. Încetini pentru o clipă – pentru a admira pătura de nori albi şi strălucitori –, apoi ţâşni încă o dată prin atmosfera turbulentă până ajunse în cosmos. Pilotarea navei îi părea pur şi simplu normală – legătura dintre mişcările subtile ale mâinilor lui şi virajele navei păreau să existe de dinainte ca el să se urce în ea. Nu ştia că, oriunde se afla Ellie şi orice ar fi făcut, o mică parte din el era cu ea. Era ca un fel de miracol.

Navele flotei *Steaua Roşie* de la primul nivel arătau ca nişte capete ascuţite de sticlă roşie – atât de înguste, încât nu ar fi putut fi pilotate decât de nişte extratereştri foarte subţiri. Zburau în formaţie compactă, străbătând cosmosul ca şi cum ar fi fost legate unele de celelalte. Această mişcare ciudată le făcea greu de nimerit, dar sistemul de hărţi descoperit îi ajuta – inamicul era schiţat prin linii roşii, iar Kobi reuşi în scurt timp să descopere cum să opereze armele pentru a trage în ele din toate părţile. Nu prea vorbi în timp ce se luptau, dar Mika ştia la ce se gândea Kobi: cum de reuşise Mika să se urce în navă şi să zboare din prima încercare fără să se prăbuşească sau alte probleme cu care se confruntaseră ceilalţi? Dar la sfârşitul primului nivel Mika îl surprinse cu adevărat pe Kobi – spulberaseră cel puţin douăsprezece nave din flota *Steaua Roşie* şi erau siguri pe ei şi puţin îngâmfaţi, când văzură ceva nou venind spre ei.

– Ce e aia? strigă Kobi prin cască. E prea rapidă pentru noi!

Era prima Navă de Luptă Dragon pe care o vedeau, o navă mare şi colorată, cu dinţi ascuţiţi pictaţi de ambele părţi ale botului. Era de două ori mai mare decât nava lor, de două ori mai rapidă şi mai zgomotoasă şi trăgea cu bile de foc ce păreau să capete viteza unei comete. Mika îşi simţi spatele lipindu-se de scaun în timp ce o evită pe prima.

– O să pierdem! strigă Kobi, trăgând în toate direcţiile, ca şi cum ar fi aruncat cu boabe de mazăre într-un dinozaur. Nu suntem destul de puternici!

Mika se uită la panoul de control din faţa lui şi fără măcar să îşi dea seama apăsă repede trei pictograme şi imediat, ca şi cum ar fi fost împinşi de un uragan de la spate, nava prinse rapid viteză, iar zgomotul emis semăna cu eruperea unui vulcan chiar în capul lor.

Mika strigă, părul ridicându-i-se pe cap, chiar şi sub cască.

– Doamne! strigă Kobi.

În câteva momente, *Nava Dragon* era la mai mulţi kilometri în urma lor, iar Mika se simţi extraordinar, ar fi avut chef să izbucnească în dans. Aduse nava într-o serie de viraje strânse, apoi o îndreptă în sus, se roti de câteva ori, uşor, ca un delfin jucându-se într-o mare de cosmos, apoi, venindu-i o idee, se întoarse pe aceeaşi cale pe care venise şi ajunseră în spatele *Navei Dragon*. Kobi trase câteva focuri bine ţintite şi nava explodă ca o stea, scăldându-le feţele în lumină.

O pictogramă apăru pe vizoare.

Aţi trecut de primul nivel.

– Cum ai făcut asta? întrebă Kobi.

– Nu ştiu, răspunse Mika, zâmbind.

– Serios? zise Kobi, sceptic.

– Da, eu... am ştiut pur şi simplu ce să fac.

– Ciudatule, zise Kobi.

– Da, zise Mika, fericit şi pentru prima dată în viaţa lui era bucuros că avea ceva diferit faţă de ceilalţi, dar sentimentul nu ţinu mult timp; încă dinainte să coboare din simulator, vestea despre primul lui zbor străbătuse centrul şi numele lui era primul pe lista punctajelor. În timp ce mergea prin mall cu Kobi, toţi se holbau la el. Îşi ţinu capul aplecat şi păşi cât de repede putu, simţindu-se sufocat din cauza atenţiei şi nu reuşi să respire până când nu ajunse afară, pe drumul spre casă.

***

Awen, câinele din vis, dormi cu el în acea noapte, întins pe marginea patului şi, cu câteva ore înainte de răsărit, Mika îi simţi blana de pe umeri ridicându-se sub mâna lui. Îşi

îndepărtă mâna, încet, în timp ce Awen începu să mârâie, descoperindu-şi dinţii ascuţiţi. Capul lui Awen se afla lângă cel al lui Mika pe pernă şi cum caninii strălucitori ai câinelui se aflau la doar câţiva centimetri de ochii lui, Mika nu se mişcă, abia îndrăznind să respire, rugându-se ca Awen să dispară înainte ca totul să se transforme într-un coşmar.

– Ce s-a întâmplat? şopti Mika.

Awen îşi înălţă capul de pe pernă şi se uită peste umăr, mârâind şi mai tare, iar Mika îşi dădu seama că era vorba de ceva din cameră, nu de el. Uşurat, dar şi speriat, rămase pe loc în timp ce Awen se ridică în pat şi îl călcă pe picior înainte să sară peste el, pe podea. Câinele era lângă dulapul lui Ellie, cu urechile ciulite, mârâind şi cu coada nemişcată.

Mika se dezveli în linişte şi se ridică din pat. Awen se uită la el şi coada i se mişcă o dată, apoi se întoarse către dulap şi începu să mârâie din nou.

– Ce e? întrebă Mika, îndrăznind să-şi aşeze mâna pe spatele lui Awen. Ce e cu tine? Nu îi plăcea să vadă un câine blând purtându-se aşa.

– Vrei să mă uit în dulap, nu-i aşa?

Se uită la uşă, speriat, încercând să depisteze vreun zgomot înăuntru, pe lângă mârâitul câinelui.

– Taci puţin.

Dar Awen nu voia asta şi continuă să mârâie ca un motor vechi până se dădu Mika jos din pat. Se uită la uşă, întrebându-se ce să facă, ştiind că sigur nu îşi dorea să vadă ce se afla în dulap. Degetele se opriră tremurând peste clanţă pentru treizeci de secunde, apoi o apăsă cu atenţie şi se uită înăuntru. De obicei, dulapul era plin cu lucrurile lui Ellie, jucării şi haine care cădeau de fiecare dată când deschidea uşa, lucru pe care oricum nu îl mai făcuse în ultima vreme, pentru că deschidea din nou rănile lui Mika pe care părinţii lui încercau să le închidă. Uşa era încuiată şi lucrurile nu mai fuseseră atinse de luni de zile, iar dulapul devenise un altar ascuns. Aşa că primul lucru pe care îl observă Mika fu faptul că lucrurile nu căzură şi, deschizând uşa şi mai mult, descoperi îngrozit că dulapul era gol, lipseau chiar

şi sertarele. Încercă să vadă prin întuneric, însoţit de Awen care mârâia, încercând să distingă ce se afla în spate. Nu era un obiect, ci o persoană. Cineva cu un cap pătrat, întunecat, cu corpul uşor aplecat înainte şi mâinile atârnându-i pe lângă corp, ca şi cum ar fi fost închis, ca un aspirator în dulapul îngrijitorului. Awen scânci.

– Muşcă-l, zise Mika, încercând să îl împingă pe Awen în faţă. Eu ce să fac?

Dar Awen se dădu înapoi şi se aşeză, uitându-se la Mika parcă spunându-i să îl muşte el. Mika era atât de speriat, încât abia se putu mişca, dar în acelaşi timp era şi supărat, voia să ştie unde erau lucrurile lui Ellie şi ce făcea un Cap de Televizor în dulapul ei. Făcu un pas şi apăsă butonul de sub ecran, iar acesta se aprinse, îşi înălţă capul şi se uită la el cu faţa împietrită, cu ochi gri reci. Era Cuţitarul, bătrânul care stătea tăcut la capul patului în timp ce celelalte Capete de Televizor hotărau cum să îl gătească. Bătrânul ridică un braţ şi Mika văzu că ţinea un pahar, la fel ca acela din care îşi bea vitaminele dimineaţa, numai că, în loc de băutura roz şi dezgustătoare, paharul era plin de păianjeni mari şi negri, care îi porniră pe mână şi căzură pe podea, grăbindu-se către Mika. Reuşi să închidă uşa tocmai înainte să ajungă primul păianjen.

10

– Începe tu, zise Gorman, ducând un pahar la buze. Luă o gură de vin roşu şi se uită la Ellie care stătea contrariată în uşa biroului lui. În spatele ei un bărbat ţinea o armă foarte aproape de ceafa ei. Părea că fusese aranjată special într-o uniformă albă nouă şi şosete cu talpă, iar părul ei negru fusese tuns recent într-un bob rigid până sub maxilar, dar avea cearcăne şi părea prea slabă – foarte mică pe lângă bărbatul care ţinea arma în spatele ei.

„Vitaminele o să rezolve asta, îşi spuse Gorman. În câteva săptămâni, nici nu o să se mai recunoască."

Ellie se uită în jur cu neîncredere.

– Ce să încep? întrebă ea.

– Partida noastră de şah, răspunse Gorman. Uite. Arătă spre două fotolii cu o masă între ele. O tablă de şah fusese aranjată, cu o carafă de vin pentru negru şi un bol de dulciuri pentru alb. Ellie se încruntă în timp ce traversă camera şi se aşeză în spatele pieselor sale. Bărbatul înarmat merse după ea şi se opri în spatele ei.

– De ce îmi dai dulciuri? întrebă ea.

– M-am gândit că ţi-ar plăcea, răspunse Gorman îngăduitor, aşezându-se în cealaltă parte. Se aşeză cu greutate; îl dureau genunchii. Dar nu trebuie să le mănânci, desigur, dacă te crezi prea mare. Îşi goli paharul cu vin şi îl umplu din nou. Aş putea trimite după nişte gustări, dacă asta vrei.

Ellie se uită la bolul cu dulciuri şi simţi un nod în gât. Erau chiar cele care îi plăcuseră odată – colorate şi moi, în formă de creveţi şi scoici. Dar nu le putea mânca de faţă cu Gorman. Abia putea respira în prezenţa lui. Arăta ca un mort în acea seară – buzele şi gura îi erau pătate de vinul roşu, iar faţa lui pergamentoasă era gri. Părea că cineva îl scosese dintr-un coşciug şi îl băgase în priză.

– Nu mi-e foame, zise ea.

– Cum vrei, răspunse el, zâmbind.

Ellie se foi. Nu îi plăcea când îl vedea pe Gorman în toane bune; i se făcea frică. Dacă Gorman era fericit, însemna că în lume se întâmpla ceva rău. Cineva, undeva, se afla în pericol. Aruncă o privire la arma care era îndreptată spre capul ei.

– Ce caut aici? întrebă ea.

– Voiam să te văd, răspunse Gorman. M-am gândit că ar fi frumos să ne mai cizelăm minţile cu o partidă de şah şi, de asemenea, că m-ai putea ajuta cu ceva.

– Cu ce? întrebă ea, morocănoasă.

– Ce mai face fratele tău, Mika? întrebă el. Îşi ridică privirea pentru a o întâlni pe a ei şi fata îşi simţi ochii îngheţând sub uitătura lui fioroasă.

– De unde să ştiu? întrebă ea, cu buzele tremurându-i. Ce vrei să spui?

Gorman luă o gură de vin.

– Nu mai face pe neştiutoarea, spuse el încet. Ce i-ai spus?

– Nimic, zise ea, confuză. Cum aş putea? Nu ştiu ce vrei să spui. Te rog, nu înţeleg.

– În spatele Zidului, locuiesc două sute şaptezeci de mii de copii de doisprezece şi treisprezece ani, spuse el. Două sute şaptezeci de mii, Ellie. Şi săptămâna trecută fiecare din acei copii a băut un pahar de Fit Mix în clasă, în afară de Mika Smith din Barford North. Ia spune-mi, de ce s-a întâmplat asta? De ce *fratele tău* a fost singurul care a refuzat? E o coincidenţă ciudată, nu crezi?

Ellie îşi coborî privirea şi simţi un fior de dragoste şi mândrie.

– Nu a băut pentru că nu e prost, spuse ea încet. Nu are nici o legătură cu mine.

– Ar face bine să nu aibă nici o legătură cu tine, mârâi Gorman. Singurul motiv pentru care el este încă în viaţă este că tu erai încuiată într-o cameră cu ochii acoperiţi atunci când s-a întâmplat totul, dar, dacă aflu că îi trimiţi mesaje pe furiş pentru a-l avertiza în legătură cu proiectul meu, îl ucid. Nu o să îmi strici tu proiectul. Ai înţeles?

Ellie dădu din cap în semn de da.

– O să îl urmăresc, adăugă el. Avem ochi peste tot. Acum începe jocul.

Ellie luă un pion şi îl mută înainte pentru a face loc reginei şi nebunului.

– Nu aşa, lătră Gorman. Foloseşte-ţi capul.

Ellie oftă şi aduse piesa înapoi de unde o luase, apoi începu să se uite la ea până când aceasta începu să strălucească.

11

Dimineața următoare fu adusă de vânturi șuierătoare care biciuiau Turnurile din Barford North ca niște spirite dezlănțuite. Mika se trezi înainte să sune ceasul și rămase întins, cu mâinile sub cap, gândindu-se la jocul Pod Fighter. Cum de reușise să zboare așa? Era ca și cum zburase într-un vis, ca și cum s-ar fi desprins de pământ doar dând din mâini ca o pasăre. Simți un fior de nerăbdare în urma amintirii și abia aștepta să se întoarcă la centru în seara aceea și să o facă din nou.

Fu surprins să audă un ciocănit la ușă și se chinui să asculte schimbul rapid de replici dintre tatăl lui și acea persoană. Câteva secunde mai târziu, capul lui David se ivi la ușa dormitorului.

– Am primit o scrisoare de la Helen, spuse el. Și e scrisă *de mână*. Ieși din camera lui Mika și se întoarse cu prețioasa scrisoare în pat pentru a o citi.

De la Helen? Mika se ridică în pat simțindu-se puțin nelalocul lui. Trebuia să se vadă cu Helen a doua zi, de ce le trimisese părinților lui o scrisoare scrisă de mână? În câteva clipe, era deja lângă patul lor, privindu-i cum o citesc.

– Ce spune? întrebă el, nerăbdător. Rămaseră tăcuți ceva timp, apoi tatăl lui îi întinse scrisoarea și el o luă. Era scrisă pe hârtie adevărată care părea să fie veche de o sută de ani.

Dragă domnule și doamnă Smith,

Vă scriu această scrisoare pentru a vă anunța că Mika a făcut progrese atât de mari în tratamentul său încât consider

că nu mai are nevoie de ajutorul meu. Compania lui m-a bucurat foarte tare şi a fost o plăcere să lucrez cu el – este un băiat inteligent cu un viitor strălucit.

Deoarece m-aţi plătit în avans pentru tratamentul lui, vă returnez o sută douăzeci de credite pe acest card de credit ataşat.

Vă rog să îi transmiteţi urările mele de bine lui Mika.

Toate cele bune,
Helen Green

Mâinile lui Mika începuseră să tremure înainte să termine de citit scrisoarea şi se simţea ca şi cum stomacul i-ar fi fost smuls prin buric. Se uită la părinţii lui. Asha avea în mână cardul de credit, iar chipul ei adormit radia de parcă se uita la un înger.

– Ce bine, zise David, relaxându-se. Putem să plătim amenda la şcoală şi ne rămân şi douăzeci de credite! Ar trebui să sărbătorim în seara asta! Am putea să comandăm pizza!

– E o idee bună, zise Asha, zâmbind. Să luăm o pizza tikka mare, câte două felii pentru fiecare. O, Mika, sunt foarte mulţumită. Bravo!

Mika nu era mulţumit. Ochii i se întunecaseră. Aruncă scrisoarea pe pat, dezgustat, şi se împletici înapoi în camera lui.

– Mika! strigă Asha. Ce s-a întâmplat?

Mika se aruncă pe pat.

„Nici măcar nu mi-a zis-o în faţă, gândi el cu amărăciune. Era singura persoană cu care puteam discuta şi m-a părăsit!"

– Mika? zise Asha, nesigură, din cadrul uşii. Nu fi supărat. Sunt veşti bune, nu-i aşa? Faptul că te simţi mai bine?

– Dar ea ştie că încă am nevoie de ea! strigă Mika.

– Dar ea spune că nu mai e nevoie, zise Asha, şi *chiar* pari mai liniştit, Mika. Mi s-a părut că erai fericit aseară când te-ai întors de la centrul de jocuri: foarte diferit faţă de săptămâna trecută.

– Nu înţelegi, spuse el. Lasă-mă în pace!

– Ţi-a trimis şi un pachet de biscuiţi, zise ea, sperând ca asta să-l îmbuneze.

– Nu-mi pasă. Nu îi vreau!

Începu să plângă încet, udând pătura cu lacrimi amare, iar Asha se strecură afară şi închise uşa. Mika apăru în câteva minute, îmbrăcat şi încruntat.

– Mă duc până la ea, spuse băiatul.

– Cum? Acum? zise Asha, privindu-l exasperată cum îşi pune geaca. Nu poţi să te duci acum; e şase jumătate dimineaţa! Nu s-a trezit încă şi mai şi plouă foarte tare!

Dar Mika ieşi pe uşă, înainte ca ea să termine propoziţia, şi alergă pe scări.

Ajunse la turnul în care locuia Helen, în cealaltă parte a oraşului, ud leoarcă. Ezită în faţa uşii, dându-şi seama că probabil mama lui avusese dreptate şi că Helen dormea profund. Ar fi trebuit să se întoarcă acasă şi să revină, dar nu voia asta.

„Ce faci, se întrebă el, atunci când persoana care te-a supărat este cea cu care vrei să vorbeşti?"

La jumătatea drumului cu liftul, auzi un sunet care i se păru cunoscut. Nefiind sigur dacă doar îşi imaginase ceva, opri liftul şi ascultă. Îşi auzi inima bătând şi respiraţia sacadată, vântul bătând prin casa liftului şi corzile metalice scârţâind de greutate, dar crezuse că îl auzise pe Awen mârâind ca în episodul din dulapul lui Ellie, dar sunetul dispăru.

„Sigur a fost doar imaginaţia mea, gândi el. Normal că asta e, câinele nici măcar nu există, e doar o invenţie a mea."

Simţindu-se stupid, respiră adânc şi porni liftul din nou, dar, de îndată ce începu să urce, auzi mârâitul iar şi, deşi Mika nu îl putea vedea, îi simţea căldura corpului lângă piciorul lui. Când uşile liftului se deschiseră la etajul unde stătea Helen, câinele îl prinse de mânecă şi încercă să îl oprească.

– Încetează, şopti Mika, nerăbdător. Dă-mi drumul! Dar Awen nu voia să-i dea drumul, şi Mika trebui să îl împingă de lângă el pentru a putea ieşi din lift.

– Stai aici, şopti Mika, simţindu-se puţin nebun, pentru că îi dădea comenzi unui câine imaginar. Dar Awen îl ignoră şi Mika îi putu auzi labele pe podea în timp ce se îndrepta către apartamentul lui Helen.

Spre surprinderea lui, găsi uşa deschisă şi pe cineva înăuntru. Auzind voci de bărbaţi se lipi de perete, unde nu putea fi văzut, şi ascultă. Unde era Helen şi de ce erau bărbaţi în apartamentul ei? Auzi o bufnitură, ca şi cum ceva căzuse pe duşumea, şi îşi dădu seama că una dintre cărţile ei fusese aruncată de pe raft. Simţi nevoia să le protejeze. Cărţile lui Helen erau prietenele ei, „de genul celor pe care le inviţi la tine în mijlocul iernii", îi spusese ea, „cu care îţi petreci toată noaptea la discuţii şi nu vă mai culcaţi". Auzi sunetul altei cărţi căzând pe podea şi se apropie puţin pentru a privi înăuntru. În apartament era dezordine; sertarele erau deschise şi din ele se iveau haine răscolite, iar pe masă erau pălării şi ochelari de soare într-o combinaţie ciudată şi pungi pe jos. Era evident că Helen îşi făcuse bagajele şi plecase în grabă.

Bărbaţii purtau costume negre şi cămăşi albe şi erau slabi, cu ochii alungiţi şi, în timp ce căutau prin lucrurile lui Helen, lui Mika i se păru că semănau cu nişte păsări. Apoi Mika văzu o armă pe blatul de bucătărie, lângă ceainic; o armă mare şi neagră. Se ascunse şi îşi ţinu respiraţia. Awen îl trăgea cu disperare de picior să-l facă să plece şi de data asta se luă după câine şi fugi cât putu de repede la scări, pentru că liftul ar fi putut face prea mult zgomot. Apoi, fără să îşi mai poată ascunde frica, începu să alerge pe scări.

Unde plecase? Plecase cu voia ei sau pentru că era în pericol? Undeva în sufletul lui ştia care era adevărul şi fugi pe scări simţindu-se vinovat, sigur că plecarea lui Helen şi bărbaţii cu arme aveau legătură cu el.

12

Mika încerca să nu se gândească la efectul pe care îl aveau vitaminele asupra lui, dar după câteva săptămâni nu mai putu nega schimbările prin care trecea. Crescuse atât de rapid încât își rupsese pantofii în părți, tricourile lui păreau că intraseră la apă, iar pantalonii lui lăsau să i se vadă glezna păroasă, deloc estetică.

– Vino până aici puțin, zise Asha, în timp ce Mika se grăbi pe lângă ea de la duș.

– De ce? întrebă Mika, suspicios, strângându-și prosopul la piept. Nu voia ca părinții lui să observe creșterea și să înceapă să pună întrebări jenante, dar asta devenise imposibil de ascuns.

– Pune-te lângă perete, spuse ea. Vreau să te măsor.

– Nu poți mai târziu? zise Mika. Întârzii la școală.

– Nu durează mult, insistă mama lui. Pot să jur că ai crescut cu încă doi centimetri de săptămâna trecută. Iar te-ai lovit la cap când ai ieșit de la duș.

– Bine, acceptă Mika, cu greu. Se puse lângă perete lângă televizor și ea fu tăcută și își mușcă buza cât făcu semnul de deasupra lui.

– Chiar ai crescut! exclamă Asha. Asta nu poate fi normal.

Mika se uită la noul semn de pe perete. Sub el mai erau multe altele, făcute de când el și Ellie începuseră să meargă, cu unsprezece ani în urmă, fiecare cu data lângă el. Semnele pentru Ellie nu mai înaintaseră și Mika simți un val de durere privindu-l pe ultimul; el crescuse foarte mult de când dispăruse ea.

În timp ce se îmbrăca, Asha citi scrisorile trimise de la școală cu informații despre Fit Mix. Creșterea rapidă nu era trecută la categoria *Efecte secundare anormale.* Era trecută sub *Beneficii de sănătate.*

– Da, cugetă ea, din cadrul ușii, uitându-se la Mika încercând să se încalțe cu pantofii sport. Presupun că arăți mai sănătos și nu mai ai pungi sub ochi, nici nu mai ești așa palid.

Nu părea foarte convinsă.

Mika bombăni ceva și plecă la școală. Se simțea din ce în ce mai jenat să continue cu programul *În formă mereu!* Acum că Helen dispăruse, nu mai avea cu cine să vorbească despre asta sau care să îi spună că este pe calea cea bună. Trecuseră câteva săptămâni de când începuse să bea Fit Mix. Tăcuse și urmase ordinele, dar tot nu știa nimic despre Ellie și de ce văzuse un Cap de Televizor la el în clasă, iar apăsarea pe care o simțea, fără să poată spune ceva, era prea mult pentru el. În fiecare zi, ajungea în clasă și vedea copii care zâmbeau și beau Fit Mix pe ecranele băncii lui, cu mesajul *Tu ești viitorul! Bea-ți vitaminele!* scris dedesubt și cu fiecare zi îi era tot mai greu să bea; era ca și cum corpul lui se răzvrătea de unul singur.

– Nu arăți prea bine, Mika, zise doamna Fowler. Ești OK?

– Da, mulțumesc, răspunse Mika, încercând să nu vomite pe toată banca.

Dar să bea Fit Mix și să îi vină rău în fiecare dimineață era distractiv pe lângă Tabăra de Sănătate. La două săptămâni după ce începuseră să bea Fit Mix, Mika ajunse la școală și văzu mesajul *E distractiv în Tabăra de Sănătate!* scris pe ecran. Toți primiră sendvișuri gratuite din nou în acea zi și o pungă de dulciuri pentru acasă și toți credeau că avea să fie ca la orele de sport, numai că aveau să stea mai mult. Credeau că era vorba de alergat vreo jumătate de oră în fiecare după-amiază, să se cațăre pe niște sfori și apoi să meargă acasă. Se înșelau amarnic.

Când doamna Fowler le spuse să se schimbe în noul lor echipament FDT sport, toți bombăniră că nu arătau bine și că voiau să își poarte propriul echipament, iar când doamna Fowler le ordonă să se îmbrace, ei se conformară, murmurând

şi chicotind. Kobi arăta cel mai ridicol în noul echipament, pentru că era atât de deşirat. Pielea lui părea transparentă din cauza lipsei de lumină pe care o îndura în Umbre.

Prima surpriză fu când aflară că nu aveau să fie transportaţi la Centrul de activităţi, aşa cum se aşteptau (era la câţiva kilometri depărtare), ci că trebuia să alerge până acolo, şi cum ei nu alergaseră în ultima vreme mai mult decât până la un simulator liber în Centrul de jocuri, ajunseră acolo în stare de leşin, cu plămânii terminaţi, transpiraţi şi cu picioarele pline de băşici. Dar erau abia la început.

Instructorul lor, domnul Blyte, era scund şi chel şi avea picioare mari. Când stătea pe lângă Kobi, care era cel mai înalt din clasă, părea un pitic fără păr. Lui Mika i se păru amuzant până când bărbatul deschise gura să vorbească – toţi tăcură şi începură să tremure, chiar şi Ruben. Domnul Blyte zbiera îngrozitor, ca şi cum avea nitrogen lichid în loc de plămâni.

– Bine, zise domnul Blyte, plimbându-se prin faţa lor şi fluturându-şi cronometrul, cu ochi ameninţători. Să vedem de ce sunteţi în stare.

Îi puse să dea ture pe terenul de baschet până când Roland, campionul la pronunţie, ajunse să se târască pe coate. Apoi ridicară greutăţi în sală până când braţele le atârnau neputincioase pe lângă corp. Apoi se urcară pe biciclete fixe aşezate într-un rând şi urcară un munte înalt imaginar, cu lacrimi de durere în ochi.

– Mai repede! şuieră domnul Blyte, cu venele de pe frunte fremătând ca nişte râme. Mai repede!

La sfârşitul şedinţei, care dură trei ore, alergară înapoi până la şcoală. Mulţi colegi de-ai lui Mika se scurseseră pe ciment, în patru labe.

– Este inadmisibil! strigă Asha când Mika intră clătinându-se şi îl privi cum încearcă să se dezbrace ca să facă un duş. Era atât de înţepenit încât nu putu să-şi dea jos pantofii şi Asha trebui să îl ajute. Mika stătu pe canapea în timp ce ea îi scoase şosetele. Erau pline de transpiraţie şi sânge şi picioarele lui arătau de parcă aveau o boală de piele.

– Doamne! spuse Asha. Îți sângerează picioarele! Uite câte băşici! Nu cred că ar trebui să te duci la Centru în seara asta, trebuie să te odihneşti.

Mika se uită la ea, cu ochii înflăcărați.

– Nu am nimic, zise el, o să îmi revin imediat.

– Nu, nu o să-ți revii! insistă Asha. Trebuie să te odihneşti.

– Dar am aşteptat toată ziua să joc Pod Fighter, se repezi Mika. Asta mi-a dat putere să ajung acasă.

Asha îi ceru ajutorul lui David.

– Tu ce crezi? întrebă ea.

David ridică din umeri şi zâmbi, pregătind ceva într-un castron pentru ceai. Era mulțumit să-l vadă pe Mika interesat de ceva normal, ca toți ceilalți copii.

– Lasă-l să se ducă, zise el. Dacă poate să ajungă acolo.

– Mulțumesc, tată, răspunse Mika.

Era nevoie de ceva mai mult decât de niște picioare rănite să-l țină departe de centru.

13

Mika nu putea înțelege de ce ceilalți nu observau că Centrul părea rece și că muncitorii nu zâmbeau niciodată. Era ca și cum cei de la FDT puseseră ceva în băutură ca să le răpească simțurile. Nimeni nu părea să observe oglinzile de deasupra magazinelor și restaurantelor și de pe pereții camerelor în care erau simulatoarele, dar Mika le vedea. Simțea că sunt oameni în spatele lor, mulți oameni, care îi priveau. Ce era atât de interesant la niște copii de doisprezece ani pentru acești străini care stăteau ascunși? Se speria gândindu-se la ei, dar se prefăcu, la fel ca toți ceilalți, că nu îi vede.

„Doar joacă, nu te uita în sus și taci din gură."

Se ducea la centru în fiecare seară și, pe măsură ce treceau săptămânile, centrul era din ce în ce mai aglomerat, ca și cum obsesia pentru acel loc se răspândise ca un virus. Mașinile de făcut shake secau, chiflele se terminau și majoritatea copiilor purtau tricouri cu Pod Fighter, de diferite culori și stiluri.

Toți aflaseră despre Mika după prima seară de la Centru. Toți voiau să îl cunoască pe băiatul cu ochi negri care venise cu o săptămână întârziere și fusese mai bun decât ei și în primele câteva zile trecu pe lângă cei strânși sub ecranele care afișau scorurile și plecă fără să dea ochii cu ei. Dar descoperi că, în afară de Ruben, care îl ura mai mult decât înainte, ceilalți erau curioși, ba chiar îl respectau. Nu aveau intenții ascunse, poate doar urme de gelozie, ceea ce era de înțeles, dar Mika contracară gelozia împărtășindu-și cunoștințele cu ei. Până la urmă,

scopul lui era cu totul altul decât al lor, aşa că fu uşor să fie generos cu informaţiile. Nu îi păsa să fie cel mai bun; tot ce voia era să îşi găsească sora.

La şase săptămâni după deschiderea centrului, intră cu Kobi într-o seară de luni şi găsi câteva sute de copii stând în linişte, uitându-se la ecranul de deasupra camerelor cu simulatoare.

– Ciudat, zise Kobi, înfundându-şi mâinile în buzunarele hainei lungi. Uită-te la ei.

Păreau hipnotizaţi, nu clipeau, întunericul plin de stele de pe ecran reflectându-se în ochii lor.

– V-aţi dorit vreodată să faceţi asta cu adevărat? se auzi o voce baritonală şi un Pod Fighter apăru dintr-odată, zburând deasupra unei ape. Nava zbură spre cer şi înconjură luna.

– Fundaţia pentru Dezvoltarea Tinerilor anunţă începutul unei competiţii care vă dă şansa să câştigaţi premii inimaginabile! Puteţi câştiga un telefon-companion de ultimă generaţie! O vacanţă pentru întreaga familie! O maşină pe perne de aer selectă şi o casă în Turnurile Aurii din Londra! Şi, cel mai important, câştigaţi şansa de a zbura cu un Pod Fighter *adevărat!* Puteţi avea parte de toate astea dacă sunteţi în stare! Aţi jucat de plăcere, acum jucaţi pentru premii! Concursul este pentru toţi copiii de doisprezece şi treisprezece ani. Înscrierile se fac până la sfârşitul lunii februarie. Consultaţi regulamentul.

Mika privi imagini cu destinaţii exotice şi o navă Pod Fighter zburând şi se simţi însufleţit de speranţă. Helen îi spusese să se încreadă în instinctele lui, iar acestea îl anunţau că aceasta era şansa pe care o aştepta; că aceasta avea să fie calea către Ellie. Aruncă o privire către oglinzile de deasupra magazinelor şi a restaurantelor şi simţi prezenţa străinilor în timp ce în jurul lui mulţimea izbucni, iar cât toată lumea începu să se împingă şi să vorbească tare, pe el îl trecu un fior rece. Îl văzu pe Kobi uitându-se în direcţia oglinzilor şi îşi abătu privirea.

– Hai să plecăm de aici, zise Kobi, împins de cineva. O să o ia şi mai razna ca înainte.

Intrară în camera cu simulatoare și se alăturară unui grup de prieteni care așteptau în jurul picioarelor simulatoarelor, în întuneric. O fată pe care o chema Maddie se apropie de ei. Mika zburase cu ea de câteva ori – era o trăgătoare bună.

– Nu e uimitor? strigă ea, cuprinzându-i mâna lui Mika. Gândește-te cum ar fi dacă am câștiga și am zbura cu un Pod Fighter *adevărat!* Cu cine zbori? Am citit regulamentul și trebuie să participăm pe perechi.

– Nu știu, zise Mika, uitându-se în jur. Știa că nu avea să facă pereche cu Kobi, pentru că amândurora le plăcea să zboare, și era conștient că trebuia să aleagă cu grijă.

Maddie se întristă.

– Nu contează dacă te gândești la altcineva, spuse ea.

Urmă o pauză jenantă în tăcere. Mika nu voia să zboare cu ea, chiar dacă era o jucătoare bună.

– Nu sunt sigur, Maddie, zise el, simțindu-se ca și cum era răutăcios. Nici nu am avut timp să mă gândesc la asta. O să te anunț eu.

În următoarele minute, mai mulți îl întrebară și le răspunse și lor că nu. Kobi făcu pereche cu un băiat pe nume Tom. Erau o pereche ciudată – Tom care părea că fusese spălat de mama lui în clor și Kobi care părea că doarme pe stradă –, dar se descurcau foarte bine împreună.

– Ai face bine să-ți alegi pe cineva curând, zise Kobi. Sau cei buni vor fi luați. De ce nu zbori cu Maddie? *Chiar* e bună.

– Se poate, zise Mika, dar nu voia. Se simțea ca și cum aștepta pe cineva, iar când o fată intră în cameră vorbind cu telefonul-companion, toate sunetele din jurul lui păliră și el știu imediat că ea era aceea. Arăta ca o zână; o zână punk; avea corpul delicat și zvelt, blugii îi erau rupți în dreptul genunchilor. Avea mâini și urechi frumoase, iar părul scurt îi încadra perfect fața de elf. Avea origini irlandeze și rusești de unde căpătase ochi migdalați și pometi perfecți.

„E frumoasă", își spuse Mika. Nu mai văzuse pe nimeni ca ea vreodată. Ea îi aruncă o privire și ochii ei străluciră în întuneric ca și cum ar fi fost iradiați. Aproape că își ridică mâna să

o salute, să o cheme la el, dar se opri, dându-şi seama că ar fi arătat ca un prost – nici măcar nu o cunoştea. Kobi îi dădu nişte suc şi el şi-l turnă pe tricou.

– Fir-ar să fie, înjură Mika, dându-şi cu mâna peste pata udă, privind către fata care îşi băga telefonul-companion în buzunarul din spate. Făcu un pas înainte, fără să îşi dea seama că şi una dintre fete făcu aceeaşi mişcare.

– Hei, Audrey! strigă ea şi fata se uită în direcţia lor, apoi o luă înspre ei.

Era o apariţie ciudată cu ochii ei verzi, strălucitori care contrastau cu părul ei roşcat şi ţepos. Apariţia ei şocantă îi aduse pe toţi la tăcere, iar silueta ascuţită a lui Ruben îşi făcu apariţia din întuneric pentru a o intercepta.

– Ochii tăi sunt ciudaţi, zise el.

– Sunt ochi robotici, răspunse ea. M-am născut fără ochi.

– O, zise Ruben şi se apropie cu încă un pas.

„Pleacă de lângă ea", gândi Mika, enervat la culme.

Ruben începu să îi dea târcoale fetei ca un vânător în jurul prăzii, iar Mika ardea de gelozie.

– Sunt ca ochii unui lup, continuă Ruben, holbându-se la ea. Au reflexe.

– Da, spuse ea. Vocea ei era dură, cu un uşor accent rusesc. Nu părea să fie deranjată de privirile lor. Toţi se uitau la ea şi Mika presupuse că era obişnuită. Şi merita să o priveşti.

– Lupii puteau vedea pe întuneric, zise Ruben. Tu poţi?

– Mai bine ca tine, răspunse ea. E răsplata mea pentru faptul că nu am văzut nimic timp de şase ani.

– Tare, zise Ruben, iar Mika simţi un impuls să îl ia de gât. Complimentele false ale lui Ruben erau şi mai de nesuportat decât insultele lui usturătoare şi Mika era enervat de faptul că nu se lua de fata cea nouă ca de ceilalţi mutanţi numai pentru că era drăguţă.

– Cum te cheamă? îl întrebă ea, zâmbind.

– Ruben, răspunse el.

– Bună, Ruben!

Ea se uită în jurul ei la ceilalți. La Kobi în hainele lui ponosite și cu părul încurcat, apoi la Mika, privindu-l intens în ochi, ca și cum i-ar fi putut pătrunde în gânduri. Era o privire pătrunzătoare și îi plăcu preț de o clipă, dar apoi trebui să își abată privirea.

– Bună! bolborosi el.

Următoarele minute fură groaznice. Alți copii vorbeau cu Audrey și ea râdea cu ei.

„O să creadă că nu o plac, își spuse el. Fraierule. O să o pierd dacă nu fac ceva și atunci va fi a lui Ruben."

Privi în continuare, deznădăjduit, cum Ruben vorbește cu ea.

– Tu ce ești? întrebă Ruben, ca și cum el era șeful.

– Mă pricep la tragere, zise ea.

– Te pricepi? continuă el, inspectând-o atent. Eu încă nu am partener.

– Sunt bunicică, răspunse ea. Ar trebui să zburăm împreună să vedem.

„Nu. Nu se poate să zboare cu *el!* gândi Mika. Trebuia să acționeze rapid. Făcu un pas înainte.

– Și eu îmi caut un partener, zise el repede, de ce nu zbori cu mine?

Ruben îi aruncă o privire otrăvită. Audrey îi zâmbi lui Mika și aproape că putu vedea o urmă de ușurare în privirea ei.

– Bine, zise ea. De ce nu?

Își zâmbiră unul altuia și Mika roși.

– Poftim? șuieră Ruben. Mika Smith e un cretin! Nu vrei să zbori cu el! Trebuie să îți alegi pe cineva care se pricepe!

Ochii lui Audrey fulgerară.

– Nu îl asculta, zise Mika, susținându-i privirea lui Ruben.

Palmele lui Ruben se strânseră și Mika se uită la el cu ură.

– O să plătești pentru asta, șuieră Ruben, iar cei din jur priveau gânditori, șocați de felul în care se purtau Mika și Ruben din cauza fetei noi. Nimeni nu îl înfrunta pe Ruben așa niciodată.

Grupul se dispersă spre simulatoare, lăsându-i pe Mika și pe Audrey singuri.

– Ar trebui să ne pregătim, zise el, îmbufnat.

– Bine, răspunse ea.

Merse înaintea ei spre un simulator liber cu inima bătându-i puternic în piept, simțind și bucurie, și teamă. Ruben nu glumea și Mika știa că avea să plătească pentru ceea ce zisese, dar îi păsa? Nu prea. Se uită la Audrey care urcă în locul din spate, cu ochii strălucitori și mâinile delicate cercetând maneta și, în timp ce se așeză pe locul lui, încercă foarte tare să nu izbucnească în râs.

Trebuia să îi demonstreze cât de bun era la pilotat, desigur, pentru că nu o putea lăsa să creadă că Ruben avusese dreptate. Decolă de la terminal imediat ce o auzi punându-și centura și făcură piruete cu nava deasupra Pământului până veniră și ceilalți din urmă. Panourile de control ale navei străluceau delicat, stelele clipeau deasupra, norii de dedesubt erau atât de albi, iar totul în jur era liniștit. Așteptară până se așezară ceilalți în formație în jurul lor, apoi țâșniră în cosmos, pregătiți pentru primul atac.

– Ai grijă în stânga ta! o avertiză Mika.

– Știu, zise ea, râzând.

Era foarte, foarte bună. Distruse primele trei nave de luptă ale flotei *Steaua Roșie* înainte ca ceilalți să tragă măcar o dată și, pe măsură ce luptau, Mika se simți și mai energizat, până când ajunse să rădă tare, nu se putu abține și ea făcu la fel; scoteau sunete de încântare de fiecare dată când focul își atingea ținta. Juca extraordinar, și Mika simțea că zbura cu ea cum nu o mai făcuse niciodată. În ea găsise ceva uimitor.

Luptau de o oră, cu mult după ce ceilalți fură doborâți. Când lichidară toate Navele Dragon de la nivelul trei, în loc să meargă mai departe la nivelul patru, Mika zbură peste atmosferă și se opri în stânga Lunii. Voia să vorbească cu ea. Discutară despre joc la început, apoi despre noua școală și despre mutarea ei din Plymouth. Adora felul în care se exprima; tot ceea ce zicea era plin de energie și entuziasm, care trecea prin cimentul din Barford North, oprea vântul și neutraliza ploaia. Îl făcea să se simtă fericit.

– Dar tu? întrebă ea.

– Ce-i cu mine? răspunse el, precaut. Nu voia să strice această nouă prietenie spunându-i că era un „ciudat", cum îl descrisese Kobi cu atâta elocvență, care dormea noaptea cu un câine imaginar în pat și care avea în dulap un Cap de Televizor care ținea un pahar plin de păianjeni.

– Pare că gândești mult, spuse ea.

– Nu așa e toată lumea? răspunse el evaziv.

– Nu, zise ea. La ce te gândeai când ne-am întâlnit mai devreme?

Se foi în scaun. Nu voia să îi spună că era intrigat de frumusețea ei ciudată și că era atras de ea ca o insectă de lumină.

– Că păreai un trăgător bun, răspunse el.

– A, zise ea, zâmbind de după cască. Mulțumesc.

– Hai să aruncăm o privire pe Pământ, sugeră Mika, vrând să schimbe subiectul.

– E o idee bună, răspunse Audrey. Am putea să trecem de Zid și să vedem ce e pe partea cealaltă.

Petrecură o oră zburând pe deasupra Americii de Sud. Acolo unde locuiseră oamenii odată, străzile erau pline de oase și praf galben, care se acumulase pe geamuri și pe lângă uși. În pădurea tropicală amazoniană nu rămăseseră decât trunchiurile copacilor care atârnau ca niște schelete în deșert. Totul era mort.

– Se spune că va mai dura sute de ani până să ne putem întoarce aici în siguranță, zise Mika, cu amărăciune. Cum de au lăsat să se întâmple așa ceva?

– Mai bine nu veneam, zise Audrey, întristată. Hai să ne întoarcem, nu mai vreau să mai privesc asta.

Nici Mika nu mai voia. Îl făcea să se simtă atât de trist și de singur încât se chinui să nu plângă și nu voia să plângă în fața lui Audrey, nici măcar cu casca pe cap.

– Oricum e timpul să mergem acasă, spuse el. Hai să terminăm.

Audrey își dădu jos casca și ochii ei erau de culoarea frunzelor de primăvară. Își luă la revedere și el privi după ea cum se pierde în întuneric, simțindu-se ca și cum luase și o parte din sufletul lui cu ea. O parte pe care nu avea să o vrea înapoi niciodată.

14

Awen își deschise ochii și își înălță capul, iar Mika îl mângâie, dându-și seama că Awen simțea ceva în cameră, dar nu era alarmat. Luna nu lumina, așa că se baza numai pe căldura și corpul câinelui.

– Ce auzi? șopti Mika.

Câinele își puse capul pe labe și își relaxă corpul, oftând, dar urechile lui rămaseră pe jumătate ridicate, așa că Mika ascultă în continuare. Se întâmpla ceva în dulapul lui Ellie.

„Nu am chef de asta acum, își spuse el. Te rog, pleacă."

Se întinse și își trase pătura peste cap, încercând să își schimbe visul, dar Awen găsi un loc să își bage nasul și îi suflă în ureche.

– Pleacă, șopti Mika. Nu vreau să mă uit în dulap.

Dar, cu cât încerca să nu se gândească la ce se întâmpla în dulap, cu atât devenea mai curios, până își dădu seama că visul nu avea să se termine până ce nu-și joacă el rolul.

– Bine, bombăni el.

Awen rămase în pat, iar Mika se ridică. Își lipi urechea de ușa dulapului și ascultă. Sunetul care venea dinăuntru nu părea făcut de un Cap de Televizor. Era un sunet blând și hotărât, ca și cum se crea ceva. Simțindu-se mai ușurat, deschise ușa cu grijă, iar plămânii lui se umplură de un aer atât de rece și proaspăt, încât se simți ca și cum mâncase un pachet de drajeuri mentolate dintr-odată. Dulapul era plin, de sus până jos, de o plantă care creștea în fața ochilor lui. Se ridica, fluturându-și

mugurii şi frunzele care se desfăceau şi se arcuiau. Awen sări din pat şi înaintă în mijlocul ei, iar când Mika încercă să îl urmeze, se întâmplă ceva ciudat – când făcu un pas înainte, descoperi că mergea în mâini şi în picioare şi când privi în jos în lumina difuză văzu că avea labe, ca ale lui Awen. Se transformase într-un câine. Capul lui Awen ieşi dintre frunze şi lătră fericit, ca şi cum îl invita la un joc, apoi dispăru din nou. Mika vru să îl urmeze, dar se trezi.

Luă o gură mare de aer.

Fir-ar să fie! Acum nu ar fi vrut să se termine visul. Voia să se joace ca un câine, cu Awen.

De fapt, era sâmbătă dimineaţă, iar lumina care intra pe fereastră era cenuşie. El era încă în pat, iar câinele din vis şi planta dispăruseră; în uşa dulapului se rezema un morman de lenjerie murdară. Inima începu să îi bată cu putere amintindu-şi ce avea să facă în acea zi; în vreo două ore avea să participe la prima rundă a competiţiei. Se îmbrăcă rapid, se strecură în jurul patului părinţilor lui şi îşi făcu un sendviş fără să îi trezească. Apoi se întinse în patul lui Ellie şi se uită la pozele ei în timp ce îl mânca. Voia să ia ceva de-al ei cu el, să-i poarte noroc, aşa că desprinse fotografia ei preferată: o imagine cu o leoaică jucându-se cu puii ei pe nişte stânci, într-un adăpost creat de nişte copaci scunzi. Privi imaginea ceva timp, nevenindu-i să creadă că asemenea frumuseţe existase vreodată, apoi o băgă în buzunarul din spate al pantalonilor, având grijă să îl aleagă pe cel care nu era găurit. Înainte să plece, sună din nou la Helen. Devenise un ritual zilnic, deşi renunţase la ideea că avea să răspundă vreodată. Pur şi simplu, îi plăcea să îi audă vocea din mesajul de întâmpinare.

Trebuia să meargă în Reading, deoarece competiţia avea loc în centrele multimedia ale marilor oraşe, care aveau mai multe camere cu simulatoare. Centrele erau deschise tot weekendul aşa că s-ar fi putut duce mai târziu sau duminică, dar hotărâseră să se trezească de dimineaţă, să nu prindă aglomeraţia.

Rămăsese să se întâlnească în faţa gării la şapte şi jumătate, iar Mika ajunse cu câteva minute mai devreme. Dar descoperi,

spre dezamăgirea lui, că nu evitaseră deloc aglomerația – sute de copii îmbrăcați cu tricouri cu Pod Fighter veneau deja spre gară și fiecare dintre ei avea hotărârea însemnată pe chip. Se dădu înapoi, uitându-se la ei și dintr-odată își dădu seama de cât de nebunesc era scopul lui – încerca să își găsească sora concurând cu alți două sute șaptezeci de mii de copii înverșunați. Nerăbdător, se uită în jur după prietenii lui și o văzu mai întâi pe Audrey, cu părul ei roșcat și ochii verzi ca un semn prin mulțime, iar Tom și Kobi se aflau în spatele ei. Mika se simți mai bine cu ei, Audrey abia aștepta, ochii ei se aprindeau ca și cum erau străbătuți de impulsuri electrice și toți păreau să fi făcut ceva special, având în vedere ocazia: Audrey își purta bluza preferată, Tom arăta de parcă și-ar fi întins părul cu fierul de călcat, iar Kobi își legase tălpile pantofilor sport cu bandă, ca să nu mai lipăie.

Mulțimea se opri în fața gării, pentru că prea mulți oameni încercau să intre pe uși și trebuiră să își facă loc printre copiii care îi înjurau și îi împingeau la rândul lor, și îi înghionteau cu coatele. Toate cele șase peroane erau pline până la refuz de oameni care așteptau trenurile și Mika începu să se îngrijoreze că se putea ca ei nici măcar să nu ajungă la centrul de jocuri și astfel căutarea lui să ia sfârșit pe acel peron.

– Ce ne facem? întrebă Tom.

– Poate ar trebui să ne întoarcem mai târziu, sugeră Kobi. Nu mă interesează când ne ducem.

– Nu, zise Tom, îngrijorat. S-ar putea să fie mai rău mai târziu. Vreau să merg acum.

– Și eu la fel, zise Mika, panicându-se la gândul de a părăsi gara. Se simțea ca și cum așteptase ziua aceea o veșnicie.

– Tu ce zici, Audrey?

– Mi-e indiferent, zise ea, ridicând din umeri. Atâta timp cât apucăm să concurăm, nu mă interesează când.

– Atunci hai acum, spuse Mika. Va trebui să ne strecurăm până acolo. Împingeți cu coatele și țineți-vă unii de alții ca să nu ne pierdem.

Mika o luă înainte și împinse mulțimea cu Audrey ținându-se de haina lui. Ajungeau în anumite puncte de care nu puteau trece și trebuia să caute o cale în jur, iar când ajunseră la marginea peronului, aglomerația fu atât de periculoasă încât Mika trebui să o apuce pe Audrey de haină ca ea să nu cadă pe șine. Un tren Săgeata Argintie ajunse la peron șuierând ca un șarpe cu ochi de sticlă și mulțimea înaintă, strivindu-i de tren. Mika simți cum cineva îl apucă de haină și îl trage înapoi și brusc își desprinse mâna de Audrey și plonjă într-o mare de pumni și coate.

Ceilalți reușiră să își facă loc în tren.

– Unde e Mika? strigă Audrey, uitându-se în urma ei după el. O, nu! Uite! Nu poate ajunge!

Tom se aplecă în afara trenului și îl apucă pe Mika de mână. Fu lovit puternic în față de geanta cuiva și ușile încercară să se închidă peste mâinile lui. Mika auzi cum mâneca hainei lui se sfâșie, dar Tom nu îi dădu drumul și îl trase cu forță în tren.

– Mulțumesc, zise Mika, cu atât de multă recunoștință în glas încât cuvântul păru penibil. Trebuie să te fi durut.

– Nu contează, răspunse Tom. Aproape că rămăseseși în urmă.

– Mai bine rămâneam în pat, zise Kobi, inspectând o nouă ruptură în haina lui.

– M-am speriat, zise Audrey. Am crezut că te-am pierdut și pe mine aproape că m-au împins de pe peron.

Mika îi protejă spatele cu mâna pentru a-i împiedica pe niște băieți să se împingă în ea, apoi își închise ochii și oftă ușurat.

– Sper că e mai ușor la concurs decât drumul până acolo, zise Tom, părând îngrijorat. Asta a fost groaznic.

***

Ploua foarte tare în Reading când ieșiră din gară. Fugiră până la Centru, încercând să fie înaintea celor care se aflaseră cu ei în tren, dar când ajunseră acolo, descoperiră o coadă care

se întindea pe toată strada şi după colţ şi altă soluţie nu era decât să se aşeze la sfârşitul ei şi să aştepte. Picăturile de ploaie îi bătură până când se udară până la piele şi începură să tremure. Audrey îl cuprinse pe Mika de la spate şi îşi băgă mâinile în buzunarele lui. Mirosea dulce; a ceea ce folosea ca să îşi facă ţepi în păr; şi mirosul ei specific. Îi strânse degetele reci şi îşi închise ochii, simţindu-se ca şi cum stătea la coadă ca să sară de pe o stâncă.

Ajunseră la uşile Centrului după două ore şi Mika privi, îngreţoşat de teamă, cum nişte borgi negri înarmaţi de la securitate le scanară ochii lui Tom şi lui Kobi. Mika simţi lumina roşie şi dură în ochii lui, apoi intrară, dirijaţi de bărbaţi în uniforme FDT spre una din camerele cu simulatoare.

15

Centrul din Reading avea patru camere de joc, fiecare cu sute de simulatoare. Mika și Audrey fură direcționați către cea de-a doua cameră. Imediat ce trecură de uși, un bărbat într-o uniformă FDT albastru-închis le dădu un număr. Își căutară simulatorul prin întuneric, printre sute de corpuri ca de păianjen mișcându-se în jurul lor. Era neobișnuit de liniște. Atmosfera era ca de examen, fără să auzi muzică sau voci încântate ca în Centrul de acasă. Mai mulți bărbați îmbrăcați în uniforme se plimbau printre simulatoare, iar podeaua scârțâia sub pașii lor.

– Uite-l pe al nostru, șopti Audrey, văzându-l.

Apăsă scara și simulatorul coborî.

Un bărbat păși către ei.

– Mika Smith și Audrey Hudson? întrebă el, fără să zâmbească.

Ei spuseră că da, iar el bifă ceva pe tableta pe care o avea în mână.

– Misiunea voastră este să treceți de cât mai multe nivele, spuse el. Când sunteți doborâți, trebuie să părăsiți simulatorul și să vă fie verificat scorul. Nu există limită de timp acum, așa că puteți începe când sunteți pregătiți. Nu încercați să trișați, pentru că noi vom ști.

– Ca și cum am face-o, șopti Audrey, privind după bărbatul care se îndepărta.

Lângă ei mai era o echipă care de-abia începea și se panicară, încercând cu disperare să deschidă ușa simulatorului lor.

Mika fu pe cale să facă acelaşi lucru, când Audrey îl prinse de braţ:

– A zis că nu există limită de timp, hai să o luăm uşor şi să investigăm controalele.

– Da, scuze, spuse Mika.

Urcară în cockpit, aprinseră panoul de control şi îşi puseră căştile, ajustându-le confortabil. Mika se relaxă puţin simţind scaunul înfăşurându-l. Verifică panoul de control şi Audrey îşi exploră maneta.

– Sunt câteva pictograme pe care nu le recunosc, spuse Mika.

– Şi eu am câteva noi, răspunse Audrey. Dar nu vom şti la ce ajută până nu decolăm.

Îşi aprinseră căştile şi în vizieră apăru cunoscuta matrice de linii verzi. Apoi Mika apăsă pictograma pentru parbriz şi acesta se aprinse, dar, în loc de nava de pe mare, descoperiră un hangar imens, întunecat şi înalt, şi deschis la un capăt. Nava Pod Fighter era îndreptată către o mare de stele.

– Cred că suntem pe un cargobot în spaţiu, spuse Audrey. O să fie distractiv!

Un inginer într-o salopetă galbenă trecu pe lângă navă. Dădu din cap spre ei şi le acordă permisunea de a decola, apoi o lumină verde apăru în vizierele lor.

– Bine, cred că asta e, zise Mika. Eşti gata?

– Da, răspunse Audrey, strângând din dinţi. Să mergem!

Mika trase de manetă şi motorul izbucni ca un tunet în timp ce ţâşniră din hangar. Prin căşti trecea un curent şi Mika trase aer în piept în timp ce fu lipit de scaun din cauza forţei. Nu văzură nimic în jur care să pară să îi atace, aşa că Mika întoarse nava ca să se poată uita la hangarul din care decolaseră. Era enorm, mare cât un oraş, de genul celor create pentru a călători departe în cosmos. Nu se întâmplă nimic timp de câteva secunde, Pământul strălucea în depărtare şi ei aşteptară. Apoi Mika văzu o altă navă cât jumătate din planetă ieşind din umbra Pământului.

– Fir-ar să fie, zise Mika. Ia uită-te!

Nava era de un roşu-rubiniu, un megaoraş de forma unui disc cu milioane de lumini. Pe margine se deschise o gaură de mii de kilometri.

– Cred că ar trebui să testez arma, zise Audrey, trăgând câteva focuri.

Din gura megaoraşului ieşiră câteva puncte.

– Uite că vin, murmură Mika, cu inima bătându-i puternic.

Navele zburau atât de repede încât primele ajunseră în raza armei lor în câteva secunde. Erau asemănătoare celor împotriva cărora jucaseră la nivelul întâi din jocul normal: ascuţite şi roşii, ca nişte capete de suliţă, dar aceste nave aveau ochi înguşti şi galbeni şi lăsau urme de foc în spatele lor. Păreau diabolice.

– Bine, spuse Mika, le arătăm noi lor!

O luă în jos răsucindu-se rapid chiar în mijlocul atacului şi începură să îi transpire mâinile pe manetă în timp ce în jurul lor zburau panglici de foc. Nu mai înfruntaseră atâtea nave inamice deodată, dar se aşteptaseră să fie mai greu decât în jocul normal şi în câteva secunde instinctul îi copleşi, încât nu mai fură conştienţi de procesul de gândire în urma căruia luau o decizie – se mişcau atât de rapid că păreau că vin de la sine. În zece minute, se treziră singuri din nou într-o mare de linişte şi resturi care pluteau. Învinseseră până la ultima navă a flotei *Steaua Roşie.*

– Uau, zise Audrey. Suntem buni! Erau foarte mulţi!

– A fost numai nivelul unu, Audrey.

– Ştiu, bolborosi ea.

O lumină verde le apăru în viziere.

– Fir-ar să fie! zise Mika. O luăm de la capăt.

Priviră spre gura megaoraşului cu degetele tremurându-le pe manete în timp ce următorul inamic zbură spre ei.

– Sunt ciudate, zise Mika, încruntându-se. Erau mai mari decât navele cu foc şi erau mai puţine, numai douăsprezece. Se aşezară într-un rând în faţa lor la vreun kilometru distanţă de ei.

– Sunt ca niște figurine origami, zise Audrey. Se îndoaie singure ca și cum ar fi din hârtie!

Nu mai văzuseră așa ceva niciodată, erau un grup de forme triunghiulare, rubinii și strălucitoare, care se îndoiau și se descopereau ca și cum niște degete dibace s-ar fi jucat cu ele. Uneori, semănau cu pisici sau câini, alteori, cu fulgi de zăpadă sau cu oameni. Păreau să aștepte ceva.

– Bine, zise Audrey. Deci trebuie să facem noi prima mișcare.

Mika se uită gânditor la una care se deschise în părți în forma unui vultur.

– Încearcă să tragi în una, sugeră el.

Audrey trase un rând de focuri. Nava care își schimba forma care fusese țintită dispăru instantaneu și apăru din nou în alt loc, iar focurile ei își continuară drumul în spațiu fără să o lovească. Apoi nava trase la rândul ei și Mika trebui să coboare rapid pentru a nu fi lovit.

– Au! strigă Audrey. M-am lovit la cap.

– Scuze, răspunse Mika. A fost cât pe ce. Încearcă din nou. Cred că e vreun fel de puzzle.

Audrey trase din nou și situația se repetă – nava schimbătoare dispăru, reapăru, apoi trase în ei –, dar de data asta Mika observă că apăruse din nou la aceeași distanță și la același unghi față de punctul de plecare, ca și cea de dinainte.

– Am o idee, zise Audrey. În loc să trag în direcția navei, o să trag înspre locul în care o să apară.

– La asta mă gândeam și eu, fu de acord Mika. Încearcă.

Trase un rând de focuri și ratã, iar nava trase și ea la rândul ei.

– Puțin mai spre dreapta, spuse Mika.

– Știu, zise Audrey, enervată. Eu mă pricep la asta, ții minte?

– Nu te stresa.

Ea trase din nou și de data asta nimeri, iar nava schimbătoare se desfăcu ca și cum fusese scăpată și se spărsese, trimițând triunghiuri rubinii în toate direcțiile în spațiu.

– Frumos, zise Mika, în semn de aprobare.

Audrey le distruse una câte una, iar Mika privi plin de uimire, știind că el nu ar fi putut s-o facă. Țintele ei erau invizibile și le nimerea din prima.

– Mă pricep, nu-i așa? se lăudă ea în joacă.

– Presupun că nu e rău deloc. Înfumurato!

– Mă întreb ce urmează, cugetă Audrey, privind megaoraşul roșu din depărtare.

Nu așteptară mult până să afle. Până să aibă timp să-și adune gândurile, lumina verde apăru din nou ca semn de început al nivelului trei și în câteva secunde auziră un zumzet și un vaiet. Părea că se apropie o mulțime de insecte.

– Le pot auzi, dar nu le pot vedea, zise Audrey. Tu?

– Nu.

Zgomotul crescu în intensitate până deveni asurzitor. Părea o flotă imensă de nave de luptă, dar nu puteau vedea nimic.

– Ai grijă! strigă Audrey, iar Mika se întoarse și văzu focuri de armă ieșind din întuneric și venind înspre ei. Tâșni în sus câțiva kilometri, apoi zbură rapid în cercuri largi încercând să scape de atacatorii invizibili și să câștige niște timp.

– Sunt invizibili, zise Mika.

– Crezi? răspunse Audrey cu sarcasm. Nu observasem. Ce nu ai folosit din panoul de control?

Zgomotul crescu din nou.

– Sunt pe urmele noastre! Dă-te la o parte!

Mika aduse nava în picaj, ca o piatră, și zgomotul se pierdu iar. Apăsă disperat toate pictogramele de pe panoul de control care nu îi erau cunoscute. Dintr-odată, nu mai văzură nimic. Parbrizul devenise negru.

– Nu face asta! țipă Audrey. Nu văd nimic!

– Nu e nevoie să țipi. Sunt chiar în fața ta! strigă el, apăsând butonul ca să poată vedea iar. Împinse o pictogramă triunghiulară și speră să meargă. De data asta, avu noroc. Pe vizierele lor apăru o pictogramă roșie și dintr-odată putură să vadă inamicul: nave ca niște stafii transparente roșietice care zburau ca un roi în urma lor, aproape de ei.

– Uau! exclamă Mika. Sunt incredibile.

– Sunt atât de multe, zise Audrey. Sute!

– Nu contează. Dă-i bătaie!

Audrey începu să tragă şi Mika zbură cu nava în arce largi, ratând milimetric focurile care erau trase înspre ei. Timp de câteva minute, reuşiră să scape de navele-fantomă, dar Mika începu să-şi dea seama că asta se datora mai mult norocului decât aptitudinii. Erau pur şi simplu prea mulţi.

– Ne vor nimeri! strigă Audrey. Trebuie să găseşti altceva!

Mika se uită din nou la panoul de control. Mai erau doar două pictograme pe care nu le încercase. Apăsă una din ele.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el.

– Nu, nimic! Încearcă altceva!

O apăsă pe cealaltă.

– Măi să fie! strigă Audrey. Ia uită-te!

Mika se uită peste umăr şi văzu o plasă verde uriaşă aruncată din spatele navei lor.

– Sunt prea departe de noi, am ratat, zise Audrey, în timp ce plasa se pierdu în spaţiu. Trebuie să îi atragem mai aproape de noi.

Mika încetini, ferindu-se de focuri şi strângând din dinţi, aşteptându-se să fie doborâţi în orice clipă.

– Acum! strigă Audrey.

Mika apăsă butonul din nou şi aruncă o nouă plasă de lumină verde. Firele se întinseră foarte mult şi roiul de nave zbură chiar în interiorul ei. Apoi plasa se strânse la celălalt capăt şi zbură elegant în cosmos cu navele de luptă zbătându-se în ea. Treizeci de secunde mai târziu, zgomotul navelor fu înghiţit de întuneric şi plasa deveni doar un punct în depărtare.

– Am reuşit, şopti Audrey. Am reuşit!

– Da, aşa e, zise Mika. Îmi pare rău că te-am repezit.

– Nu-i nimic. A fost destul de intens.

Mika începu să râdă şi se relaxară.

– Aproape că a fost distractiv, zise Mika.

– Da, fu de acord Audrey. Îmi doresc să fi luat ceva de băut la noi. Am gura uscată.

Şi gura lui Mika era la fel şi îl ustura gâtul. Tremură simţind energie negativă când văzură iar lumina verde în viziere.

Priviră spre gura megaoraşului, aşteptând să se întâmple ceva şi de data asta nişte sfere se rostogoliră din ea: sfere roşii de sticlă, care se rostogoleau pe o bandă invizibilă înspre ei.

– Urcă, zise Audrey şi Mika înălţă nava cu câţiva kilometri, încât se uitară la ele de sus.

– Ce e zgomotul acela? zise Audrey, iar Mika simţi cum i se face părul măciucă şi începu să se simtă rău; euforia dispăru. Zgomotul semăna cu ţipete şi plânsete de copii speriaţi sau îndureraţi. Sferele se rostogoliră dedesubtul lor şi sunetul începu să se piardă.

– Ce ar trebui să facem? zise Mika. Nu ne atacă. Doar se rostogolesc încolo.

– Hai să aruncăm o privire mai de-aproape, sugeră Audrey.

Mika coborî nava şi zbură către sferele roşii. Fiecare sferă era cam de zece ori mai mare decât nava lor. Erau şase în total, rostogolindu-se întruna pe aleea invizibilă tot mai departe în spaţiu.

– Nu îmi place deloc, zise Audrey. Zgomotul acela este oribil. Poţi vedea ce e în interior?

– Nu.

– Cred că sunt copii înăuntru.

– Treaba asta e bolnavă, spuse Mika. De ce ar pune aşa ceva într-un joc?

– Încep să se rotogolească mai repede, zise Audrey.

Sferele prinseră viteză şi plânsetele deveniră ţipete îngrozitoare. Mika închise ochii şi coborî capul, încercând să nu le bage în seamă.

– Cred că trebuie să le distrugem până nu dispar, zise Audrey. Uite, în curând nu le vom putea prinde din urmă.

Mika îşi dădu seama că Audrey avea dreptate, sferele se rostogoleau din ce în ce mai repede, până când dintr-odată deveniră şase urme de lumină care se îndepărtau de ei.

– Nu putem să tragem în ele, zise el. Nu vreau.

– Ba da, putem, zise Audrey, trăgând un prim foc. E un joc, Mika. Doar sună ca nişte copii. Nu e real.

Trase şase focuri către sferele care se îndepărtau şi acestea explodară în lumini roşietice. Ţipetele se opriră brusc şi Mika simţi un val de groază în piept.

– Mi-e rău, zise el.

– E doar un joc, răspunse Audrey.

– Nu a fost distractiv.

Pe vizierele lor apăru un mesaj: *Nivelul patru: complet. Jocul a luat sfârşit.*

– Asta a fost tot? întrebă Audrey, surprinsă. Am terminat?

Mika simţi un fior de fericire.

– Cred că da.

– Am reuşit!

Îşi dădură jos căştile şi coborâră din simulator cu picioarele tremurându-le şi găsiră un bărbat care îi aştepta.

– Bravo! spuse el.

– Am trecut în etapa următoare?

– Depinde de ce scor aveţi. Duceţi-vă undeva, aveţi de aşteptat o oră. Dacă vrem să vă întoarceţi, o să vă trimitem un mesaj.

Băgă un fir în panoul de control al navei ca să le verifice scorul.

– Pare promiţător, zise el. E cel mai bun scor de până acum. Puteţi pleca.

***

Afară încă ploua şi cei care aşteptau în continuare la coadă arătau de parcă ar fi înotat cu hainele pe ei. Mika şi Audrey vorbiseră să îi întâlnească pe ceilalţi într-un restaurant din capătul străzii care servea tăiţei şi merseră către el, însoţiţi de sunetul pantofilor uzi.

Restaurantul Oodles of Noodles era plin de participanţi care terminaseră şi aşteptau mesajul de la Fundaţia pentru Dezvoltarea Tinerilor, prin care ar fi fost rugaţi să se întoarcă la Centru. Geamurile se aburiseră, din boxe se auzea muzică, iar bucătarii pregăteau o mulţime de tăiţei în tigăi negre. Dar, în ciuda faptului că restaurantul era plin, muzica se auzea mai

tare decât vocile lor și atmosfera era fadă. În timp ce Mika se apropie de bar, auzi câte un comentariu de ici și de colo și își dădu seama că mulți nici măcar nu trecuseră de nivelul doi.

– Nu e corect că au fost atâtea nave de luptă la primul nivel; nu am avut nici o șansă, ne-au doborât în câteva secunde.

– Da, și nivelul doi a fost și mai greu: navele acelea care își schimbau forma se tot mutau și nu le puteam nimeri.

– Ai găsit plasa?

– Care plasă?

Mika cumpără băuturile, cu un zâmbet ușor pe chip, apoi se simți vinovat.

„Dar cineva trebuie să câștige, își spuse el, și eu nu fac asta pentru mine."

Audrey îi găsise pe Kobi și pe Tom la o masă într-un colț și Mika li se alătură. Atmosfera era la fel de rea ca în tot restaurantul. Își dădu seama că se certaseră; Tom se uita urât în jos și Kobi își analiza morocănos gaura din geacă.

– Bună! spuse Mika, cu grijă.

– Bună! murmurară ei.

Mika luă câteva guri din băutura lui, gândindu-se ce s-o fi întâmplat, dar nu îndrăzni să-i întrebe.

– Ți-am făcut asta, îi zise Kobi lui Audrey și scoase din buzunar o pisică-robot, foarte mică, și o puse pe masă în fața ei. Era atât de mică, încât trebuie să fi folosit o pensetă și un microscop și avea până și mustăcioare și pernițe pe labe. Se gudură de mâna ei.

– O, este *superbă!* strigă ea. Mulțumesc, Kobi!

– Nu-i nimic, răspunse el. O să-i fac și niște pisoi. Îți dau câțiva când îi termin. Sunt destul de greu de lucrat.

Se uitară toți la Audrey jucându-se cu pisica, dar atmosfera era oribilă și Mika nu mai putu suporta tensiunea dintre ei.

– Cum a fost jocul? întrebă el, într-un sfârșit.

– Un dezastru, răspunse Tom, supărat.

– De ce? întrebă Audrey. Ce s-a întâmplat?

– Kobi nu a vrut să tragă în sferele acelea roșii, răspunse Tom.

– Nu, nu am vrut, zise Kobi sfidător, din spatele perdelei de păr. Erau *pline de copii care țipau.* A părut ca un fel de probă bolnavă, să vadă dacă am omorî pe cineva.

– Dar ți-am zis, spuse Tom, enervat. Era doar un *joc!*

– Nu părea să fie un joc, bolborosi Kobi.

– Deci *nu* ai tras în ele? întrebă Mika.

– Ba da, până la urmă, zise Tom. Dar a trebuit să mă rog de el și până s-a răzgândit aproape că a fost prea târziu. A trebuit să fugim după ele și aproape că ne-au scăpat.

– Am terminat, nu-i așa? zise Kobi, morocănos. Nu știu de ce te mai plângi.

– Pentru că *trebuie* să câștig concursul ăsta! spuse Tom, înflăcărat. Nu înțelegi!

– De ce *trebuie* să câștigi? întrebă Kobi. Se presupune că e doar un joc, dar toți se poartă ca niște idioți! Audrey aproape că a fost împinsă de pe peron de dimineață! Lui Mika aproape că i-au rupt haina de pe el, iar acum tu te porți ca un idiot, Tom! Tu spui că e doar un joc și în același timp te superi așa pe mine! Mai bine stăteam acasă.

Tom își plecă privirea și se înroși, și dintr-odată redeveni Tom cel normal.

– Îmi pare rău, zise el, fiind pe punctul de a începe să plângă. Te rog, nu renunța, Kobi. Mama este bolnavă și lucrează tură dublă la fabrica de carne. Nu ne permitem să dăm drumul la încălzire. Vreau să o ajut.

– Mama mea a murit, zise Kobi cu duritate. A murit în Umbre din cauza mucegaiului.

– O, zise Tom, rușinându-se. Îmi pare rău.

Kobi nu mai zise nimic pentru câteva clipe, apoi oftă.

– Bine, zise el, nu prea convins. O să joc.

– Ești sigur? întrebă Tom, disperat.

– Da, răspunse Kobi. Pentru mama ta.

Telefoanele-companion așteptau liniștite în mijlocul mesei. Micuța pisică-robot se așeză între ele și își linse o lăbuță, apoi se ghemui și adormi. Minutele se scurseră la fel de încet ca picăturile de ploaie de pe geam.

Bip! Bip! Bip! Bip!

Mesajul de la Fundația pentru Dezvoltarea Tinerilor ajunsese și toți își verificară telefoanele, sperând să primească veşti bune.

16

Mika ridică receptorul cu mâinile tremurându-i. Toate cele patru ecrane de pe masa lor luminau şi pisica-borg se ridicase din nou, trezită de sunetul mesajelor, dar Mika nu îndrăzni să creadă că ei erau cei norocoşi până nu citi mesajul de trei ori.

„Felicitări, Mika Smith! Echipa ta a fost selectată pentru a concura în a doua etapă a competiției! Vă rugăm să vă întoarceți la Centru imediat! (Consultați regulamentul.)"

Fu atât de uşurat încât nici nu putu să zâmbească sau să se mişte ori să facă altceva.

– Am reuşit! strigă Audrey, sărind în sus de bucurie.

– Ar fi bine să ne întoarcem, zise Tom, luându-şi cu entuziasm haina. Haide, Kobi!

Dezamăgirea celorlalți participanți plutea în aer şi toți se holbară la ei în timp ce se îndreptau spre uşă. Era îngrozitor, dar odată ajunşi în stradă Audrey şi Tom alergară înainte, nemaiputând să-şi ascundă bucuria.

– Baftă! zise Kobi în timp ce se apropiară de roboții de la pază din afara Centrului pentru a doua oară.

– Mulţumesc, răspunse Mika, atât de emoționat, că trebui să îşi aducă aminte cum să pună un picior în faţa celuilalt. Roboții se dădură la o parte şi îi lăsară să intre fără să le scaneze retinele.

– Tare, şopti Tom, trecând cu paşi mari pe lângă ei. Imaginați-vă, mâine pe timpul ăsta am putea avea un telefon-companion *şi* o vacanţă!

Fură direcționați către o cameră cu simulatoare și le spuseră să se așeze pe un rând la marginea aleii roșii. Era foarte liniște.

– Ia uite cine mai e aici, șopti Audrey.

Mika îi urmări privirea de-a lungul șirului de echipe și inima îi stătu pe loc văzându-i pe Ruben și pe partenera lui, Yee. Ruben îi șopti ceva la ureche lui Yee și ea zâmbi cu răutate.

– Ce are pe cap? întrebă Audrey, încercând să nu râdă. Ruben purta o bandană neagră.

– Ce idiot!

Ruben se uită urât la Mika, parcă ar fi vrut să îi smulgă picioarele, iar Mika se uită în altă parte, încercând să-l ignore. Nu îi plăcea camera tăcută cu străinii care se uitau la ei din spatele oglinzilor. Îi putea simți, era conștient de interesul și de lăcomia lor și inima îi bătea atât de nebunește, era sigur că avea să explodeze și pereții ar fi fost decorați cu sângele lui.

Un bărbat veni în fața lor.

– Felicitări! zise el, cu o voce fără inflexiuni. Ați ajuns în a doua etapă a competiției. Acest joc va fi diferit de cel din prima etapă, așa că ascultați cu atenție ca să știți ce aveți de făcut. Prima regulă are legătură cu echipa voastră. Vrem să vă schimbați locurile, așa că cine a fost pilot data trecută va trece în locul din spate de data asta. A înțeles toată lumea?

Un val de șoapte de uimire trecu de-a lungul șirului, iar Mika și Audrey se uitară unul la altul, îngroziți; ea fusese întotdeauna trăgător când zburau – așa lucrau ei bine.

– O, nu! șopti ea. Ce ne facem?

– Nu avem de ales, șopti Mika. Poți pilota, nu-i așa?

– Da, normal că pot, dar tu? Tu poți trage?

– Nu prea bine, spuse el. De fapt, nu mai fusese în locul ei de câteva săptămâni.

– Trebuie să încercăm să nu intrăm în panică, spuse ea. Pornim toți cu același dezavantaj.

– Liniște! zise bărbatul și se lăsă o tăcere morbidă. Și ascultați cu atenție. Când vă veți pune căștile, veți fi tot pe nava de la începutul rundei trecute. Însă de data asta nu veți lupta împotriva

flotei *Steaua Roşie*, veţi lupta unii împotriva altora. Fiecare Pod Fighter are un număr. Ceea ce trebuie să faceţi este să doborâţi un Pod Fighter în timp ce sunteţi urmăriţi de un altul. Imaginaţi-vă că sunteţi o verigă într-un lanţ de Pod Fighters – distrugeţi veriga din faţa voastră în timp ce veriga din spatele vostru încearcă să vă distrugă pe voi. Scopul este să supravieţuiţi. A înţeles toată lumea până acum?

Toţi dădură din cap în semn că înţeleseseră.

– Bun. Nu aveţi voie să distrugeţi *alt* Pod Fighter în afară de cel care v-a fost desemnat. Dacă veţi face asta, veţi fi descalificaţi.

– Asta înseamnă că nu putem trage în Pod Fighterul care ne urmăreşte? întrebă cineva.

– Exact. Nu puteţi trage în altă navă decât în cea despre care vi s-a spus să o doborâţi.

– Atunci cum ne protejăm?

– Voi trebuie să descoperiţi asta. Doar cei mai buni vor supravieţui. Aveţi patruzeci şi cinci de minute la dispoziţie şi cronometrul porneşte... acum!

Echipele începură să alerge către simulatoare, iar mâinile lui Mika tremurau aşa de tare când îşi puse casca încât Audrey trebui să-l ajute să-şi strângă centura de sub bărbie. Când îşi puseră centurile şi fură pregătiţi, pe vizierele lor apărură două pictograme cu nave Pod Fighter, cu numere dedesubt. Una era însemnată ca „Vânător", iar cealaltă ca „Pradă".

– Deci trebuie să doborâm numărul cinci şi să ne ferim de numărul paisprezece, zise Audrey.

– O să fie un coşmar, spuse Mika. Cum vei înţelege toate controalele?

– Spune-mi acum, zise Audrey, încrezătoare. Arată-mi câteva şi va trebui să ghicesc restul.

Mika începu să-i explice, arătându-i mai întâi ce era mai important şi prin parbriz văzură apărând hangarul cunoscut al navei-mamă. De data asta, nu erau singuri pe rampa de lansare; de o parte şi de cealaltă a lor se aflau navele celorlalţi concurenţi. Mika putea vedea echipele din interior, ajustându-şi

căştile şi pregătindu-se de decolare. O lumină verde marcă începutul jocului.

– Eşti gata? întrebă Audrey.

– Presupun că da, răspunse Mika, emoţionat.

Urechile li se umplură de sunetul a treizeci de motoare şi Mika apucă maneta în timp ce Audrey se pregăti de decolare. Simţiră curentul de aer familiar prin căşti în timp ce ţâşniră de pe rampa de lansare, afară din hangar, în spaţiu.

– Nu uita, zise Audrey, trebuie să doborâm numărul cinci şi să ne ferim de numărul paisprezece.

Plonjă imediat, detaşându-se de grup.

– Uită-te după ei.

Deasupra lor, celelalte Pod Fighters zburau în cercuri unele în jurul celorlalte încercând să-şi găsească prada. Prima victimă ghinionistă fu doborâtă în treizeci de secunde, într-o explozie subită de lumină.

– Nu le pot vedea numerele, zise Mika. Trebuie să ne apropiem.

– Lasă-mă puţin să mă obişnuiesc cu pilotatul, răspunse Audrey. Plonjă din nou într-o serie de curbe strânse, apoi ţâşni în sus şi se opri brusc.

– Foarte bine, zise Mika.

– Desigur că a fost, răspunse Audrey.

Un Pod Fighter zbură înspre ei dintr-odată şi inima lui Mika se opri.

– Nu-i nimic, zise Audrey. Nu e vânătorul nostru, e numărul opt.

Pod Fighterul îi încercui jucăuş şi apoi ţâşni înspre grupul principal din nou. Grupul se dispersă încet, în timp ce vânătorii îşi găsiră prăzile şi porniră la atac. Din când în când, o explozie anunţa pierderea altei echipe.

– Bine, hai s-o facem, zise Audrey. Mika strânse cu putere maneta şi zburară în inima mulţimii de Pod Fightere, căutând disperaţi numerele cinci şi paisprezece, dar toţi se mişcau atât de repede încât nu putură să le vadă numerele şi în câteva secunde cineva era pe urma lor.

– O, nu, e vânătorul nostru! strigă Audrey. Cum de ne-au găsit? Nu le pot vedea numerele!

– Nici eu, zise Mika. Trebuie să fie vreo opțiune specială. Încearcă totul de pe panou!

Audrey plonjă și zbură în cercuri, încercând să se ferească de vânătorul lor, în timp ce apăsa pictogramele de pe panou. Nu se întâmplă nimic; vânătorul lor se ținea după ei și începu să tragă.

– Nu se întâmplă nimic! Nimic! strigă ea.

– Încearcă-le în perechi! zise Mika. Trebuie să funcționeze cumva! Grăbește-te! O să ne nimerească!

Vânătorul lor era bun; abia scăpau de ploaia de lasere, în ciuda capacității extraordinare de zbor a lui Audrey. De două ori se întâmplă ca Mika să-și închidă ochii, gândindu-se că fuseseră loviți, dar îi deschise și văzu că încă se aflau în concurs. Audrey blestema în timp ce apăsa pictogramele și încerca în același timp să-i mențină în cursă. Apoi, dintr-odată, în viziera lui Mika apăru o pictogramă și, uitându-se la fiecare Pod Fighter, îi văzu numărul.

– Așa mai merge! zise el. Nu mai ziseră nimic pentru câteva clipe cât se uitară pe ecran.

– Cred că noi suntem numărul treizeci, zise Audrey. Uite, ne poți vedea vânătorul, numărul paisprezece, în spatele nostru. Deci unde e prada noastră?

Îi căutară pe ecran.

– I-am găsit, zise Audrey și întoarse nava la o sută optzeci de grade înspre nava-mamă, cu vânătorul pe urmele lor. În colțul din stânga, sus. La ora unsprezece.

Pod Fighterul pe care trebuia să îl elimine, numărul cinci, se ascundea de ei după nava-mamă.

– Probabil și-au distrus deja prada, zise Mika. Nu au pierdut timpul, probabil sunt foarte buni.

– Nu contează, zise Audrey. O să-i prindem oricum.

Mika nu era așa sigur; nici măcar nu ajunseseră atât de aproape încât să tragă în ei, că numărul cinci dispăru dintr-odată.

– Nu se poate! Cum au făcut asta? exclamă el.

Vânătorul lor trase un val de lasere și fură nevoiți să coboare brusc sub nava-mamă, pierzându-se de urmăritori în umbra ei.

– În jurul prăzii noastre trebuie să fie un scut de invizibilitate, zise Mika. În runda trecută am găsit o opțiune pentru navele de luptă invizibile, mai ții minte? Apăreau ca niște fantome roșii.

Audrey apăsă disperată pictogramele din panoul de control cu o mână și pilotă Pod Fighterul prin umbra navei-mamă cu cealaltă. Dintr-odată, o altă navă apăru pe ecran. Era transparentă și roșie, exact ca navele-fantomă din prima etapă. Când Mika se uită la ea, apăru cifra cinci, cu roșu.

– Bine, deci acum îi putem vedea, asta e bine.

Prada lor era la câțiva kilometri distanță, atârnând nemișcată în spațiu. Audrey viră la dreapta și țâșni înspre ea, ieșind din siguranța umbrei navei-mamă. Vânătorul lor se luă după ei imediat și începu să tragă.

– E imposibil, zise Mika.

– Nu, nu este, încă mai caut opțiunea de invizibilitate, zise Audrey, pilotând cu o singură mână. Dacă ei au găsit-o, putem și noi.

Câteva secunde mai târziu, exclamă:

– Da!

Pe ecran apăru o altă navă-fantomă.

– Noi suntem! strigă Audrey, aproape surzindu-l pe Mika. Numărul treizeci!

Mika privi pe ecran cum nava lor țâșnește spre numărul cinci.

– Ești un geniu, zise el, văzând că vânătorul lor fu luat prin surprindere și viră în direcția greșită.

Câteva secunde mai târziu, nava cu numărul cinci își dădu seama că fusese văzută și țâșni în sus.

– Care pe care! zise Audrey și plecă după ei.

Nu era ușor să urmărești o țintă invizibilă, nu puteau vedea nimic prin parbriz, vedeau doar fantoma roșie de pe ecran și Mika fu impresionat de abilitățile de pilotaj ale lui Audrey, care îi ținea chiar pe urma lor. Totuși, să nimerească nava era cu

totul altă problemă și când Mika începu să tragă, focurile lui ajunseră mai departe cu câteva sute de metri. Era ca și cum ar fi încercat să prindă o muscă doar cu mâna și cu ochii închiși.

– E ca și cu navele care își schimbau forma în prima rundă, trebuie să anticipezi unde se va muta, zise Audrey.

– Știu, zise Mika, enervat, trăgând alte câteva focuri inutile. Dar atunci știai exact unde apăreau navele, acum nu am cum să-mi dau seama.

Privi fantoma roșie a numărului cinci pentru treizeci de secunde, fără să tragă, cum se rotea, plonja, apoi zbura în cercuri strânse prin spațiu și încercă să-și dea seama dacă zburau după un tipar.

– Hai odată! Nu mai avem decât cinci minute! zise Audrey.

– Lasă-mă puțin.

Brusc, Mika își dădu seama că nava întorcea întotdeauna spre dreapta la capătul virajelor strânse și tot ce trebui să facă fu să aștepte ca ei să vină în acea poziție.

– Nu mai sunt decât patru Pod Fighters, zise Audrey, agitată.

– De fapt, trei, spuse Mika și trase un rând de focuri. Nava cu numărul cinci tocmai ieșea din seria de cercuri strânse și, exact așa cum crezuse, o luă spre dreapta. Explozia fu orbitoare. Când imaginea se limpezi, nu puteră vedea decât fragmente din nava-fantomă, care se pierdeau în spațiu.

Strigară și săriră în scaune.

– Ai reușit! zise Audrey. Nu-mi vine să cred!

– Mulțumesc, zise el, sarcastic, puțin rănit de lipsa ei de încredere.

– Nu mă refer că nu te pricepeai, dar ei erau atât de buni!

– Sper că a fost Ruben, zise el.

– Da, și eu, răspunse Audrey. Așa i-ar trebui. Ce vine el cu bandana lui neagră, ca și cum e regele Kung Fu-ului? E atât de arogant.

– Cât timp mai avem? întrebă Mika.

– Puțin mai mult de un minut.

Își petrecură timpul atârnând în spațiu și privindu-și vânătorul căutându-i în zadar. La un moment dat, Pod Fighterul trecu atât de aproape de ei încât își ținură respirația.

Apăru mesajul cu *Jocul s-a încheiat;* se dădură jos din simulator și își scoaseră căștile. Ochii lui Audrey străluceau, ca și cum ar fi avut artificii în ei, iar chipul ei de spiriduș și părul ei roșu străluceau de transpirație.

Își zâmbiră. Reușiseră.

***

Echipele se așezară într-un șir, iar simulatoarele din jurul lor păreau niște jurați tăcuți într-o sală de judecată. Un bărbat ieși din întuneric și citi de pe o tabletă pe care o ținea în mână.

– Trei echipe au trecut în etapa a treia, zise el. Vă rog să faceți un pas înainte când vă auziți numărul. Treizeci... opt... Și nouăsprezece.

Mika și Audrey făcură un pas înainte, apoi o altă echipă pe care nu o cunoșteau și ultimii fură Ruben și Yee. Imediat, Mika se întoarse să se uite la Kobi și la Tom, dându-și seama că nici măcar nu se gândise la prietenii lui în timpul jocului. Tom, care își riscase propria siguranță ca să îl tragă în tren. Kobi, care fusese primul și singurul prieten de când dispăruse Ellie. Nu se gândise deloc la ei și simți o strângere de inimă. Plecară alături de echipele care pierduseră și ușile se închiseră în urma lor.

– O, nu! șopti Audrey. Cum a putut să câștige Ruben, nu Kobi și Tom! Tom o să fie devastat! E groaznic. Sper că ne vor aștepta afară.

– Și eu, zise Mika, pentru că tocmai mi-am dat seama de ceva urât.

– Ce? întrebă Audrey. Spune-mi.

– Mai ții minte cât de buni erau cei din numărul cinci? spuse el. Cât de inteligenți erau și cât de greu au fost de prins?

– Nu vrei să spui..., șopti Audrey, ...că i-am doborât pe Kobi și Tom? Că ei erau în nava cu numărul cinci?

– Sper că nu, zise Mika. Dar erau atât de buni, încât nu mă pot gândi decât că ei erau. Tom n-o să ne-o ierte.

O femeie se apropie de ei cu o cutie albă în fiecare mână.

– Bravo! zise ea. În aceste cutii sunt niște capsule pe care trebuie să le adăugați în Fit Mix. Luați una pe zi. Le desfaceți și le amestecați.

Audrey și Mika își îndesară cutiile în buzunare fără să se uite măcar în ele, cu ochii la ușă și cu inimile alături de prietenii lor de-afară.

***

În afara Centrului ploaia cădea ca niște baghete gri care se topeau pe pavaj, apoi se scurgeau ca niște frânghii argintii pe burlane. Mika și Audrey alergară în stradă și îi căutară disperați pe Tom și Kobi. Coada la care se aștepta pentru intrare era încă mare și strada era presărată cu cumpărători care se fereau de ploaie. Într-un sfârșit, își văzură prietenii în ușa cinematografului de peste drum, având în spate șiruri de ecrane ude pe care rulau reclame pentru filme. Părul lung al lui Kobi îi atârna în șuvițe groase peste față, iar Tom își linse ploaia de pe buze și își împreună brațele în timp ce ei traversară strada.

– Bună! zise Tom, încercând să pară bucuros că îi vede, dar Mika știu adevărul în momentul în care îi văzu ochii.

– Noi am fost vânătorul vostru, spuse el. Nu-i așa?

– Da, zise Tom, uitându-se în altă parte.

– O, nu! strigă Audrey. Nu ne-am dat seama!

– Nu-i nimic, zise Tom. Știm că nu e vina voastră. Începu să se îndepărteze.

– Nu am știut! strigă Audrey după el.

Tom merse mai departe, în direcția opusă gării.

– Unde te duci? strigă Audrey.

– Lasă-l, zise Kobi. Nu-ți face griji, o să vorbesc eu cu el. Nu dă vina pe voi, e doar îngrijorat din cauza mamei lui.

Se uitară după Kobi care porni în jos pe stradă, ca o grămadă de haine ude, cu picioarele stârnind explozii prin băltoacele formate, iar Audrey începu să plângă.

– Ce o să se întâmple cu mama lui Tom? zise ea cu disperare. Acum n-o s-o mai poată ajuta!

– Nu am ştiut, zise Mika. Nu e vina noastră.

Meseră în liniște spre gară şi ochii lui Audrey păreau ai unei persoane prea obosite ca să mai gândească. Aşteptară pe peron şi Audrey scoase din buzunar pisica pe care i-o dăduse Kobi şi o lăsă să se joace în mâna ei. Mika era bucuros că Audrey era tăcută. În interiorul lui se dădea o luptă crâncenă între trei sentimente copleşitoare: uşurare, teroare şi vinovăţie. Dar, când ajunse acasă şi le spuse părinţilor lui despre vacanţa pe care o câştigase, ochii tatălui său se aprinseră de uimire şi Asha sări de bucurie în jurul canapelei şi el se simţi puţin mai bine şi îşi dori să le poată spune pentru ce concura el *cu adevărat.*

17

De obicei, duminică dimineață Mika și Audrey se duceau la centrul de jocuri ca să se antreneze, dar în acea duminică Audrey sună și îi spuse că la prânz trebuie să se ducă la mătușa ei, așa că Mika rămase acasă. Nu îi păsa; după o zi de concurs în centrul din Reading, ultimul lucru pe care avea chef să-l facă era să joace Pod Fighter și mai era și curios în legătură cu premiile pe care le câștigase și voia să fie acasă când aveau să ajungă. Ca să treacă timpul, încercă să-și repare haina, dar când o luă pe el, își dădu seama că în grabă cosese mâneca cu totul și nu putea să-și bage mâna prin ea.

– Ai fi arătat ca monstrul lui Frankenstein îmbrăcat cu ea oricum, zise Asha, în timp ce descusu cusăturile negre și neîndemânatice pe care le făcuse el. Sunt foarte supărată pe băiatul care ți-a făcut asta, acum nu mai ai și tu o haină bună.

Mika mințise în legătură cu ruptura hainei lui, deoarece știa că și-ar fi ieșit din minți dacă ar fi știut adevărul și o privi, vinovat, cum o coase frumos, la loc.

Imediat cum termină, alarma pentru ciumă începu să sune, ca în fiecare duminică, pentru a se verifica dacă funcționa. Alarma orașului Barford North era așezată în vârful fabricii care producea carne la cutie și timp de trei minute groaznice sunetul le paralizează gândurile și le îngheță sângele în vene. După ce se termina semnalul, Asha era întotdeauna iritată.

– Și nu ai nevoie numai de o haină nouă, dar și de blugi și pantofi sport! zise ea, trântind totul prin bucătărie. Ai nevoie și

de un costum nou împotriva ciumei, cel pe care îl ai e inutil la cât ai crescut în ultima vreme.

– Nu are rost, spuse Mika. Nu o să am nevoie de el niciodată.

– S-ar putea să ai, zise ea.

– De ce? întrebă el. Au trecut patruzeci și trei de ani de la Ciuma Animalelor. Pe partea cealaltă a Zidului e numai praf și, până la urmă, costumele sunt atât de subțiri că nu le văd rostul. Dacă te mușcă un animal, dinții lui l-ar perfora.

– Sunt făcute să te protejeze de *salivă*, zise Asha, nervoasă. Nu de *mușcături*.

– Deci nu voi păți nimic dacă un animal mă *linge*, zise Mika. Atunci așa e în regulă.

– Nu glumi cu asta, zise Asha, nervoasă. Nu e de râs. Trebuie să ai un costum care să te încapă, așa e legea.

Mika se aruncă pe pat și se uită la imaginile lui Ellie.

– Și mi-aș dori să arunci imaginile alea, zise Asha, urmărindu-l până în camera lui. Mă sperie. Nu înțeleg de ce vrei să te uiți la ele. Sunt la doar câțiva centimetri de fața ta când te culci. Mă mir că nu ai coșmaruri din cauza lor.

– Nu animalele îmi dau coșmaruri, zise Mika. Ci oamenii. Îmi plac imaginile, îmi amintesc de Ellie. Animalele erau frumoase.

– Nu ai mai spune asta dacă ai fi trăit atunci când a izbucnit ciuma, spuse Asha.

– Nici tu nu ai trăit asta, zise Mika. Erai doar un bebeluș și ați fost evacuați înainte să se atingă ceva de voi.

– Da, așa e, dar am văzut totul, zise ea. Era douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru la televizor. Tu ai crescut cu desene animate. *Eu* am crescut uitându-mă la câini care mușcau bebeluși în cărucioare și smulgeau ferestre din ramele lor. Dacă ai fi crescut privind *așa ceva*, nu ai mai vrea să stai cu pozele alea la câțiva centimetri de fața ta.

– Oricum, nu le arunc, zise Mika, încruntându-se. Mă fac să mă simt fericit.

Asha pufni și plecă enervată din cameră, iar Mika începu să-și dorească să se fi dus la Centru până la urmă. Să stea acasă și să se certe cu mama lui nu era la fel de amuzant.

Din fericire, în câteva minute ajunseră premiile și avură altceva de care să se ocupe. Auzi soneria de la ușă și un clovn intră în apartament și se izbi de spătarul canapelei. Asha își duse mâna la gură.

– Ești bine? întrebă ea, fără să se simtă la fel de politicoasă cum păru. Ajunsese în mijlocul curățeniei de duminică și ultimul lucru pe care și-l dorea era un clovn lungit pe podea. Era și un clovn ciudat; pe față, avea pictat un zâmbet imens roșu, dar gura de sub machiaj era posomorâtă. Se uitară la el căutându-și nasul pe podea, care ajunsese sub canapea.

– Uite-l, zise David, găsindu-l și înapoindu-l.

– Mulțumesc, răspunse clovnul, punându-l la loc. Apoi se îndreptă și își drese vocea. Felicitări, câștigătorule! strigă el. Ai trecut cu succes de primele două etape ale Competiției!

Clovnul se târî până la ușă – aproape împiedicându-se în pantofii albaștri, care erau la fel de lungi ca niște înotătoare –, și aduse cu greutate o cutie mare cu o panglică roșie în jurul ei.

– Acestea sunt premiile tale, spuse el, gâfâind. Și informații despre vacanță. Distracție plăcută!

Câteva secunde mai târziu, plecă, iar Mika și părinții lui rămaseră holbându-se la cutie.

– E foarte mare, Mika, zise Asha. Ce spuneai că ai câștigat?

– Un telefon-companion, zise Mika, încă uimit de experiența cu clovnul. Și o vacanță.

Trase de panglică și urmă o explozie, iar cei trei se îndepărtară, izbiți în față de o ploaie de confetti argintii. Asha tuși din cauza șocului și scuipă confetti. Mika adună o bucățică de pe pantalon și se uită la ea. Avea forma logoului Fundației pentru Dezvoltarea Tinerilor, FDT, iar forța exploziei le aruncase peste tot, lipindu-le chiar și pe draperii și pereți.

– Uită-te la astea! zise David, privind în cutie. Avem mâncare *adevărată* și lucruri pentru petreceri! Începu să le scoată din cutie și să le pună pe podea: erau panglici, baloane, șervețele și

coifuri FDT. Mai era și un tort mare pe care era scris FDT și cutii de mâncare, dintre care câteva cu carne de la cutie pentru friptură, căpșune *adevărate* și, la fund, telefonul lui Mika.

– Măi să fie! exclamă David, cu ochii umezi de uimire.

„Cel mai bun prieten al omului" scria pe cutie. „Modelul doi unu cinci telefon companion cu SIMM Lilian."

– Uau! zise David. Nici măcar șeful meu nu are așa ceva. Costă o avere.

Mika fu surprins – știa că premiul va fi un telefon însoțitor, dar nu unul atât de performant. Nici măcar copiii bogați nu aveau telefoane ca Lilian, cei mai mulți aveau telefoane vechi de la părinții lor, cu personaje de desene animate. Mika se așezase din greșeală pe al lui, cu un an în urmă, și ecranul se spărsese.

Deschise cutia și inseră cardul SIMM într-o parte, iar acesta se aprinse. Ecranul o înfățișă pe Lilian. Era foarte frumoasă și ochii ei străluciră în timp ce se apropie ca să se uite la el. Avea o vârstă imposibilă, de invidiat, probabil se apropia de douăzeci de ani.

– Bună! zise ea. Îmi pare bine de cunoștință. Eu sunt Lilian, noul tău însoțitor. Ești gata de inițiere?

– Ce trebuie să fac? întrebă Mika.

– Trebuie să o inițiezi ca să te recunoască, răspunse David, entuziasmat, nerăbdător să pună mâna pe ea. Adora tehnologia, deși nu își puteau permite multe. Însoțitorii de ultimă generație nu funcționează decât pentru proprietarul lor. E ca și cum ai avea un servitor uman. Orice vei vrea să știi, află ea. Îți poate face programări, să se asigure că ajungi la timp la școală, că nu uiți zile de naștere, tot felul de lucruri.

– Mi-ar face și temele? întrebă Mika, neastâmpărat.

– Dacă o rogi, zise David, alarmat. Dar nu ai voie să faci asta, bine?

– Bine, zise Mika, zâmbind.

– Când o inițiezi, o să-ți pună multe întrebări și o să învețe să-ți recunoască vocea, zise David. Uite, dă-mi-o mie. Luă telefonul de la Mika și își făcu de lucru cu el.

– David, spuse Asha cu blândeţe. Tocmai ai spus că Mika trebuie să facă asta.

– O, da, zise David, ruşinat şi i-l dădu înapoi.

Lilian căscă.

– E obosită, zise Asha. Presupun că trebuie să o bagi la încărcat. E un premiu impresionant pentru un concurs pentru copii. Ce mai poţi câştiga?

– O maşină pe perne de aer şi un apartament în Turnurile Aurii, zise Mika.

– Serios? zise David, ridicându-şi sprâncenele. Poţi câştiga *o maşină pe perne de aer* şi *un apartament în Turnurile Aurii* doar jucând Pod Fighter?

– Da, zise Mika.

– Măi să fie! zise David. Ce bine ar fi să fiu şi eu copil. Cum aflăm despre vacanţa pe care ai câştigat-o?

– Pot să vă spun eu, zise Lilian. Am deja un mesaj pentru voi. Staţi puţin...

Un moment mai târziu, în locul lui Lilian veni un bărbat cu o pălărie de paie pe cap.

– Bună, Mika Smith! strigă Bărbatul cu Pălărie. Tu eşti unul dintre cei doar o sută de concurenţi care au trecut mai departe în etapa a treia a competiţiei!

– Unul din *o sută*, îl întrerupse David. Impresionant.

– Premiul câştigat este o vacanţă de o săptămână într-un centru turistic exclusivist din larg! Veţi pleca de azi în două săptămâni! Aşa că fiţi gata pentru distracţie cum nu aţi mai văzut! Ce te vei mai distra, Mika Smith! În timp ce părinţii tăi stau la soare şi sorb cocteiluri, tu vei participa la a treia rundă a competiţiei!

Bărbatul îşi roti pălăria, se auziră trompete şi dispăru.

– Ce păcat că trebuie să concurezi cât eşti în vacanţă, zise David.

– Nu mă deranjează, zise Mika. Cât voi vă relaxaţi, eu s-ar putea să câştig o maşină.

– Ei, doar dacă eşti sigur, zise David, zâmbind fericit.

– Sunt, zise Mika. Imaginaţi-vă doar dacă aş câştiga...

Ochii părinților lui se umeziră și se uitară la podea ca și cum ar fi fost acoperită de diamante în loc de confetti. Telefonul lui Asha sună. Fundația pentru Dezvoltarea Tinerilor îi trimise mai multe informații despre vacanță.

– O, vai! zise ea. Vacanța este într-o stațiune în stilul Caraibelor! Acolo se duc toți cei bogați care locuiesc în Turnurile Aurii! Și, stai, mai e ceva, ne dau bani să ne cumpărăm haine de vacanță și vor fi palmieri și plaje!

Apoi zâmbetul se transformă în încruntare.

– Spun că trebuie să îți aduc aminte de capsule. Ce capsule?

– A, da, zise Mika, căutându-și geanta. Găsi cutia pe care o primise cu o zi în urmă și puse una dintre capsule în palmă pentru ca mama lui să se poată uita la ea. Avea formă de glonț, era transparentă și plină de o pudră albă.

– Ce e în ea? zise Asha, luând-o din mâna lui.

– Nutrienți, răspunse el, vag.

– Iar nutrienți? zise ea, îngrijorându-se. Sper că nu te fac să mai crești...

– Sunt sigur că nu, zise Mika, luând-o repede înapoi, dorindu-și ca ea să nu mai pună atâtea întrebări. Uite, ai confetti în ceai.

– A, da, zise ea, uitându-se în ceașca ei în care pluteau câteva bucățele de confetti FDT. Presupun că ar trebui să rog robotul-aspirator să curețe pereții și draperiile din nou.

Robotul-aspirator refuză să iasă din dulap.

– Mașinărie idioată! zise Asha. De ce nu faci ce ți se spune? Poți câștiga un aspirator la concursul ăsta, Mika? Cred că al nostru a renunțat de tot.

– Nu, strigă Mika. Doar mașini și apartamente. Dar poți vinde mașina dacă o câștig. Ai putea cumpăra câteva sute de aspiratoare cu banii de pe o mașină.

– Am putea, nu-i așa? zise Asha, cu ochii strălucindu-i în timp ce începu să-și imagineze cum ar fi să aibă bani. O, ce grozav ar fi, Mika! Gândește-te doar ce am putea face.

Găsi un făraș și o mătură și începu să curețe draperiile. Erau atât de vechi și de ponosite, încât începură să cadă bucăți

din ele, dar Asha nu păru să observe, ci continuă să le perie cu un zâmbet imens pe față. Mika găsi un pahar, îl umplu cu apă și amestecă Fit Mixul și conținutul capsulei.

– Pentru tine, Ellie! șopti el în timp ce își duse paharul la gură.

După aceea, o băgă pe Lilian la încărcat și rămase întins pe pat, cuprins de vinovăție. Din cauza a ceea ce își dorea *el*, cei care țineau la el sufereau; Helen dispăruse, Tom nu mai putea să își ajute mama și acum începuse să își mintă părinții ca să nu devină suspicioși. Și, deși știa că nu are altă soluție, vinovăția atârna greu alături de frică și de dragostea lui pentru Ellie și se întrebă dacă era într-adevăr destul de puternic încât să reușească.

18

Luni dimineață în Barford North atmosfera la școală era monotonă. Vântul bătea prin locul de joacă întunecat și umed, dar, în loc să se consoleze discutând despre Pod Fighter și despre visul de a locui în Turnurile Aurii, toți tremurau în hainele lor subțiri și mâncau dezamăgiți acadelele galbene de la FDT. Mika se simți prea ciudat să le înfrunte dezamăgirea, mai ales că el credea că avuseseră noroc mai mult, așa că așteptă lângă porți până sună clopoțelul și intrară cu toții. Când ajunse în clasă, toți își beau vitaminele, iar doamna Fowler îl privi cu reproș pentru că întârziase.

Își dădu haina jos și se așeză lângă Kobi. Nu se mai văzuseră de când Tom plecase de lângă ei la Centru.

– Ce mai face Tom? șopti Mika.

– Nu prea bine, zise Kobi. E foarte dezamăgit.

– Îmi pare rău, zise Mika sincer.

Kobi dădu din cap.

– Știu. Mie oricum nu îmi pasă, eu jucam doar pentru Tom.

Mika își ridică privirea și observă că doamna Fowler se uita la ei. Ea făcu un gest cu capul către plicul de Fit Mix și paharul cu apă de pe banca lui, așa că Mika îl pregăti și amestecă în el și conținutul unei capsule, în timp ce Kobi se uită la el, curios.

***

După şcoală, Mika se întâlni cu Audrey la barul de shake. Era locul preferat al lui Audrey datorită culorilor la fel de tari precum cea din părul ei şi datorită muzicii ciudate. Stăteau pe scaunele înalte uitându-se peste întregul mall şi, pentru că foarte mulţi fuseseră eliminaţi din competiţie, locul era neobişnuit de liniştit; cele mai zgomotoase erau aparatele de aer condiţionat de deasupra lor, care lucrau de zor de parcă erau sute de copii prezenţi, nu numai cei câţiva care îşi pierdeau timpul pe-acolo. Cei care lucrau la bar păreau plictisiţi, iar în camerele de joc simulatoarele erau nemişcate, ca nişte păianjeni într-o cameră fără muşte.

– Toţi au fost foarte supăraţi azi la şcoală, zise Audrey, uitându-se prin localul pustiu. Nu am vrut să spun nimănui că am trecut mai departe. Sper că vor începe să joace din nou mâine. Nu o să fie prea distractiv dacă suntem numai noi pe aici tot timpul.

– Sunt sigur că se vor întoarce în curând, o asigură Mika. Le va fi dor de joc.

– Crezi că Tom şi Kobi se vor întoarce? întrebă ea, întristându-se. Nu o să fie la fel fără ei.

– Kobi nu cred că se întoarce, zise Mika. Spune că vrea să compună muzică la noul lui telefon-însoţitor, pentru că e mai bun decât cel vechi al lui. Cât despre Tom, nu ştiu.

– Eu sper că da, zise Audrey. Îmi place de el.

– Şi mie.

Aveau numai două săptămâni la dispoziţie să se pregătească pentru concurs, aşa că începură să discute despre ce aveau să facă, dar după un timp Mika îşi dădu seama că Audrey nu îl mai asculta. Pisica de la Kobi se juca pe masă între ei, iar fata se holba la ea, încruntându-se, în timp ce roboţelul se gudura de paiul din paharul ei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Nu ştiu, răspunse ea, clipind. Mă supără ochii. Cred că va trebui să mă duc mâine la doctorul borg să îi verifice.

– Ce-i cu ei? întrebă Mika, curios să afle cum era să ai ochii unui robot.

– Pot vedea urme de lumină pe lucruri atunci când se mişcă, răspunse ea. A început mai devreme, la şcoală, şi acum mă face să îmi fie rău.

– Vrei să mergem acasă? întrebă el. Nu mă supăr.

– În nici un caz, zise ea. Trebuie să ne antrenăm.

Dar ea nu se putu antrena. În câteva minute după ce decolaseră, se simţi atât de rău încât trebuiră să abandoneze jocul, iar Mika o conduse acasă.

– Zici că ai băut, spuse el, ţinând-o de mână ca să nu se izbească de fântâna din centrul oraşului. Nu vezi pe unde mergi.

– Mă simt groaznic, zise ea, nefericită. Cred că am luat un virus.

O lăsă la uşa casei şi merse şi el acasă. Era încă devreme, aşa că Asha nu venise de la serviciu, iar David tocmai se pregătea să se uite la un film. Când intră, Mika observă pachetul de biscuiţi de la Helen lângă canapea. Erau biscuiţi digestivi, asemenea celor pe care îi mâncase de fiecare dată la ea, şi se întristă privindu-i.

– Nu te deranjează dacă îi mănânc, nu-i aşa? întrebă David, luând unul din pachet. Mă gândeam că merg cu filmul meu.

– Nu, zise Mika, întunecat. Nu îi vreau.

David se duse în zona bucătăriei să pună apa la fiert pentru ceai şi Mika îşi aşeză haina în cuier. Dar, când se întoarse înspre tatăl lui, observă că biscuitul pe care îl ţinea David în mână avea ceva lipit de el.

– Te simţi bine? întrebă David. Zici că ai văzut o fantomă.

– Da, sigur, răspunse Mika, încercând să nu se uite la biscuit. Despre ce este filmul?

– Nu ştiu, e unul de aventură, răspunse David. Mi l-a împrumutat cineva de la serviciu.

Se întoarse şi căută o ceaşcă în dulap, iar Mika încercă să arunce o privire mai de aproape. Ceea ce era lipit era un pătrat alb, dar nu îl vedea destul de bine ca să îşi dea seama ce era de fapt. Deschise dulapul unde erau tigăile, lângă piciorul tatălui său, numai ca să se poată ghemui şi să se uite la biscuit de jos. Inima îi sări din piept. Pătratul era o foaie de hârtie împăturită de multe ori şi pe ea era scris de mână numele lui. Era o scrisoare! O scrisoare secretă de la Helen lipită de un biscuit!

– Vrei o tigaie? întrebă David, şi Mika se uită în sus la tatăl lui care îşi ridicase sprâncenele la el. E cam târziu dacă vrei să găteşti.

– Scuze, zise Mika, ridicându-se din nou.

Cel mai preţios lucru pentru el, *o scrisoare de la Helen,* fusese lăsată în dulap timp de săptămâni întregi! Cât de stupid se simţea şi cât de frustrat! Şi cum ar fi putut să ia scrisoarea de la tatăl lui? În timp ce David îşi puse ceaşca de ceai lângă ibric, hârtia se desprinse puţin, aşa că Mika putu să citească prima frază amăgitoare:

> Dragă Mika,
>
> Data trecută când ne-am văzut, am vrut să îţi spun un secret, dar mi-a fost frică pentru tine, aşa că nu am îndrăznit. Totuşi, mi-am schimbat părerea, pentru că te afli într-un pericol teribil şi trebuie să afli adevărul...

Inima lui Mika o luă la goană. Nu putu să vadă mai mult, pentru că scrisoarea era îndoită.

Ce secret? Ce pericol îngrozitor şi ce adevăr? Se părea că tot ce avea el nevoie să ştie era în mâna tatălui său.

– Uite! zise Mika, arătând spre una dintre ferestre, sperând că David va fi destul de distras încât să lase jos biscuitul.

– Ce e? întrebă David, întorcându-se. Se uită pe fereastră în întunericul ploios pentru câteva secunde.

– Nu văd nimic, spuse el.

– A dispărut acum, răspunse Mika. Era unul dintre cargoboturile acelea mari.

– Serios? zise David, cu biscuitul încă în mână și contrariat; Mika nu mai fusese interesat de un „cargobot mare" de la vârsta de trei ani. Se uită la fiul lui ridicând din sprâncene și începu să ducă biscuitul la gură. În disperarea lui de a-l opri, Mika răsturnă zahărul care ajunse pe covor.

– Ce se întâmplă cu tine? întrebă David, neliniștit. Scrisoarea lui Helen atârna acum de biscuit, dar el încă nu o observase. Cum ai reușit să faci asta?

– Scuze, zise Mika din nou.

– Mai bine cureți asta, zise David. Înainte să ajungă mama acasă.

Duse biscuitul spre gură pentru a doua oară și Mika nu se putu gândi la altă tactică pentru a i-l lua decât să îl smulgă din mâna tatălui său și să fugă cu el, iar când fu pe cale să facă asta, David zise:

– Cred că biscuitul ăsta e mucegăit, are o chestie albă pe el.

Făcu un pas către ghenă.

– Nu! strigă Mika.

Dar fu prea târziu. Biscuitul zbură din mâna lui David la gunoi și Mika nu putu face altceva decât să asculte cum se lovește de pereți până la zdrobitorul de la subsol, simțindu-se ca și cum nu avea aer.

– Ce s-a întâmplat? întrebă David. Era mucegăit. Avea atâta puf că ai fi putut să-l coafezi.

– Nu s-a întâmplat nimic, zise Mika, înecându-se. Puse mâna pe pachetul de biscuiți de pe podea și alergă în camera lui cu ei.

– Nu-i mânca, Mika! strigă David după el. O să te intoxici! Și cu mizeria asta cum rămâne? Lași înlocuitorul de zahăr pe jos?

– Vin într-un minut! strigă Mika, răsturnând restul biscuiților pe pat. Căută printre ei disperat, rugându-se să mai găsească o scrisoare, dar nu mai erau decât niște biscuiți mucegăiți.

– Idiotule, își șopti singur. Idiot cu tăiței în loc de creier!

Helen îi trimisese o scrisoare și el văzuse numai începutul: „...am vrut să-ți spun un secret... te afli într-un pericol teribil și trebuie să știi adevărul...“ În sfârșit, hotărâse să-i spună ceea ce el își dorea să știe de mult, dar scrisoarea ei zăcuse în dulap mai multe săptămâni, într-un pachet de biscuiți mucegăiți, iar acum era în zdrobitorul de gunoi și el nu putea să o recupereze.

Cât se simțea de prost. Se ura. Iar fragmentul pe care îl citise din mesajul de la Helen nu îl ajută deloc; în schimb, îl făcu să se simtă și mai confuz și să îi fie și mai frică. Ce secret voia să-i spună? Ce pericol îngrozitor îl aștepta?

***

În acea noapte, neputând să doarmă, Mika stătea întins în întuneric ascultând o melodie pe care i-o trimisese Kobi prima dată când se împrieteniseră jucând Pod Fighter împreună. Întunericul era potrivit pentru muzica lui Kobi; era melancolică, dar atât de frumoasă încât Mika își simți sufletul părăsindu-și trupul, care zbură pe fereastră și se ridică înspre cer. Grămezile de turnuri adormite de dedesubt arătau ca niște megaliți pe o câmpie antică. Se ridică din ce în ce mai sus până ajunse la stele. Când melodia se termină, o rugă pe Lilian să o pună din nou. La sfârșit, îl întrebă:

– Încă o dată?

– Nu, mulțumesc.

Își deschise ochii și se întinse pe pat ca s-o pună pe Lilian la încărcat și atunci o văzu pentru prima dată. În timp ce mâna lui se duse înspre podea pentru a căuta cablul, lăsă o urmă de lumină aurie în mișcarea ei. Uită de încărcător și își mișcă mâna din nou, fluturând-o rapid în fața lui. În timp ce se mișca, părea să emită lumină, ca și cum aceasta se scurgea din ea. Își ținu mâna nemișcată și aceasta se întunecă, dar în jurul ei avea o aură, ca un halou. Era ca și cum putea vedea căldura ieșind din trupul lui. Desenă în aer cercuri, linii frânte,

spirale, apoi cercuri din nou, apoi începu să i se facă frică. O conectă pe Lilian la încărcător și își băgă mâinile sub pătură.

***

Până dimineață, Mika putea vedea urme de lumină pe orice se afla în mișcare: pe mâna mamei care amesteca ceva, pe mâna tatei care se pieptăna și pe a lui în timp ce se lega la șireturi, așa că îi luă de două ori mai mult ca de obicei.

– Ești bine? întrebă Asha, uitându-se la el cum se încurca.

– Da, sunt bine, răspunse el. Deși nu era așa.

Plecă la școală și merse de-a lungul aleilor ca și cum ar fi fost beat. Fiecare persoană care trecea pe lângă el lăsa urme de lumini după ea și, când ajunse la școală și traversă locul de joacă întunecat, se simți ca și cum avea rău de mișcare din cauza copiilor din jurul lui. Închise ochii și se rezemă de un zid, simțind cum umezeala îi pătrunde prin haine, odihnindu-și capul de perete până când se sună de intrare.

Când ajunse în clasă, se simți puțin mai bine; urmele de lumină nu dispăruseră, dar ochii începuseră a se obișnui cu ele. Chiar și așa tot se împiedică de câteva bănci până ajunse la locul lui.

– Hei, zise Kobi, vigilent. Ce e cu tine?

– Nimic, bolborosi Mika, aproape căzând pe scaun.

– Bine, copii! strigă doamna Fowler. Știți ce aveți de făcut! Beți vitaminele!

Mika amestecă pudra cu apă în pahar, apoi goli și o capsulă în băutură. Își simți stomacul strângându-se uitându-se la ea și crezu că avea să vomite.

– Ce e aia? întrebă o fată din spatele lui.

– Nimic, zise Mika nervos, încercând să nu i se facă rău.

– Tu de ce ai o capsulă și noi nu? întrebă ea cu invidie.

Auzi sunetul scaunelor pe podea în spatele lui și se trezi înconjurat.

– Da, ce e, Mika? De ce ești tu atât de special? Hei, uite! Și Ruben are una. Pentru ce e? Are legătură cu competiția, nu-i așa? Ia uitați-vă!

Mika se simți ca și cum nu putea să respire cu ei în jurul lui, iar mișcările lor arătau ca un spectacol de lumini orbitor.

– Plecați de-aici! zise Kobi, împingându-i pe toți cu o mână. Ce aveți? Lăsați-l în pace!

– Copii! strigă doamna Fowler. Fiți cuminți! Întoarceți-vă în bănci și beți-vă vitaminele sau îl chem pe domnul director!

***

În acea după-amiază, domnul Blythe le prezentă un nou exercițiu în programul de sănătate. Ajunseră la Complexul pentru Timp Liber și găsiră un traseu de asalt construit în cea mai mare sală de gimnastică.

– O, nu, șopti Roland, când îl văzură prima dată.

Mika aruncă doar o privire către traseu și stomacul i-o luă razna. Erau pereți de zece metri pentru cățărat, care aveau spații pentru mâini și picioare foarte mici. Era un bazin mare de apă acoperit cu o plasă verde. Și un labirint cu tunele de metal, obstacole, scări de sfoară și tobogane.

– Bună ziua! urlă domnul Blythe. Fiecare să ia un rucsac în spate!

Pe podea era o grămadă de rucsacuri. O fată încercă să ridice unul, dar era atât de greu încât aproape că se răsturnă peste el.

– Ce imagine penibilă! strigă Blythe. Ridică-l, fato, și pune-l în spate!

Încercă din nou și reuși cu dificultate.

– Așa! lătră Blythe, cu ochii tăioși. Dacă exercițiul acesta nu face diferența între voi, atunci nu mai știu ce va face! Toți faceți traseul de două ori, apoi cinci kilometri pe benzile de alergare. Primul care termină primește o reducere pentru un kebab la Expresul de Carne!

– Pot să jur că ăsta e plin de ciment, murmură fata, în timp ce se apropie anevoios de start, și avea dreptate – Mika putea simți bucăți mari prin materialul rucsacului. Capul îi vâjâi când îl puse în spate, dar reuși să ajungă să urce cel de-al doilea zid. Kobi era chiar sub el și Mika îl putea auzi respirând cu greutate în timp ce încerca să nu cadă. Câteva momente mai târziu, îl văzu în dreapta lui, mușchii din brațele lui străluceau ciudat în nou-descoperita lumină și energizat de efortul depus. Mika se pierdu, ameți și, privind sângele pompând prin venele lui Kobi, crezu că îl poate auzi pulsând. Fu luat prin surprindere când începu să cadă și își pierdu cunoștința până să ajungă la sol.

***

Când Mika deschise ochii, constată că era întins pe un pat înconjurat de o perdea albă. Din toate situațiile în care putea să se trezească, aceasta era cea mai rea pentru el; intră în panică, trase aer în piept când văzu colțul perdelei mișcându-se sub atingerea cuiva de pe partea cealaltă. Dar nu era un Cap de Televizor, era o femeie într-un halat alb cu logoul FDT brodat pe buzunar.

– Unde sunt? întrebă el.

– În salonul medical din Complexul pentru Timp Liber, răspunse ea cu blândețe. Cum te simți?

El privi urmele de lumină aurie care ieșeau din degetele ei când femeia trase perdeaua.

– Ciudat, zise el.

– Ciudat la nivelul corpului sau al capului? întrebă ea.

– La ambele.

– Vezi urme de lumină? întrebă ea, așezându-se la capătul patului.

El dădu din cap în semn că da.

– E din cauza capsulelor, zise ea. Nu ai de ce să-ţi faci griji, Mika. Starea ta se datorează faptului că te obişnuieşti cu schimbarea cauzată. În câteva zile, o să te simţi cu mult mai bine.

– Bine, zise el.

– O să îţi pară bine cât de curând că le-ai luat, crede-mă, continuă ea, zâmbind ca şi cum ar fi deţinut un secret fantastic şi interesant.

– De ce? întrebă Mika.

– Nu pot să-ţi spun, răspunse ea, ca un copil poznaş. E o surpriză. Ca de ziua ta. Dar o să te bucuri că le-ai luat, mai acordă-ţi câteva zile ca să te linişteşti. Bine?

– Bine.

– O să-ţi aduc ceva de băut şi de mâncat şi poţi pleca acasă.

– Mulţumesc.

– Şi nu trebuie să-ţi îngrijorezi părinţii spunându-le de asta, nu-i aşa?

– Nu, răspunse el, fiind cu totul de acord cu ea.

– Bun băiat, zise ea.

Se uită urât după femeie, disprețuind-o pentru că se uitase la el ca şi cum ar fi fost un obiect şi îi vorbise ca unui copil mic.

Când ieşi din salon, îl văzu pe Ruben purtat de o parte şi de alta de domnul Blythe şi de un bărbat care lucra în sala de gimnastică – un om imens ale cărui mâini şi picioare păreau buşteni bronzaţi artificial. Capul lui Ruben i se tot plimba între umeri, ca şi cum gâtul îi era de elastic şi picioarele îi atârnau pe podea. Mika se dădu la o parte pentru a-i lăsa să treacă, ruşinat de faptul că în urmă cu numai o oră fusese şi el în aceeaşi stare şi se îmbufnă pentru că Ruben leşinase mai târziu decât el. Apoi se rugă ca asta să nu fie o prevestire a performanţelor lor în următoarea etapă a competiţiei.

19

Cele două săptămâni de dinainte de vacanță trecură încet pentru Mika deoarece îi era greu să ascundă faptul că vedea urme de lumină peste tot – erau atât de frumoase încât de câteva ori exclama cu voce tare, lucru care îi nedumerea pe cei din jurul lui, care nu vedeau nimic, și îl făcea să pară și mai nebun decât se crezuse înainte.

Oamenii lăsau în urmă o lumină aurie, în timp ce obiectele aveau o lumină albastră. În întuneric, cerul era plin de panglici aurii și albastre: albastre de la navele care zburau și aurii de la oamenii din ele. Erau atât de frumoase încât îi umpleau sufletul de mirare și îi părea rău că nu putea spune nimănui ceea ce vedea. Nu îi spuse nici lui Audrey, deși știa că și ea le putea vedea. Ea nu aduse vorba despre urmele de lumină din noaptea în barul de shake, și asta îl bucură. Deși îi era frică încă, pentru prima dată era ceva frumos în lumea lui și o mică parte din el era nerăbdătoare să afle de ce.

Îi vedea până și lumina lui Awen și câteodată, când era întuneric în cameră, numai asta vedea de la el; un halou auriu pe marginea patului.

În ziua de dinainte de plecarea în vacanță și de începerea celei de-a treia etape, domnul Grey apăru pentru o vizită-surpriză în Tabăra de Sănătate.

– Să fiţi toţi în echipament! le strigă domnul Blythe atât de aproape de ei încât îi stropi cu rămăşiţe din prânzul lui. Dacă nu vă conformaţi, aveţi de-a face cu mine! Dacă mă dezamăgeşte vreunul, o să faceţi flotări până apune soarele în ziua în care veţi muri!

Se îmbrăcară rapid şi în linişte, cu spatele la el. Mika avea o pată de sos pe tricou, aşa că îşi umezi degetul şi încercă să o cureţe.

– Smith! urlă domnul Blythe. Ce naiba faci? Vino aici!

Mika se îndreptă spre el.

– Ce am zis eu? Eşti prost?

Îi dădu lui Mika un tricou curat.

– Îl vreau înapoi după! strigă el. Îmbracă-te!

Îi puse să se aşeze pe un rând în timp ce îi inspectă, apoi îi duse într-o sală de gimnastică şi le spuse să îl aştepte pe domnul Grey.

În după-amiaza aceea, arăta mai livid ca de obicei, ca şi cum ar fi primit o nouă mână de vopsea gri – costumul, pielea, părul, ochii şi buzele. În ultimele săptămâni, directorul nu fusese altceva decât o umbră cenuşie pe holurile şcolii. Mika îşi simţi pielea încreţindu-se în momentul în care îi auzi paşii în sală. Se opri în faţa lor cu două foi de hârtie în mână.

– Bună ziua, copii! zise el, umplând aerul din sală cu halena lui înfiorătoare.

– Bună ziua, domnule Grey! răspunseră ei în cor.

– Îmi pare bine să vă văd, continuă el. Din păcate, nu am putut să vin aici să văd ce treabă minunată faceţi în Complexul pentru Timp Liber mai înainte, dar trebuie să vă spun că sunt impresionat de cât de puternici şi de în formă sunteţi – este evident că domnul Blythe şi-a făcut bine treaba. Am înţeles că media de creştere în înălţime de când aţi început este de paisprezece centimetri.

Făcu un semn din cap spre Blythe, iar acesta zâmbi şi se sprijini pe călcâie, părând mulţumit de el însuşi.

– Astăzi, am de dat niște premii speciale, continuă domnul Grey, elevilor care au adus cinste școlii Barford North. Mika Smith și Ruben Snaith, faceți un pas înainte.

Mika se simți privit de sute de ochi și nu vru să se miște.

– Mika! îl repezi domnul Blythe.

Mika făcu un pas înainte și ajunse alături de Ruben în fața domnului Grey. Apropierea de Ruben îi făcea pielea de pe partea stângă să-l usture. Se uită intens în podea, dorindu-și să-l înghită.

– Din partea școlii Barford North, zise domnul Grey cu importanță, aș vrea să vă înmânez aceste diplome pentru a celebra progresul vostru în cadrul competiției. Sunt sigur că veți vrea cu toții să-i felicitați pentru reușitele lor extraordinare. Apoi adăugă mai încet, cu o voce atât de amenințătoare încât ar fi putut pătrunde prin tricoul de împrumut al lui Mika: Mai ales *tu*, Mika, după începutul *tău* dificil.

Le dădu diplomele și toți începură să aplaude, iar sunetul semăna cu un stol de porumbei care încercau să scape din sală.

– Dar trebuie să spun, continuă domnul Grey, când încetară aplauzele, că fiecare dintre voi ar trebui să fie mândru de reușitele sale din ultimele câteva săptămâni. Arătați extraordinar. Sunteți simbolul sănătății și al fermității și nu am nici o îndoială că, în curând, fiecare dintre voi se va dovedi a fi un cetățean-model al emisferei nordice. Și voi meritați aplauze!

Începură să aplaude din nou, dar de data asta fură nesiguri; până la urmă, nu aveau decât doisprezece ani. Mai aveau încă șase ani de școală de efectuat înainte să înceapă să se gândească la a fi cetățeni-model în emisfera nordică. Domnul Grey împărți premii de consolare de la Fundația pentru Dezvoltarea Tinerilor, acadele galbene, și copiii plecară nedumeriți.

Mika își aruncă diploma și acadeaua la coșul de gunoi în drum spre casă și nu își pierdu timpul gândindu-se la ceea ce spusese domnul Grey despre ei ca viitori cetățeni-model. Vedea urme de lumină la fiecare mișcare, pierduse scrisoarea de la Helen, care fusese singurul lucru ce ar fi putut să-l ajute,

şi a doua zi avea să concureze în cea de-a treia etapă a competiţiei – avea destule altele pe cap.

***

Mika şi Ellie avură acelaşi vis în acea noapte. Îşi deschise ochii în camera ei de pe *Regina Nordului* şi văzu o pasăre aurie aşezată pe genunchiul ei ridicat de sub pătură. Strălucea în întuneric, umplând locul cu o lumină blândă. Era o pasăre de grădină, o pitulice, cu pieptul rotund şi coada scurtă. Ellie încercă să nu se mişte ca să nu o sperie şi se uitară una la cealaltă cu interes.

„Mi-aş dori să fiu în locul tău, gândi ea, să pot să zbor prin zidurile închisorii mele."

Capul pitulicei se întoarse într-o parte şi coada i se mişcă. Apoi, ca şi cum ar fi fost o pasăre care îndeplinea dorinţe, îşi luă zborul şi Ellie se trezi zburând cu ea; trecură în camera de observaţie, pe lângă oamenii în halate albe şi pe partea cealaltă. Apoi trecură prin uşi încuiate şi mulţi alţi pereţi până lăsară nava în urmă şi se aventurară în spaţiu împreună, spre Pământ. Prin ochii păsării, Ellie văzu Zidul şi conturul cenuşiu al Europei. Zburară din ce în ce mai jos, până ajunseră să plutească pe deasupra turnurilor din Barford North, apoi, ca o săgeată îndreptată spre Mika, pasărea zbură prin peretele turnului lor şi ajunse în micul lor dormitor.

Auzind sunetul penelor, Mika deschise ochii tocmai când pasărea ateriză pe capul lui Awen. Câinele mârâi uşor în somn, dar nu se mişcă. Pasărea şi câinele inundară camera în lumină aurie, şi Mika îşi simţi inima plină de dragoste.

– Eu te cunosc pe tine, şopti el.

Îşi întinse mâna, sperând că pasărea avea să sară pe degetul lui. Aşa se şi întâmplă şi se uitară unul la celălalt. Ochii păsării erau luminoşi şi iscoditori şi, în timp ce privi în ei, simţi valuri de emoţie: cea mai puternică dragoste, cea mai mare uşurare, apoi, o durere şi o singurătate sfâşietoare care îl dărâmară.

– Ellie, şopti el.

Se auzi ceva prin perete în apartamentul de alături; cineva trăsese apa la baie. Pasărea se sperie şi zbură prin uşa de la dulapul lui Ellie.

Mika sări din pat şi deschise uşa de la dulap, sperând să găsească pasărea înăuntru, dar descoperi cu groază că era în mâna Cuţitarului. Lumina păsării se zbătu – ca o lumânare care încerca să ardă în lipsa oxigenului –, iar Cuţitarul strânse pumnul, şi lumina se stinse, iar Mika nu mai văzu decât faţa monstrului care pâlpâia.

20

Gorman se uită cu răutate la Ellie din spatele unui perete de sticlă de siguranţă. Ea stătea în mijlocul unei camere goale, echipată complet într-o armură, cu mâinile încrucişate în semn de sfidare. Nu îi putea vedea decât ochii care îi întorceau privirea răutăcioasă prin spaţiul îngust al căştii de protecţie.

– Spune-i să o facă din nou! ordonă Gorman. Şi încă o dată, până ştim cum reuşeşte să facă asta!

– Dar e acolo de şase ore, domnule, răspunse un om de ştiinţă, politicos. Şi spune că o doare capul.

– Nu-mi pasă! strigă Gorman. Vreau o explicaţie ştiinţifică pentru ceea ce poate ea să facă PÂNĂ LA SFÂRŞITUL ZILEI! NU MAI VREAU SCUZE. SPUNE-LE SĂ MAI ADUCĂ UNUL!

– Aduceţi încă o bucată de asteroid, zise bărbatul în interfon, şi câteva secunde mai târziu, intrară doi bărbaţi împingând o targă pe perne de aer pe care era o bucată mare dintr-un asteroid.

– Nu mai pot! strigă Ellie. Mă doare în spatele ochilor! Abia mai pot vedea!

Gorman îl privi pe unul din bărbaţii care vorbea cu ea, ameninţând-o, spunându-i că Puck nu avea să primească mâncare dacă nu făcea ce i se spunea. Apoi cei doi bărbaţi aduseră bucata de asteroid în mijlocul camerei şi plecară, încuind uşa, aşa că Ellie rămase singură.

– Eşti sigur că e conectată cum trebuie? întrebă Gorman.

– Da, răspunse bărbatul. Are receptori care îi monitorizează fiecare impuls trimis de creierul ei. Interiorul căştii de protecţie arată ca un castron de spaghete.

– Bine, zise Gorman. Spune-i să o facă.

– Când eşti gata, Ellie, zise bărbatul.

Ellie oftă. Bucata de asteroid era de două ori mai mare decât capul ei şi de zece ori mai grea decât părea. Se uită intens la ea pentru o fracţiune de secundă şi aceasta explodă, făcând pereţii şi geamurile să se întindă în urma impactului. Pentru câteva clipe, înăuntru părea că are loc o furtună cu grindină, în timp ce mii de bucăţele de asteroid căzură pe podea. Ellie se prăbuşi peste el, prea obosită să mai poată sta în picioare.

– Pot să plec acum? strigă ea spre geamuri.

– Ai aflat ceva? îi întrebă Gorman pe cei care se uitau la monitoare. Ştiţi cum o face?

– Nu, domnule, răspunse un bărbat.

– Atunci ce *ştiţi?* întrebă Gorman, nervos. Pentru ce vă plătesc?

– Ştim că are creierul de două ori mai mare decât cel al unui om normal, începu unul dintre ei, şi este evident că este capabilă de lucruri de care noi nu suntem, dar nu ştim cum face asta. Ne întrebăm dacă nu cumva mutanţii nu sunt pur şi simplu oameni normali cu defecte, ci sunt altceva.

– Vrei să spui o nouă rasă? întrebă Gorman, sceptic. O nouă rasă umană?

– S-a întâmplat în preistorie, răspunse omul. Cu numai treizeci şi cinci de mii de ani în urmă coexistau două specii umane, Cro-Magnon şi Neanderthalienii.

– Dar nu s-a întâmplat dintr-odată, ca acum, pufni Gorman. Nu-i aşa?

– Nu, recunoscu bărbatul. Dar ne întrebăm dacă nu cumva pauza de treizeci de ani în care nu s-au mai născut copii ar putea avea de-a face cu asta.

– Vă întrebaţi? şuieră Gorman. Gândiţi, vă întrebaţi, ghiciţi. Ce fel de oameni de ştiinţă sunteţi voi? Vă întrebaţi şi încercaţi! Nu ştiţi nimic, nu-i aşa?

– Nu chiar, murmură bărbatul, coborându-şi privirea.

– Atunci nu are voie să se ducă la culcare până nu ȘTIȚI ceva! strigă Gorman.

– Da, domnule.

21

Asha abia aştepta vacanţa şi făcu bagajele de câteva ori în zilele de dinaintea plecării. Fundaţia pentru Dezvoltarea Tinerilor le dăduse câştigătorilor credite pentru haine de vacanţă, aşa că aproape tot ceea ce luau cu ei era nou. Mika era de părere că mama lui nu mai arătase aşa bine de când dispăruse Ellie; o surprindea tot mai des zâmbind sau având aerul că gândea lucruri pozitive. Făcea bagajele pe podea, în genunchi în faţa canapelei, cu televizorul deschis pe fundal, într-un sari simplu, alb, cu părul prins la baza gâtului, iar costumul western era în dulap acolo unde nu avea cum să-l vadă. Mika o privi cum împachetă totul cu grijă: sandale, pantaloni scurţi, ochelari de soare şi costume de baie, toate cu eticheta încă pe ele.

– Cred că ţi-ar mai trebui o pereche de pantaloni scurţi, zise ea. Va trebui să dau o fugă în oraş până se închid magazinele şi să-ţi cumpăr unii.

Zâmbi la gândul că avea încă o scuză să se ducă într-un magazin şi să cumpere ceva fără să-şi facă griji că aveau să nu mănânce nimic o săptămână din cauza asta.

– O, şi poate şi ceva pentru seară, adăugă ea. Sigur vor fi câteva cine şi nu vrem să purtăm acelaşi lucru în fiecare seară. O să probez sariul acela rubiniu şi o să-ţi iau o cămaşă. Ce zici?

– Da, zise Mika, fără să fie prea atent. Îi privea mâinile care alcătuiau modele din lumina aurie de la podea la geamantan în timp ce punea lucuri în el. Erau mici diferenţe între urmele de

lumină ale oamenilor, şi el începu să le distingă ca fiind ecoul personalităţii lor. Urmele mamei lui aveau o mişcare sinuoasă: calme şi line, de culoarea mierii. Lumina lui Audrey era strălucitoare şi frântă, uneori fracturată când era bucuroasă sau se mişca rapid, ca scânteile care sar dintr-un foc. Cea a lui Kobi era puternică, de parcă ar fi avut un câmp de putere în jurul lui, iar urmele lui Tom erau nehotărâte şi se întunecau uneori când Mika se apropia de el, chiar dacă Tom părea prietenos, iar Mika se întrebă dacă urmele nu arătau chiar şi sentimentele pe care unii alegeau să le ascundă.

Au avut parte de trei plecări „false" în vacanţă. O navă cu şofer îi aştepta pe acoperişul turnului lor, dar liftul era stricat, ca de obicei, aşa că trebuiră să urce pe scări. Prima dată, a trebuit să se întoarcă, pentru că Asha uitase să ia periuţele de dinţi; a doua oară, David vru să verifice dacă închisese aerul condiţionat, iar a treia oară, Mika uită imaginea cu lei a lui Ellie şi, în ciuda faptului că urcaseră cu greu scările şi aproape ajunseseră pe acoperiş, Mika ţinu morţiş să se întoarcă după ea. Şoferul lor păru enervat şi nerăbdător când se urcară în navă şi nu vru să-i ajute cu bagajele.

Nava avea un interior curbat, în formă de ou; şoferul era în faţă, separat de ei de un ecran despărţitor, iar în spate era o banchetă curbată confortabilă, pentru pasageri. Îşi puseră bagajele în mijloc, la picioarele lor, şi Asha scoase cutia cu sendvişuri pe care le pregătise pentru călătorie.

– Nici nu am plecat, zise David, zâmbind, în timp ce ea îi oferi unul.

– Ştiu, dar sunt foarte bune, răspunse ea, ruşinată.

Zburară spre nord, traversând toată lungimea ţării, peste oraşe şi turnuri pe care nu le mai văzuseră niciodată. Ultima oară când se aflaseră într-o navă, Mika era într-o stare critică, aşa că se simţeau bine să fie liniştiţi în una.

Drumurile aeriene erau marcate de o parte şi de alta de geamanduri – bile puternic colorate care pluteau la douăzeci şi cinci de metri una de cealaltă. Aveau mesaje pe ele, câte un cuvânt pe fiecare, astfel încât citeau tot textul pe drum. Unele

arătau cât mai era până în centrul oraşului – Spa Leamington. Doi km. Altele arătau buletinul meteo – Treisprezece. Grade. Noros. Ploaie. Vânt. SV. Moderat. Unele conţineau reclame. Loţiune. Miraculoasă. Pentru. Creşterea. Părului. Părul. Creşte. Rapid. Câţiva. Centimetri. Pe. Săptămână. Garantat.

Mika se uită la ele până când se plictisi, apoi privi înspre oraşele pe deasupra cărora treceau, toate arătând exact ca al lui, cu sutele de turnuri cu apartamente ca al lor, întrerupte de fabrici şi staţii de epurare, iar centrul fiecărui oraş era marcat de alarma enormă şi galbenă de pe cea mai înaltă clădire.

Marea adevărată nu era aşa cum se aştepta Mika – în jos era calmă şi albastră, dar pe coasta de nord a Scoţiei era o masă dezlănţuită de apă cenuşie care trântea tone de apă în stânci, iar nava lor păru la fel de fragilă ca un balon de săpun. Mika îşi privi părinţii care deveneau mai palizi în timp ce se îndepărtau de ţărm şi abia după câteva minute tensionate la orizont apăru conturul domului Complexului Vacanţa Caraibiană.

– Ia te uită! zise David.

Domul era uriaş, cel puţin la fel de mare ca Barford North, şi mai înalt decât cel mai înalt zgârie-nori pe lângă care trecuseră pe drum. Părea imposibil ca ceva atât de mare să poată pluti, dar era acolo, ascuns parţial de suprafaţa care oglindea valurile spumoase din jurul lui şi cerul gri de deasupra.

În timp ce nava se apropie de dom, în vârf apăru o gaură pentru a le face loc. Plutiră pentru o clipă, apoi coborâră rapid, permiţându-le să vadă o insulă tropicală înconjurată de o mare mai prietenoasă, de un albastru pur, care strălucea în lumina unui soare călduros. Aterizară în mijlocul insulei pe o rampă de aterizare înconjurată de palmieri care se unduiau uşor.

– Uitaţi-vă la cer! exclamă Asha. E albastru!

– La ce te aşteptai? întrebă David, râzând. Să fie roşu?

– Ştii la ce mă refer! zise ea, dându-i o palmă în joacă. Când ai văzut tu ultima dată cerul albastru? E atât de frumos! Uitaţi-vă la *copaci*.

Uşa navei se deschise şi căldura tropicală îi lovi din plin. Se dădură jos cu greu pe rampa de aterizare şi fură întâmpinaţi

de un bărbat într-o cămaşă înflorată. Le zâmbi prietenos, în timp ce încărcă genţile pe un cărucior pe perne de aer –, apoi îi conduse până la o colibă cu acoperiş de frunze dintre palmieri.

– Era un bărbat drăguţ, zise Asha, privindu-l cum se îndepărtează.

Rămaseră în uşa colibei şi încercară să proceseze noua locaţie. După patruzeci şi trei de ani în care fuseseră înconjuraţi de ciment plin de igrasie şi apă strânsă de la inundaţii, Complexul de Vacanţă reprezenta un şoc pentru simţurile lor. Peste tot se unduia verdeaţă într-o atmosferă care mirosea a cocos şi era greu de crezut că florile de lângă uşă şi soarele care lumina erau artificiale. Totul era făcut din plastic, chiar şi nisipul.

– Uită-te la asta, zise Asha, atingând o floare fragilă. Pare atât de reală!

Dintr-odată, scoase un ţipăt ascuţit care îi sperie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă David, uitându-se încordat la floare.

– O... o... nu! reuşi ea să bâiguie şi o secundă mai târziu un crab veni înspre ei. Asha ţipă din nou şi se ascunse după soţul ei.

– Nu e real! zise Mika, râzând şi luându-l în mână. Uite, mamă, e din plastic şi are un buton pe burtă. Trase de buton, iar picioarele crabului se opriră şi i-l întinse. Cleştii şi picioarele lui se pleoştiră şi păru trist.

– Nu, zise ea, acoperindu-şi faţa. Te rog, Mika, nu pot suporta!

Mika porni din nou crabul şi îl puse între flori. Auzi zgomot de aripi din copacul de deasupra lui, se uită în sus şi văzu un papagal; se simţi fericit, chiar dacă nu era real.

Coliba arăta ca şi cum ar fi fost făcută din lemn cioplit şi pereţii din plante ţesute. Înăuntru erau cincizeci de mese, unele ocupate de concurenţi şi familiile lor, care ajunseseră înaintea lor, iar altele erau goale. Atmosfera era animată; o trupă în stil caraibian cânta la tobe metalice într-un colţ, iar chelneriţe în fuste colorate şi flori în păr îşi făceau de lucru printre mese. Una dintre ele îi întâmpină la uşă şi îi conduse la masa unde erau Audrey, mama şi mătuşa ei. Săriră în picioare. Mika le plăcu imediat; lumina lor era strălucitoare şi blândă şi se

îmbrățișară ca și cum ar fi fost prieteni vechi. Putea vedea trăsăturile lui Audrey în ale lor; aveau amândouă aceleași linii ruseşti ale chipului cu urme de sânge oriental, dar erau brunete, nu roşcate.

– Mă bucur să te cunosc, în sfârșit! zise mătușa lui Audrey. Eu sunt Tasha.

– Iar eu sunt Una, adăugă mama ei, pupându-l pe obraz.

Se îmbrățișară și se pupară toți, iar David roși și își drese vocea în timp ce își șterse urmele de ruj, dar se așeză bucuros și Mika fu mulțumit să vadă că se înțelegeau cu toții. Audrey era tăcută. Arăta nelalocul ei, cu părul roșu și ochii de robot: un elf extraterestru în pantofi sport Eloper. Se uită în jurul ei prin colibă și Mika își dădu seama că fata căuta dovezi ale existenței jocului.

– Centrul multimedia trebuie să fie aproape, zise el.

– Vreau să mă duc să-l caut, răspunse ea. Sper că nu trebuie să stăm mult pe-aici. E plictisitor.

O chelneriță veni la masa lor cu o tavă de cocteiluri care aveau atâtea fructe, palmieri, păsări flamingo și umbreluțe de plastic, încât trebuiră să scoată jumătate din ele ca să poată sorbi din băutură. Adulții se amuzară, dar Mika și Audrey se jucară cu ale lor, gânditori, și nu se simțiră mai bine până când nu ajunseră toți și lucrurile începură să se miște. Pe scenă, apăru un bărbat. Era Bărbatul cu Pălărie pe care îl văzuseră în mesajul trimis de FDT. Purta o pălărie de paie și o cămașă portocalie cu model floral și părea nemaipomenit de fericit, ca și cum cineva îi fixase colțurile gurii într-un zâmbet imens.

– Bine ați venit la Complexul Vacanța Caraibiană! strigă el. Auziră trompete, el făcu un semn din mână și două uși de lemn se deschiseră pentru a dezvălui o mașină pe perne de aer neagră, așezată pe o platformă rotativă. Apoi, după alte trompete, se aprinseră lumini deasupra ei și toți își ținură respirația în timp ce se mișcară de-a lungul liniilor elegante și a vopselei lucioase.

– E un Jaguar! șopti David.

– Ce părere aveți? strigă Bărbatul cu Pălărie. După cum puteți vedea, premiul din cea de-a treia etapă este o mașină pe perne de aer de ultimă generație, cu televizoare încorporate și

scaune comode încălzite! Şi avem de dat douăsprezece din aceste minunăţii, deci aveţi şanse destul de bune de a le câştiga, copii, aşadar, ce părere aveţi?

Îşi ridică mâinile, ca şi cum se aştepta la urale şi aplauze, dar cei o sută de concurenţi tăcură.

– Hai! Să vă aud! insistă el, fluturându-şi mâinile deasupra capului.

Mika strânse din dinţi şi Audrey îşi dădu ochii peste cap în timp ce alţi câţiva strigară cu jumătate de gură.

– Ce jenant, murmură Audrey cu privirea lăsată.

– Bine! zise Bărbatul cu Pălărie. Mă bucur să văd că încă mai trăiţi! Acum, concurenţii să asculte cu atenţie. Aşa cum ştiţi deja, cât timp vă aflaţi aici, veţi concura în cea de-a treia etapă a concursului! Şi nu vrem să vă ţinem în aşteptare! În doar câteva minute, veţi pleca de lângă părinţii voştri şi veţi merge în *centrul special al competiţiei* de pe insulă, unde vă veţi petrece restul zilei! Apoi în această seară veţi reveni alături de părinţii voştri la un grătar delicios! Nu-i aşa că va fi distractiv? Apoi tot restul săptămânii vă veţi antrena pentru un nou joc! Aşa că sper că nu aţi uitat să vă aduceţi costumele de baie, copii, pentru că veţi avea nevoie de ele!

– Ce? şopti Audrey. Ce înseamnă asta, un nou joc? Când jucăm Pod Fighter?

– Unde este Centrul? întrebă unul dintre concurenţi.

– Nu este nici un centru, zise Bărbatul cu Pălărie. Nu veţi avea nevoie de el pentru această rundă.

– Atunci cum vom juca Pod Fighter? întrebă altcineva.

– Nu veţi juca Pod Fighter, răspunse el. Dar jocurile acvatice pe care le-am pregătit vor fi la fel de antrenante!

Se lăsă o linişte jenantă şi Audrey se uită la Mika supărată.

– Nu-mi vine să cred, şopti ea. Am exersat atât şi nici nu vom juca!

– Linişteşte-te, îi zise mama ei, atingând-o. Nu crezi că va fi frumos să faceţi şi altceva? V-aţi petrecut fiecare seară în Centru timp de săptămâni întregi. Abia mai vedeaţi lumina zilei. Orice veţi face va fi plăcut într-un loc ca ăsta.

– Eu vreau să joc Pod Fighter, zise Audrey, încruntându-se. De asta m-am înscris în concurs de prima dată.

– Acum! strigă Omul cu Pălărie. Părinți! Ce veți face *voi* săptămâna aceasta? Ei? Ei? O să vă spun – nimic, decât dacă aveți chef de altceva!

Își ridică brațele din nou și adulții strigară cu entuziasm.

– Dacă vreți să încercați ceva nou, zise el, puteți folosi *toate* facilitățile. Avem lecții de windsurfing și scufundări, tratamente cosmetice de răsfăț din plin și multe, multe altele! Dar, dacă vă place să stați pe plajă toată ziua sorbind un cocteil, atunci asta să faceți! Doar dumneavoastră decideți!

Chelneriţele începură să umble printre mese cu coșuri cu panglici aurii prinse de mânere. Adulții începură discuții animate și, în timp ce Asha și Una primiră coșurile, Mika își dădu seama că premiile de data asta erau pentru părinți, nu pentru ei. Oricum, ce putea face un copil de doisprezece ani cu o mașină? Se întrebă cu strângere de inimă de ce cei de la FDT simțeau nevoia să le mituiască părinții.

– Ia uitați-vă! strigă Asha, când desfăcu panglica de la coș. E plin de mâncare *adevărată!* Uite, Mika! Pâine!

– Uau! zise Mika, încercând să pară entuziasmat.

– Și brânză din soia!

– Bine, atenție! strigă Bărbatul cu Pălărie. A venit timpul să îi ducem pe concurenți la Centrul special, așa că luați-vă la revedere de la părinți și urmați-mă!

Bărbatul cu Pălărie părăsi scena și se îndreptă către o ușă din fundul colibei.

– La revedere, dragă! zise Asha, cu o bucată de brânză într-o mână și un cocteil în cealaltă. Baftă!

– Mulțumesc, mamă! zise Mika. Ne vedem mai târziu pe plajă, la grătar.

Merse cu Audrey dincolo de ușa din spate, cu senzația că treceau într-un alt tărâm – pe o parte, cald și colorat, iar pe cealaltă, rece și gol. Se treziră într-o cameră albă în care nu erau decât niște scaune gri de plastic, iar când se închiseră ușile, sunetul râsetelor părinților lor se opri brusc.

22

În camera albă, concurenților li se spuse să se așeze pe scaune și să aștepte să fie chemați. Audrey plecă prima și se uită speriată la Mika în timp ce era condusă de la spate de un bărbat în uniformă FDT. Mika își simți stomacul strângându-se când ușile se închiseră în urma ei și dintr-odată își dădu seama că nu mai concurau în echipe – erau pe cont propriu. Pentru că ea nu mai era lângă el, se simțea ca și cum visele lui urâte se arătau de după perdeaua zilei și îi auzi pe Capetele de Televizor murmurând, privindu-l.

Fu ușurat când îl chemară. Merse după un bărbat printr-o ușă, de-a lungul unei alei cu arbuști luminată de un soare fals, spre două uși metalice care aveau sârmă ghimpată în vârf.

– După tine, zise bărbatul, în timp ce ușile se deschiseră. Îl împinse pe Mika ușor de la spate spre o clădire joasă și albă, ale cărei ferestre reflectau arbuștii și palmierii din jur. Clădirea părea formală și misterioasă, iar înăuntru mirosea a medicamente. Bărbatul îl lăsă într-o cameră care semăna cu sala de operație a doctorului din Barford North, numai că pereții nu erau mucegăiți și totul era nou. Erau doi oameni în cameră: un bărbat și o femeie în halate albe. Nu își spuseră numele. Îi puseră o brățară galbenă – care avea un cod de bare pe ea –, apoi îi spuseră să stea într-o cabină de sticlă care semăna cu un duș. Auzi un țiuit și o secțiune de lumină se plimbă ușor de-a lungul lui. Nu îl durea, dar o simțea în interior, fierbinte și înțepătoare.

După asta, i se spuse să urineze într-o sticlă, lucru care i se păru dificil. Trebui să se gândească la robinete care picurau și la fântâni arteziene în timp ce ei pufneau nerăbdători la ușă.

După ce urina îi fu etichetată și pusă într-un frigider, se uitară la degetele lui lipite. Trebui să stea întins pe un pat de metal în timp ce ei se holbau la el și șușoteau, iar asta fu și mai penibil decât urinatul. Când terminară, pe un ecran apăru un model tridimensional al degetelor lui lipite care se rotea.

– Gata? întrebă Mika, disperat, când ei își aruncară mănușile la gunoi.

– Nu încă, zise femeia. Așteaptă aici.

În timp ce ea ieși pe ușă, apăru Awen și o mușcă ușor de spate. Câinele dispăru instantaneu, dar Mika îl auzi mirosind podeaua ca un detectiv care caută indicii. Mika rămase pe marginea patului, întrebându-se de ce cei de FDT erau interesați de mutația lui. Nu era mare lucru, în comparație cu alții, ca Lara cu dinții ca de porumb sau ca Audrey, care se născuse fără ochi. Când Asha era în spital, gata să nască, femeia din patul de lângă ea născuse un bebeluș acoperit de blană și au trebuit să îl radă ca să vadă cum arăta.

Awen strănută ca și cum îl gâdilase ceva pe nas, apoi își frecă botul de piciorul lui Mika.

Intră un bărbat.

– Vino cu mine, zise el.

Mika merse după bărbat și mai departe în clădire, până într-o cameră întunecată. În mijlocul camerei, era un scaun care se dădea pe spate, asemenea celor folosite de dentiști, dar ăsta era negru și avea legături pe mânere. Mika îl privi și simți cum îi transpiră fruntea. Alt bărbat în halat alb îi ieși în întâmpinare.

– Bună, Mika! zise el. Relaxează-te. Nu ai de ce să îți faci griji.

„Da, cum să nu", își spuse Mika, uitându-se la scaunul negru.

Se întrebă ce ar fi zis părinții lui dacă l-ar fi văzut în acel moment. Probabil că se aflau la câteva zeci de metri de el, sorbind cocteiluri pe plajă, crezând că el era ocupat cu vreun joc. Ciudat joc.

– Vreau să te aşezi pe scaun şi să îţi găseşti o poziţie confortabilă, zise bărbatul.

Mika încercă să facă ceea ce i se spusese; se întinse pe scaun, dar nu avea cum să se simtă bine în el, pentru că avea corpul împietrit de frică.

„Ar fi bine să fii recunoscătoare pentru asta, Ellie, îşi zise el. Ai face bine să te porţi frumos cu mine după asta."

– Relaxează-te, insistă bărbatul, văzând neîncrederea şi frica din ochii lui Mika.

Mika respiră adânc, dar se crispă din nou când îi simţi mâna bărbatului pe capul lui.

– Ataşez câţiva electrozi pe fruntea ta, dar stai liniştit, că nu te va durea, bine? zise bărbatul.

– Bine, răspunse Mika, dar când simţi electrozii reci apăsându-i pe funte, vru să-i smulgă şi să fugă de-acolo.

– Bine, aşa e bine, zise bărbatul făcând un pas înapoi pentru a-şi admira munca. Mika văzu fire în faţa ochilor. Bărbatul le mută astfel încât Mika să poată vedea ecranul de pe tavanul de deasupra lui.

– Acum o să pun legăturile, zise bărbatul. Nu sunt decât pentru a te menţine cât mai nemişcat pentru ca aparatul nostru să se poată uita în ochii tăi, deci nu îţi face griji în legătură cu ele.

Mika strânse din dinţi în timp ce o legătură se strânse în jurul frunţii lui. Apoi îi legă mâinile şi picioarele şi încă o legătură îi fu pusă în jurul pieptului.

– Poţi respira cum trebuie? întrebă bărbatul.

– Da, răspunse Mika cu o voce tremurătoare.

„Aşa mă simt când sunt înconjurat de Capete de Televizor, se gândi el: paralizat şi pe punctul de a fi mâncat."

– Acum, o să-ţi arăt un film, zise bărbatul. O să fie ca la cinema, numai că nu vei avea popcorn.

Mika se gândi să facă un comentariu sarcastic cum ar fi: „O, ce bine, va fi distractiv" sau „Sper că nu l-am mai văzut", dar, în loc de asta, înghiţi în sec şi încercă să nu-şi ia în seamă inima care bătea atât de tare încât ai fi crezut că vrea să-i scape din piept. Bărbatul se îndepărtă pentru o clipă şi Mika încercă

să privească după el, dar nu își putu muta capul. Când se întoarse, bărbatul avea o seringă.

– Ce e aia? întrebă Mika.

– O să-ți fac o injecție, zise bărbatul. O să simți o mică înțepătură de la ac, dar să nu-ți fie frică, nu ți se va întâmpla nimic rău.

Înainte să mai poată spune ceva, simți acul înțepându-i pielea și conținutul seringii invadându-i vena, atât de rece încât ai fi crezut că e gheață. O simți ducându-se în sus, spre umăr și își înghiți lacrimile, îngrozit.

– Cum te simți? întrebă bărbatul.

– Bine, minți Mika.

– Ești gata pentru film?

– Da.

– Bine, acum eu o să plec. Filmul va începe în câteva clipe.

Mika auzi ușa închizându-se ușor, iar ecranul de deasupra lui se aprinse și filmul începu. Primele cadre erau ca și cum urmărea amintirile altcuiva la viteză mare, fragmentate ca poze și clipuri. Văzu o petrecere de ziua cuiva cu mulți copii mici cu baloane, o turmă de antilope pe o câmpie înverzită, un bărbat și o femeie tăind un tort de nuntă, un bebeluș într-un cărucior cu apărătoarea de ploaie trasă, un zid acoperit de grafitti și o femeie în bucătărie, feliind carne. Imaginile se derulară din ce în ce mai rapid și începură să se amestece și să se distorsioneze: văzu petrecerea din nou, dar de data asta în mijlocul camerei, printre copii, era un câine ciumat. O mână decojea o portocală care era plină de viermi. Văzu o barcă pe mare cu asfințitul în spatele ei, apoi își dădu seama că în apă pluteau pești morți. Un copil mic căzuse de pe alee și, când se ridicase, flutura o armă în aer ca și cum ar fi fost o jucărie. Imaginile erau îngrozitoare, sinistre și începură să se miște atât de repede încât creierul lui era terminat de efortul de a ține pasul cu ele. Încercă să își închidă ochii pentru a le îndepărta, dar descoperi că nu putea și, chiar și atunci când imaginile se derulau atât de repede încât nu putea descifra nici una, că era imediat înlocuită de alta, știu

că el vedea lucruri pe care nu voia să le vadă, lucruri urâte. Începu să respire mai repede, încercă să se dezlege de legături, dar nu avea scăpare, era blocat acolo până la sfârșitul filmului. Într-un sfârșit, ecranul se stinse și bărbatul reveni în cameră și se aplecă deasupra lui.

– Foarte bine, zise el.

– Dă-mi drumul, zise Mika, monoton.

– Bine, zise bărbatul, zâmbind în timp ce îi dezlegă legăturile.

– Acum pot să plec? întrebă Mika. Pot merge înapoi la plajă?

– Da, răspunse bărbatul. O să ajungi tocmai la timp pentru grătar.

– Cât e ceasul? întrebă Mika.

– E șase, răspunse bărbatul.

– Cât am stat aici? întrebă Mika.

– Câteva ore, răspunse bărbatul, vag. Nu a părut atât de mult, nu-i așa?

– Nu, zise Mika, simțind un val de panică și dându-și seama ce îi făcuseră. Îi dăduseră un medicament, apoi, cât el era semiconștient, intraseră în mintea lui pentru că nu mai avea control asupra gândurilor lui. Ce văzuseră? Știau de suspiciunile lui? Se dădu jos de pe scaun, slăbit de frică.

– Te simți bine?

Bărbatul îl privea.

– Mă simt obosit, răspunse Mika, încercând să nu-i întâlnească privirea.

– O să te simți mai bine în câteva minute, îi zise bărbatul cu blândețe. Nu-ți face griji. Un bărbat te va duce la colibă să te întâlnești cu prietena ta, apoi la plajă, la părinții voștri. Dar mai întâi vreau să îmi promiți ceva.

– Ce? întrebă Mika cu nervozitate.

– Vreau să le spui părinților tăi că ai rezolvat puzzle-uri toată ziua. Ai înțeles?

– Da, zise Mika.

– Va mai fi un test și mâine, continuă bărbatul. O să trimitem după voi imediat după micul dejun. Ai grijă să fii îmbrăcat și

pregătit şi, din nou, va trebui să le spui părinţilor tăi că rezolvi puzzle-uri. Nu uita.

– Bine, zise Mika.

– Vacanţă plăcută! zise bărbatul.

În timp ce Mika merse înspre colibă, aproape că aştepta ca bărbaţii în alb să alerge după el pentru că aflaseră toate gândurile de neîncredere din mintea lui. Era un sentiment oribil, mai ales că vedea soarele strălucind şi auzea valurile departe şi fu cuprins de o uşurare imensă când ajunse la colibă şi o găsi pe Audrey.

Avea o băutură de fructe într-un pahar plin de peşti tropicali de plastic, care se învârteau încontinuu când ea trăgea din pai. Schimbară o privire care să comunice teroarea prin care trecuseră în ultimele ore, dar nu puteau să-şi vorbească pentru că erau bărbaţi pretutindeni, privindu-i, şi unul insistă să-i ducă până la plajă, chiar dacă văzuseră un semn în afara colibei cu o săgeată mare şi roşie.

Calea era lată şi nisipoasă, iar soarele care trecea printre frunzele palmierilor era cald ca resturile unui foc. Se descălţară când ajunseră pe nisip, ca să-l poată simţi sub tălpi şi Audrey îi văzu pentru prima dată degetele lipite.

– Eşti mutant, remarcă ea, zâmbind.

– Da, un ciudat cu degete lipite, spuse el. Cel puţin aşa îmi zice Ruben.

– Ce drăguţ! zise Audrey. Mă întreb cum îmi zice mie.

– Ochi-de-lup, răspunse Mika, întunecându-se la auzul numelui lui Ruben.

Ochii lui Audrey străluciră în timp ce decise dacă era de acord cu porecla ei, apoi ridică din umeri şi zâmbi.

– Îmi place destul de mult, zise ea.

– Şi mie, recunoscu Mika. Ţi se potriveşte.

Merseră de-a lungul plajei, căutându-şi părinţii. Totul era perfect: curbura nisipului alb, curat, marea blândă, albastră, colibele rustice, aşezate atât de frumos, şi arbuştii şi palmierii din spatele lor. Chelneri cu cocteiluri mergeau pe plajă, umplând paharele goale, iar Mika îşi găsi mama întinsă pe un şezlong în

timp ce i se făcea manichiura. Nu își mai văzuse părinții atât de fericiți de la dispariția lui Ellie.

– Ați ajuns tocmai la timp pentru grătar, zise David bucuros, ținând în mână un pahar de șampanie. Și eu sunt bucătarul-șef. Era desculț și purta o pereche de pantaloni scurți și o șapcă.

– Voi ce-ați făcut? întrebă el.

– Am rezolvat puzzle-uri, răspunse Mika, încercând să le evite privirea.

– Pari obosit, comentă Asha.

– Sunt, răspunse el. Au fost dificile.

– Lasă asta, zise David cu blândețe. Acum te poți relaxa. Poți să mă ajuți la grătar dacă vrei.

– Da, zise Mika cu vinovăție. Ura faptul că își mințea părinții, mai ales când se purtau atât de frumos cu el.

Manichiurista termină cu Asha și plecă.

– Uite! zise Asha, ridicându-și mâna. Pe unghiile ei erau palmieri foarte mici.

– Foarte frumos! spuse Mika, zâmbind.

– Sunt groaznici, nu-i așa? zise ea. Am vrut ceva mai serios, dar ea a zis că nu poate face altceva decât palmieri, papagali și nuci de cocos și mi s-a făcut milă. Dar a fost frumos să fiu îngrijită. Își închise ochii și se întinse pe șezlong, iar sariul ei alb de plajă flutura ușor.

– Nu-mi vine să cred că ai câștigat o vacanță într-un asemenea loc, zise ea. E ca în paradis.

***

Mai târziu, Asha îi arătă lui Mika coliba lor, care era mare și confortabilă și cât soarele apunea și tatăl lui se ocupa de grătar, el înotă, pedepsindu-și plămânii cu scufundări repetate. Sub apă, se simțea în siguranță. Văzuse camere de supraveghere în palmierii de deasupra colibei lor și încă își mai făcea griji în legătură cu ceea ce descoperiseră cei de la FDT despre el. Audrey stătea pe lângă el ca și cum ar fi vrut să discute, dar

el o evită. Ceea ce li se întâmpla era prea ciudat pentru a fi pus în cuvinte – ce își puteau spune?

Când se întunecă, se întoarse la colibe și luă masa cu toată lumea. Era o noapte frumoasă: de-a lungul plajei se vedeau grătare aprinse și se auzeau râsete. Prin copaci, erau agățate mii de lumini, iar deasupra lor cerul era plin de stele. Arăta atât de bine, dar pe lângă aroma mâncării Mika putea mirosi pericolul ca și cum acesta s-ar fi aflat în spatele colibei.

23

În dimineața următoare, când se trezi, Mika o auzi pe mama lui cântând. Se dădu jos din pat și merse în picioarele goale pe podeaua caldă de lemn și o găsi făcându-și de lucru prin bucătărie, cu părul prins lejer, așa că îi urmărea mișcările, iar urmele de lumină dansau în spatele ei. Doar bucătăria din colibă era mai mare decât tot apartamentul lor de-acasă și erau atât de multe dulapuri, încât Asha zisese că obosise până se uitase în toate. Pe blatul de bucătărie era alt coș cu mâncare și simți miros de pâine proaspătă și cafea.

– Am vrut să mă asigur că iei micul dejun înainte să pleci, zise ea. În coș sunt banane, de ce nu iei una?

Mika nu mai mâncase niciodată o banană. Rupse una din buchet și mușcă din vârf.

– Câh, zise el. Era amară și elastică.

– Trebuie să o decojești mai întâi, prostuțule! zise Asha, râzând. Uite, lasă-mă pe mine. Mănâncă jumătate și jumătatea cealaltă ți-o pun în clătite. Dar, de fapt, mănâncă-o pe toată, mai sunt destule! Uit mereu că nu mai suntem acasă! Toată mâncarea asta adevărată! O să luăm cu noi să ducem și vecinilor. Du-te și așază-te la masă afară și eu îți fac clătitele.

Audrey era deja afară cu mama și mătușa ei. Părea mai fericită decât în ziua precedentă și având degetele de la picioare cufundate în nisip, ronțăia un măr uitându-se în zare.

– Nu-i aşa că e frumoasă, Mika? zise ea, ridicându-şi bărbia ascuţită înspre briză. Uită-te la ea.

– Da, fu de acord Mika, privind lumina de răsărit strălucind pe valurile unduitoare.

– Imaginează-ţi, continuă ea. Cât de *norocoşi* erau oamenii înainte. Aveau la dispoziţie atâta frumuseţe şi era *reală*.

Înainte să termine de mâncat, sosi un bărbat să-i ia cu el. Toţi bărbaţii arătau la fel: chelioşi şi încruntaţi, cu burţile atârnându-le peste curelele de la uniformele lor albastru-închis FDT – ar fi putut să facă schimb de vieţi pentru un weekend şi nici soţiile lor nu ar fi observat. Bărbatului părea să-i fie foarte cald în cămaşă şi cravată şi se cufunda în nisip în timp ce încerca să ajungă la ei în nişte pantofi eleganţi negri. Audrey se abţinu să nu râdă.

– Ar fi putut să-i lase să poarte pantaloni scurţi şi papuci, zise Una, uitându-se la el cum aproape căzuse, în timp ce ea mânca o chiflă.

Mika şi Audrey îşi găsiră pantofii şi îşi luară la revedere, apoi merseră după bărbat pe plajă, prin uşile cu sârmă ghimpată în clădirea joasă şi albă. Tremurară la vederea clădirii, amintindu-şi de scaunul negru şi de ac.

Înăuntru, fură despărţiţi şi duşi în camere separate, şi de data asta Mika se trezi într-o cameră mică şi albă în care erau o masă, două scaune şi un bărbat în halat alb.

– Bună, Mika! zise bărbatul. Părea inteligent, gândi Mika, părul lui căzuse de la atâta gândit şi ochii îi erau strălucitori şi pătrunzători.

– Te rog să iei loc.

Mika se aşeză.

Pe masa din faţa bărbatului era o bilă. Mika se întrebă pentru ce era.

– Ai luat capsulele care ţi-au fost date? întrebă bărbatul.

– Da, răspunse Mika. Bărbatul notă ceva pe tableta lui. Mika încercă să se uite, dar era prea departe.

– Ai observat ceva diferit în vederea ta de când le-ai luat?

– Da, zise Mika. Văd urme de lumină pe lucruri atunci când se mişcă. Aurii pentru oameni şi albastre pentru obiecte.

– Bun, zise bărbatul, notând încă ceva.

Mika avea o mie de întrebări. Era conştient că trebuia să fie atent la ceea ce zicea, dar dorinţa de a şti fu copleşitoare.

– Alţi oameni le văd? întrebă el.

– Nu mulţi, răspunse el.

– De ce nu? întrebă Mika.

– Pur şi simplu nu pot, răspunse bărbatul. Dar acum vorbim de tine, nu de alţii.

– Scuze, zise Mika. Ce e lumina?

– Energie, răspunse doctorul. E mereu acolo, numai că nu o puteai vedea înainte.

– Mă gândeam eu, zise Mika.

Bărbatul luă bila şi o flutură în faţa lui Mika.

– Ce vezi? întrebă el.

– Văd o urmă aurie pe mâna dumneavoastră şi una albastră pe bilă, răspunse Mika.

– Bun. Bărbatul notă iarăşi pe tabletă. Bine, acum să încercăm altceva.

Puse bila pe masă între ei.

– Acum, uită-te cu atenţie la ea şi spune-mi ce vezi.

Mika se uită intens la bilă până i se înceţoşară ochii şi nu mai putu să-i concentreze. După un minut, bărbatul îl întrebă dacă văzuse ceva.

– Nu, răspunse Mika, dezamăgit. Mi s-au înceţoşat ochii şi nu m-am mai putut uita cum trebuie.

– Bine, zise bărbatul cu răbdare. Încearcă din nou. De data asta, relaxează-te. Uită-te la bilă, dar nu te holba la ea. Îţi forţezi ochii. Respiră adânc şi relaxează-te. Bine?

Mika fu de acord şi se uită din nou la bilă, încercând să nu-i pese de ceea ce se întâmplase, ca să nu mai greşească din nou, şi de data asta văzu un punct de lumină albastră slabă în centrul ei. Era prima dată când vedea lumina treaz când ceva nu se mişca.

– O pot vedea! zise el.

– Ce poți vedea?

– Văd lumina albastră din centrul bilei.

– Minunat, Mika, asta și voiam! Bărbatul făcu o mulțime de notițe pe tabletă și Mika îl privi, nerăbdător.

– Acum, vreau să încerci altceva, îi zise bărbatul, privindu-l hotărât. Vreau să te uiți la bilă până vezi lumina, apoi vreau să încerci să o miști cu ochii ca și cum ai împinge-o cu degetul. Ai înțeles?

– Vreți să mișc bila cu ochii? repetă el, sceptic.

– Da.

– Dar e imposibil.

– Nu e imposibil, Mika, zise bărbatul. Dar este foarte dificil. Medicamentele din capsule te ajută, dar, chiar și așa, doar câțiva o pot face. Cred că tu ești unul dintre ei. Vreau să te relaxezi, dar să rămâi concentrat. Încearcă să nu-ți faci griji că nu vei reuși sau să te gândești la altceva, bine?

– Bine.

– Atunci încearcă.

Mika se uită la bilă. Pentru primele câteva secunde, capul îi fu invadat de toate întrebările pe care voia să le pună și trebui să le dea la o parte ca să se poată concentra. După treizeci de secunde lungi, văzu punctul de lumină din nou. Fu atât de bucuros încât își diminuă concentrarea și o pierdu.

– Îmi cer scuze, zise el. Am pierdut lumina.

– Încearcă din nou.

Bărbatul se lăsă pe spate pe scaun, așa că era ceva mai departe de Mika și asta îl ajută. Mika încercă să-și închipuie că nu e acolo – nu era un test și el era singur. Lumina apăru și încercă ușor să o tragă spre dreapta. Simți o durere în spatele ochilor în timp ce făcu asta și aproape că o pierdu din nou, lumina începuse să pălească, dar se concentră și o aduse înapoi. Încercă timp de mai mult de un minut, până când dintr-odată simți o forță între ochii lui și bilă, ca și cum ar fi fost conectate, și bila se rostogoli câțiva centimetri spre stânga. Mika sări și luă o gură de aer, șocat de ceea ce tocmai făcuse. Se uită la bărbat și vraja se rupse.

– Foarte bine! zise bărbatul, zâmbindu-i. Mika îl văzu scriind un „da" mare pe tabletă.

– Cum te simți în legătură cu competiția, Mika? întrebă el, redevenind serios.

Mika se gândi puțin, nevrând să spună ceva greșit.

– Mă sperie, răspunse el.

– De ce te sperie? întrebă bărbatul. Ești speriat de ceea ce tocmai ai făcut?

– Nu, zise Mika. Mă sperie că nu am să câștig.

– Ce vrei să câștigi mai mult? întrebă bărbatul. Apartamentul din Turnurile Aurii sau șansa de a zbura cu un Pod Fighter adevărat?

– Le vreau pe amândouă, zise Mika. Casa pentru ai mei și să zbor cu un Pod Fighter pentru mine.

– Bun, zise bărbatul, notând ceva iar. Acum, ascultă cu atenție, Mika. Să nu vorbești cu părinții tăi sau cu altcineva despre ceea ce ai făcut în această cameră. Ai înțeles?

– Da.

– Ai spus cuiva despre urmele de lumină înainte să vii aici?

– Nu. Adică, ba da, dar numai unei asistente FDT când am leșinat.

– Bine, zise el. Asta e bine. Dar nu trebuie să spui nimănui altcuiva. Când te întorci la părinții tăi, vreau să le spui că ai rezolvat puzzle-uri iarăși. Ai înțeles?

– Da, zise Mika.

– Bun, zise bărbatul. Pentru că acest test este o parte importantă din competiție, așa că, dacă vrei să câștigi premiile, trebuie să păstrezi secretul. Semnează aici.

Împinse tableta spre Mika.

– Ce e asta? întrebă Mika, văzând un document și un spațiu la sfârșit pentru semnătură.

– Actul Oficial al Secretelor, răspunse bărbatul. Doar ca să ne asigurăm că ne-am înțeles.

Mika semnă, simțindu-se ca și cum și-ar fi scris numele cu sânge. Bărbatul luă tableta înapoi și se uită la semnătură.

– Minunat! zise el, scriind ceva fără să-şi ridice privirea. Bine. Ce a fost mai greu s-a terminat. Pentru restul zilelor pe care le vei petrece aici, vei învăţa un nou joc în mare şi sâmbătă va fi un concurs. Relaxează-te şi simte-te bine; o să fie distractiv. Şi bravo, Mika, e foarte bine!

Mika se împletici înapoi pe plajă – fără să se uite aproape deloc pe unde mergea –, îşi aruncă hainele pe nisip în faţa colibei şi alergă în mare, simţindu-se ca şi cum ar fi explodat dacă ar mai fi stat o secundă în plus deasupra apei.

Ce se întâmplase în acea cameră? Chiar mişcase ceva doar uitându-se la el? Părea prea incredibil pentru a fi adevărat, era un miracol, şi totuşi îşi aducea aminte cât de greu fusese, cum îl duruseră ochii şi îi forţase mintea. Se simţea uluit şi îngrozit în aceeaşi măsură. Ca şi cum o altă persoană se trezea la viaţă în interiorul lui şi, deşi împărţeau acelaşi corp, erau străini.

Când ieşi la suprafaţă pentru a zecea oară, o găsi pe Audrey lângă el în apă. Înotară mai departe de ţărm. Ochii ei erau întunecaţi şi speriaţi.

– Tocmai am mişcat ceva cu ochii, şopti ea. Şi tu?

El dădu din cap în semn că da. Tăcură pentru câteva clipe şi se uitară speriaţi către plajă.

– Nu-mi place, zise ea. Mi-a plăcut cât o făceam, dar acum sunt speriată. Ce crezi că vor de la noi?

– Nu ştiu, răspunse Mika, simţind că îl strânge pieptul.

– Ne privesc, şopti ea. Sunt camere de supraveghere în copaci.

– Ştiu, răspunse el. Se uită în jur, întrebându-se dacă erau auziţi, chiar aşa departe de ţărm.

– Hai să ne întoarcem, zise el. Nu cred că ar trebui să vorbim despre asta. Nu e sigur.

24

Pe parcursul următoarelor două zile, fură ca într-o vacanță adevărată. Dimineața, Mika și Audrey luau micul dejun în fața colibelor, apoi se alăturau celorlalți concurenți în coliba de primire, unde erau despărțiți pe echipe și se urcau în bărci. Învățară cum să joace polo pe apă și se luau la întrecere la înot, și se scufundau să caute scoici. Marea nu avea decât șase metri adâncime, așa că puteai vedea sub suprafața apei și prima dată când Mika se scufundă și se trezi înotând pe deasupra unui recif de corali, fu luat prin surprindere de frumusețea lui. Era înconjurat de pești borgi, de toate mărimile, formele și culorile. Peste tot în jurul lui era mișcare. Pentru băiatul care crescuse crezând că apa este în mod natural murdară și vâscoasă era mai frumos decât și-ar fi putut imagina vreodată și trebui să își aducă aminte mereu că nu era real, că peștii aveau butoane pe burtă, coralul era din plastic și gol pe dinăuntru, iar apa mării era chiar albastră dacă ai fi pus-o într-un pahar și fuseseră sfătuiți cu rigurozitate să nu bea din ea. Erau camere de supraveghere în bărci și în apă și văzuse una și pe capacul unui coș cu mâncare în care erau sendvișurile lor pentru prânz. Dar, exact ca în centrul de jocuri, se prefăcu că nu vede nimic.

Dimineața, plecau cu cinci bărci, fiecare cu douăzeci de concurenți. Erau bărci albe de pescuit, cu punți largi, spații acoperite și locuri confortabile. Navigau în jurul insulei la viteză mică, trecând pe lângă plajă, unde părinții lor își luau micul

dejun. Apoi, când plaja nu se mai vedea, aruncau ancora lângă niște stânci și un bărbat stătea printre ei pe punte și le dădea instrucțiuni. Echipa din care făceau parte Mika și Audrey era condusă de către un bărbat pe nume Justin – un om serios, dar nu ca domnul Blythe. Zâmbea uneori și le asculta cu atenție întrebările.

În cea de-a treia dimineață, când barca era gata de plecare, câteva cutii negre fură aduse pe punte. După ce aruncară ancora, Justin deschise una dintre ele și scoase ceva.

– Aceasta este o armă cu harpon, zise el, ridicând-o ca să o poată vedea toți. În încărcător încap treizeci de săgeți cu vârf de titaniu și sub apă ajung la cincizeci de metri.

Arma cu harpon părea periculoasă, dar foarte interesantă și concurenții începură să șușotească.

– Nu mai e nevoie să spun, continuă Justin, că oricine va fi prins că nu respectă regulile sau că se prostește în timp ce învață cum se folosește va fi trimis înapoi la părinții lui, pe plajă. Cred că ne-am plictisit cu toții de scufundări după scoici, nu-i așa?

Toți fură de acord și se uitau cu dorință la armă.

– Bun, zise Justin. Pentru următoarele două zile, veți învăța cum să faceți scufundări la adâncime, așa că sâmbătă vă puteți folosi noile abilități într-un concurs între voi.

Fură despărțiți în echipe mai mici, de câte patru, și fură instruiți cum să-și folosească echipamentul pentru scufundări. Erau în picioare pe punte în timp ce un bărbat se ducea de la unul la altul, arătându-le cum să-și pună vestele protectoare, rezervele și măștile. Apoi petrecură o oră învățând la ce folosea fiecare element din echipament și cum să respire prin mască și să vorbească între ei sub apă. Măștile le acopereau fețele și Mika se bucură când și-o puse pe a lui și văzu că ecranul era asemănător cu cel de la casca Pod Fighter, cu hărți de localizare și tragere, și pictograme sensibile pe margini la mișcarea ochilor.

– Simțiți-i greutatea, spuse unul dintre instructori, dându-i o armă lui Mika. Era foarte ușoară.

– Acum, simțiți greutatea acesteia, zise el, luând arma înapoi și dându-i lui Mika una dintre săgețile cu vârf de titaniu.

Era ca și cum nu ar fi avut nimic în mână. O rulă în palmă și îi atinse vârful cu degetul.

– Acum, uitați-vă aici, zise bărbatul. Luă săgeata din mâna lui Mika și o inseră în încărcător. Apăsă câteva pictograme pe panoul de control de pe marginea armei, apoi ținti spre stâncile din apropierea bărcii și trase. Săgeata ieși de pe țeavă cu un șuierat ușor și trecu prin piatră ca prin unt.

– Frumos, nu-i așa?

Mika fu de acord.

– Acum, vreau să luați arma, continuă instructorul, și să o pipăiți cu ochii închiși. În apă, cu masca pusă, vederea vă este limitată, așa că aveți nevoie să vă cunoașteți arma cu ajutorul simțurilor. Exersați încărcarea și descărcarea săgeților și simțiți controalele. Folosiți harta din vizieră pentru a ținti și lăsați mâinile să facă restul.

Îl privi pe Mika pipăind arma.

– Și aveți grijă. Asigurați-vă că arma este blocată mereu până vi se arată cum să folosiți controalele. O să fiți duși pentru a exersa pe fundul mării și numai acolo, sub atentă supraveghere, veți avea voie să trageți.

– Bine, zise Mika.

Bărbații se scufundară pentru a aranja țintele pe fundul mării. Când se întoarseră la suprafață, le spuseră concurenților să înoate până jos și să se așeze pe marcajele roșii, care fuseseră dispuse într-un șir, la intervale de cinci metri. La douăzeci de metri se aflau ținte precum cele folosite pentru concursuri de tras cu arcul cu cercuri concentrice în mijloc.

Instructorii stăteau în spatele lor și le vorbeau prin intermediul măștilor. Când fură toți gata, li se spuse să deblocheze siguranța armei și să tragă. Trebuia să tragă treizeci de săgeți și primul concurent care avea să nimerească în centrul țintei avea să primească un premiu special. Mika tocmai trăsese pentru prima dată și ratase ținta cu un metru, când auzi un bărbat zicând:

– Bravo, Audrey, tocmai ai câștigat două sute de credite pentru familia ta!

***

– Două sute de credite! exclamă Una, când fură aduşi înapoi la colibe şi Audrey îi dădu banii. Ce a trebuit să faci ca să-i câştigi?

– Am tras la ţintă sub apă, zise Audrey, entuziasmată. Am fost prima care a nimerit în centru.

– Cu ce aţi tras? întrebă Una.

– Cu arme cu harpon, zise Audrey. Cu săgeţi cu vârf de titaniu.

– Glumeşti, zise Tasha, îngrozită. Folosiţi arme cu harpon? Credeam că faceţi scufundări să căutaţi scoici!

– Asta a fost acum două zile, răspunse Audrey. Dar nu vă faceţi griji, au împrumutat instructori din armată.

– Deci lasă-mă să înţeleg, zise Una, nevenindu-i să creadă. Au dus o sută de copii de doisprezece ani sub apă şi le-au dat arme cu harpon să tragă cu săgeţi cu vârf de titaniu?

– Nu reacţiona aşa, mamă, zise Audrey. E distractiv. Şi ne-au spus că, dacă ne prostim, ne trimit înapoi pe plajă. E sigur, îţi promit.

25

– Bun, zise Justin. Hai să învățăm ceva nou.

Luă capacul de pe una din cutiile negre descoperind șirurile de arme cu harpon.

– Acum că puteți lovi o țintă imobilă, întrebă el, o să încercăm ceva mai interesant. Astăzi, veți învăța cum să nimeriți așa ceva.

Justin deschise altă cutie și scoase ceva din ea cu ambele mâini. Era un pește argintiu, cam de treizeci de centimetri lungime.

– Ce îmi puteți spune despre acest pește? întrebă el, ridicându-l.

– Este un borg, zise cineva.

– Da, răspunse Justin. Dar nu este asemenea celorlalți borgi de aici din stațiune, acesta are o tehnologie foarte sofisticată. Crede că este un pește și se poartă ca un pește, dar este mai mult decât atât, îți poate spune cine l-a lovit și de la ce distanță. Dacă reușește vreunul dintre voi să nimerească unul, voi fi foarte impresionat; nu e ușor, sunt o adevărată pacoste.

Justin dădu peștele să circule din mână în mână și, când ajunse în sfârșit și la Mika, băiatul își simți brațele flexându-se sub greutatea lui. Era un animal care arăta feroce și avea aripioare separate, un rând de dinți foarte ascuțiți care treceau peste buzele groase și ochii roșii.

– Uitați-vă la asta, zise Justin. Apăsă ceva pe tableta lui și dintr-odată peștele se trezi la viață și începu să se zbată în mâinile lui Mika. Băiatul simți o înțepătură dureroasă într-unul din

degete şi dădu drumul peştelui. Acesta făcu un sunet metalic la impactul cu puntea şi se zbătu în continuare, trăgând aer ca şi cum s-ar fi înecat. Justin îl apucă de coadă şi-l aruncă peste bord şi-l auziră căzând greu în apă. Mika îşi supse sângele de pe deget şi-l blestemă.

– Bine, zise Justin. Echipaţi-vă, şi ceilalţi instructori vor veni cu voi şi vă vor ajuta să vă găsiţi marcajele pe fundul mării.

Se schimbară rapid, săriră în apă şi înotară în jos pentru a găsi marcajele. Erau diferite de cele din ziua precedentă. Fiecare avea o săgeată care arăta înspre stânci. Mika stătea pe marcaj lângă Audrey şi aşteptă instrucţiunile bărbaţilor care erau aşezaţi pe un rând în spatele lor.

– Fiţi atenţi cu toţii. Asiguraţi-vă că sunteţi îndreptaţi în direcţia săgeţilor. Aveţi voie să trageţi numai spre stânci. Trageţi când vedeţi peştele.

Mika deblocă arma fără să se uite la ea, apoi o pipăi pentru a-şi reaminti controalele. Activă harta pentru ţinte uitându-se la pictograma din colţul ecranului şi o grilă verde apăru în faţa ochilor lui cu un punct roşu indicând ţinta armei. Privi spre stânci, aşteptând peştele. Un crab se apropie de ei, provocând nori de nisip, grupuri de alge subţiri se unduiau în apa călduţă şi lumina soarelui se vedea în valuri pe mâinile lui şi pe jos. Se simţea ca şi cum aşteptase timp de ore întregi când o strălucire argintie ieşi repede dintre stânci. Se mişca rapid şi dezordonat, în stânga şi-n dreapta, şi simţi valurile provocate de toţi concurenţii care îşi ridicară armele şi traseră. Săgeţile ţâşniră lăsând bule de aer şi lumină albastră în urma lor. Când apa se limpezi din nou, peştele dispăruse. – Aţi ratat, se auzi o voce de bărbat în casca lui Mika. Aşteptaţi să se întoarcă.

Apăru după un minut, aruncând sclipiri argintii şi ţâşnind jucăuş încoace şi-ncolo, ca şi cum le-ar fi zis că nu au nici o şansă. Mika simţi din nou apa tensionându-se brusc în jurul lui. De data asta, aşteptă puţin, vrând să vadă bine peştele înainte să tragă, dar, înainte să apuce să alinieze punctul roşu cu peştele, acesta căzu dintr-odată, cu o săgeată într-o parte. Altcineva îl nimerise.

– Foarte bine, Audrey! zise un bărbat.

Mika se uită după bărbatul care înotă până la peşte şi pentru prima dată luă în considerare posibilitatea ca Audrey să meargă mai departe în etapa finală şi el nu. Nu era destul de bun. Avea să piardă şi să nu mai ajungă niciodată la Ellie.

– Eşti bine? întrebă Audrey în timp ce se întorceau la colibe de-a lungul plajei. Tocmai ai călcat pe părul acelei doamne.

– Îmi cer scuze, zise Mika, uitându-se înapoi la doamna care se încrunta la el.

Se întunecă şi aerul nopţii se umplu de clinchetul paharelor şi de mirosul grătarelor. Toţi păreau să se simtă bine, dar Mika era apatic şi râsetele lor îl iritară.

– Îmi aduc aminte de nopţi ca acestea de dinainte de Ciuma Animalelor, zise David, punându-şi carne pe farfurie. Desigur, atunci carnea era adevărată. Înainte, nu era cultivată pe beţe în lichid galben în containere.

– Nu-mi vine să cred că oamenii *mâncau* animalele, zise Mika. Cum puteau mânca o creatură vie ca şi cum ar fi mâncat pâine?

– Toţi făceau asta, zise Asha. Ştiu că sună ciudat – acum că nu mai există animale –, dar chiar şi tu ai fi mâncat dacă te-ai fi născut atunci.

– Ba nu aş fi făcut-o, zise Mika, aproape dispreţuitor. E barbar.

Toţi tăcură şi se întrebară de ce era Mika atât de nervos. Plecă de lângă ei şi se retrase singur să mănânce o chiflă.

Când se termină masa, se plimbă de-a lungul plajei. Audrey se luă după el şi se întinseră pe o pătură, mâncând nişte struguri pe care ea îi adusese.

– Eşti destul de bun, zise ea după zece minute de tăcere.

– Ba nu, zise Mika, nu sunt deloc.

– Nu ai fi aici dacă nu ai fi bun, insistă Audrey. Eşti pesimist pentru că ai avut o zi proastă.

– Mda, zise Mika.

– Uită-te la stele, zise Audrey pe un ton visător. Sunt atât de frumoase! Crezi că sunt aranjate la fel ca alea adevărate?

– Nu, răspunse Mika. Uită-te acolo, se repetă grupul acela, şi colo, şi colo.

– O, zise ea. Ce păcat! Dar tot sunt frumoase.

– Totul e fals, zise el, nervos. Nimic nu mai e real.

– Eu sunt reală, zise ea. În afară de ochi.

O putea vedea zâmbind în întuneric şi dintr-odată îşi dădu seama că se purta îngrozitor cu ea, dar fata continua să se poarte frumos cu el.

– Mă bucur că te-am cunoscut, zise el încet.

– Serios? răspunse ea pe un ton sarcastic.

– Da, normal, găgăuţă.

Aruncă o boabă de strugure spre gura ei, dar ea nu o prinse şi îi atinse nasul. Începu să râdă şi să o caute cu mâna pe pătură unde căzuse, apoi se opri, simţind că se apropia cineva. Îşi ridicară privirile şi văzură o urmă de lumină care se apropia de ei.

– Cine e? şopti Audrey.

Mika simţi un fior pe spate. Urma de lumină avea umbre roşii. Nu mai văzuse aşa ceva înainte şi nu îi plăcu.

– E *Ruben!* şopti Audrey, ochii ei de borg reperându-l înainte ca Mika să-l poată vedea.

Ruben se opri la câţiva paşi de ei şi le zâmbi cu răutate, faţa lui fiind slab luminată de luminiţele care atârnau din copaci.

– Ciudaţi mutanţi, zise el, apoi îi împroşcă în faţă cu nisip. Fu atât de şocant şi de neaşteptat, încât pentru câteva secunde nu putură decât să se frece la ochi în timp ce el râdea pe seama lor. Dar, în timp ce Ruben se îndepărtă, Mika simţi un val uriaş de mânie cuprinzându-l şi sări în picioare, pregătit să alerge după el şi să-l bată până îl îngropa în nisip.

– Ochii mei! strigă Audrey. Ajută-mă, Mika!

Mika se opri brusc, se întoarse şi o trase în sus.

– Lasă-mă să mă uit, zise el, dându-i degetele la o parte de pe faţa-i tremurândă. Îl omor! Ce idiot!

– Nu văd nimic! strigă ea. Poate s-au stricat!

– Sunt sigur că nu s-au stricat, zise el, încercând s-o consoleze. Doar s-au umplut de nisip. Haide să ne întoarcem la colibă şi să-i spălăm.

Părinții lor erau încă la masă, discutând și râzând. Când îi văzură pe copii apropiindu-se, se ridicară atât de repede în picioare încât aproape răsturnară șampania din pahare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Una îngrijorată.

– Ruben! strigă Mika, înnebunit. I-a aruncat cu nisip în ochi! Vreau să-l bat până cade lat!

– Cine e Ruben? întrebă Asha. De ce ar face așa ceva?

– Nu știu! strigă Mika. E nebun!

Una o luă pe Audrey și o conduse în coliba lor, în timp ce Mika se plimbă în sus și-n jos prin nisip, cu sângele fierbându-i în vene. Nu înțelegea – cum putuse să-i facă asta unei fete oarbe?

– O să-și revină în câteva minute, zise David cu blândețe. Nu-l lăsa pe băiatul ăsta să te enerveze. Mi se pare că vrea doar să te aducă în starea asta, pentru că aveți concursul mâine. E doar un joc, Mika, iar el joacă murdar; nu merită.

„Dar nu e doar un joc, își zise Mika, disperat. E mult mai mult de-atât." Și nu fu în stare să se calmeze până când nu o văzu pe Audrey ieșind din colibă, zâmbitoare și cu vederea în regulă.

26

Mika adormi gândindu-se la Ruben şi visă că din sângele lui mânios pornise un râu. Curgea din gura lui pe un munte într-un torent ameţitor care rupse piloni şi turnuri de pe Pământ şi adună totul în grămezi de ciment însângerat şi metal contorsionat la bază. Când torentul se opri, se întrebă dacă nu cumva murise. Se simţea gol, ca şi cum nu ar mai fi rămas nici o picătură de sânge în venele lui şi mânia care îl tulburase îl lăsase gol, ca o scoică. Îşi privi mâinile în timp ce se descompuseră în praf şi le luă vântul.

Dimineaţa, îşi aduse aminte visul şi ceea ce zisese tatăl lui despre Ruben şi îşi dădu seama că nu trebuia să-i dea voie să îi afecteze capacitatea competiţională. Merse cu Audrey în faţa colibei şi mâncă două clătite cu banane, ca să nu concureze pe stomacul gol.

– Poţi să o faci, zise Audrey, privindu-l în timp ce el se uita încruntat înspre larg. Ştiu că poţi.

– E în regulă, răspunse Mika. Mă simt mai bine azi. Cum îţi sunt ochii?

– Sunt bine, zise ea.

Părinţii lor le urară noroc şi merseră către coliba de primire pentru a se întâlni cu ceilalţi concurenţi. Atmosfera înăuntru era groaznică; toţi arătau de parcă erau pe cale să-şi scoată toţi dinţii fără să fie anesteziaţi.

Fură grupați pe echipe de câte zece pentru joc și trei echipe deja se formaseră și plecaseră când Audrey fu strigată. Se urcă pe scenă și câteva clipe mai târziu, Ruben i se alătură și primul lucru pe care îl făcu fu să-i zâmbească trufaș lui Mika. Mika parcă primi un pumn în stomac, dar îi privi îndepărtându-se, știind că nu putea face nimic altceva decât să încerce să nu se gândească la asta.

Mika fu strigat în cea de-a cincea echipă, alături de partenera lui Ruben, Yee. Merse în față, legănându-și șoldurile și bosumflându-se, ca și cum ar fi defilat pe un podium. Mika se dădu câțiva pași înapoi ca să nu stea lângă ea.

– Leo Curtis.

Băiatul se ridică și Mika se simți din nou interesat, ca în ziua în care o cunoscuse pe Audrey. Era auriu – nu numai urmele de lumină, dar și corpul. Avea pielea aurie și o dreadlocks[1], care îi venea până la umeri, ca niște sfori. La mână, avea o brățară împletită neagră și un inel auriu pe deget și, în timp ce-și făcu loc printre scaune, lăsând urme de lumină dansând în spate, avea o aură de încredere care îi atrase privirile tuturor celor din jur.

„Dar nu e arogant", își spuse Mika. Leo îi zâmbi și ochii lui înfricoșător de albaștri aduseră marea în interior.

– Bună! zise Mika.

– Bună!

În barcă bărbații îi ajutară să-și pună vestele protectoare în timp ce navigau ușor pe lângă insulă. Barca lor se opri lângă o geamandură roșie care purta numărul cinci și Mika văzu, mai departe de ei, celelalte bărci așezate la intervale regulate. Pe cea mai apropiată plajă, văzu două nave-ambulanță, cu paramedicii așezați pe nisip, uitându-se în sus.

Bărbații petrecură mult timp verificând echipamentul. Arma cu harpon a lui Mika avu un defect și fu înlocuită. Testară ecranele din măști și verificară echipamentul de respirat.

Îl privi pe băiatul auriu, Leo, legându-și cozile la ceafă. Băiatul glumea cu bărbații, având un accent cald, canadian, în

[1] Tip de coadă împletită din cultura jamaicană. (n.tr.)

timp ce ei îi aranjau cu dexteritate echipamentul, și Mika își dori să fie și el la fel de încrezător.

Când fură gata, cei zece concurenți se așezară pe un rând, așteptând instrucțiunile.

– Veți înota până la cele zece marcaje de pe fundul mării și vă veți așeza cu fața în direcția arătată de săgeți, zise unul dintre bărbați, privindu-i serios. Țintele voastre vor fi pești borg. Scopul jocului este să doborâți cât mai mulți pești în zece minute. Nu aveți voie să părăsiți marcajele până nu vă spunem noi. Dacă părăsiți marcajul fără permisiune, vă veți pierde punctele. Putem comunica prin intermediul măștilor dacă aveți probleme în timpul jocului. Aveți întrebări?

Nu vorbi nimeni.

– Bine. Hai să-i dăm drumul.

Marcajele erau așezate în semicerc și săgețile arătau spre un recif de coral unde erau mulți pești. Apa avea urme verzui și era pătată din loc în loc de lumina soarelui la suprafață. Vizibilitatea era bună și Mika putea vedea la cel puțin o sută de metri dincolo de coral. Alese marcajul cel mai din dreapta și Leo se așeză pe cel de lângă el; cozile îi pluteau în spate ca niște șerpi. Mika văzu sclipirea inelului de aur de pe degetul lui în timp ce își ajustă cureaua de la mască și deblocă arma. Câteva clipe mai târziu, bărbații își luară locul în spatele lor și Mika simți tensiunea din apă crescând până la limite insuportabile. Se uită la ceilalți concurenți de-a lungul șirului. În afară de părul care plutea și bulele care ieșeau din dreptul măștilor, erau complet nemișcați, pironiți pe marcaje, privind fix către coral, cu armele ridicate și degetele pe trăgaci.

Se auzi o voce în căști.

– Mika, ești gata?

– Da, răspunse el.

– Jocul începe în trei secunde.

În colțul ecranului, apăru un cronometru și îl privi în timp ce timpul se scurgea. Marea arăta ca un platou de filmare unde așteptau ca acțiunea să înceapă. Cinci, patru, trei, doi, unu. Mika strânse arma, încercând din răsputeri să-și controleze

anxietatea care amenința să-l paralizeze. Își aminti că avea imaginea cu lei a lui Ellie în buzunarul slipului și îndrăzni să-și mute mâna de pe armă pentru un moment pentru a o atinge. Respiră adânc și se concentră asupra apei luminate din fața lui.

La prima vedere, bancul de pești borgi părea un nor de sclipici de departe; atât de departe încât păreau fragmente de lumină. La fel de puternice ca stelele acum, apoi dispăreau, bancul de pești se mișca rapid în manevre sincronizate prin apă.

Lui Mika i se părură că erau vreo două sute. Erau rapizi și de necontrolat, nerepetându-și mișcările, și tot ce putu face fu să ghicească rapid când aveau să ajungă pe partea lui ca să aibă o șansă să doboare unul. Așteptă ca bancul să ajungă la recif până să tragă, apoi dădu drumul la douăzeci de săgeți în tot atâtea secunde. Pentru un moment, peștii se aflară destul de aproape ca el să le vadă dinții ascuțiți și ochii roșii, apoi se întoarseră rapid și țâșniră în direcția opusă, lăsând în urmă câțiva care căzuseră pe fundul mării, doborâți. Cei zece concurenți păreau niște umbre în apă în timp ce își reîncărcau armele din rezervele care erau legate de coapsele lor. Mika reîncărcă și își verifică scorul. Nimerise un pește. Unul singur.

– Fir-ar să fie! bolborosi el.

Mai erau opt minute. Mika privi bancul strălucitor schimbând direcția departe și se rugă să se întoarcă în curând. În momentul în care se întoarse, ceilalți concurenți începură să tragă, dar Mika așteptă până ce trecură de coral. Avea doar câteva secunde la dispoziție până ce peștii aveau să se întoarcă rapid și să se îndepărteze, dar de data asta nimeri patru.

Mai erau șase minute.

Acum, avea o strategie și aștepta cu disperare întoarcerea bancului, dar timp de un minut nu se întâmplă nimic. Îl mânca nasul și îi era greu să se concentreze din cauza asta. Apoi apăru ceva departe: umbre negre care se perindau pe fundul mării. Se mișcau încet în apă și când Mika începu să-și dea seama ce erau, fu nedumerit: nu erau pești, erau mamifere. Aveau blană neagră și maro și înotătoare, capete rotunjite și boturi acoperite cu falduri de piele lăsată. Mișcarea lor tăcută și ritmică era

ciudată și păreau atât de grele încât nu te-ai fi gândit că puteau să înoate. Când ajunseră la coral, Mika le recunoscu din una din imaginile lui Ellie; erau lei-de-mare. Se întrebă ce să facă. Le spuseseră să tragă în pești, nu în mamifere. Câțiva concurenți începură să tragă, dar el își lăsă arma să-i cadă pe lângă picior, îi aruncă o privire lui Leo și fu ușurat să vadă că și el făcuse la fel. Câțiva concurenți traseră un foc, apoi se opriră, nehotărâți, iar alții descărcară toate cele treizeci de săgeți. Nouă elefanți-de-mare căzură, și Mika simți vibrația în picioare provocată de impactul cu pământul.

Se așteptă ca restul să se sperie și să plece – ca bancul de pești –, dar își continuară drumul, iar Mika îngheță pe marcajul lui în timp ce corpurile lor imense trecură printre ei în tăcere. Leo întinse mâna să atingă unul dintre leii-de-mare și Mika fu atât de distras de gestul lui încât nu văzu ce se întâmpla în fața lor până când Leo întoarse capul brusc și Mika se uită în aceeași direcție.

În direcția lor înota alt banc și de data asta Mika știa exact ce sunt: siluetele fantomatice și palide ale unor rechini albi, fiecare de cel puțin trei metri lungime. Înotau rapid prin apă, cu boturile mișcându-se ritmic de la dreapta la stânga și, de îndată ce ajunseră la leii-de-mare, îi atacară. Mika trase aer în piept și capul i se învârti din cauza supradozei de oxigen și apa se umplu de dinți, fragmente de borgi și bucăți de blană. Un rechin trecu la câțiva metri pe lângă el și atacă un leu-de-mare, scuturându-și capul ca un câine în timp ce îl sfâșie. Mika îi văzu de aproape ochiul negru și mort și se sperie atât de tare încât aproape că făcu pe el. Amintindu-și că nu aveau voie să părăsească marcajul, încercă din răsputeri să-și controleze instinctul de a se îndepărta de rechin. Se uită în jur și văzu câțiva alți concurenți care părăsiseră marcajul și trăgeau orbește în mijlocul haosului.

„Nu sunt reali, își zise Mika, disperat. Este doar un joc."

Ținti, trase și nimeri în ochi cel mai apropiat rechin. Acesta o luă razna, dând puternic din coadă și încercând să își scoată săgeata din ochi. Era periculos de aproape, dar Mika își pironi

picioarele pe marcaj, sperând că va pleca și așa și făcu într-un final, încă scuturându-și cu putere capul până când se opri și căzu pe nisip. Scorul lui Mika acumulă încă douăzeci de puncte imediat și se pregăti să tragă din nou. Următoarea lui țintă era mai departe, sfâșiind un leu-de-mare care părea deja mort și se legăna inert în apă în timpul atacului. Cu prima săgeată, nimeri rechinul în branhii. Rechinul se scutură rapid din cauza șocului, dădu drumul prăzii și se întoarse și înotă direct spre Mika, parcă știind cine îl nimerise. Împietrit de frică, Mika îl nimeri din nou în gură, închizându-și ochii în timp ce rechinul se apropia din ce în ce mai mult, scuturându-și botul, cu bucăți de piele sfâșiată printre dinți, și în acel moment Mika simți o durere în picior atât de puternică încât îi veni să vomite.

Deschise ochii, se uită în jos și văzu mult sânge ieșind din coapsa lui dreaptă. Era confuz. Rechinul nu era real, deci cum ar fi putut să-l muște? Nu avea habar ce se întâmplase și fu atât de șocat încât nu putu să facă nimic, doar să se uite la panglicile de sânge care ieșeau din piciorul lui transformându-se într-un nor de fum roșiatic în apă. Mai târziu, își aminti că piciorul lui arăta ca și cum ar fi luat foc.

Simți ceva atingându-i mâna și se uită în sus la fața îngrijorată a lui Leo, de după mască, gura mișcându-i-se, deși Mika nu putea auzi nimic. În câteva momente, fu înconjurat de bărbați.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, încet. Se simțea deconectat, obosit și puțin ametit. Voia să se întindă pe jos și să doarmă puțin.

– Cineva a tras în tine, zise unul dintre bărbați. Trebuia să te scoatem din apă, pentru că pierzi foarte mult sânge.

– A tras în mine? repetă Mika, nedumerit. Se uită din nou în jos și de data asta văzu o săgeată în marcajul de lângă piciorul lui stâng. Încă avea bucăți de piele prinse de ea și acestea fluturau în apă ca alge roz și roșii. Îi străpunsese coapsa complet.

– Haide, zise unul dintre bărbați, sprijinindu-l.

– Nu, zise Mika, simțindu-se copleșit de un val de panică. Dacă părăsesc marcajul, pierd jocul.

– Jocul s-a terminat, Mika. Poți pleca.

Îl prinseră de mâini și îl traseră de pe marcaj la suprafață.

***

Primul lucru pe care îl auzi Mika atunci când își scoase capul din apă fură țipete.

– Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! Vreau să merg acasă! Vă urăsc! Nu mai vreau să fac asta! Sunteți nebuni! Încercați să ne omorâți!

Brațe puternice îl traseră pe Mika din apă pe punte. Auzi sunetul făcut de corpul lui pe lemn și era vag conștient de mișcarea din jurul lui. Încercă să-și dea jos masca și îl ajută cineva, apoi luă o gură de aer cald. Văzu fața unui bărbat.

– Rămâi calm, bine? zise el. Nava-ambulanță este aici. Paramedicii vor avea grijă de piciorul tău.

Își simți piciorul tras și încercă să se ridice pe coate ca să vadă ce îi făceau. Unul dintre paramedici tăia costumul de scufundări, iar celălalt apăsa ceva pe rana lui. Sângele țâșni printre degetele lui și îi stropi ochelarii de soare.

– Întinde-te și încearcă să te relaxezi, zise paramedicul. Nu te uita.

Mika nu voia să se întindă. Nu avea încredere în ei. Dar se simți prea slăbit pentru a sta ridicat, așa că se puse pe spate și își întoarse capul în direcția țipetelor. Era partenera de joc a lui Ruben, Yee. Era pusă la pământ de doi bărbați și se zbătea ca rechinii din apă, cu părul ud biciuindu-i fața.

– Nu mai țipa, Yee. S-a terminat, zise unul dintre ei, dar ea nu încetă și se zbătu și mai tare.

– Ce e cu ea? întrebă Mika.

– S-a speriat foarte rău acolo jos. Ea este cea care a tras în tine. E în regulă, îi vor da ceva să se calmeze.

Câteva momente mai târziu, Yee tăcu. Mika o privi în timp ce ochii ei se încețoșară și se închiseră, apoi corpul ei se relaxă. Fata suspină ca și cum s-ar fi scufundat într-o cadă cu apă fierbinte. Mika închise ochii. Simțea durerea peste tot – de la degetele de la picioare până în creștetul capului – străbătându-l în valuri îngrozitoare, măturându-i tot corpul, iar el voia să înceteze.

– Vreau să nu mă mai doară, bolborosi Mika.

– Bine.

Simți o înțepătură mică în braț.

– Imaginea mea, șopti el. Cea cu leii, din buzunarul meu.

– Nu-ți face griji, am găsit-o. O să o păstrăm pentru tine.

O clipă mai târziu, se scufunda și el, ca și Yee, într-un întuneric total.

27

Mal Gorman se aplecă în față, în scaun. Aproape tot ecranul calculatorului său era umplut de imaginea fratelui lui Ellie într-un pat de spital, dar într-un colț era imaginea unui bărbat cu care discuta accidentul lui Mika.

– Arată exact ca sora lui, zise Gorman, gânditor. Ce e cu băiatul ăsta? A fost singurul care a refuzat să bea vitaminele și acum este rănit. Se pare că e o trăsătură de familie să intre în bucluc.

– Și talentul este o trăsătură de familie, zise bărbatul. Este unul dintre cei mai buni. Ar putea fi exact ceea ce căutăm.

– Serios? Gorman rămase tăcut pentru o clipă, nefiind sigur dacă erau vești bune sau rele.

– Măcar ar face bine să nu fie la fel de dificil ca sora lui. Mi-e de-ajuns un singur neastâmpărat.

– Pare mai calm decât Ellie, zise bărbatul. Și muncește incredibil de mult; punctajele lui pentru concentrare și perseverență sunt printre cele mai mari din grupul lui. Este totuși o problemă...

– Care? întrebă Gorman.

– Când i-am scanat memoria, nu am găsit aproape nimic. Era ca și cum ni se împotrivea chiar dacă nu știa ce îi facem. Mai mult ca sigur are o voință de fier. Cele câteva frânturi de amintiri pe care le-am găsit sunt atât de întunecate încât nu putem să ne dăm seama ce se întâmplă în ele.

– Dă-mi-le mie, ceru Gorman.

– Nu prea are rost, domnule. Nu sunt decât vreo două ore de umbre mişcându-se în întuneric.

– Nu-mi pasă, zise Gorman. Trimite-mi-le.

– Da, domnule, răspunse bărbatul. Ce vreţi să facem în legătură cu părinţii? Au ţipat încontinuu de când cu accidentul şi vor să-l ia acasă cât se poate de repede. A fost haos; mama ţipa, era sânge pe pereţi – când am dat jos compresa, sângele curgea ca un jet de fântână. Săgeata i-a secţionat artera principală de lângă şold.

– De ce i-aţi lăsat pe părinţi să vadă asta? zise Gorman, nervos. Ce-a fost în capul vostru?

– Nu am avut de ales, spuse bărbatul, scuzându-se. Băiatul avea nevoie de sângele tatălui lui; ar fi murit altfel. Desigur că acum nu mai vor să-l lase mai departe în concurs.

– Nu-mi pasă ce vor ei, zise Gorman cu răceală. Găseşte ceva cu care să le închizi gura şi ţine-l pe băiat în concurs. Dacă e aşa bun cum zici, atunci trebuie să participe în ultima etapă. Putem să scăpăm de părinţi dacă e nevoie. Dacă nu se răzgândesc în câteva zile, anunţă-mă şi o să aranjez eu totul. Şi nu uita să-mi trimiţi amintirile alea; vreau să văd ce se petrece în capul lui.

– Da, domnule.

28

Mika auzi un sunet reconfortant şi simţi vibraţii în picior. Încercă să-şi deschidă ochii ca să se poată uita la el, dar pleoapele parcă îi erau lipite şi după un timp renunţă. Auzea şoapte undeva şi pentru ceva timp lăsă sunetul conversaţiei să se combine cu sunetul vibraţiilor şi nu încercă să asculte ceea ce se discuta. Vibraţiile din piciorul lui îl gâdilau şi, pe măsură ce îşi revenea din ce în ce mai mult, începu să-şi amintească de sânge şi de durere şi simţi un val de panică în timp ce mintea i se umplu de rechini care scuturau panglicile de piele rămase între dinţii lor ascuţiţi şi ochii lor reci şi negri la doar câţiva metri de el. Dar durerea dispăruse şi lumina care pătrundea prin pleoapele lui era puternică şi caldă. Încercă să-şi mişte mâna, dar nu putu şi nu avu altă soluţie decât să se relaxeze şi să respire uşurat că visul urât se terminase. Dar era oare aşa? Vocile aparţineau unor străini: un bărbat şi o femeie. Se hotărî să le asculte conversaţia şi prima propoziţie fu ca o lovitură puternică, aşa că deveni atent dintr-odată, rugându-se ca ei să nu-şi dea seama că el se trezise.

– Părinţii lui vor să-l ia acasă de îndată ce se trezeşte.

– Chiar aşa?

Urmă un moment de tăcere.

– Dar Mal Gorman a zis că trebuie să-l ţinem aici cu orice preţ. Are potenţialul de a deveni unul dintre cei mai buni.

– Deci ce facem? Părinții sunt deja suspicioși; o să o ia razna dacă le spunem că nu-l pot lua acasă.

– Nu trebuie să le spunem că nu pot să îl ia. Trebuie doar să mai tragem de timp. Dacă îi putem ține aici până la cina de la festivitate, ca să-și dea seama că au câștigat una dintre mașini și sunt în cursa pentru câștigarea unui apartament în Turnurile Aurii, ar trebui să se răzgândească. Dacă le-am spune că mai durează până mâine-seară pentru ca piciorul lui să se vindece? Sunt săraci, nu au cum să știe cât de repede lucrează aparatul de vindecat – în spitalele din orașele de refugiați încă se mai folosesc copci și bandaje. Îi dăm drumul azi într-un scaun pe perne de aer, dar le spunem părinților lui că trebuie să revină mâine după cină pentru încă o ședință.

– Bună idee.

– Uite. Vocea părea să se audă mai tare, ca și cum femeia se apropiase de pat.

Inima lui Mika începu să bată tare.

– I s-au mișcat degetele, crezi că își revine?

– E posibil. I-a crescut pulsul. Vorbim mai târziu.

Mika ascultă scârțâitul pantofilor lor în timp ce cei doi se îndepărtară, și primul sentiment care îl încercă în urma a ceea ce auzise fu mânia. Cum îndrăzneau să vorbească așa despre părinții lui? Ca și cum ar fi fost proști din cauză că erau săraci și nu și-ar fi dat seama că sunt păcăliți! Dar când îi trecu mânia, resimți un fior.

„Cred că sunt unul dintre cei mai buni, își zise el. Sunt încă în concurs!"

Își zâmbi singur, iar ușurarea și fericirea alungară teama.

Dar părinții lui? Ce ar fi putut face dacă ei nu se răzgândeau și refuzau să îl lase să meargă mai departe?

Mika trecu din starea de îngrijorare în cea de somn și câteva ore mai târziu își deschise ochii și descoperi un ventilator care trimitea aer rece către fața lui. Își întoarse capul și văzu imaginea cu lei a lui Ellie sprijinită de o carafă cu apă de lângă pat și se simți ușurat că nu o pierduse.

O asistentă se apropie în liniște de el cu o tabletă în mână.

– Bună! zise ea. Simți vreo durere?

– Nu, răspunse el. Mă gâdilă.

Mika își înălță capul ca să se poată uita la picior. Era cuprins de o sferă de sticlă.

– Foarte bine, zise asistenta. Se uită la panoul de control al sferei și apăsă câteva pictograme.

– Ce e asta? întrebă Mika.

– Un aparat de vindecare, răspunse ea. Este un fel de cuptor cu microunde pentru răni. Vindecă foarte, foarte rapid.

– Cât durează? întrebă el, știind răspunsul ei.

– Vei putea să te întorci pe plajă astăzi, dar mai ai nevoie de o ședință mâine-seară înainte să pleci acasă, răspunse ea fără să-l privească.

– Bine, zise Mika, gândindu-se că asistenta nu se pricepea să mintă.

– Acum câteva secole, ar fi durat câteva săptămâni să vindeci o rană ca a ta, continuă ea. Asta dacă nu cumva sângerai până la moarte. Și apoi ai fi putut face cangrenă și ți l-ar fi amputat.

Ea zâmbi.

– Ce frumos! zise Mika.

– Ai avut noroc. Săgeata a atins osul, dar nu l-a rupt. Ai pierdut mult sânge, dar din fericire a fost tatăl tău aici. Ai jumătate de litru din sângele lui în tine. Ține minte să-i mulțumești.

– Unde e? întrebă Mika.

– În sala de așteptare, cu mama ta.

– Pot să-i văd?

– Desigur, mă duc să le spun că te-ai trezit.

Asha avea ochii roșii și fața îi era pătată de la cât plânsese. David era palid și supărat.

– Mika! strigă Asha, luându-l de mână. Spune-mi exact ce s-a întâmplat!

– O fată a tras în mine din greșeală, răspunse el. A fost un accident, mamă. Sunt bine.

– Dar ce făceați? Eu credeam că este un joc!

– Trăgeam la țintă, zise Mika vag. Ne antrenasem câteva zile. A fost un accident stupid.

– Ei bine, nu vor mai fi accidente din astea, zise David, nervos. Pentru că te luăm acasă!

Asistenta făcu un pas înainte şi le spuse că doctorul voia să le vorbească şi plecară. Mika îi putea vedea pe o fereastră, dar nu îi putea auzi. La început, conversaţia părea tensionată şi părinţii lui păreau foarte supăraţi, dar până la sfârşit dădeau din cap resemnaţi.

– Nu te putem lua încă, zise David, când se întoarseră în salon. Dar imediat ce termini tratamentul de mâine-seară, s-a terminat. Chiar dacă ai trecut mai departe în concurs, nu te mai duci, nu eşti în siguranţă.

Mika părăsi spitalul într-un cărucior pe perne de aer. Piciorul nu-l durea deloc, pentru că era vindecat în totalitate – îl verificase când fusese la toaletă şi nu avea nici măcar o cicatrice care să trădeze locul în care săgeata îi sfâşiase piciorul, dar se prefăcu din când în când că îl doare ca să păstreze aparenţele minciunii care le fusese servită părinţilor lui. Tot ce putea face era să se roage ca ei să se răzgândească atunci când aveau să afle că au câştigat una dintre maşini.

Merse după ei în cărucior, găsiră un stand unde se vindea îngheţată şi cerură de căpşune. Mika nici nu o începu bine că îi şi căzu de pe cornet şi ateriză pe nisip.

– Fir-ar să fie! zise el.

Asha râse.

– S-a mai întâmplat când erai mic, a fost atât de tragic, ai plâns până când nu ai mai putut!

Se întoarse la stand şi îi luă altă îngheţată, iar Mika privi după ea şi se simţi vinovat. Când ajunseră la plajă, Audrey alergă să-i întâmpine.

– Mişto scaun! zise ea. Lasă-mă să mă uit la piciorul tău.

Mika îşi ridică pantalonii scurţi ca să-i arate bandajele şi ochii ei se măriră de curiozitate.

Părinţii lui merseră înainte să discute cu Una şi Tasha lângă colibe.

– Câţi rechini ai doborât? şopti Audrey.

– Doi, zise el, zâmbind larg.

– Şi eu, zise ea, fericită.

Îşi împărtăşiră unul altuia detaliile experienţei jocului în şoapte pripite în timp ce se îndreptau spre colibe, apoi Audrey tăcu şi Mika îşi dădu seama că şi ea avusese aceleaşi probleme cu mama şi mătuşa ei şi că nu era o idee prea bună să vorbească în prezenţa lor despre rechini borgi cu dinţi ascuţiţi, arme cu harpon şi faptul că aproape a murit de la sângerare.

Pe treptele colibei lor, David găsi un coş de la cei de la Fundaţia pentru Dezvoltarea Tinerilor. Pe mâner era un bilet. Pe el scria:

> Fundaţia pentru Dezvoltarea Tinerilor îşi cere scuze pentru inconvenientele provocate de accidentul fiului dumneavoastră. Sperăm că vă veţi bucura în continuare de vacanţă.

În coş erau flori de plastic şi un parfum pentru Asha, o şapcă şi un pix cu logoul FDT pentru David şi alt pix pentru Mika.

– Fantastic! zise Mika, sarcastic, deschizând şi închizând pixul.

– Câh, zise Asha, mirosind parfumul, dezgustată.

29

Cabana de Primire fusese aranjată frumos pentru festivitatea de premiere; sute de felinare portocalii fuseseră agățate prin palmieri, mesele erau decorate cu ghirlande din flori de plastic, iar când sosi mâncarea, arăta atât de frumos pe farfurie încât Asha făcu o poză ca amintire.

Toți erau îmbrăcați în hainele cele mai bune și lui Mika i se păru că mama sa arăta nemaipomenit; lumina lumânărilor avea un efect irizant asupra pielii ei, iar mărgelele de pe noul ei sari roșu străluceau ca rubinele. Dar zâmbetul ei era ascuțit și din când în când arunca o privire înspre ușă, ca și cum ar fi fost nerăbdătoare să plece. Tatăl lui aproape că nu se atinse de mâncare și nu scoase nici un cuvânt pe parcursul întregii mese și Mika își dădu seama că trebuia ceva mai mult decât mașina să-i facă să se răzgândească.

Chelnerii debarasară mesele după desert și pe scenă urcă Bărbatul cu Pălărie.

– Bună ziua tuturor! strigă el, aruncându-și mâinile în aer. Acum e-acum! Momentul adevărului! În câteva minute, veți afla dacă plecați acasă cu o nouă și ultramodernă mașină Jaguar!

Ușile de lemn se deschiseră și mașina se ivi din nou în spatele lor, de data aceasta cu un urs de pluș pe scaunul șoferului.

– Tătici, imaginați-vă cum ar fi s-o conduceți! zise Bărbatul cu Pălărie.

– Tătici? şopti Una, enervată. Ce crede că aş face eu cu una? Manichiura?

– Doisprezece concurenţi vor câştiga câte o maşină şi vor merge mai departe în ultima rundă! Dar în numele Fundaţiei pentru Dezvoltarea Tinerilor aş vrea să vă felicit pe toţi pentru că aţi ajuns până aici! Aţi fost cu toţii nişte concurenţi fantastici şi fiecare dintre cei care au pierdut va primi un premiu de consolare uimitor! Ridică o cutie şi toţi încercară să vadă ce era în ea.

– Un set de tacâmuri de lux! Gravat cu logoul Fundaţiei pentru Dezvoltarea Tinerilor! Sperăm că acesta vă va aminti de timpul extraordinar petrecut aici!

– Un set de tacâmuri? repetă David, supărat. Cred că Mika merită mai mult de-atât.

– Nu ştiu ce să zic, răspunse Asha cu sarcasm. Ne-ar trebui nişte tacâmuri noi.

Mika ar fi preferat să aibă apartamentul inundat cu apă urât mirositoare decât un set de tacâmuri FDT, dar nu spuse nimic.

Bărbatul cu Pălărie îi strigă pe cei care pierduseră să urce pe scenă şi unul câte unul îşi luară premiul de consolare şi plecară cu lacrimi în ochi.

– E dureros, zise Una. Trebuie să privim optzeci şi opt de copii trecând prin asta?

– Aşa se pare, răspunse Asha. Sigur ar fi putut să le dea setul mai târziu şi să nu-i aducă pe scenă să-i vadă toată lumea.

– Sunt atât de mari încât uiţi cât de tineri sunt, medită Tasha, uitându-se la Audrey cu ochii aproape în lacrimi.

Pentru Mika era o experienţă ciudată, uitându-se la ei şi ştiind că el câştigase. În timp ce mesele se goliră în jurul lor, Audrey îi strânse degetele din ce în ce mai tare, până când Mika trebui să i le desfacă şi să-i spună că îl durea.

– Scuze, zise ea.

Optzeci şi trei. Numărul optzeci şi patru fugi din colibă fără să-şi mai ia setul de tacâmuri. Audrey şi Leo încă mai erau acolo, dar la fel şi Ruben. Fie să fie Ruben al optzeci şi cincilea. Nu. Să fie Ruben al optzeci şi şaselea. Nu. Al optzeci şi şaptelea. Nu.

Ultimul nume fu strigat.

– Mark Thomas.

Săracul Mark Thomas; se îndreptă întristat spre scenă în timp ce în jurul lui câştigătorii începură să sărbătorească. Unii se urcară pe mese şi începură să danseze, alţii alergară prin colibă şi se aruncară pe capota maşinii şi, înainte ca Mark Thomas să părăsească scena cu setul lui de tacâmuri FDT, chelnerii deja împingeau un delfin sculptat în gheaţă în centrul camerei, la baza ei, de jur-împrejur, în gheaţa strălucitoare erau aşezate sticle de şampanie cu cheile de la Jaguar ataşate de ele.

Dar în mijlocul bucuriei, trei oameni rămaseră pe locurile lor: Mika, imobilizat în scaun, şi părinţii lui.

– Ai reuşit, zise David încet, uitându-se la unul dintre taţii care aruncase ursul de pluş şi se urcase la volan.

– Şi ce? zise Asha cu mânie. Cu ce preţ? Nu-mi pasă de maşină; nu schimbă nimic. Vorbesc serios, David, *nu* va concura în ultima rundă.

Unul câte unul, câştigătorii fură chemaţi de către Bărbatul cu Pălărie şi se apropiară de sculptură pentru a lua o sticlă de şampanie cu cheia de la maşină, care avea să le fie livrată acasă mai târziu. Unii se poticniră, cu feţele înotând în lumina reflectată de gheaţă în timp ce se hotărau ce sticlă să aleagă, ceea ce era foarte stupid, pentru că toate erau la fel. Ruben o înhăţă pe a lui şi o agită ca şi cum ar fi fost un pilot de curse. Audrey o luă pe a ei în braţe şi sări ca pe arcuri înapoi până la masă ca Tigger. Leo o luă rapid pe a lui şi se furişă în colţul camerei. Mika fu atât de copleşit de intensitatea sentimentelor care îl încercau încât nu îşi mai putu aduce aminte cum ajunsese acolo în scaun şi mai ales cum luase sticla. Ultimele cuvinte rostite de mama lui îi rămăseseră în minte: *Nu* va concura în ultima rundă.

„Încearcă numai să mă opreşti", gândi el.

30

Festivitatea de premiere însemna sfârşitul vacanţei pentru ceilalţi şi concurenţii şi familiile lor trebuiră să se întoarcă în lumea reală cu mucegai, serviciu şi şcoală. La fiecare câteva secunde, gaura din vârful domului se deschidea şi o navă purtând una dintre familii zbura afară, dar Mika şi părinţii lui nu putură pleca împreună cu ceilalţi, întrucât el trebuia să se întoarcă la spital pentru ca doctorii să se prefacă să îi vindece complet piciorul.

Merseră până acolo în linişte, iar David şi Asha arătau de parcă nu mai aveau mult de trăit. Aparatul de vindecat bâzâi pe piciorul lui. Asha bătu darabana cu unghiile ei cu palmieri pe braţul fotoliului şi David se plimbă încolo şi-ncoace în jurul patului şi pufăi nerăbdător până plecară. Asha făcuse deja bagajele, aşa că de la spital merseră direct la nava care aştepta să-i ducă acasă. Gaura din vârful domului se deschise pentru ca ei să iasă şi nava zbură ca o albină într-o furtună.

– Fir-ar să fie! blestemă David, ţinând-o pe Asha să nu cadă de pe banchetă când nava aproape că se răsturnă. Mika se uită pe fereastră şi, înainte ca priveliştea să fie complet blocată de ploaie, văzu valurile întunecate care ar fi putut să înghită oraşul Barford North dintr-odată. Fulgerele ieşeau din nori şi intrau ca nişte suliţe în marea monstruoasă.

– Ne întoarcem în lumea reală, zise David cu părere de rău în timp ce nava se zgudui în urma unui tunet.

Barford North arăta mai rău ca niciodată când aterizară pe acoperişul turnului lor. Sirena de ciumă de pe fabrica de carne fusese lovită de un fulger care lumină oraşul ca blitul unui aparat de fotografiat şi părea deprimantă şi neprimitoare.

– Repede! strigă David, cuvintele fiindu-i luate de vânt în timp ce îşi trăgeau valizele din navă. Le cărară pe treptele de ciment urât mirositoare încercând să nu respire pe nas. Le era foarte frig în turn după o săptămână în Complexul de Vacanţă şi, în afara uşii de la apartamentul lor, apa se scurgea pe capetele lor în timp ce Asha căuta cheile. Geanta ei de umăr era plină de mere, banane şi brânză din soia pe care le adusese acasă pentru vecini.

– Trebuie să fie pe-aici pe undeva! zise ea, cu mâna băgată până la cot în geantă. Pot să jur că în geanta asta este o trapă secretă unde dispar toate lucrurile importante.

Apartamentul lor era la fel de rece şi de trist ca şi restul clădirii când intrară şi mirosea a mucegai, pentru că aerul condiţionat fusese oprit timp de o săptămână. Apăruse o nouă pată de mucegai pe rama geamului, acolo unde pătrunsese apa. David o pipăi şi oftă.

– O să fie mai bine după ce despachetăm şi punem valizele în dulap, zise Asha, încercând să pară bucuroasă. Aprinse lumina, dădu drumul la aerul condiţionat şi perie braţul canapelei uzate ca şi cum asta ar fi făcut-o să arate mai bine. Aparatul de aer condiţionat începu să scoată un sunet, de parcă ar fi încercat să digere beţişoare de lemn, apoi se opri şi apartamentul se umplu de miros de ars.

– Vai! zise Asha. Ce e şi cu prostia asta? Nu mai suport apartamentul ăsta, chiar nu mai pot! Cum reparăm ceva, se strică altceva.

– Gândeşte-te doar cum ar fi dacă am locui în Turnurile Aurii..., începu Mika, profitând de şansă pentru a-i face să se răzgândească.

– Nu! i-o tăie Asha, lovind cu putere panoul de control de la aerul condiţionat. Nu o să mă gândesc la asta! Ce fel de

oameni organizează concursuri pentru copii, care includ rechini borgi și arme cu harpon?

– Dar a fost doar un accident, insistă Mika. Vă rog, lăsați-mă să încerc să câștig apartamentul. Nu ar mai trebui să ne facem griji niciodată în legătură cu banii, nu ar mai fi nici o chirie de plătit, doar facturi. Nu ar mai trebui să porți costumul western. Mamă, te rog!

– Doar un accident? se răsti Asha. Sângele tău ajunsese pe tavan! Cum crezi că m-am simțit când am văzut asta?

Partea din față a aparatului de aer condiționat căzu și începu să iasă fum din el.

– Sunt sigur că a fost groaznic, zise Mika, înțelegând. Dar acum sunt bine.

Făcu niște pași săltăreți pentru a le arăta cât de bine i se vindecase piciorul. David deschise fereastra ca să iasă fumul și o pală de vânt rece și umed intră în apartament.

– Aici e casa noastră, continuă Asha, clănțănind de frig. Și cu asta, basta.

– Tată, te rog! zise Mika.

– Nu, răspunse David, luându-și halatul peste haină. Și nu mai întreba din nou, discuția s-a încheiat.

David se întoarse cu spatele la Mika și umplu ibricul de la chiuvetă, iar Asha se prefăcu ocupată cu valizele. Mika se simți atât de frustrat și de supărat încât ar fi vrut să țipe la el. Știa că au dreptate să nu-l lase să meargă mai departe în concurs, era total de acord cu ei; aproape că murise, deși ar fi trebuit să fie un simplu joc, dar cum altfel să o găsească pe Ellie? Ajunsese atât de departe încât nu ar fi avut cum să se oprească, pur și simplu nu ar fi putut.

Dar își aduse aminte că mânia nu ar fi avut nici un rezultat în cazul lui. Cu cât era el mai nervos, cu atât deveneau toți mai nervoși; se obținea mereu rezultatul invers celui dorit. Se gândi un moment. Trebuia să fie ceva ce ar fi putut face. *Chiar* era. Ar fi fost crud și cu adevărat ultima șansă, dar, în momentul în care îi veni în minte, știu că avea să meargă. Se rezemă de perete, gândindu-se la Ellie și lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

În momentul în care părinții lui observară că plânge, expresia lor se îmblânzi și ochii li se umplură de durere. I se părea că era rău pentru că îi supăra, dar știa că nu avea altă soluție și nu putea decât să spere că orice preț ar fi plătit acum, la sfârșit aveau să considere că a meritat. Plânse cu disperare și nu îi era greu. Tot ce trebuia să facă era să se gândească la faptul că nu avea să o mai vadă niciodată pe Ellie și era cuprins de groază. Le spuse cât de dor îi era de ea și că jocul îl ajuta să treacă peste moartea ei și până să meargă la culcare îi spuseseră că poate concura, dar numai dacă promitea cu fermitate să nu se implice în nimic periculos. El promise solemn, apoi se întinse îngrozit în patul lui Ellie.

31

În primele ore ale dimineții, după ce Mika și părinții lui se culcaseră, Mal Gorman stătea la biroul lui de pe *Regina Nordului*, holbându-se la un ecran. Nu știa cât era ceasul, doar că cina fusese servită cu mult timp în urmă și că majordomul lui, Ralph, se retrăsese. Biroul era foarte întunecat, luminat doar de strălucirea Pământului care pătrundea prin fereastră și de lumina mult mai slabă care venea de la ecranul care îi acoperea biroul.

Bărbatul avusese dreptate în legătură cu amintirile lui Mika; înregistrarea era atât de întunecată încât Gorman trebui să se uite la ea pe întuneric ca să vadă ceva și majoritatea nici nu avea vreun sens. Nu putu distinge decât câteva umbre care se mișcau sau care staționau, apoi câte un tort sau o față zâmbitoare, doar amintiri din copilărie, așa că petrecuse o seară plictisitoare încruntându-se la ecran, așteptând să se întâmple ceva interesant. Apoi, chiar la sfârșit, găsi ceea ce căuta, o amintire atât de vie încât Mika nu a fost în stare să o ascundă și, exact cum îl șocase și îl speriase pe băiat, la fel îl șocă și-l sperie pe Gorman. Nu își putea crede ochilor și privi înregistrarea iar și iar timp de câteva ore, ca și cum ar fi fost mai bine așa. Strecurându-se în umbră într-un loc în care pereții negri păreau să se apropie din toate părțile, apărea un bărbat într-un costum negru cu un televizor în loc de cap. Era un moment de tranziție, un moment în care nu se întâmpla nimic și totuși era îngrozitor. Fața bărbatului pâlpâia în alb și negru pe ecranul

curbat de sticlă și ochii lui priveau goi și pierduți, fără expresie, ca și cum nu ar fi avut suflet. Stătea pur și simplu undeva în întuneric strivind o pasăre care se zbătea fără rost în mâna lui. Dar nu durerea păsării îl sperie pe Gorman, nici lipsa de expresie din ochii bărbatului a cărui față pâlpâia pe ecran, ci faptul că fața era *a lui*. Cumva, un copil refugiat din Barford North avea o amintire cu el în mintea lui, arătând ca un monstru.

Își trezi majordomul și îi ceru o cană de ciocolată caldă. Ralph sosi, somnoros, cu halatul pe el și cu părul cărunt vâlvoi.

– Bună seara, domnule! zise Ralph, politicos, așezând o tavă pe birou. Vă mai pot ajuta cu ceva?

– Da, bolborosi Gorman. Uită-te la asta. Gorman împinse tava deoparte și rulă amintirea lui Mika din nou ca să se poată uita și Ralph la ea.

– Acela sunt eu? întrebă Gorman când se termină.

– Este adevărat că seamănă mult cu dumneavoastră, domnule, răspunse Ralph cu nervozitate.

– Dar asta e imposibil! strigă Gorman, înfierbântându-se imediat. Cum aș putea să fiu eu în mintea acelui băiat? Nu m-a întâlnit niciodată! E doar un golan murdar cu pantofii rupți! Cum îndrăznește să aibă un asemenea gând? Cum îndrăznește să mă imagineze cu un asemenea cap?

Gorman încercă să ridice cana de ciocolată caldă la gură, dar mâna îi tremura atât de tare încât trebui să o pună din nou jos.

– Atunci, trebuie să fie cineva care vă seamănă, domnule, zise Ralph, cu grijă. Cum să fiți dumneavoastră dacă nu l-ați cunoscut niciodată? De fapt, dacă mă uit mai bine, nasul are cu totul altă formă.

– Serios? întrebă Gorman cu speranță. Chiar crezi asta?

– Fără nici o îndoială, minți Ralph.

Ralph luă tava și se întoarse în pat, iar Gorman se ridică, se apropie de fereastră și privi spre Pământ întrebându-se de ce era atât de speriat de amintirea unui băiat de doisprezece ani.

„Și nici măcar nu sunt eu, se liniști el. Dar poate ar fi bine să scap de el în orice caz. Nu, nu pot face asta, ar putea fi unul dintre cei mai buni."

Dar cum urma să se simtă, știind că avea de-a face cu un băiat care deținea o asemenea imagine în minte? Gorman avea nevoie de acești copii speciali; erau singurii care ar fi putut să ducă la bun sfârșit ceea ce el plănuise. Dar crezuse că lor avea să le fie frică de el, nu invers. Cum ar fi putut să controleze un băiat de care îi era frică? Era ca și cum ar fi avut un buzunar plin de artificii care încep să zboare. Își aduse aminte de ceea ce îi făcuse Ellie când era întinsă în coșciug, atunci, în Umbre, și inima îi bătu mai tare. Dar își reaminti că sunt doar niște copii și până nu avea să-i spună lui Mika Smith ce putea să facă, băiatul nu ar fi știut nimic.

„Eu sunt Mal Gorman și acelui băiat îi va fi frică de *mine*."

32

Mika şi Audrey merseră la Centrul de jocuri din prima seară în care se întorseseră din vacanţă, dar, în loc de primirea călduroasă la care se aşteptau de la prietenii lor, toţi se grăbiră către simulatoare fără să îi salute măcar.

– Ce e cu ei? şopti Audrey. Nu i-am văzut de-o săptămână, de ce nu ne bagă în seamă?

– Nu ştiu, răspunse Mika, privindu-i curios – păreau entuziasmaţi şi îşi dădu seama că se întâmplase ceva în intervalul de timp cât fuseseră ei plecaţi.

Jucară vreo două runde singuri şi totuşi nimeni nu îi invită să li se alăture şi nu aflară motivul decât spre sfârşitul serii: în weekendul următor, avea loc un eveniment special la centrele de jocuri pentru copiii care nu ajunseseră mai departe în concurs. Cei de la FDT puneau multe premii la bătaie, printre care şi o mie de credite şi cupoane pentru mâncare adevărată, haine şi încălţăminte.

– Deci nu ne urăsc, zise Audrey, când Tom trecu pe lângă ei ca şi cum nu i-ar fi văzut. Doar că le-a revenit speranţa.

***

Etapa finală a concursului avea loc în următorul weekend, aşa că Mika se hotărî să exerseze nou-dobândita abilitate în pat, noaptea, în caz că i s-ar fi cerut să o facă din nou. Nu avea

o bilă, aşa că folosi un bob de mazăre îngheţat, pe care îl luase pe furiş din congelator şi îl adusese în dormitor. Timp de jumătate de oră, se uită intens la el, încercând să impună să se întâmple ceva, şi când nu reuşi, începu să se întrebe dacă nu cumva doar îşi imaginase că o mişcase înainte, pentru că bobul de mazăre era imobil, dezgheţându-se pe pătură. Dar chiar când fu pe punctul de a se da bătut pentru că îi obosiseră ochii, bobul de mazăre începu să emane o lumină din interior. Entuziasmat şi puţin speriat, îşi pierdu concentrarea şi lumina pieri din nou. Era ca şi cum ar fi încercat să facă un foc din două beţe şi puţin bumbac – trebuia să sufli cu atenţie în cărbuni astfel încât focul să se aprindă, nu să se stingă. Mai dură un sfert de oră până reuşi să vadă lumina din nou şi de data asta o mişcă foarte puţin, se rostogoli o dată şi se opri, dar măcar reuşise. Se ridică brusc şi se lovi cu capul de patul de sus, apoi se întinse pe întuneric cu ochii larg deschişi, înspăimântat de el însuşi. Dar în noaptea următoare se entuziasmă de fiecare dată când bobul începu să emane lumină şi, odată ce învăţa să o facă, progresă cu rapiditate; în câteva ore, reuşi să-l facă să se rostogolească pe faldurile păturii lui Ellie. Până la sfârşitul celei de-a treia nopţi, reuşi să-l ridice în aer şi să-l rostogolească în faţa lui, ca şi cum s-ar fi aflat în apă fierbinte, şi până joi dimineaţă deja trecuse la obiecte mai mari. Asha intră pe neaşteptate în camera lui şi găsi o pereche de pantaloni suspendaţi în aer. Mika se sperie şi îşi luă ochii de la ei, aşa că pantalonii căzură pe podea şi încercă să facă să pară că avea treabă cu Lilian.

– Pot să jur că tocmai ţi-am văzut pantalonii plutind, zise Asha.

– Poftim? întrebă Mika, încruntându-se, ca şi cum nu ar fi ştiut la ce se referă.

– Pantalonii tăi..., zise mama lui, nedumerită. Se uită la ei pe podea pentru un timp. Cred că o iau razna, murmură ea şi ieşi din cameră scuturându-şi capul a neîncredere.

33

Când Mika se trezi vineri dimineață, simți o durere în coapsă ca și cum și-ar fi amintit ce i se întâmplase. Se dădu jos din pat, se îmbrăcă și privi pe fereastră la norii care se rostogoleau cu strângere de inimă. Simțea ceva, ca o așteptare tensionată și concentrată, ca o pisică la pândă, și se simți obosit și nu voia să se gândească la nimic, voia doar să fie un puști normal într-o dimineață obișnuită. Dar aveau să vină după el mai târziu, așa că nu era o zi normală și el nu era un copil ca oricare altul; el putea mișca obiecte cu ochii. Se întoarse și o văzu pe Ellie zâmbindu-i din una din poze. O Ellie de șapte ani cu dinți lipsă și o cicatrice pe bărbie, făcută după o căzătură. Luă o gură mare de aer, se ridică și se pregăti de școală.

Colegii lui erau entuziasmați datorită noului eveniment care avea loc la acel sfârșit de săptămână și Mika observă că doamna Fowler se purta ciudat. Nu certase pe nimeni, chiar dacă unii dintre ei ridicaseră vocile, și, în timp ce ei își beau vitaminele, ea începu să plângă și plecă grăbită din clasă murmurând ceva despre coșurile de gunoi care trebuiau verificate. După-amiază, le ură tuturor noroc înainte ca ei să plece la Tabăra de Sănătate cu vocea tremurând și un șervețel boțit în mâini. Mika îi atrase privirea și își dădu seama că ea plângea pentru ei.

– Baftă, Mika! zise ea, atingându-i brațul cu blândețe în timp ce trecu pe lângă el. Am auzit că în seara asta pleci pentru ultima etapă a concursului?

– Da, zise Mika. Mă iau la ora șase.

– Atunci, ai grijă și să te distrezi, zise ea cu lacrimi în ochi.

– Mulțumesc, doamnă Fowler, răspunse ea.

Nu putea fi supărat pe ea. Orice s-ar fi întâmplat, nu era vina săracei doamne Fowler; îi știa pe toți de când aveau cinci ani. Îi iubea.

***

După ce terminară exercițiile din tabără, colegii lui Mika alergară până în oraș, la centrul de jocuri. Erau toți în formă acum, așa că parcurseră cu ușurință cei trei kilometri și nici măcar nu fură obosiți când ajunseră. Mika merse pe jos până acasă, în direcția opusă, ca să-și facă bagajul. Părinții lui plecaseră mai devreme de la serviciu ca să mai stea cu el până la plecare, dar Mika își dori să nu o fi făcut; Asha vorbea încontinuu, agitându-se în legătură cu ceea ce avea să ia la el, iar David nu voia să stea jos și se plimba în jurul canapelei.

– Nici măcar nu ne-au spus pentru cât timp vei fi plecat, se plânse Asha, cu niște sendvișuri în mână. Cum ar trebui să știu câtă mâncare să îți pun la tine?

Mika se simțea ca și cum în loc de stomac avea o gaură mare, așa că nu îi stătea gândul la mâncare.

– Ce ai pus e destul, zise el, luând sendvișurile și punându-le în geantă. Oricum ne vor da mâncare acolo.

– Aș vrea să ne fi spus unde te duc, zise David, încruntat. Nu îmi place să nu știu.

– Nu e decât pentru două zile, zise Mika.

– Să ne suni de îndată ce ajungi acolo, continuă David pe un ton ferm.

– Dacă pot, răspunse Mika.

– Și să nu vorbești cu străinii, adăugă tatăl lui.

– Dar toți vor fi străini, tată, zise Mika.

– Știi la ce mă refer, spuse David, morocănos. Și să nu faci nimic mai periculos.

– Nu o să fac, zise Mika. Am promis deja. Fără arme cu harpon sau jocuri periculoase.

– Nu uita să îți iei obiectele de toaletă, spuse Asha.

– Nu uit, zise Mika. Nu vreau să fiu descalificat pentru că miros urât.

– Nu e nevoie să fii obraznic, Mika.

Erau atât de agitați încât îl enervau și nu voia să se certe cu ei chiar înainte să plece, așa că se ascunse la toaletă ca să poată fi singur, dar chiar când închise ușa îl strigă Lilian din buzunar.

– Ce vrei? șopti Mika, nervos. Sunt la toaletă. Și o scoase din buzunar numai ca să se poată uita urât la ea.

– Scuze, zise Lilian, arătând rușinată într-un mod foarte drăguț. Helen vrea să îți vorbească.

– Helen? zise el, fără să creadă. Helen a mea?

– Da.

– Repede! o grăbi Mika. Fă-mi legătura!

Fu foarte ușurat să îi vadă chipul, dar fu șocat de felul în care arăta; arăta cu totul diferit; părul ei de vrăjitoare, lung și cărunt, fusese tuns scurt și coafat în bucle aranjate, purta cercei de perle și o rochie înflorată cu guler dantelat. De fapt, arăta exact ca una dintre femeile în vârstă care locuiau în turnul lui, care se uitau dezaprobator la el ca și cum băieții nu ar fi trebui să aibă voie acolo. Nu îi venea să creadă că alesese să arate așa. Mai purta și o brățară ciudată de metal, care nu se potrivea cu restul ținutei și era ghemuită, ca și cum se ascundea. Lângă ea era o masă ornată ale cărei picioare erau acoperite, iar în spatele ei Mika putea vedea câțiva alți oameni în vârstă care purtau coifuri de petrecere.

– Bună, frumosule, șopti Helen. Îmi pare bine să te văd!

– Și mie, zise Mika, repede. Unde ești?

– La o petrecere de zi de naștere, șopti ea. Dar nu e cine știe ce. Jumătate din invitați au adormit, iar cealaltă jumătate nici nu își dau seama că sunt aici. Ai găsit scrisoarea de la mine?

– Nu! răspunse Mika, înnebunit. Tata a deschis pachetul de biscuiți și i-a aruncat la gunoi!

Helen rămase blocată.

– O, nu, zise ea, părând îngrijorată. Deci nu știi Secretul?

– Nu! zise el, dornic. Spune-mi-l acum!

– Nu am timp, zise ea, grăbită. Încă mai ești în concurs?

– Normal că sunt! răspunse el. Mă sperii, Helen. Ce știi?

– Eşti într-un *mare pericol,* zise ea.

– Da, asta ştiu, spune-mi altceva! insistă el.

– Trebuie să te retragi din concurs, zise ea, uitându-se cu îngrijorare peste umăr, ...şi *stai departe de centrele de jocuri!*

– Nu pot! răspunse Mika, înnebunit. Am ajuns în etapa finală şi vin să mă ia în mai puţin de o oră. Dacă nu mă duc, nu o voi găsi pe Ellie!

Dintr-odată, două perechi de picioare groase îmbrăcate în colanţi maro şi fuste albe apărură în spatele lui Helen şi ea se uită peste umăr.

– Fir-ar să fie! zise ea printre dinţi. Trebuie să plec!

– Nu! zise Mika, disperat. Spune-mi Secretul! Spune-mi unde eşti!

Deodată, un braţ musculos apăru şi o trase pe Helen de umăr, iar Mika auzi o voce.

– Nu, nu, doamnă Gelt. De ce vă ascundeţi în spatele mesei? Acum hai să ne întoarcem la scaunul dumneavoastră, aşa, fiţi cuminte şi o să vedem dacă primiţi o felie de tort delicios.

– Dă-mi drumul, brută! zise Helen, pălmuind mâna care o ţinea puternic de umăr. Cum îndrăzneşti!

– Haideţi acum, doamnă Gelt, se auzi vocea ameninţătoare. Dacă nu faceţi aşa cum vă spunem, va trebui să vă aşezăm pe treapta pentru neastâmpăraţi. Fiţi cuminte şi daţi-mi telefonul.

– Nu!

Mika auzi o încăierare şi înjurături, apoi telefonul lui Helen zbură prin aer şi ajunse în mijlocul a ceva alb şi moale şi Mika îşi dădu seama că era tortul, pentru că reuşi să vadă flori albe de cremă şi lumânări rupte.

– Doamnă Gelt! se auzi o voce indignată. Vai de mine! Ce comportament dezgustător! Tocmai aţi distrus un tort atât de frumos! Zece minute pe treapta pentru neastâmpăraţi!

– Salvează-te! strigă Helen în timp ce era trasă înapoi. Să nu te duci! Apoi ecranul se închise şi nu o mai văzu pe Helen.

Mika se holbă la ecranul gol pentru treizeci de secunde, nevenindu-i să creadă. Unde era? Şi de ce îi spuneau „doamnă Gelt"? Numele ei era Helen *Green,* nu *Gelt.* Era foarte îngrijorat în legătură cu ea, dar era şi enervat, pentru că era deja a doua

oară când încercase să-l ajute şi îl îngrijorase chiar mai tare, fără să-i spună ceva folositor. Oricum, nu se ducea la Centrul de jocuri şi nu putea să se retragă din concurs, pentru că asta ar fi însemnat să renunţe la Ellie. Mai bine i-ar fi zis alte lucruri, ca secretul de care tot vorbea sau unde se afla. De ce îi spusese să nu se apropie de centrele de jocuri? Ce avea să se întâmple acolo? Noul eveniment îi veni în minte, care avea loc în acel sfârşit de săptămână şi simţi un val de panică. O îndesă pe Lilian în buzunar, plecă din toaletă şi alergă pe lângă părinţii lui înspre uşă.

– Unde te duci? întrebă Asha cu asprime. Nu poţi ieşi acum! Trebuie să ajungă!

O putea auzi pe mama lui strigând în timp ce fugi pe scări, dar o ignoră şi alergă şi mai tare. Trebuia să-i vorbească lui Kobi înainte să plece, să se asigure că avea să nu se ducă la Centrul de jocuri. Încercă să-l sune, dar Kobi nu răspunse.

– Cât timp mai am până vin să mă ia? o întrebă pe Lilian.

– Cincizeci şi trei de minute, răspunse ea.

Începu să alerge cu putere până la turnul lui Kobi. Toată lumea era acasă, deci era linişte. Nu bătea vântul, iar în linişte se simţea ca şi cum norii îl apăsau, iar zumzetul pilonilor făcea aerul să pară ca un fel de gaz. Totul părea să se pregătească pentru o mare explozie. În partea cealaltă a oraşului, văzu o siluetă singuratică pe alee şi, când se apropie de ea, îşi dădu seama că era Tom care mergea înspre Centrul de jocuri. Se opri alunecând, dar Tom nici nu se opri şi trecu pe lângă el ca şi cum nici nu l-ar fi văzut.

– Tom! strigă Mika după el. Aşteaptă!

Tom se întoarse şi lumina lui se întunecă, ceea ce îl făcu pe Mika să se simtă inconfortabil.

– Ce vrei? întrebă Tom nerăbdător. Mă duc la Centru.

– Concurezi în noul eveniment? întrebă Mika.

– Da, zise Tom. Şi am întârziat deja, pentru că a trebuit să o ajut pe mama; e bolnavă, la pat. Ce vrei?

– Vreau să te ajut, zise Mika.

Tom roşi şi îşi abătu privirea.

– Vreau să îți dau niște bani, zise Mika. O să vindem mașina pe care am câștigat-o.

– Abia dacă mă cunoști, zise Tom, rușinat. Nu poți face asta.

– Dar asta vreau, zise Mika. Dacă nu mă trăgeai tu în tren atunci, nici nu aș fi în concurs. Gândește-te că sunt chipsuri sau tăiței. Îi vrei cu adevărat atunci când ți-e foarte foame, apoi când mănânci jumătate, deja te-ai săturat și mai și împarți.

– Banii nu sunt chipsuri sau tăiței, zise Tom. Oricum, nu am nevoie de ajutorul tău, weekendul ăsta pot să câștig o mie de credite și singur.

Tom începu să se îndepărteze, dar Mika îl prinse de mână și îl trase înapoi.

– Te rog, nu te duce la Centru! zise Mika. Ia banii de la mine și du-te acasă la mama ta.

– Ce e cu tine? răspunse Tom, enervat, dându-i jos mâna lui Mika. Te porți ciudat.

– Te rog! zise Mika.

Se lăsă o tăcere jenantă, și Mika simți cum camerele de supraveghere erau orientate spre ei. Era groaznic. Voia să-i spună lui Tom că se afla în pericol și să nu se ducă la Centru, dar nu îndrăzni. Un cuvânt greșit spus la repezeală ar putea să-i facă să dispară, ca Ellie.

– Nu crezi că sunt destul de bun să câștig, nu-i așa? zise Tom.

– Ba sigur că ești, răspunse Mika alarmat. Nu asta vreau să spun.

– Atunci ce vrei să spui? întrebă Tom. Părea jignit și confuz și nu aștepta răspunsul pe care Mika oricum nu i-l putea oferi.

– Trebuie să plec, zise el. Pot să am grijă de mama; nu am nevoie de ajutorul tău.

Mika îl privi îndepărtându-se cu sentimentul îngrozitor că nu avea să-l mai vadă niciodată.

***

Kobi deschise ușa, cu părul legat la spate și un bec legat în jurul capului. Pentru prima, dată Mika îi văzu ochii, nasul și

gura, toate în acelaşi timp. Arăta nobil şi pentru o clipă Mika şi-l închipui ca un prinţ călărind într-un deşert.

– Bună! zise Mika.

– Bună! zise Kobi cu un zâmbet surprins. Avea un pix ciudat în mână şi jumătate de covrig în cealaltă. Se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Mika să intre, iar Mika îşi făcu loc printre resturile de roboţi care erau înşirate pe jos. Nu mai văzuse atâtea lucruri îngrămădite într-un apartament niciodată, chiar şi al lui Helen părea ordonat în comparaţie cu al lui Kobi. Peste tot erau munţi de roboţi dezmembraţi, chiar şi în bucătărie, pe toate suprafeţele de lucru şi în loc de televizor şi de canapea era o masă luminată de o lampă puternică.

– Fac acei pisoi, zise Kobi. Pentru Audrey.

– Tatăl tău e acasă? întrebă Mika, privind înspre uşa de la dormitor.

– Nu, zise Kobi, e la muncă.

Doi dintre pisoi erau terminaţi şi se jucau împreună pe masă, în timp ce cel de-al treilea era imobil, aşteptând să-i fie ataşat capul.

– Nu ştiu cum îi faci, zise Mika cu admiraţie, uitându-se la roboţei.

– Cu răbdare, zise Kobi. M-a învăţat tata la început, când eram mai mic. Se pare că nu mă opream din plâns decât dacă îmi dădea nişte cablu şi o şurubelniţă. El studia roboţii industriali înainte de Ciumă. Acum repară borgi Maid Maud – ştii tu, cei care merg prin birouri să vândă sirop de zmeură.

– Ce păcat! spuse Mika.

– Da, zise Kobi. Se aşează la birou şi muşcă din covrig. Se mişcă ceva în colţul camerei şi Mika îşi dădu seama că un corb argintiu stătea pe un morman de bucăţi de roboţi, uitându-se la ei.

– E Nevermore, zise Kobi. Încă nu poate să zboare, dar o va face într-o zi. Vino aici, Nevermore!

Corbul îşi deschise aripile şi sări pe masă, apoi făcu câţiva paşi pe ea, ţanţoş, iar pisoii încercară să-i atace ghearele.

– Bună, Nevermore! zise Mika.

– Craaaa! răspunse Nevermore, prietenos.

– Deci? zise Kobi uitându-se cu atenție la Mika. Nu ar trebui să pleci în curând?

– Ba da, zise Mika.

Kobi se uită la el.

– Atunci ce faci aici?

– Nimic, răspunse Mika, ridicând din umeri. Doar mă întrebam dacă te duci la Centrul de jocuri weekendul ăsta. Își întinse degetele și Nevermore le ciuguli ușor cu ciocul lui de metal.

– Desigur că nu, zise Kobi. E plin de nebuni. Ai venit aici numai să mă întrebi asta?

– Doar mă întrebam, zise Mika.

Kobi se uită la Mika ca și cum ar fi încercat să descifreze un cod, apoi se întoarse și scoase de sub niște fire un pix și o bucată de foaie de plastic și scrise:

„Dacă nu poți să o spui, scrie."

Mika se holbă la cuvintele de pe hârtie și se simți copleșit de lacrimi. Kobi se uită la Mika pentru câteva clipe și mai scrise:

„Știu că știi anumite lucruri. Și eu."

Mika luă pixul și scrise:

„Se va întâmpla ceva rău la centrele de jocuri."

Se uitară unul la celălalt, Kobi dădu din cap în semn că este de acord și apoi rupse hârtia în mai multe bucățele.

***

Mika alergă până acasă și ajunse tocmai la timp; un bărbat sosi la ușa apartamentului în același timp cu el. În timp ce își luară la revedere, Asha îl îmbrățișă atât de tare încât îi deformă tricoul și trebui să-i desfacă degetele de pe gâtul lui ca să poată pleca.

– Ne vedem duminică, zise el. Se uită în ochii ei sperând să fie adevărat și inima lui se umplu de durere, ca și cum nu avea s-o mai vadă niciodată.

– Baftă! zise David, emoționat. Să-i faci praf.

– O să încerc, răspunse Mika, înghițindu-și lacrimile.

„Poate data viitoare când ne vedem va fi și Ellie cu mine."

Își duse mâna la buzunarul din spate să verifice dacă imaginea cu leii încă era acolo. Începuse să se strice – nu numai că

se luptase cu rechini cu ea în buzunar, dar se mai și așezase pe ea de multe ori, așa că unele zone erau mai șterse.

Ușa de la apartament se închise și bărbatul se îndreptă înspre scările care duceau pe acoperiș.

– Unde mă duceți? întrebă Mika.

– Capul Wrath, răspunse bărbatul. Apoi continuă să meargă în tăcere și Mika îl urmă, emoționat.

34

Mal Gorman își văzu reflexia în geamul de la nava lui cu șofer și inima parcă i se opri. De când văzuse amintirea lui Mika nu se putea abține să nu se imagineze cu un televizor în loc de cap. Scotoci după pastilele lui Veșnicia și încercă să ia una, dar nu ajunse în gura lui, ci căzu pe podea.

– Fir-ar să fie! blestemă el, încercând să se aplece. Era prea departe de el și îl dureau genunchii, așa că se uită urât la ea în timp ce își luă alta din flacon.

Era pe drum spre unul din marile centre de jocuri din Birmingham pentru a fi prezent la deschiderea pentru noul eveniment.

– Se pare că au venit în număr foarte mare, domnule, zise șoferul în timp ce ateriză pe acoperișul Centrului de jocuri. Cred că toți puștii de doisprezece și treisprezece ani sunt aici și sunt sigur că e la fel și în toate celelalte centre.

– Ar face bine să fie așa, bolborosi Gorman.

Se uită pe geam. Începuse să plouă, dar în ciuda acestui fapt zona din jurul Centrului era plină de copii. Lumina albastră care pulsa pe fața clădirii Centrului îi colora în tonuri fantomatice și fețele lor palide erau îndreptate în sus, arătând ca niște perle ude pe o farfurie murdară.

Pe acoperiș, Gorman era așteptat de un grup de oameni: directorii școlilor, primarul, managerii centrelor de jocuri și instructorii de la Tabăra de Sănătate, îngrămădiți și posaci, ținându-și umbrelele cu stoicism pentru a nu fi luate de vânt.

Gorman îi ignoră, coborî din navă şi merse până la margine pentru a se uita la copiii de jos. Îşi verifică ceasul. Mai era mai puţin de jumătate de minut până la deschiderea uşilor.

– Bun, zise el când uşile fură deschise la ora şapte fix şi mulţimea înaintă.

– Excelent! continuă el, văzând o fată care fu împinsă şi căzu într-o băltoacă. Aşa vă vreau.

Intră în Centru printr-o uşă de pe acoperiş şi fu urmat de grupul de oficiali. Aveau să-l însoţească pentru un tur al Centrului, apoi să ia împreună cina festivă. Înăuntru era aglomeraţie şi zăpuşeală şi lucrătorii alergau de colo-colo, cu pregătiri de ultimă oră, în timp ce copiii tot mai intrau. Turul era condus de managerul Centrului, care îi arătă totul din spatele ferestrelor secrete. Priviră în jos către mallul de deasupra barului de shake şi se uitară la copiii care intrau în camerele de joc de la o fereastră de deasupra uşii. Gorman se plictisi rapid; pentru ceilalţi vizitatori era prima oară când vedeau un centru de jocuri, dar el le ştia ca în palmă, aşa că nu avea nevoie de un tur. El voia doar să meargă în Camera de Implanturi.

– De ce îmi arăţi asta? întrebă el, nerăbdător, când managerul îi conduse în cantina pentru muncitori. Crezi că mă interesează unde vă luaţi prânzul? Nu mă mai faceţi să-mi pierd timpul şi duceţi-mă să-i cunosc pe cei care vor face implanturile.

– Da, domnule, răspunse managerul, roşind. Pe aici, cu toţii.

Camera de Implanturi arăta ca o cameră rece de spital. Avea o masă lungă de metal în mijloc, un şir de chiuvete de metal pe un perete şi rafturi pentru depozitare pe cel opus. Cei care se ocupau de implanturi purtau halate albe lungi şi despachetau cutii cu echipament pe masă. Când Mal Gorman şi ceilalţi vizitatori intrară, se lăsă liniştea şi se întoarseră spre ei. Gorman le studie trăsăturile, căutând semne de slăbiciune. Ceea ce erau pe cale să le facă acelor copii nu era uşor dacă aveau măcar o fărâmă de emoţie în ei. Le studie detaliile referitoare la ocupaţie de pe tablete şi observă satisfăcut că trei dintre ei erau controlori de trafic ieşiţi la pensie.

– Are vreunul dintre voi copii sau nepoți care au vârsta necesară pentru a veni la centre? întrebă el, privindu-i cu ochii lui cenușii.

Dădură din cap în semn că nu.

– Foarte bine, zise Gorman, știu că ați fost deja întrebați, dar am vrut să mă asigur. Știți cât de important este ca aceste implanturi să fie introduse corect?

Toți dădură din cap afirmativ.

– Sper că așa e, pentru că, dacă moare vreun copil, nu veți fi plătiți. Mai mulți au pierit în timpul testărilor din cauza unor greșeli stupide care ar fi putut fi evitate.

Continuă să analizeze fețele celor din cameră. Privirea îi căzu pe o femeie din spatele grupului ale cărei trăsături păreau mai blânde decât ale celorlalți. Se uită la tabletă și descoperi că lucrase la o grădiniță.

– Tu, zise el, indicând-o cu degetul. Pleacă!

Ea sări, speriată.

– De ce? strigă ea. Ce am făcut?

– Nu-mi place de tine, răspunse el. Pleacă acum!

– Vă rog! îl imploră ea. Am nevoie de asta! Am nevoie de bani!

– Asta e, zise Gorman, concediind-o cu un gest scurt al mâinii. Ea părăsi camera plângând, iar Gorman continuă analiza bărbaților și femeilor care rămăseseră. Apoi dădu din cap satisfăcut că erau toți la fel de lipsiți de emoții cum și arătau.

– Să îmi spună cineva ce se va întâmpla duminică, ceru el.

O femeie făcu un pas înainte. Lui Gorman i se păru că avea trăsături speciale și ciudate, fără sprâncene și gene și cu dinți mici, depărtați, ca de copil.

– Toți copiii de doisprezece și treisprezece ani, zise ea, cu excepția mutanților, vor primi un implant.

– Da, zise Gorman. Știa asta deja, dar voia ca ea să o spună cu voce tare ca să fie sigur că își înțelesese misiunea.

– Descrie-mi procedura exact.

– Am pus un ecran deasupra ușilor din centre, continuă ea. Arată ca o reclamă mare pentru noul eveniment, dar scopul este ca aceia care așteaptă afară să nu poată vedea ce se întâmplă înăuntru. Duminică, vor veni așteptându-se să câștige

multe premii și bani și atunci le vom pune implantul. Durează mai puțin de trei secunde pentru fiecare copil, așa că, până își vor da seama că ceva nu este în regulă, va fi prea târziu. După efectuarea implantului, nici nu își vor aduce aminte cum îi cheamă și vor face tot ceea ce li se cere. Apoi li se va da un număr și o cască de polistiren și le vom spune să urce pe scările către acoperiș. Ar trebui să se ia unul după altul, ca oile. Cargobotul va lua câte o sută o dată la Capul Wrath și ar trebui să terminăm totul până la ora opt și jumătate.

– Bun, zise Gorman mulțumit. Spune-mi ce veți face cu mutanții.

– Mutanților nu le putem pune implantul, continuă femeia, pentru că au creierul diferit de cel al copiilor normali, așa că implanturile nu funcționează.

– Și ce veți face cu ei? interveni Gorman.

– Când intră un mutant, va trebui să-i facem o injecție cu un tranchilizant pentru a-i adormi, ca să poată fi transportați la Capul Wrath și închiși.

– Bun, zise Gorman. Fiți foarte atenți să nu faceți greșeli cu mutanții, sunt foarte valoroși. Dați-mi să văd un implant.

Femeia îi întinse unul în palmă. Era un disc rotund, argintiu, cam de mărimea unei monede, cu niște țepușe urâte ieșind din el. Sub disc se afla o mică placă de bază și un sigur fir, de grosimea unui fir de păr.

– Odată ce se fixează pe fruntea unui copil, totul arată foarte bine, zise femeia. Țepușele sapă adânc în craniu, ținându-l pe loc și firul se atașază singur, ceea ce înseamnă că în mai puțin de două secunde va găsi cervixul drept și se fixează.

– Minunile științei moderne, zise Gorman, întorcând implantul în mână. Pentru prima dată copiii vor face ceea ce li se cere. Ar fi trebuit să le inventăm cu ani în urmă.

Apoi fața i se întunecă și continuă enervat:

– Dar este păcat că nu funcționează pe mutanți.

Îi dădu femeii implantul înapoi oftând.

– Se pare că te pricepi, zise el. Apoi se întoarse către manager.

– Cum ies de aici?

– Nu vreți să rămâneți pentru festivitate, domnule? întrebă managerul, încercând să nu pară ușurat.

– Nu, răspunse Gorman. Mâine, îmi mut oamenii la Capul Wrath, am lucruri mai importante de făcut.

– O să aduc pe cineva să vă arate drumul, domnule, zise managerul.

Singur din nou în navă, Gorman își lăsă capul pe spate și închise ochii. Nava începu să se ridice în întuneric și el alunecă într-un somn ușor, dar, înainte să adoarmă cu adevărat, simți ceva ciudat în gură. Pe jumătate adormit, lăsă obiectul să-i cadă în palmă, unde se deschise, verde și suplu. Era o frunză, o frunză mare, aproape cât mâna lui. Se uită uimit la ea câteva secunde, apoi clipi și frunza dispăru.

35

Mika își dădu seama că la Capul Wrath nu avea să găsească un complex de vacanțe cu palmieri unduitori și nisip auriu, dar nu se aștepta să se simtă ca și cum ar fi ajuns în iad – Capul Wrath era un pumn de pământ între valurile mării de pe coasta de nord a Scoției. Stâncile erau ascuțite și întunecate, fără plaje, așa că valurile și rocile se aflau în contact continuu. Pe fâșia îngustă de pământ care se îndepărta de stânci se putea vedea niște verdeață, dar numai puțin și dispărea; pe măsură ce se apropiau se vedea o fortăreață imensă, monstruoasă, ca și cum rădăcinile noii clădiri ar fi otrăvit pământul din jurul ei. Era comoara lui Mal Gorman; una dintre cele zece noi fortărețe imense în formă de inel construite în nord. Era un cilindru găurit, din metal negru, cu mii de ochi galbeni; turnurile din Barford North arătau ca niște case din turtă dulce în comparație cu acel monstru de pe vârful stâncii. Se înălța mai sus de nori și nava micuță în care era Mika trebui să urce abrupt pentru a trece peste ea. Nava trecu peste prima parte și cercul interior o înghiți, încercuind o gaură mare în pământ care fusese săpată pentru a fi un hangar subteran.

Mika auzi un zgomot destul de puternic încât ar fi putut deschide cerurile și o pereche de Pod Fighters ieși din el ca niște viespi dintr-un stup. Nu mai văzuse niciodată o navă Pod Fighter adevărată și simți un val de adrenalină prin vene. Navele dispărură din vedere într-o secundă, spintecând norii.

– Uau! șopti el.

Nava plonjă în hangar ca o pietricică într-o fântână şi aterizează. Uşa se deschise şi Mika se dădu jos în spaţiul slab luminat. În jurul lui erau sute de nave Pod Fighter, aşezate în rânduri ordonate. Păreau noi, ca scoase de curând din fabrică, fără să fie folosite vreodată, şi străluceau în lumina slabă.

Putea auzi zgomotul valurilor izbindu-se de stânci la doar câţiva metri depărtare şi vântul şuiera, chiar dacă se aflau sub pământ. Tremură şi se gândi că nu şi-ar fi putut imagina un loc mai ostil şi mai neprimitor decât acela. Un bărbat în uniformă făcu un pas înainte. Pe epoleţi avea trei linii aurii.

– Bine ai venit la Capul Wrath! zise bărbatul, politicos. Te rog să mă urmezi.

– Dar geanta mea? întrebă Mika, uitându-se îngrijorat înapoi spre navă.

– Nu îţi face griji, răspunse bărbatul. O va aduce cineva.

Trecură printre rândurile de nave Pod Fighter spre un lift în peretele de rocă din partea cealaltă. Arăta dezolant şi avea un grilaj în loc de uşă. Mika se urcă în el, nesigur, şi liftul păru să urce întruna până se opri la un moment dat, dar fu mai bucuros când se deschise din nou şi se trezi într-un loc mai călduros şi mai bine luminat. Totul era alb şi părea o casă nouă în care nu se mutase încă nimeni. Podeaua albă şi strălucitoare nu avea nici măcar un semn şi Mika se simţea ca şi cum el ar fi fost primul care călca pe ea.

Trecură pe lângă multe uşi înainte să ajungă într-un spaţiu mare încercuit de pereţi de sticlă. Lui Mika i se păru că seamănă cu o cuşcă de animale din grădinile zoologice de dinainte de Ciumă. Era până şi un paznic la uşă. Se uită în jur sperând să vadă ferestre către exterior, dar nu erau. În mijlocul spaţiului era un loc comun unde erau mese albe, curbate, scaune şi câteva canapele de plastic în faţa unui ecran pe un perete. În jurul acelei zone erau toalete şi douăsprezece alte uşi care dădeau în nişte camere mai mici. Bărbatul îl conduse către una din acele camere şi pe Mika îl trecu un fior când îşi citi numele, scris cu litere roşii, pe una din uşi şi îşi dădu seama că făcuse parte din acel loc de dinainte ca el să ajungă. Bărbatul deschise uşa şi se dădu la o parte pentru a-l lăsa să intre.

– Te poți schimba în uniformă, zise bărbatul. Vor veni să-ți ia hainele.

– Bine, răspunse Mika.

Mika intră în cameră și când ușa se închise în spatele lui se simți copleșit de sentimentul de claustrofobie. În cameră erau un pat, un dulap și un birou cu o oglindă deasupra lui, totul alb. Nu avea nici o fereastră și aerisirea se făcea printr-o gură de ventilație de deasupra ușii. Pe pat erau aranjate cu grijă o tavă cu mâncare și uniforma pe care trebuia să o îmbrace. Apăru Awen, mirosi mâncarea și dispăru din nou, iar Mika își dori să fi putut face același lucru; mâncarea era un fel de curry, dar arăta ca voma. O puse în dulap ca să nu fie nevoit să se uite la ea.

Până și uniforma era albă, cu o dungă neagră pe brațe și pe pantalon. Era făcută dintr-un material subțire și elastic, special pentru a te putea mișca în voie în el. Mai era și o pereche de pantofi care păreau șosete cu tălpi cauciucate. Erau cele mai ridicole încălțări pe care le văzuse Mika vreodată, dar când le luă în mână o simți pe Ellie. Inima începu să-i bată mai tare și se uită în jur ca și cum ar fi putut s-o vadă în spatele lui, entuziasmat de un val de optimism. Se schimbă repede și un bărbat veni să-i ia hainele, nelăsându-i nimic personal, în afară de imaginea cu leii.

– Mănâncă și culcă-te devreme, îi zise bărbatul. Mâine va fi o zi foarte plină și vrem să te odihnești.

Mika nu avea chef nici de somn, nici de mâncare. Stătea întins în pat; era tare și perna era subțire și avea logoul FDT brodat pe ea. O dublă și și-o puse sub cap, apoi privi în sus și văzu o cameră de supraveghere pe perete îndreptată spre el.

„Nu mai are rost să se ascundă acum, ca în vacanță", își spuse el, nefericit.

Câteva minute mai târziu, auzi o bătaie ușoară la ușă. O deschise și fu ușurat să o vadă pe Audrey.

– Hei! Frumoși pantofi! zise ea, zâmbind.

– Super, nu-i așa? răspunse el, ridicând un picior și uitându-se la el. Cred că o să-i rog să mi-i dea să-i port și acasă.

Ea râse. Arăta diferit în uniforma albă cu dungă neagră, mai matură și mai serioasă, dar impresia fu ruinată când ea își dădu jos pantofii-șosetă și sări pe pat.

– Nu poți sări bine pe el, zise ea, cu ochii ei năstrușnici strălucind.

El o privi sărind în sus și-n jos pe pat ca o zână nebună și își dori să fie ca ea, atât de liniștită, optimistă și sfidătoare. „Dar ea se purta așa numai pentru că nu știa nimic", gândi el.

– Camera aceea te supraveghează, zise el, arătând spre ea. Mai bine te-ai purta frumos.

– Nu-mi pasă, zise ea, scoțând limba la ea. Nu-i așa că mâncarea a fost oribilă? Arăta ca voma. Nu am mâncat.

– Nici eu.

– Spune-le acolo la bucătărie, spuse ea spre cameră, că mie mi-a plăcut mâncarea din vacanță. Vreau pâine, brânză de soia, mere și salată.

– Ești nebună, zise Mika.

– Nu, sunt doar ușurată, zise Audrey, cu ochii aprinși de fericire. Nu-mi vine să cred ce greu a trecut acum o săptămână. Am crezut că o să mor de plictiseală. Crezi că vom zbura cu nava Pod Fighter mâine?

Mika ridică din umeri.

– Sper că da, zise ea pe un ton visător.

Se întoarse pe burtă pe pat și se uită intens la una dintre șosete, care începu să plutească spre mâna ei.

– E fain să poți face asta, zise Audrey, încălțându-se. Nu trebuie să mă mai mișc să ridic lucrurile.

***

Audrey se duse la culcare, dar Mika se simți prea agitat ca să doarmă. Vru să facă un duș, dar îi putea auzi pe Ruben și pe alți câțiva jucându-se la toalete. Așteptă o veșnicie, apoi strigătele și râsetele lor se opriră brusc și auzi o voce aspră dând comenzi și se gândi că le zisese să termine cu prostiile și să se întoarcă în camerele lor. Așteptă câteva minute să fie sigur că poate ieși, apoi trecu în liniște prin zona comună, cu prosopul și geanta pentru duș. Trecu pe lângă alți câțiva concurenți care îi zâmbiră.

– Bună! zise Mika.

Auzi apa curgând la dușurile băieților și își băgă capul pe după ușă și îl văzu pe Leo, băiatul cu pielea aurie și codițe care îl ajutase atunci când fusese rănit. Fața îi era înclinată spre apa caldă care curgea prin părul lui, pe spate și pe... coadă. Leo avea o coadă, scurtă, acoperită de piele, care se mișca leneșă în timp ce el își dădea cu gel de duș pe față. Lui Mika i se făcu rușine, ca și cum văzuse ceva ce nu ar fi trebuit și ar fi vrut să plece înainte ca Leo să îl vadă. Făcu un pas spre ușă, ținându-și respirația, dar Leo îl simți și își întoarse ochii albaștri către Mika.

– Bună! zise Mika, simțindu-se ca un idiot, stând acolo cu geanta și prosopul strânse la piept.

– Bună! răspunse Leo. Ce-ți mai face piciorul?

– E bine. Mulțumesc. Adică mulțumesc pentru că m-ai ajutat atunci. Îți rămân dator.

– Ba nu, zise Leo, cu simplitate. Ai fi făcut același lucru dacă ar fi fost vorba de mine.

Se întoarse și își turnă gel de duș dintr-un dozator din perete și se săpuni pe brațe. Mika își dădu seama că ar fi părut stupid să plece fără să facă duș, așa că se dezbrăcă și făcu duș lângă el. Leo era tăcut și Mika era rușinat, iar după ce Leo se uscă și plecă, se simți prost pentru că se purtase așa.

„E și el tot un băiat ca mine", își spuse el.

Dar oare era așa? Leo era cu siguranță diferit și nu era vorba numai de coada lui. Se întrebă dacă nu cumva toți finaliștii erau mutanți. El și Audrey erau, Leo era cu siguranță, dar Ruben? Mika nu observase nimic diferit niciodată la Ruben și el se și purta urât cu mutanții, deci cum ar fi putut să fie? Dar Mika știa că unii oameni își ascundeau mutațiile pentru că le era rușine cu ele. Unii oameni, ca Ellie, le îndepărtau prin intermediul unei operații, iar alții le aveau în locuri mai puțin vizibile. Dacă erau cu toții mutanți, ar fi fost o răsturnare de situație ca acei copii, care fuseseră întotdeauna tachinați pentru că erau diferiți, să ajungă să câștige un concurs. Gândul îl neliniști pe Mika. Oare din cauză că erau mutanți puteau vedea urmele de lumină și puteau mișca lucruri cu ochii? Din nou simți străinul din el și nu-i plăcea ideea că cei de la FDT ar fi putut ști mai multe despre el decât el însuși.

36

Mika adormi într-un final şi din fericire avu un somn fără vise, dar la mii de kilometri deasupra lui, pe *Regina Nordului,* Mal Gorman nu era la fel de norocos. Era prins într-un coşmar în care el avea un televizor în loc de cap şi stătea în mijlocul unei parcări turnate din ciment, de felul celor care existaseră atunci când oamenii conduceau maşini cu roţi care rulau pe benzină, cu mulţi ani în urmă. În mână, avea un set de chei vechi şi se întorcea în toate părţile ca şi cum şi-ar fi pierdut maşina şi o căuta. Dar în jurul lui nu mai era nimic altceva, nici maşini, nici oameni, doar marcajele albe şterse cât vedeai cu ochii.

Apoi Pământul începu să se cutremure, şi Mal Gorman cu Cap de Televizor se uită în jos şi pufni dispreţuitor, ca şi cum Pământul nu ar fi avut altă treabă decât să se mişte cât el încerca să-şi găsească maşina. Apoi începu să se deformeze, ca şi cum sub el un uriaş s-ar fi întors pe o parte în somn. Se întâmplă atât de rapid încât Gorman abia reuşi să-şi păstreze echilibrul cu mâinile în lateral şi, după ce uriaşul se linişti, cimentul fusese transformat în văi şi dealuri, iar parcarea cu locurile învechite şi albe părea o pătură mototolită. Gorman cu Cap de Televizor era nervos şi începu să strige la pământul de sub el.

– Cum să pot să-mi găsesc maşina dacă parcarea se tot mişcă? strigă el. În ciment apărură fisuri subţiri care începură să se răspândească foarte rapid. Sări în timp ce una trecu printre picioarele lui şi făcu nişte paşi grăbiţi în spate pentru a

se îndepărta de ea. Chipul care pâlpâia pe ecran nu mai era atât de nervos, începu să pară speriat – şi avea şi de ce – pentru că din gaură apărură câteva liane verzi, la fel de rapide ca şi fisurile şi şerpuitoare ca nişte reptile, iar când ajunseră la picioarele lui începură să îl învăluie. Dădu puternic din picioare pentru a scăpa de ele şi strigă, fluturând cheile înspre liane ca şi cum le-ar fi păsat că el nu îşi găsea maşina. Dar nu conta cât de mult se plângea el; în mai puţin de un minut întreg corpul, în afară de capul de televizor, fu acoperit şi legat de liane, ca o mumie plină de bandaje într-un mormânt. Apoi pe chipul speriat se instală panica în timp ce liane albe şi negre i se înfăşurară în jurul gâtului, sugrumându-l. Apoi sparseră ecranul, începură să se înfăşoare în jurul televizorului şi în câteva clipe Gorman era acoperit cu totul, ca o muscă într-un cocon în plasa unui păianjen. Apoi sub el apăru o nouă fisură care îl înghiţi dintr-odată, cu tot cu liane, şi Gorman fu atât de îngrozit încât se trezi cu mâinile în jurul gâtului, încercând să respire.

În dormitorul lui era linişte şi întuneric. Avu senzaţia că putea auzi lianele strecurându-se pe podea spre el.

– Lumină! zise el, sufocat, şi lumina se aprinse. Mai mult! zise el. Mai mult! Mai mult! Şi în câteva clipe dormitorul fu la fel de luminos ca un supermarket.

Gorman se uită spre podea şi dădu din cap. Nu văzu liane, doar un covor normal şi papucii lui lângă pat.

– „Bătrân caraghios, îşi zise el. Şi mai ales că monstrul ăla cu televizor în loc de cap nici nu eşti tu."

37

Foarte devreme a doua zi dimineață, bărbatul înarmat intră în camera lui Ellie. Privind-o, crezu că doarme, așa că rămase lângă ea câteva momente, ținând arma lejer în mână și îi păru rău pentru ea. În pijamale, cu părul răsfirat pe pernă arăta ca un copil normal. Apoi ea își deschise ochii și îl sperie.

„Ba nu, își zise el, nu e nimic normal la ea."

Își aminti de ceea ce îi făcuse lui Mal Gorman în Umbre – incidentul de pe barca de salvare devenise celebru printre ei. Ochii ei întunecați aveau puterea de a provoca durere, poate chiar și moartea. Strânse arma mai bine în mână și o îndreptă spre ea.

– Ce vrei? întrebă Ellie. Văzuse mai multe arme decât oricare alte obiecte în ultimele câteva săptămâni, dar tot nu îi plăcea să se trezească față în față cu una.

De câteva zile, își dăduse seama că urma să se întâmple ceva important. Era mai multă activitate pe navă, mai multe cargoboturi care se perindau spre și dinspre Pământ. Dar nimeni nu voia să îi spună ce se întâmpla, deși ea îi tot întreba și era îngrijorată pentru Mika.

– Dă-te jos și ia-ți lucrurile, zise bărbatul cu răceală. Te muți.

– Unde? zise ea.

– Pe Pământ, răspunse el.

– De ce?

– Pentru că așa a zis Mal Gorman.

– Da? spuse ea bucuroasă, ridicându-se pe coate. Unde pe Pământ?

– Nu unde crezi tu, zise el cu fermitate.

– Nu sunt destul de naivă încât să cred că mă duce acasă, zise ea, indignată, dezvelindu-se. Spune-mi unde.

– La Capul Wrath, zise el.

Ellie mai fusese la Capul Wrath, imediat după ce se terminase construcția. Ea ridică din umeri.

– Presupun că e mai bine decât conserva asta spațială plictisitoare, zise ea. Dar Puck? Nu poate rămâne aici singur.

– Merge și el, spuse bărbatul.

– Asta e bine, zise ea, relaxându-se puțin.

– Atunci strânge-ți lucrurile, zise bărbatul, nerăbdător. Se uită în jur prin camera albă și goală.

– Nu am nimic, răspunse ea încet. Luă cartea de poezii pe care i-o dăduse Mal Gorman și o puse pe pat. Deși era un cadou de la bărbatul pe care îl ura cel mai mult, o citea în fiecare seară. Escorta ei așteptă afară până când ea se schimbă și își puse mai multe rânduri de haine peste uniformă și o haină căptușită albă care îi venea până la genunchi. Știa cât de frig era la Capul Wrath.

– Sunt gata! strigă ea.

Bărbatul intră din nou în cameră.

– Atunci hai să mergem, Necazule, bolborosi el, arătând cu arma spre ușă. Ia-ți cartea de poezii și hai să mergem și să luăm și maimuța aia neastâmpărată.

Merseră mai departe în navă pe coridoare care păreau tuneluri făcute de o râmă albă, mare și netedă.

Toate camerele pentru muncitori erau la fel de mari și aveau aceeași formă, în afară de camerele lui Mal Gorman, cu pereți, tavane și podele albe de plastic și o scobitură ovală pentru pat. Dar Puck mai avea și un copac alb de plastic în camera lui, care era singura formă familiară din jurul lui. Când Ellie nu era cu el, strângea în brațe copacul de plastic în somn și, dacă se speria de vreun zgomot neașteptat sau de vreo față necunoscută la geam, se adăpostea printre crengile de plastic de parcă l-ar fi putut proteja. Zilele lui se scurseseră greu în

singurătate şi plictiseală de când fuseseră prinşi şi nu avusese voie afară. Prin geamul din cameră, putea vedea muncitorii trecând pe lângă el şi de două ori pe zi i se aducea o măsură de mâncare pentru maimuţe. Aceasta avea să fie viaţa lui până la venirea lui Ellie.

Cu câteva minute înainte să ajungă Ellie, Puck sări pe creanga cea mai apropiată de uşă şi îşi puse palmele negre pe ea. Apoi îşi lungi gâtul şi îşi puse obrazul pe geam ca să se poată uita de-a lungul coridorului. O putea simţi că vine.

Ellie începu să alerge.

– Nu fugi! strigă bărbatul după ea. Ellie! Am zis să NU FUGI!

Ellie se opri din alergat, dar începu să meargă aproape la fel de repede, aşa că bărbatul se grăbi şi el ca să ţină pasul cu ea. Nu îl mai văzuse pe Puck de trei zile, pentru că Gorman fusese morocănos şi ştia că avea să îl găsească trist şi plictisit. Ajunse la uşa lui, şi Puck începu să sară în jurul copacului de plastic de bucurie. Ea îşi puse palmele pe geam şi trase aer în piept. Maimuţa se puse pe patru labe şi merse pe creangă până la geam. Apoi îşi puse palmele micuţe peste ale ei.

– Haide să mergem, zise bărbatul, morocănos. Să cerem o cutie în care să îl ducem.

– Nu avem nevoie de o cutie, zise Ellie. Pot să îl duc eu. O să fie cuminte, promit.

– Nu prea cred, zise bărbatul, sceptic. Puck părea cel mai inocent animal în acel moment, pufos şi drăgălaş şi scoţând sunete de fericire, dar bărbatul avea destule cicatrici care să îi amintească de momentele în care acel ghemotoc pufos se transformase într-un vampir urlător.

– Aş prefera să ajung la Capul Wrath cu toate degetele la locul lor, adăugă el. Dacă nu te superi.

38

Somnul fără vise al lui Mika dură doar câteva ore, apoi Capetele de Televizor apărură iar, umezindu-şi buzele uscate, strânse în jurul patului său. Se trezi pe jumătate de câteva ori şi se sperie de camera fără ferestre. Nu mai avea un pat deasupra lui, nici pozele lui Ellie pentru a-l ancora în realitate şi fu aproape liniştitor să se cufunde în coşmarul în care măcar era înconjurat de elemente cunoscute. Dar de data asta visul fu diferit, merse mai departe ca înainte. Capetele de Televizor erau tăcute, se hotărâseră cum aveau să îl mănânce şi urma să îl taie în bucăţi. Cuţitarul făcu un pas în faţă şi aşeză lama pe pielea subţire de pe mâna lui, iar Mika privi, neputând să se mişte, cum din vârful lamei, ca arcuşul de vioară, se iveşte prima picătură de sânge închis la culoare. Încercă să îşi scuture capul ca să se trezească, dar nu putu. Deschise gura ca să strige, dar nu se auzi nimic şi îşi dădu seama că, dacă nu se trezea din coşmar curând, avea să moară de frică.

Fu salvat de Ellie. În momentul în care ea puse piciorul jos în hangar, o forţă străbătu fortăreaţa şi ajunse în corpul lui Mika, în patul lui. Se trezi şi ştiu că ea ajunsese acolo; era la fel de sigur de asta ca şi cum ea ar fi venit şi l-ar fi bătut pe umăr.

– Ellie, şopti el.

Primul lui gând fu să fugă din camera lui şi să o caute prin fortăreaţă, dar îşi aduse aminte că, şi dacă ar fi reuşit să iasă, fortăreaţa avea mărimea unui oraş cu mii de uşi încuiate şi gardieni şi el nu ştia unde e Ellie. Trebuia să aibă răbdare. Se ridică

pe coate în pat, simțind valuri de bucurie și tremurături. Ea era atât de aproape și fiecare atom al ființei lui tânjea după momentul revederii.

***

Mika se spălă, mâncă și așteptă ca ziua să înceapă. Veni un bărbat după el și împreună trecură pe lângă foarte multe camere goale care păreau, ca și el, că așteaptă ceva. Într-un final, se trezi în fața ușii unei camere ocupate, în care erau o masă, trei scaune și Ruben Snaith. Mika se opri brusc în fața ușii ca și cum s-ar fi izbit de un perete invizibil și își blestemă ghinionul. Făcea tot ce îi stătea în putere pentru a-l evita, dar soarta îi tot aducea împreună.

– Și eu mă bucur să te văd, zise Ruben ca răspuns pentru privirea plină de dispreț a lui Mika.

– Intră, îi ordonă bărbatul. Ușa se închise în urma lui și Mika stătea cu fața la Ruben la masă. Ruben se uita foarte urât la el, cu ochii lui palizi ucigători.

– Văd că nu vă simpatizați, zise bărbatul. Sper că asta nu vă va afecta concentrarea; sunteți supravegheați.

Mika privi în sus și văzu o cameră pe perete. Se așeză pe scaun și încercă să-și imagineze că Ruben nu era prezent.

Bărbatul scoase niște obiecte dintr-o pungă și le puse pe masă: un labirint de plastic, câteva bile argintii și câteva mașinuțe de jucărie care aveau roți, ca pe vremuri. Una dintre mașinuțe începu să meargă pe suprafața mesei și Mika o prinse în mână când căzu peste margine.

– Cine a făcut asta? întrebă bărbatul, tăios.

– Eu am făcut-o, zise Ruben, mândru, zâmbindu-i cu răutate lui Mika.

– Nu îmi aduc aminte să-ți fi spus să începi, zise bărbatul cu răceală. Te anunț eu.

Obrajii lui Ruben se înroșiră puțin și Mika zâmbi.

„Poate că nu va fi atât de rău să concurez împotiva lui Ruben", își spuse el. Putea simți cum disprețul pentru Ruben îi

acoperea toate celelalte sentimente şi îl încuraja să câştige. Nu s-ar fi simţit la fel dacă ar fi stat în faţa lui Audrey.

Prima cerinţă fu să se întreacă în dirijarea bilelor argintii prin labirint. Nu era uşor; pe Mika îl durea creierul de la efort şi îşi dădu seama aproape imediat că bila lui Ruben se mişca mai repede ca a lui. Se sperie, gândindu-se că avea să piardă, dar din fericire găsi o cale mai scurtă prin labirint şi termină primul. Îşi ridică privirea când bila lui ieşi din labirint şi văzu că Ruben transpirase pe frunte şi îşi dădu seama că Ruben trăia într-o lume îngrozitoare – o lume în care nu conta altceva decât să demonstrezi că eşti mai bun decât ceilalţi. Ruben, bătăuşul, care avea prieteni numai pentru că tuturor le era frică de el.

– Bine, zise bărbatul, notând ceva pe tableta lui. Să încercăm şi altceva.

Puse labirintul deoparte şi scoase o bilă de plastic roşie din pungă şi o puse în mijlocul mesei. Era cam de mărimea unei mingi de tenis, uşoară şi solidă.

– Bun, zise bărbatul. Vreau să vă concentraţi amândoi în acelaşi timp şi să-mi spuneţi când vedeţi lumina.

Mika se uită intens la minge. Îi fu greu să se concentreze cu Ruben de partea cealaltă şi nu putu să vadă lumina.

– Eu o văd, zise Ruben cu îngâmfare.

– Tu, Mika?

– Nu încă.

– Concentrează-te.

Mika privi mingea intens şi într-un final în interiorul mingii apăru o lumină albastră.

– O văd, zise el.

– Bun, zise bărbatul. Acum vreau să ridicaţi mingea în aer amândoi.

Nu se auzi nimic în timp ce Mika şi Ruben se concentrară. Mika simţi o durere în spatele ochilor pentru că, deşi mingea nu părea grea, o simţea ca fiind grea în mintea lui. După un minut, Ruben îşi abătu privirea.

– Mă dor ochii, zis el.

– Nu-ţi face griji, îl linişti bărbatul. Cred că sunteţi amândoi prea tensionaţi. Mai bine luăm o pauză de un minut.

Băură amândoi câte un pahar cu apă înainte să încerce din nou. Mika își ridică privirea și în ochii palizi ai lui Ruben descoperi o ură adevărată, criminală.

„E nebun, își zise Mika. Pare că ar vrea să mă omoare."

Lui Mika îi trecu prin gând că Ruben ar putea fi un obstacol în scopul lui de a o găsi pe Ellie, iar ura și mânia din el începură să crească.

– Bine, zise bărbatul. Să încercăm din nou.

De data asta reușiră; mingea se ridică în aer și se învârti în fața lor.

– Foarte bine, zise bărbatul. Nu vă pierdeți concentrarea. Rămâneți așa pentru un minut... bine, acum vreau să o împingeți. Mika, tu o împingi spre Ruben. Ruben, tu o împingi spre Mika. Să vedem cine e cel mai puternic.

Mingea nu se mai învârti și începu să tremure în aer în timp ce Mika și Ruben încercară să o împingă unul spre celălalt. Mika fu surprins de cât de simplu era acum că era supărat și deveni conștient de un nou sunet din mintea lui, ca pocnitul lemnelor în foc. Se simți puternic dintr-odată și vru să împingă mingea cu ajutorul mâniei, dar rezistența din partea lui Ruben fu puternică și în câteva secunde se întâmplă ceva la care nu se așteptaseră: mingea se topi și luă foc în aer, arzând în flăcări mici. Nici unul din ei nu întrerupse contactul, nici unul nevrând să renunțe, așa că mingea tremură între ei, umplând camera cu fum negru.

– Opriți-vă! strigă bărbatul, dar ei nu se putură opri, era ca și cum privirile le erau lipite de minge.

– Opriți-vă! strigă bărbatul din nou, lovind cu pumnul în masă. Mika își retrase privirea cu greu și mingea arzând căzu pe masă. Alarma de incendiu începu să sune, iar ei inhalară fumul negru.

– Ieșiți din cameră! le ceru bărbatul, fluturându-și tableta în aer. Așteptați afară!

Mika ieși cu pași nesiguri pe ușă și se îndreptă către un șir de scaune, tușind foarte rău, dar înainte să ajungă la ele se simți prins de guler și se trezi doborât la pământ. Privi în sus și îl văzu pe Ruben peste el.

– Prostule, zâmbi el disprețuitor. Nu o să mă învingi niciodată.

– Pui pariu? șuieră Mika.

– Da, zise Ruben, râzând. Și vrei să știi de ce?

– Sunt sigur că o să îmi spui, Ruben, zise Mika, așa că dă-i drumul odată.

– Pentru că ești slab, zise Ruben.

– Ba nu sunt, răspunse Mika.

– Ba ești! șuieră Ruben, cu chipul contorsionat de dispreț. Ești stricat. Te pot mirosi, Mika. Îți pot mirosi sentimentele, frica și confuzia, și paranoia. Mutația mea este folositoare, nu ca a ta, degete lipite. Dragostea pentru sora ta te-a stricat.

– Deci *ești* un mutant! zise Mika, furios. Cretin răutăcios! Săraca Lara. Cum ai putut să râzi de ea atâția ani din cauza dinților ei când și tu ești la fel? Te urăsc și Audrey la fel. Asta poți mirosi? Poți mirosi cât de mult te disprețuiește Audrey? Și că îi este milă de tine? Crede că ai mari probleme și nu vrea să aibă deloc de-a face cu tine.

Jumătatea cerebrală a lui Mika știa că era o nebunie să-l enerveze pe Ruben așa, dar trecuse deja de punctul în care s-ar fi putut opri. Pocnetul lemnelor de foc din capul lui deveni un zgomot infernal și, privind cum mușchii lui Ruben se încordează, se bucură. Ruben își ridică piciorul ca să-l calce pe piept, dar Mika se rostogoli pe o parte și în următoarele câteva secunde nu văzu altceva decât umbre neclare în timp ce Ruben se aruncă deasupra lui și încercă să-l lovească în față. Mika vedea roșu în fața ochilor cu adevărat, era ca și cum ochii lui se umpluseră de sânge de la ura și furia care îi curgeau în vene. Îl lovi pe Ruben în gură cu putere și buza acestuia se sparse, iar Mika fu picurat de sângele lui. Apoi Ruben își aduse mâinile în jurul gâtului lui Mika și începu să strângă. Mika își ridică genunchiul și îl lovi în stomac, gândindu-se că așa avea să îl dea jos, dar nu reuși, Ruben îl sugruma și strânsoarea mâinilor lui era atât de puternică încât ai fi crezut că acestea se transformaseră în piatră. Mika nu mai putea respira, capul îi era fierbinte și începu să amețească. Îi împinse capul lui Ruben cu mâna, îl trase de uniformă, încercă să se rotogolească pentru a-l da jos

de pe el, simțindu-se din ce în ce mai panicat. Apoi Mika fu cuprins de un sentiment enorm de frică. O putea auzi pe mama lui plângând, pe Ellie chemându-l și ceea ce simți trecu de limitele groazei. Luptă împotriva lui Ruben cu o ferocitate animalică, având capul plin de zgomot, apoi brusc privirile li se întâlniră și Mika simți ceva puternic izbucnind din ochii lui. Ruben strigă dintr-odată ca și când Mika l-ar fi înțepat în ochi și căzu pe-o parte pe podea. Se auziră pași apăsați pe hol. Mika se prinse de gât și încercă să respire. Un bărbat îi întinse mâna și îl ajută să se ridice.

– Ești bine? îl întrebă pe Mika în timp ce îl ridică.

– Nebunule! strigă Mika, fără suflare, către Ruben, care se afla încă pe podea. Ai probleme serioase!

– Și tu nu? zise Ruben cu un zâmbet răutăcios, fără să se uite în sus. Nu te preface că ești perfect după ceea ce tocmai ai făcut.

Mika văzu o toaletă de partea cealaltă a holului.

– Vreau să mă spăl, îi zise el bărbatului. Era stropit pe față cu sângele lui Ruben și voia să se șteargă.

– Bine, dar nu sta mult.

Mika se împletici până la toaletă cu mintea încă plină de zgomot. Se spălă pe mâini și pe față, încercând să se liniștească. Se întoarse și îl văzu pe Awen într-un colț, cu urechile lăsate și coada zbătându-se de perete.

– Vino aici, îi zise Mika cu blândețe, îngenunchind și întinzând mâna. Dar câinele se îndepărtă și mai mult, cu coada între picioare și cu privirea speriată.

– Vino, Awen, îl imploră Mika. Te rog! Dar Awen se întoarse și dispăru în perete, iar Mika se sprijini de el și începu să plângă de rușine.

Fumul se dispersă, fu adusă o nouă minge și cu o jumătate de oră după incident Mika se trezi din nou în fața lui Ruben, purtându-se ca și cum nimic nu se întâmplase. Nu era ușor; în mijlocul mesei, se afla o gaură în locul unde prima minge trecuse prin ea, iar Ruben se uita la el ca și cum tot nu renunțase la ideea de a-l sugruma.

„Pentru Ellie, gândi Mika, respirând adânc. Faci asta pentru Ellie."

39

Ultima dată când Puck mai fusese plecat de pe *Regina Nordului* fusese doborât într-un Pod Fighter, aproape că se înecase pe fundul unui râu şi fusese închis într-un coşciug pentru câteva ore înainte să se trezească din nou pe navă cu acel copac de plastic drept companie. Din punctul lui de vedere toată experienţa fusese o tortură inutilă, aşa că nu-i de mirare că, atunci când cutia lui fu încărcată în cargobot, el petrecu tot drumul ţipând de frică. Era în zona pentru mărfuri, aşa că nu putea să o vadă sau să o miroasă pe Ellie – era foarte singur şi speriat.

Ellie se duse să îl vadă de îndată ce sosiră la Capul Wrath, cu micul dejun în buzunar şi bărbatul înarmat după ea. Dar, spre nefericirea ei, descoperi că Puck avea deja un vizitator şi nu unul pe care ar fi vrut să îl vadă; Gorman era acolo şi vântura o banană lângă peretele de sticlă din faţa spaţiului în care era închis, iar Puck stătea în colţul îndepărtat, ignorându-l.

– Creatura asta este răsfăţată, mârâi Gorman, dându-i banana lui Ellie.

– Probabil nu îi este foame, i-o servi Ellie. Ţie ţi-ar plăcea să fii luat de acasă fără nici o explicaţie şi lăsat de unul singur într-un loc străin?

– Are o cameră mai mare, zise Gorman. Ce e cu el? Multe familii de refugiaţi ar fi bucuroşi să dispună de atât de mult spaţiu.

– Dacă ar fi alături de familia lui, zise Ellie, *ar fi* fericit.

– Nu începe din nou, zise Gorman nerăbdător. Am venit să văd cum merge mutarea și sunt foarte ocupat, așa că poartă-te frumos.

– Ce noroc pe mine, zise Ellie deschizând ușa de la camera lui Puck. El îi sări în brațe și o ținu strâns.

– Bună! zise ea, mângâindu-l pe cap. Vrei să ne jucăm ceva?

Ea privi în jurul noii camere. Peretele de sticlă permitea luminii să intre și chiar *era* mai mare decât cea de pe navă, mult mai bună pentru jocuri, își dădu ea seama, pentru că nu ar mai fi trebuit să se strecoare pe sub copacul de plastic pentru a se juca cu el. Noul copac avea trunchiul în colțul din dreapta al camerei și crengile lui albe se întindeau peste acoperiș și pe pereți, așa că zona din mijloc era liberă. Îi dădu lui Puck brioșa ei de la micul dejun, care avea alune pe ea, apoi scoase din buzunar un săculeț cu litere. Gorman se așeză și îi privi prin peretele de sticlă, iar bărbatul cu arma se așeză lângă el.

– Nu-i băga în seamă, îi șopti Ellie.

Avea o întrebare în minte și o simțea ca pe o greutate în stomac. Mika era acolo, îl putea simți și voia să știe de ce, dar îi era teamă de răspuns. Puck își dădu seama că ceva nu e în regulă și îi puse brioșa în poală după ce luase doar o gură mică și asta o făcu să se simtă și mai rău. Trebuia să întrebe de Mika, dacă nu pentru ea, măcar pentru Puck.

– Fratele meu este aici, zise ea încet.

– Da, zise Gorman, surprins, după o pauză.

– Pot să îl văd? întrebă ea cu ochii în lacrimi.

– Nu, răspunse el. E ocupat.

– Ce face? întrebă ea. De ce e aici?

– Fir-ai să fii! zise el, impacientat. De ce pui atâtea întrebări enervante? Nu te-ai învățat? Ar fi trebuit să știi până acum că nu e bine să mă enervezi. Acum taci din gură!

Ea se ridică și se îndreptă spre el până ajunseră față în față, despărțiți de peretele de sticlă.

– Vreau să știu ce se întâmplă cu fratele meu, insistă ea, uitându-se urât la el cu ochii ei întunecați și neînfricați. Spune-mi.

– Nu, zise el, încercând să nu tresară. Nu mă supăra, Ellie, altfel vei regreta.

Pentru câteva secunde, se simți ca și cum ar fi vrut să-l omoare. Voia să îi topească fiecare os din corpul lui veșted și mintea i se umplu de zgomot, rapid, ca un câmp care ia foc pe timp de secetă. Era pentru a doua oară când se afla față în față cu Gorman simțindu-se așa, dar de data asta știa de ce era în stare și cât de ușor ar fi putut fi. Dar bărbatul de lângă Gorman avea degetul pregătit pe trăgaci. Ar fi împușcat-o fără să ezite sau mai rău l-ar fi împușcat pe Puck. Pe lângă asta, ea nu voia să ucidă niciodată, nici măcar un om atât de rău. Ellie se întoarse cu spatele la el, închise ochii și trase aer în piept până ce nu mai auzi zgomotul. Apoi, mai liniștită, se așeză pe podea.

– Hai să ne jucăm, îi zise ea lui Puck. El se ridică puțin și se uită întrebător înspre săculețul cu litere din mâna ei. Era jocul lui preferat. Ea răsturnă literele într-o grămadă pe podea și le risipi cu mâna pentru ca el să le poată vedea pe fiecare. Piesele erau albe, iar literele erau negre. Ea luă o gură de aer și Puck îi studie chipul, mișcând din sprâncenele pufoase. Se concentră și se gândi la litera „D", iar câteva secunde mai târziu Puck o alese cu palma lui mică, o mută puțin mai încolo și o așeză din nou pe podea. Apoi se duse înapoi și așteptă să vadă dacă avusese dreptate.

– Bine, zise Ellie. Bravo!

Ea tăcu din nou și reîncepu jocul. Puck se uită peste litere și alese „I". Gorman îi privi, frustrat și intrigat. După mai mult de un an de analize, oamenii lui de știință tot nu îi puteau explica felul în care Ellie și Puck comunicau. Cuvintele se grupară în propoziții, aranjate în forma unei spirale în jurul ei, în timp ce Puck alerga de colo-colo, lucrând fericit. Ellie stătea tăcută, cu picioarele încrucișate și ochii arzând de concentrare.

Când terminară, Gorman se ridică și citi ceea ce scriseseră.

Din scoarța celor bătrâni se fac fluiere pentru copii
Pentru a chema cerbii care rătăcesc prin zăpadă.
M-am născut în întuneric, zice Omul Verde.
M-am născut în întuneric, zice el.

– De unde e asta? întrebă Gorman, neliniştit.

– E dintr-o poezie, zise ea. Din cartea pe care mi-ai dat-o.

– Pe care ţi-am dat-o? repetă el.

– Da, răspunse ea. Atunci când mi-ai dat jos bandajele de la ochi.

El se gândi puţin şi îşi aduse aminte.

– A, da, murmură el. Aşa am făcut.

Gorman se întoarse, şi Ellie se uită după el în timp ce se îndepărtă, ştiind că soarta fratelui ei se afla în mâinile unui om nestatornic şi imprevizibil.

40

După o zi întreagă în care au tot mutat obiecte cu ochii în timp ce bărbaţii se uitau la ei şi notau pe tablete, cei doisprezece finalişti primiră ceva special. Era o noapte foarte senină, aşa că fură duşi într-o cameră pe acoperişul fortăreţei pentru a privi Aurora Boreală, Luminile Nordului. Camera era mare şi goală, cu un perete de sticlă care dădea înspre Marea Nordului. Pe o masă din spatele lor era mâncare şi toţi, în afară de Ruben, ciuguliră câte ceva, fără prea mare entuziasm, neliniştiţi şi obosiţi. Toţi simţiseră ceva la sosirea lui Ellie şi a lui Puck, ca şi cum fortăreaţa goală s-ar fi umplut de durere.

Luminile care proveneau de la Aurora Boreală arătau ca nişte panglici de mătase care se unduiau pe cerul întunecat şi Mika se gândi la mama lui pe plajă, cu briza mişcându-i sariul de vacanţă. El privi, întrebându-se dacă nu cumva îşi imagina luminile şi valurile în care se reflecta luna. În mintea lui limita dintre vis şi realitate nu mai exista de câteva săptămâni, dar, de când se luptase cu Ruben mai devreme în acea zi, se simţea ca şi cum era pe cale să dispară cu totul. Ellie era atât de aproape de el, şi el se simţea ca un om însetat în deşert.

Când reuşi să adoarmă, visă că apele negre din Barford North crescuseră şi, în timp ce etaj cu etaj era luat de apă, canapele ponosite ieşeau pe ferestre şi putea auzi lumea strigând.

Nu se simţi mai bine când se trezi. Îşi deschise ochii şi i se făcu frică imediat. Nu era dimineaţă încă şi în întuneric văzu

două discuri argintii: ochi de lup. La început, crezu că încă mai visa, apoi cineva şopti:

– Te-ai trezit?

– Nu ştiu, răspunse el.

– Mika, vreau să merg acasă!

Era Audrey. El se întinse şi îi atinse mâna ca să fie sigur, şi mâna ei era caldă şi solidă. Da, era Audrey cea reală, la capătul patului său în întuneric şi tot ce putea vedea de la ea erau retinele ochilor ei de borg care reflectau.

– Ce faci? şopti el, aruncând o privire la camera de supraveghere de pe perete. Ai putea avea probleme.

– Am avut un coşmar, şopti ea. M-am speriat.

– Vino aici, zise el şi ea se apropie de el ca să o poată lua în braţe. Awen apăru şi îşi aşeză capul în poala ei şi, deşi numai Mika îl putea vedea, cei trei prieteni se consolară.

– Mulţumesc, zise Audrey, retrăgându-se când se simţi mai bine.

– Nu-i nimic. Du-te şi mai odihneşte-te puţin.

Fâşia de lumină de la uşă se lărgi şi se strânse când ea ieşi din cameră.

– Somn uşor! şopti ea.

– Vise plăcute!

41

Duminică dimineață, Capul Wrath fu lovit din toate părțile de o furtună puternică, iar marea și cerul se atinseră. Cu câteva secole în urmă în asemenea condiții amenințătoare o flotă întreagă s-ar fi scufundat și avioanele s-ar fi prăbușit ca niște păsări, dar Capul Wrath supraviețuise milioane de ani în acele condiții și vântul aprig și valurile ucigașe abia dacă fură observate de cei din fortăreață. Cargoboturile se perindaseră toată noaptea pentru a-și lăsa încărcătura, ca pe niște ouă, în fortăreață și camerele ei goale se umpluseră cu oameni și echipament. Coridoarele curbate răsunau de pași și ochii galbeni ai clădirii se deschiseră unul câte unul. Cei din Capul Wrath se trezeau.

În timp ce Mika se spălă împreună cu ceilalți băieți, încercă să nu se uite la propria lui reflexie în oglindă. În jurul gâtului, avea vânătăi lăsate de degetele lui Ruben și când era pe drum spre toaletă Ruben îi blocase calea.

– Ai grijă! mârâi Ruben când Mika se izbi de umărul lui.

– Dă-te din calea mea! zise Mika, împingându-l ca să poată trece.

Mika îndrăzni să iasă din camera lui pentru micul dejun și li se alătură lui Audrey și Leo la una din mesele curbate. Mâncară în liniște din tăvi compartimentate. O fată stătea în fața televizorului, pieptănându-se. Un băiat era întins pe una din canapele, citind ceva de pe companionul lui. Toți arătau de parcă s-ar fi potrivit acolo, din cauza uniformelor. Mika se chinui să mănânce, îl durea gâtul.

– Se pare că te-ai distrat ieri, zise Leo ca un comentariu despre vânătăile lui Mika.

– Da, cu Ruben nu poți sta serios nici o clipă, spuse el sarcastic.

– Nu-mi inspiră încredere, zise Leo încet. E ceva în neregulă cu el.

După micul dejun, fură anunțați că mai aveau de dat un singur test până să se anunțe câștigătorii. Tremurând de emoție, unul câte unul fură duși la cel mai jos nivel al fortăreței, sub pământ, unde merseră pe coridoare de ciment, slab luminate.

Când îi veni rândul, Mika știu, din momentul în care părăsi liftul, că se îndrepta spre Ellie. Ghidul lor mergea cu pași rapizi în față și Mika îl urmă, simțind un imbold să deschidă toate ușile pe lângă care treceau pentru a o căuta. Apoi intrară într-o zonă de maximă securitate și Mika se opri, simțind-o pe Ellie atât de aproape încât ar fi putut să întindă mâna prin perete sau prin tavan și ar fi atins-o. Awen apăru pentru o clipă, își legănă coada și mirosi pe lângă peretele din stânga, apoi trecu prin el și dispăru.

Acolo! Mika simți un val imens de fericire, ca și cum în inima lui ar fi înflorit mii de flori și atinse peretele cu mâna.

Pe partea cealaltă, Ellie stătea cu Puck pe genunchii ei, în noua lui cameră. Îl mângâiase până când ochii i se închiseră de somn și aproape adormise în brațele ei. Avea capul rezemat de perete și se întreba cum de putea să simtă și plictiseală, și frică în același timp, pentru că cele două sentimente nu păreau compatibile, ca apa și uleiul, dar asta simțea în timp ce aștepta să afle ce avea Gorman de gând cu fratele ei. Atunci, îi simți prezența.

Mika!

Își ținu respirația și inima începu să-i bată cu durere. Era aproape! Foarte aproape! Ochii lui Puck se deschiseră subit ca și cum cineva îl înțepase. Stătea pe spate, cu coada strânsă și privea către peretele din spatele camerei. Amândoi văzură un câine, dar numai pentru o clipă, un câine slab și de culoare crem care trecuse prin perete și își legăna coada ca și cum era fericit să-i vadă. Puck se duse până la el, dar câinele dispăru până să se întâlnească, în schimb sări pe una dintre crengile copacului de plastic. Mika era de cealaltă parte a peretelui!

Puck alergă în sus şi-n jos pe creangă şi Ellie sări în picioare şi-l atinse, cu inima plină de dragoste şi durere.

Mika.

Se sprijini cu tot corpul de perete, încercând să se apropie cât mai mult de el.

Ellie.

El zâmbea, ea putea simţi asta.

– Ce faci? se auzi o voce tăioasă.

Ellie se întoarse şi îl văzu pe bărbatul cu arma privind-o suspicios prin peretele de sticlă.

– Nimic, zise ea. Îşi luă mâinile de pe perete şi se întoarse cu spatele la el.

– De ce te rezemai de perete? întrebă ea.

– Doar mă jucam cu Puck, răspunse ea.

– Hai să mergem, zis el.

– Nu! zise Ellie. Mai lasă-mă puţin.

El o refuză. Nu îi plăcea cum se purtau câteodată fata şi maimuţa, nu le înţelegea comportamentul şi îl speriau.

– Haide, acum.

***

Gemenii fură conduşi în direcţii diferite şi simţiră din nou durerea la despărţire. Mika merse fără să ştie pe unde prin labirintul de ciment şi dintr-odată se trezi pe marginea unei gropi într-o cameră mare şi slab luminată. Fu şocat la vederea ei, ca şi când s-ar fi trezit în timp ce mergea în somn. Uitase cu totul de concurs, toate sentimentele şi gândurile lui rămăseseră în acel coridor alături de sora lui şi îşi dădu seama că trebuia să revină la realitate sau avea să dea de necazuri.

Groapa era un cub cu latura de cinci metri, căptuşită cu plăci de metal bătătorit, şi arăta de parcă fusese construită pentru a ţine în frâu un velociraptor sau poate chiar mai mulţi velociraptori fioroşi – grilajele de la lumini erau strâmbe, iar podeaua era crăpată în unele zone. Se intra pe o uşă mare de oţel, care avea vreo trei metri înălţime şi era atât de strâmbă încât părea că de cealaltă parte explodase o bombă. Apărură doi bărbaţi în armură cu căşti de protecţie negre, iar bărbatul

care venise cu Mika plecă imediat, ca și cum ar fi vrut să se îndepărteze cât mai repede de acel loc. Mika privi în sus și văzu patru camere de supraveghere îndreptate înspre groapă, iar la dreapta lui găsi o cușcă în care ar fi intrat un om, legată cu un lanț. Deasupra ei, în tavan, era o deschizătură lungă, pe unde se manevra cușca în sus și-n jos. Nu era nevoie de multe explicații pentru ca el să-și dea seama ce avea să se întâmple.

– Ce vrei să fac? întrebă Mika, încercând să controleze groaza care îi pusese stăpânire pe minte și simțuri.

– Rămâi calm, îl sfătui unul din bărbați. Asta e cel mai important. Dacă te miros că îți este frică, nu e de bine.

– *Cine* să miroasă? întrebă Mika, privind în jos, în groapă. Auzi ceva greu izbindu-se de ușă și înghiți cu greu când în ea apăru o altă adâncitură. Orice se afla în spatele acelei uși voia cu disperare să iasă. Bărbatul scoase o legătură pentru ochi din buzunar și Mika blestemă printre dinți în timp ce i-o legă în jurul capului.

„Ce bine că părinții mei nu mă pot vedea acum, își zise el, îngrozit. Mama ar muri de frică. Ce cred că vor afla dacă îmi fac asta?"

Respiră adânc.

„Nu mă vor ucide, își zise el. Care ar fi rostul?"

Legătura era strânsă și nu putea vedea nimic. Putea simți cum brațele bărbaților îl ghidară înspre cușcă și intră în ea. Singura parte solidă era baza. Mika îi ascultă în timp ce încuiară ușa cu mai multe lacăte.

– Nu pot ajunge la tine, zise unul dintre bărbați, dacă îți ții brațele și picioarele în interiorul cuștii. Orice s-ar întâmpla, nu scoate nimic, nici măcar un deget, din cușcă, ai înțeles?

– Da, răspunse Mika tremurând.

– Putem să vindecăm răni și vânătăi, dar nu putem să facem să-ți crească brațe sau picioare noi.

– Bine, zise Mika, simțindu-se ca și cum înțelesese mesajul de prima dată.

Cușca începu să se miște și Mika se ghemui, cu mâinile pe podea, pentru a-și menține echilibrul în timp ce se legăna. Jos, în groapă, auzi sunetul încuietorilor când lacătele ușii de metal

se deschiseră cu greu și creaturile fură eliberate. Mika își putea da seama după sunetul pașilor lor pe podeaua de ciment că erau mai multe, alergând în cerc dedesubtul lui. Sunetele pe care le scoteau erau metalice, grele, ca un zumzet și Mika își dădu seama că erau un fel de borgi. Auzi un mârâit, nu foarte tare, dar atât de feroce încât se simți străpuns de el, însă ăsta era doar începutul; în câteva secunde, își dădură seama că el era deasupra lor și se lansară într-o frenezie de sărituri. Mârâind, se aruncau în aer cu dinții de metal încercând să muște din cușcă și imaginile care îi inundară mintea erau cu piele perforată și sânge țâșnind, urme de metal și ochi roșii, malefici. Cușca se mișcă și se înclină dintr-odată când una reuși s-o agațe cu dinții de o parte, iar Mika începu să alunece. Încercă disperat să se apuce de partea cealaltă, apoi își aminti că nu era bine să își scoată degetele în afară. Creatura trăgea cu gura și toată greutatea corpului de laterala cuștii, iar Mika aluneca spre ea. Pentru câteva clipe, fu paralizat de frică. Orb și neajutorat, își dădu drumul și piciorul lui ieși printre bare pe lângă fălcile fioroase ale bestiei. Instinctul de supraviețuire îl trezi și Mika strigă de frică și își retrase piciorul și, din fericire, în același timp cușca se izbi de podeaua de ciment, iar din cauza impactului creatura o scăpă. Mika rămase întins pe podea, gâfâind. Apoi se lăsă o liniște ciudată, având în vedere nebunia din ultimele minute. Își înălță capul și încercă să-și dea seama ce se întâmpla în exteriorul cuștii. Le putea auzi pașii metalici. Mergeau în jurul lui, cu mișcări lente, și Mika se întrebă ce ar fi trebuit să se întâmple, la ce se așteptau oamenii din spatele camerelor de supraveghere. Cât își dorea să poată vedea. Voia să știe unde erau, le auzea mirosindu-l printre bare și era groaznic să le poată auzi, dar nu le putea vedea. Se ridică și se concentră, încercând să-și formeze o imagine în minte după sunetele pe care le auzea. Erau ca niște câini, era destul de sigur de asta din cauza sunetelor pe care le scoteau, dar erau enorme, cel puțin la fel de înalte ca el, dacă nu mai înalte. Acum, se mișcau leneșe, iar pașii lor păreau relaxați. Pe una o auzi așezându-se lângă el, oftând prelung și celelalte făcură la fel, rezemându-se de pereții cuștii. Mika simți imboldul

de a le atinge, dar tocmai când degetele îi trecură printre bare, unul dintre bărbații de deasupra lui strigă furios la el:

– Hei! Nu ai minte! Nu face asta! E destul, ridicați-l!

Lanțul smuci cușca și Mika o simți înălțându-se.

42

Mika plecă de-acolo simțindu-se ca și cum împinsese un bolovan pe un munte și când ajunse înapoi în camera lui adormi instantaneu, de parcă cineva l-ar fi scos din priză în momentul în care se întinse în pat. Se trezi înfrigurat și când deschise ochii văzu ace de lumină. Awen era aproape, lingându-i mâna și el îi mângâie urechile catifelate și ascultă frunzele foșnind. Apoi în depărtare auzi un sunet ca al unei ciocănitoare sau al unui ciocan și într-un final își dădu seama că cineva ciocănea la ușă. Awen se sperie și plecă, iar când Mika deschise ochii o văzu pe Audrey care se tot fâțâia la ușă ca un drăcușor neastâmpărat, de parcă în timp ce el dormise ea băuse energie. Avea o vânătaie pe obraz.

– Arăți groaznic, zise ea. Fața ta este ca o bucată de carne de rezervor.

– Mulțumesc, răspunse el. Nici tu nu arăți prea bine.

Ea sări pe patul lui, iar Mika se uită în oglinda de pe birou. Ochii îi erau umflați, pe obraz avea urme roșii de la pernă, iar vânătăile de pe gât se accentuaseră.

– Ai face bine să-ți dai cu niște apă rece pe față, zise ea. Un bărbat ne-a anunțat că trebuie să fim la cina de acordare a premiilor într-un minut. Vom afla cine a câștigat.

– Cred că am nevoie de ceva mai mult decât apă rece, zise Mika, încruntându-se la propriul chip din oglindă.

– Nu avem timp pentru un transplant de cap, zise ea.

Amândoi tăcură pentru câteva clipe, conştienţi de faptul că se aflau într-o balanţă şi în tăcere simţiră fortăreaţa, aşteptând.

– Nu-mi place locul ăsta, zise Audrey tulburată. Mă bucur că ne întoarcem acasă curând. De ce crezi că ne-au băgat în gaura aia?

Mika ridică din umeri şi se uită cu subînţeles către camerele de supraveghere pentru a-i reaminti că erau ascultaţi. Ea tăcu din nou şi amândoi se gândiră la experienţele lor din groapă. Crescuseră într-o lume în care feluriţi roboţi făceau tot felul de lucruri pentru ei: aspiratoarele-robot de la ei de-acasă, borgii Ghengis de pe Zid, animalele-robot pe care le văzuseră în vacanţă, dar toţi aceşti roboţi aveau ceva în comun – aveau la fel de mult creier şi suflet ca un prăjitor de pâine. Puteai să apeşi un buton şi să-i opreşti şi nu şi-ar fi dat seama. Dar aceşti roboţi-câini păreau speciali; felul în care se mişcau şi se purtau părea *real* într-un fel, ca şi cum ar fi avut viaţă. Cine îi făcuse? De unde veneau? De ce fuseseră doisprezece copii coborâţi în groapă cu ei? Concursul devenise mai bizar cu fiecare etapă, dar acum era pe sfârşite şi nu avea timp să se gândească la câini-roboţi, doar la faptul că aveau să câştige sau nu.

– Te duci să te speli? întrebă Audrey.

– Da, răspunse Mika.

Apoi apucă un prosop şi se duse la baie să-şi bage capul sub un jet de apă rece.

***

Finaliştii concursului organizat de Fundaţia pentru Dezvoltarea Tinerilor fură duşi în apartamentul privat al lui Mal Gorman la ultimul etaj al fortăreţei pentru a lua masa pentru ultima dată împreună. Apartamentul fusese aranjat într-un stil demodat, ca o casă veche luxoasă de dinainte de Ciumă, aşa că, atunci când uşile liftului se deschiseră, se treziră într-un hol imens cu podea de marmură. De tavanul ornat cu diferite forme turnate atârna un candelabru de cristal şi pe lângă pereţii împodobiţi cu portretele unor bărbaţi în colanţi şi cu bucle şi femei îmbrăcate în rochii care arătau ca nişte torturi se arătau

scările. Copiii se adunară, speriați; dispăruseră trei concurenți de dimineață, iar cei nouă rămași încă își mai imaginau brațe și picioare care ieșeau printre bare și sunetul fălcilor puternice de metal.

Fură conduși într-o sală de mese imensă care era împodobită cu plăci de lemn de stejar. În mijlocul sălii era o masă de banchet, tot din stejar, și fu pentru prima dată când văzură lemn adevărat. Îl atinseră, curioși, simțindu-i căldura. O altă masă mai mică de stejar era așezată perpendicular în capăt și pe ea erau așezate tacâmurile argintate și sfeșnicele. O mulțime de lumânări erau aprinse – deși era încă după-amiază –, iar în spatele mesei cu tacâmurile ardea un foc într-un șemineu din piatră, pe gaz. Deasupra lui era atârnat un tablou în ulei: o imagine cu Capul Wrath cu sute de ani în urmă, o oază verde în peisajul neregulat al Scoției. Li se indică să se așeze. Mai rămăseseră cinci fete și patru băieți. Mika îl aștepta pe Ruben să aleagă un scaun aproape de un capăt al mesei înainte să se așeze în capătul celălalt. Audrey stătea în stânga lui, cu privirea fixată pe tablou, iar Leo, în dreapta lui, lângă o fată pe nume Iman; o prezență izbitoare, ca de pisică neagră, ale cărei trăsături erau la fel de elegante precum cele ale unei nave Pod Fighter. Ea îi zâmbi lui Mika, iar băiatul încercă să-i zâmbească și el, dar nu putu. Privi flăcările pâlpâind ale lumânărilor, prevestind ceva rău.

„Aproape s-a terminat, își reaminti el. Ești atât de aproape de *ei* acum. Și, cu cât ești mai aproape de *ei*, cu atât ești mai aproape de Ellie."

Dar se simțea ca și cum ar fi așteptat să fie ars pe rug. Ca și cum ar fi stat lângă un foc, știind că va trebui să bage mâna în el pentru a o scoate pe sora lui de-acolo.

***

Gorman era așezat pe un scaun auriu în fața unui alt foc în dressing. Ministrul Dezvoltării Tinerilor avea camere mai mari și mai impunătoare decât aceasta, dar camera cu dressingul cu draperii de catifea roșie și covorul vechi era cea mai călduroasă.

Cu toate astea, el tremura; nimic nu părea să fie în stare să-i alunge frigul din oase.

Costumul lui, tocmai adus de la călcat, atârna de braţul majordomului, care aştepta într-un colţ ca medicul să termine controlul lui Gorman.

– Ce am? îl întrebă Gorman pe doctor, nervos. Nu am timp să fiu bolnav, am prea multe lucruri de făcut.

– Inima vă bate neregulat, domnule, răspunse doctorul. Sunteţi stresat sau îngrijorat de ceva anume?

– Nu, se răsti Gorman. Doar că nu am dormit prea bine şi îmi este şi frig. M-am gândit că poate am prins o răceală.

– Aveţi nevoie de odihnă, îi recomandă doctorul. Poate ar fi bine să nu vă duceţi la această cină festivă.

– Nu se pune problema, zise Gorman. Eu acord premiile şi vreau să-i văd pe copii. Dă-mi o pastilă sau ceva. Şi grăbeşte-te, mai am doar câteva minute la dispoziţie.

Gorman se ridică în picioare şi îşi întinse braţele pentru ca majordomul să-i poată pune sacoul. Doctorul oftă şi începu să caute în trusa cu medicamente. Scoase din ea două pastile mari, albastre şi le lăsă lângă un pahar cu apă pe masa de lângă scaunul lui Gorman, dar nu era sigur că aveau să fie de vreun folos. Inimile nu fuseseră create pentru a bate timp de o sută opt ani, chiar şi cu pastile Veşnicia, iar Mal Gorman trebuia să o menajeze pe-a lui.

Când Mal Gorman părăsi camera, îşi simţi pulsul crescând ca şi cum cineva i-ar fi turat inima. Se opri pentru o clipă şi, sprijinindu-se cu o mână osoasă de balustradă, privi în josul scărilor către sala de mese, dorindu-şi să nu se fi simţit atât de tulburat de perspectiva unei cine cu câţiva copii.

„*Lor* le va fi frică de mine, îşi reaminti el, *mie* nu are de ce să-mi fie frică."

Respiră adânc, se îndreptă de spate şi coborî scările.

***

Majordomul intră în sala de mese şi sună cu un clopoţel auriu, apoi zise:

– Vă rog să vă ridicaţi pentru Mal Gorman! Ministrul Dezvoltării Tinerilor!

Mika se ridică împreună cu ceilalţi şi privi spre uşă. Apoi, înainte să se poată abţine, i se tăie respiraţia când cel de-al doilea Cap de Televizor păşi în realitate din coşmarul lui. Dar acesta era mai înfricoşător decât asistenta nesuferită cu paharele ei de plastic, pentru că el era Cuţitarul, demonul care se ascunsese în dulapul lui Ellie şi o omorâse cu mâna lui, monstrul care îl tăiase şi zâmbise în momentul în care sângele începuse să-i curgă.

Dar nu fu singurul căruia i se tăiase respiraţia la vederea lui Mal Gorman. Era o apariţie înfricoşătoare, chiar şi pentru cei în ale căror vise nu se arătase niciodată. Arăta ca un schelet mergător după treizeci de ani de luat pastile Veşnicia. Braţele scheletice i se iveau din mânecile sacoului, iar ochii se vedeau ieşind dintr-un craniu acoperit de o piele ca pergamentul. Pe cap mai avea câteva fire de păr, dar păreau uscate, ca şi cum a fi crescut la marginea unui deşert. Audrey îi apucă mâna lui Mika şi un fior îi trecu pe amândoi ca un val.

– E atât de ciudat, şopti ea. Vreau să merg acasă.

Gorman păşi către capul mesei şi un chelner îi trase scaunul. Se aşeză privindu-i pe cei nouă copii ca pe nişte bijuterii de colecţie pe care tocmai le admira dintr-o cutie. Dar în privirea lui nu era nici urmă de dragoste, doar o sclipire rece, pentru că nu le aprecia frumuseţea, ci doar valoarea.

Mika se uita în jos, revenindu-şi încă după şocul cauzat de apariţia lui Gorman, în timp ce el era treaz. Îl visase pe acest om luni de zile... dar cum era posibil, dacă nu se întâlniseră niciodată? *Mal Gorman, Ministrul Departamentului pentru Dezvoltarea Tinerilor,* fusese în dulapul lui Ellie, cu un pahar plin de păianjeni în mână. Era prea ciudat pentru a fi pus în cuvinte, dar nu o putea nega, trăsăturile bătrânului era gravate în gândul lui la fel de puternic precum cele ale părinţilor lui. Dar nu numai apariţia lui Mal Gorman avea să fie un şoc pentru Mika. Majordomul sună iarăşi din clopoţel şi alţi unsprezece oameni ieşiră din coşmarul lui şi i se alăturară lui Mal Gorman la masă.

Fură anunțați ca fiind politicieni implicați în *Proiectul pentru Dezvoltarea Tinerilor,* dar Mika nu știa nimic despre politică, tot ce știa era că acei monștri cu piele pergamentoasă și ochi bulbucați petrecuseră luni întregi discutând cum să-l mănânce, iar acum se aflau la aceeași masă cu el, aranjându-și șervetele sub bărbii. Chelnerii se mișcau grațios în jurul sălii de mese, așezând platouri argintate imense pe masă și, deși Mika fu ușurat să vadă că el nu se afla în meniu, fu o cină tensionată; Capetele de Televizor îmbucau și dădeau pe gât, și se holbau la finaliști cu buzele murdare de sos, în timp ce copiii tremurau și își doreau ca totul să se termine cât mai repede. Fură foarte ușurați când, după al doilea fel, Mal Gorman se ridică în picioare pentru a anunța câștigătorii.

– Voi anunța câștigătorii înainte de desert, zise Gorman. Așa poate că unii dintre voi vor și vrea să-l mănânce.

Gura lui se întinse într-un zâmbet, dar ochii îi rămaseră la fel de reci. Nimeni nu râse la comentariul lui. Mika abia mai putea respira de frică și de nerăbdare.

„Nu-mi vine să cred că fac asta, își zise el. Chiar îmi doresc să câștig un concurs organizat de Capetele de Televizor."

– Dar mai întâi, zise el, aș vrea să vă spun câtă plăcere îmi face prezența voastră aici. Acest concurs a reprezentat o călătorie de cunoaștere pentru noi toți și ne-ați întrecut așteptările, bravo tuturor!

Capetele de Televizor zâmbiră și își arătară acordul printr-un semn al capului, ridicându-și paharele.

– Toți aveți un viitor măreț înaintea voastră, continuă Gorman, indiferent dacă ați câștigat sau nu astăzi, așa că nu fiți dezamăgiți dacă numele nu vă este strigat. Cu toții veți fi răsplătiți pentru efortul depus. Dar acum voi anunța câștigătorii, așa că vă rog să vă ridicați când vă auziți numele.

– Iman!

Fata care semăna cu o pisică se ridică, iar Capetele de Televizor aplaudară.

– Santos!

Un băiat slab, neastâmpărat, ras în cap și cu ochelari de modă veche se ridică.

– Leo!

Băiatul-Leu.

Se ridică în picioare cu o privire calmă și un zâmbet discret.

– Colette!

O franțuzoaică se ridică, zâmbind de după grămada de păr castaniu.

– Audrey!

Mika o împinse cu cotul, iar ea îl privi ca și cum ar fi avut un vultur pe cap.

– Eu? zise ea.

– Da, tu, găgăuță, șopti Mika.

– Eu? repetă ea, uitându-se la Mal Gorman.

– Da, zise el. Doar dacă nu mai este vreo altă Audrey care se ascunde sub masă.

Ochii ei străluciră de bucurie când se ridică, iar cei de la masă își împreunară mâinile scheletice pentru a aplauda.

– Tu ești următorul, îi șopti ea lui Mika.

Cinci dintre concurenți erau în picioare, iar ceilalți erau așezați pe scaune. Mal Gorman făcu o pauză și camera rămase înțepenită ca într-o poză. Dar pauza nu avea ca scop crearea unui efect dramatic, Gorman era încă nesigur în legătură cu alegerea ultimului câștigător. Îi luase mult timp să se hotărască asupra ultimului copil. Trebuise să aleagă între doi dintre cei mai talentați copii, pentru că știa că dacă îi alegea pe amândoi, nu ar fi fost în stare să-i controleze. În ziua anterioară, acei doi copii făcuseră o gaură într-o masă cu o bilă arzând și încercaseră să se omoare unul pe altul. Ruben Snaith și Mika Smith erau incredibil de puternici, dar, dacă ar fi rămas amândoi, ar fi cauzat probleme încontinuu, ca doi câini care s-ar fi luptat pentru a fi capul haitei. Când era în dressing, Gorman încercase să ia o hotărâre bazată pe argumente logice, pe rezultatele testelor, dar nu putu să nu ia în considerare amintirea lui Mika. Din cauza lui, Mika Smith, de fiecare dată când se uita în oglindă, se vedea cu un televizor în loc de cap. Cum ar fi putut să-l păstreze pe acel băiat prin preajmă când visase așa ceva? Apoi trebuia să o ia și pe sora lui, Ellie, în considerare. Ochii ei întunecați aproape că îl uciseseră. Acele clipe din Umbre fuseseră

cele mai dureroase şi mai îngrozitoare din viaţa lui şi, deşi îşi reamintea constant că nu sunt decât nişte copii, nu voia doi ca Ellie, inima lui nu ar fi rezistat. Gorman se uitase intens în focul din dressing şi hotărâse că, deşi Mika Smith avusese cele mai bune rezultate la teste, ultimul câştigător al concursului, ultimul ales avea să fie Ruben Snaith.

Dar asta fusese înainte ca Gorman să-l vadă pe Ruben Snaith. Era un băiat cu un aspect foarte special. În tăcerea care se lăsase, Ruben se uita urât la Gorman cu un zâmbet malefic pe buze şi pumnii încleştaţi deasupra mesei, ca şi cum l-ar fi ameninţat, insistând ca numele lui să fie strigat. Arăta ca un şobolan scos din clor – îşi zisese Gorman –, nasul îi era prea ascuţit, pielea prea albă, ca şi cum i-ar fi curs lapte prin vene în loc de sânge; nu, nu lapte, ceva mai otrăvitor de-atât, ca veninul de şarpe, alb şi vâscos. În schimb, Mika Smith, care stătea în celălalt colţ al mesei, părea modest, lucid şi calm.

Ce ar fi trebuit să facă? Oare se îngrijorase mai mult decât ar fi trebuit în privinţa lui Mika? Până la urmă, nu erau decât nişte vise. Îşi aminti că oamenii lui îi spuseseră că Mika muncea din greu şi că părea mai uşor de controlat decât sora lui. Mai uşor de controlat...

Inima lui Gorman începu să bată mai încet, apoi din nou mai tare, ca şi cum nu se putea hotărî dacă să se oprească de tot sau să bată atât de tare încât să explodeze. Toţi îl priveau şi liniştea era ucigătoare.

– Ultimul câştigător este... Mika Smith.

Mika reuşi cumva să se ridice în picioare, ştiind că Gorman îl alesese pe el în acele ultime momente îngrozitoare.

– Mika? se răsti Ruben, sărind din scaunul lui în faţa lui Gorman. Mika Smith? L-ai ales pe *Mika* în locul *meu?*

– Stai jos, Ruben! zise Mal Gorman.

– Nu! strigă Ruben, făcând un pas înapoi astfel încât scaunul lui căzu greu la pământ, cu trăsăturile accentuate grotesc şi monstruos în lumina lumânărilor.

– Ruben! zise Gorman, cu ochii reci ca gheaţa. Controlează-te şi aşază-te sau vei regreta. Nu vei pleca de-aici cu mâna goală.

Ruben se înroşi de umilire şi furie.

– Ce îmi vei da? Un set de tacâmuri? O acadea ca premiu de consolare? Ai făcut o greşeală, şi ştii asta! Nu erai sigur, nu-i aşa? M-ai ales pe mine, apoi te-ai răzgândit!

– Cum îndrăzneşti să îmi nesocoteşti judecata? zise Gorman încet, încercând să nu se cutremure din cauza privirii ucigătoare a lui Ruben. Stai jos sau chem paza!

– NU! strigă Ruben. Nu sunt un copil! Şi nu voi fi tratat ca un copil! Răzgândeşte-te sau vei regreta!

Mika nu crezu că ar mai fi putut fi uimit de ceva în acea zi, dar când Ruben începu să plutească deasupra mesei, îl privi înmărmurit, ca şi ceilalţi. Lumina lui Ruben deveni roşie şi se împrăştie ca nişte tentacule în jurul lui, iar ochii lui erau ca nişte cărbuni aprinşi. Era atât de malefic încât Capetele de Televizor arătau ca nişte bunicuţi drăguţi pe lângă el şi se făcură mici în scaunele lor în timp ce Ruben se uită cu ochii lui roşii în jurul mesei. Iman ţipă şi se dădu la o parte când o furculiţă zbură foarte aproape de ochiul ei. Apoi dintr-odată tacâmurile, paharele şi carafele se ridicară în aer şi începură să se învârtească într-o furtună mortală. Paharele se loviră între ele, trimiţând cioburi ameninţătoare în toate părţile, iar cuţitele porniră şuierând către feţele, gâturile şi spatele celor prezenţi. Chelnerii îşi folosiră tăvile drept scuturi, iar Capetele de Televizor se ascunseră după spătarele scaunelor.

Mika şi Audrey se băgară sub masă, apoi veni şi Leo, ţinându-şi o mână pe obraz, iar printre degete îi curgea sânge. Era tăiat de la ochi la maxilar, ca un pepene. Deasupra lor îl auziră pe Gorman dând ordin ca Ruben să fie ucis.

De sub masă Mika văzu mai multe perechi de bocanci alergând în cameră şi auzi sunetul armelor care erau dezasigurate. Îşi dădu seama într-o clipă ce avea de făcut; ieşi de sub masă împleticindu-se. Audrey încercă să-l prindă cu mâna pe care o avea liberă şi să-l oprească, dar el scăpă, se urcă pe un scaun, sări peste Ruben şi îl trase în jos. Se auzi un foc şi ei aterizară zgomotos pe masă. Se auziră ţipete. Tacâmurile şi cioburile căzură instantaneu peste ei. Mintea lui Mika se goli, ca şi cum aştepta să simtă valul de durere, fiind sigur că fusese împuşcat.

Dar nu simți durerea. În loc de asta, îl auzi pe Ruben înjurând și încercând să-l dea jos de pe el.

– Dă-te jos de pe mine! strigă Ruben.

Îl împinse la o parte pe Mika, coborî de pe masă și încercă să fugă pe ușă, dar fu prins de câțiva bărbați care îi acoperiră ochii și-l luară cu forța de-acolo.

Mika se rostogoli pe spate și o văzu pe Audrey uitându-se urât la el.

– Era să fii împușcat! zise ea înfuriată. De ce-ai făcut asta?

– Nu știu, voiau să-l împuște, răspunse el.

– Și te-ai gândit că mai bine te împușcă pe tine? strigă ea.

– Dar nu au făcut-o, zise el zâmbind. Sunt bine! Am câștigat!

– Ce am câștigat? strigă ea. Ăsta trebuia să fie un joc! În dimineața asta, ne-au coborât într-o groapă cu acei câini și acum tocmai voiau să împuște pe cineva! Vreau acasă!

Mika se uită la ea, neștiind ce să zică. La urma urmei, era un joc organizat de Capetele de Televizor.

Bărbații înarmați se întoarseră și începură să strige, spunându-le să se întoarcă în camerele lor. Fură conduși în liniște și încuiați în camere ca să nu poată vorbi unii cu alții. Mika se așeză pe pat, tremurând. Pe piept era stropit cu sângele lui Leo și avea un ciob de sticlă înfipt în mână. Strânse din dinți și îl scoase, privind cum sângele începe să curgă șiroaie din palma lui, fără să simtă durere, doar fericire obositoare. Câștigase concursul, putea să bage mâna în foc și fiecare moment de frică și durere meritase pentru a se simți atât de aproape de Ellie.

43

După o jumătate de oră, apăru un bărbat.

– Ești rănit? întrebă el, uitându-se la hainele pătate de sânge ale lui Mika.

– Doar la mână, răspunse Mika.

– Lasă-mă să văd, îi ceru bărbatul și Mika o ridică pentru scurt timp ca să i-o arate.

– Este adâncă, zise bărbatul, inspectând tăietura. Va trebui să o vindecăm... Și să facem ceva și în legătură cu gâtul tău; arăți de parcă ai fi fost strâns de gât.

– Am fost, răspunse Mika.

– Nu te poți întoarce acasă așa, zise el. Ai nevoie de o jumătate de oră cu aparatul de vindecare.

– Acasă? repetă Mika, cuprins de un val de panică. Mă întorc acasă... deja?

– În curând, răspunse bărbatul. Mal Gorman vrea să-ți vorbească înainte să plecați. Acum, este la Audrey, dar nu mai durează mult.

Mika se plimbă întruna pe lângă pat, panicându-se, simțindu-se ca și cum fusese luat de lângă foc. Îl trimiteau acasă înainte să apuce să o găsească pe Ellie, dar ce scuză ar fi putut găsi ca să rămână? Concursul se terminase și nu îl mai voiau. Dar era șocat, se aștepta la mai mult, trebuia să fie mai mult de-atât.

„Te rog să fie mai mult de-atât."

Mal Gorman apăru în ușă și-i întinse o mână osoasă. Privirile lor se întâlniră și, spre oroarea lui Mika, simți că se

recunoscură, ca și cum Gorman știa că el este monstrul din coșmarul lui. Pentru o fracțiune de secundă, simți îndoială și frică și un pericol ascuns, ca o otravă sau ca gazul. Cuțitul era acolo; Mika nu-l putea vedea, dar îi putea simți lama apăsându-i pe piele. Ce știa Gorman? Bătrânul îl alesese și totuși nu părea să aibă încredere în el. Gândul lui Mika se întoarse la scaunul negru de care fusese legat în timp ce memoria îi fusese scanată și simți un fior pe șira spinării. Erau multe lucruri pe care Mika nu voia ca Mal Gorman să le știe despre el. Multe lucruri. Încercând din răsputeri să rămână calm, dădu mâna cu Gorman. Era uscată și dură.

– Stai jos, zise Gorman încet.

Mika se așeză pe pat, ascultător și stomacul i se strânse când Gorman se așeză lângă el. „Nu miroase a nimic, își spuse Mika, de parcă ar fi fost înghețat de cincizeci de ani."

– Cum te simți? întrebă Gorman.

– Sunt bine, răspunse Mika.

– Bun, zise Gorman, cu un zâmbet rece. Ai fost curajos mai devreme când te-ai luptat cu Ruben. Ministrul Educației îți este recunoscător; se pare că aproape a fost lovit de un cuțit în piept. Sper că tu nu ai fost rănit.

– Nu chiar, zise Mika, strângându-și mâna în pumn. Se simți ușurat că făcuse ceva ce îi plăcuse lui Gorman, chiar dacă gratitudinea lui nu își avea locul acolo; până la urmă, ultimul lucru la care se gândise Mika atunci când se aruncase peste Ruben era să salveze un afurisit de Cap de Televizor.

– Se pare că ai reacționat foarte bine la ceea ce s-a întâmplat în ultima oră, având în vedere că aproape ai fost împușcat și nici nu ai primit budincă, zise Gorman.

– Știu cum e Ruben, răspunse Mika, precaut. Nu-i place dacă nu îi reușește ceva.

– Am înțeles.

Privirile li se întâlniră din nou, și de data asta Mika observă că Gorman era mai încrezător, ca și cum ar fi fost asigurat de ceva prin discuția lor.

– Am făcut bine să te aleg pe tine, zise Gorman, visător. Meriți asta. Scoase un card auriu din buzunar și îl puse între ei pe pat.

– Ce e? întrebă Mika.

– Cheia apartamentului din Turnurile Aurii, pe care l-ai câștigat, răspunse Gorman. Părinții tăi te vor aștepta acolo.

– Vor fi acolo? întrebă Mika, surprins. Adică mă duc direct la Londra în seara asta?

– Da, zise Gorman. E aranjat totul. După ce te vei vindeca, vei pleca de îndată cu o navă cu șofer. Părinții tăi vor veni cu un cargobot de transport – am trimis deja oameni la vechiul vostru apartament ca să ia lucrurile. Ceilalți câștigători și familiile lor vor locui la același etaj în Turnurile Aurii și în seara asta va avea loc o petrecere pentru a vă sărbători succesul.

Lui Mika i se făcu rău.

„Trebuie să par recunoscător, își zise el, se presupune că asta mi-am dorit."

Se strădui să spună ceva potrivit, ceva de genul „o, ce bine" sau „mulțumesc", dar buzele nu voiau să i se miște. Urma să plece, fără sora lui, într-un apartament pe care nu-l voia. Totul mergea rău.

– Părinții tăi vor fi mândri de tine, Mika, zise Gorman. Ai reușit imposibilul; ți-ai mutat familia dintr-un apartament din orașul de refugiați Barford North, înconjurat de apă urât mirositoare, în Turnurile Aurii din Londra – cele mai frumoase apartamente din toată lumea. Ai un viitor strălucit înainte, ai fost foarte norocos că ai fost ales.

– Ce înseamnă asta? întrebă Mika, cu grijă. Concursul s-a terminat.

– Da, zise Gorman. Dar viața ta nu, nu-i așa?

– Nu, zise Mika, încercând să răspundă cu ceva potrivit.

– Și, continuă Gorman, încet, am un *premiu special* pentru tine.

– Serios? întrebă Mika, cu speranță.

– Dar ca să-l primești trebuie să îmi demonstrezi că pot avea încredere în tine, continuă el.

– Despre ce e vorba? întrebă Mika.

– Ceva ce consideri că ți-a fost luat, zise Gorman. Sau mai degrabă cineva. Știi cumva la ce mă refer?

Cuvintele lui Gorman erau la fel de înțepătoare ca niște ace. Știa exact la cine se referea Gorman și se simțea ca și cum bătrânul scosese încă o cheie, și aceea era către Ellie.

Se uită la Gorman, cu ochii rugători și înecându-se cu lacrimi.

– Știi că e la mine, nu-i așa? zise Gorman.

Mika dădu din cap în semn că da și își plecă privirea. Putea simți suspine de ușurare cuprinzându-i corpul, dar nu voia să plângă în fața lui Gorman.

– Mă gândeam eu, zise Gorman.

– Ce trebuie să fac? întrebă Mika, disperat. Fac orice.

– Foarte bine, zise Gorman pur și simplu. Se ridică și se îndreptă către ușă.

– Stați! zise Mika. Spuneți-mi ce trebuie să fac!

Gorman se întoarse în cadrul ușii pentru a se uita la el, și privirea îi era împietrită.

– Deja ți-am spus. Trebuie să îmi demonstrezi că pot avea încredere în tine.

– Cum? întrebă Mika, avid.

– Promite-mi ceva, zise Gorman.

– Orice, răspunse Mika.

– Promite-mi că te vei întoarce mâine, zise Gorman. Și că vei face tot ce îți cer.

Mika fu șocat de ceea ce îi fusese cerut, dar fu de acord imediat, pentru că știa că era șansa lui de a fi iar aproape de foc și să bage mâna după Ellie.

– Bine, zise el.

– La ora opt și jumătate în seara asta, continuă el, când vei fi cu părinții tăi la petrecere, ei vor primi un mesaj în care vor fi înștiințați că te vei întoarce. Vor fi supărați și furioși și probabil îți vor pune foarte multe întrebări, pentru că vor vrea să știe de ce te întorci. Dar nu le poți spune nimic. Nu trebuie să știe ceea ce poți tu să faci. Promite-mi.

– Promit! zise Mika, cu inima bătându-i nebunește. Era greu, deja își imagina cât de supărați aveau să fie părinții lui când aveau să afle că Mal Gorman voia ca el să se întoarcă și

că nu le putea spune de ce. Dar nu avea altă soluție. Ellie era atât de aproape acum.

– Și, continuă Gorman, trebuie să rămâi în apartamentul tău în seara asta. Nu ai voie să pleci nicăieri. Oamenii mei te vor supraveghea și voi fi foarte furios dacă aflu că nu m-ai ascultat. Promite-mi că vei rămâne în apartament.

– Promit! zise Mika, gâtuit.

– Dă-mi companionul tău, îi ceru Gorman, întinzând mâna după el.

– Companionul meu? repetă Mika, ezitând.

– Da, răspunse Gorman. Nu vreau să dai nici un telefon.

Mika o găsi pe Lilian și o puse încet în mâna bătrânului, întrebându-se dacă ea știa ceva ce l-ar fi putut face pe Gorman să se îndoiască de el. Își aminti de telefonul de la Helen, în care îl avertizase că se afla în pericol, și simți cum se sufocă de frică.

„Dar apelurile nu se salvează, își aminti el. Gorman nu va afla despre asta."

Chiar și așa, nu voia să i-o dea pe Lilian.

– Repetă-ți promisiunea, zise Gorman, băgând companionul în buzunar sub privirea speriată a lui Mika.

– În seara asta, trebuie să rămân în apartament, răspunse Mika. Și să mă întorc aici mâine. Și să nu le spun părinților mei ce sunt în stare să fac.

– Foarte bine, zise Gorman. Ești sigur că o poți ține?

– Da, zise Mika, înfrigurat.

– Ai face bine să fie așa, zise Gorman. Le-am spus celorlalți concurenți că îi arunc în stradă dacă nu mă ascultă. Îi iau din apartamentele din Turnurile Aurii și îi las în Umbre. Nu este nevoie să te amenințe și pe tine așa, nu-i așa?

– Nu, zise Mika, simțind cum îi îngheață sângele în vene.

– Pentru că, dacă nu îți ții cuvântul, nu îți vei mai vedea sora niciodată.

44

Când Mika părăsi Capul Wrath, fu cuprins de un val atât de mare de tristeţe încât lăsă să-i scape o lacrimă care i se prelinse pe obraz. O prinse pe degetul arătător şi o frecă de degetul mare, gândindu-se că lacrima era pentru Ellie, pentru că o lăsase în urmă. Dar se înşela; lacrima căzuse pentru mii de copii, nu doar pentru unul singur.

În timp ce zburâ departe de imensa fortăreaţă, un şir de cargoboturi se apropie de ea. În întuneric, păreau nişte mărgele negre înşirate pe toată linia orizontului. Erau pline de copii; mii de copii din casele refugiaţilor, care fuseseră ademeniţi în centrele de jocuri printr-o minciună. În loc să se grăbească înspre case cu buzunarele pline de bani şi tichete pentru mâncare adevărată şi îmbrăcăminte, plecaseră cu un implant fixat în frunte. Un disc rotund de metal, cu un fir conectat la creierul lor, care le controla toate mişcările, dar nu şi sentimentele. Nu puteau nici să vorbească, nici să se mişte, dar în interior erau măcinaţi de frică şi confuzie.

Mika era prea obosit să mai verse şi o a doua lacrimă, deşi ar fi vrut să plângă fantastic de mult. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, simţindu-se slăbit şi îngreţoşat, dorindu-şi ca Ellie să fi fost cu el pe drumul spre casă.

***

După o jumătate de oră își deschise ochii și se trezi în Londra. Nu mai văzuse orașul decât la televizor și fu uimit de mărimea și frumusețea lui. Turnurile Aurii străluceau ca un morman de aur în depărtare, umplând cerul întunecat cu o lumină caldă, aurie. Fiecare turn conținea mii de apartamente de lux, iar luminile lor străluceau ca niște diamante. Peste tot pe căile aeriene navele se îndreptau spre oraș ca niște albine către stup, lăsând în urmă panglicile de lumină albastre și aurii.

– Tare frumos e, nu-i așa? zise șoferul. Ești un băiat norocos.

– Da, răspunse Mika.

Zburară prin oraș și coborâră la capătul parcului Noul Hyde. Strada aurită care îl încercuia era curată, largă și luminată discret de becuri fixate în trotuar. Oamenii care treceau pe lângă el erau îmbrăcați în ținute de seară. Pe mâini le străluceau bijuterii, iar trupurile le erau învăluite în materiale scumpe care păreau blană, mătase sau lână.

Șoferul îi deschise ușa lui Mika să poată coborî. Imediat, auziră un sunet ciudat.

Bum. Bum.

– Ce se aude? întrebă el când atinse pământul.

Părea pulsul unui animal imens, ca și cum ar fi dormit un dragon sub comoară.

Bum. Bum.

– Umbrele, zise șoferul. Nu ai auzit?

– Nu, zise Mika. Ce se întâmplă?

– Mucegaiul a scăpat de sub control, răspunse șoferul cu tristețe. Mor sute de oameni în fiecare zi. Și se aude că guvernul nu vrea să-i ajute, pentru că este mai ieftin să-i lase să moară.

Mika se uită la pământul de sub picioarele lui și se cutremură. Tocmai luase cina cu mai mulți membri ai Guvernului de Nord și nu era deloc surprins că ei ar fi putut face ceva atât de îngrozitor. Își aminti cum se îndopau în timp ce îl studiau cu ochii lor lacomi. Lumina lor era abia vizibilă, abia dacă mai erau oameni, abia dacă mai trăiau.

– Dar cei din Umbre nu se lasă, zise șoferul. Așa că zguduie pilonii care susțin Turnurile Aurii cu niște bile imense metalice legate cu lanțuri. Bat cu ele zi și noapte – o dată pentru fiecare

om care moare. I-a înnebunit pe cei de aici când a început totul vineri seară, dar se pare că s-au obișnuit.

Bum. Bum.

– Eu nu cred că mă voi obișnui cu asta, zise Mika. Privi în jos și încercă să-și imagineze cum era acolo, cu tot întunericul și apa, și milioanele de oameni care încercau să supraviețuiască și cu bile de metal izbind pilonii.

– Urât, nu-i așa? zise șoferul. Mă bucur că nu locuiesc acolo.

– Și eu, fu de acord Mika.

Bum. Bum.

Se uită la cei care treceau pe lângă el. Vorbeau și râdeau ca și cum nu auzeau nimic. Se uită la o femeie care se dădea cu ruj ajutându-se de o oglindă mică, aurie pe care o ținea într-o mână, iar vibrațiile trecură prin tocurile subțiri ale pantofilor ei.

– Când toată lumea s-a mutat în spatele Zidului, zise șoferul, am fost cu toții egali pentru un timp, deoarece eram uniți de tragedii și pierderi. Dar nu mai e așa de când s-au construit Turnurile Aurii. E uimitor cât de repede uită oamenii de unde au pornit. Dar presupun că așa a fost dintotdeauna. Unii nu au nimic, în timp ce alții au totul. Oricum. Destul cu politica. Tocmai ai câștigat un nou apartament și nu vreau să te fac să te simți prost în legătură cu asta. Să te bucuri de el, băiete. Doar să nu uiți de unde ai pornit.

– Nu o să uit, zise Mika cu fermitate.

Se uită la navă cum se înălță și se undui în jurul turnurilor înainte să dispară în întuneric. Luna plină atârna ca un gong între ele, imensă și palidă. Se uita în jos la el ca și cum ar fi știut totul și Mika își dori să știe și el.

Turnul în care stătea el era unul dintre cele mai frumoase și mai mari din oraș și se înălța deasupra parcului Noul Hyde ca o sculptură elegantă cu un dom în vârf. Mărimea lui îți tăia răsuflarea; baza cilindrică era la fel de mare ca aceea a turnului lor de refugiați, dar era de cel puțin trei ori mai înalt și părea să nu se mai oprească. Îl duru gâtul după ce încercă să-i vadă vârful.

Apartamentele curbate din turnuri aveau balcoane și pereți de sticlă. Înăuntrul celor de la etajele de jos putea vedea oameni bogați discutând și râzând și se simțea ca și cum s-ar fi uitat la

o reclamă la televizor. Vântul se înteți și îi stropi fața cu vapori de la fântâna din parc. Era proaspătă și mirosea frumos. Lângă uși erau doi paznici în uniforme negre care îl priviră cu dispreț în timp ce urcă treptele de marmură înspre ei.

– Tu trebuie să fii de la concurs, zise unul dintre ei, văzându-i pantofii și blugii murdari.

– Da, răspunse Mika, lăsând să-i cadă geanta ruptă pe treapta din fața lor. Se uitară la el de sus în timp ce băiatul căută cheia aurie, dar, când o zăriră printre șosetele lui, îl lăsară să treacă.

Imediat ce intră în holul mare, văzu o fântână de marmură ornată cu nimfe care își udau picioarele sau se pieptănau. Mika se apropie de margine și atinse cu degetele apa rece și limpede, uimit de extravaganța ei. În holul vechi, pereții erau acoperiți de mâzgă și vântul șuiera prin el ca o fantomă, ca și cum în colțurile lui se aflau oameni care înghețaseră de moarte.

Auzi pași în spatele lui și, când se întoarse, văzu doi băieți și o fată. Erau de aceeași vârstă cu el și totuși păreau din altă lume. O lume perfectă în care oamenilor le era cald și mâncau mâncare adevărată, dar lumina lor era întunecată, dezvăluindu-le gândurile neprietenoase, iar fata se uită la Mika în hainele lui ponosite ca și cum i-ar fi venit rău.

Bum. Bum.

Se uită în jos, amintindu-și de Umbre, dar copiii bogați ignorară sunetul și continuară să se holbeze la el.

– Tu cine ești? întrebă fata, înțepată. Cum ai intrat?

– Locuiesc aici, răspunse Mika.

– Ba nu, îi trânti unul din băieți. Cei ca *tine* nu locuiesc *aici*. Probabil ai intrat cu oamenii de serviciu.

– Și ne atingi apa, zise fata. N-o mai face. O murdărești.

Mika aproape că îi răspunse. Furia îl cuprinse și auzi zgomotul lemnelor trosnind și voi să îi pedepsească pentru prejudecățile lor și să le șteargă zâmbetele îngâmfate de pe fețe. Ar fi fost atât de ușor să-i umilească dacă și-ar fi folosit nou-descoperitele puteri. Apoi își aminti de promisiunea făcută lui Mal Gorman și știu că nu era momentul potrivit să se dea mare în fața unor străini aroganți, oricât de urât s-ar fi purtat. Plecă de

lângă ei, își ridică geanta și se îndreptă înspre lift. Îi auzi pe băieți râzând și zicând ceva când se închiseră ușile, dar strânse din dinți și nu se mai gândi la asta.

„Adu-ți aminte de Ellie."

Bum. Bum.

Liftul începu să urce, iar el se rezemă de perete, îngrozit de momentul în care avea să-și vadă părinții. Nu avea să fie ușor să își țină o parte din promisiunea făcută lui Gorman. Cum ar fi putut să nu le spună ceva? Vânătăile de pe gât și tăietura din palmă dispăruseră, dar el se simțea diferit. De când plecase de-acasă, vineri, fusese strâns de gât de Ruben, aproape că îl omorâse cu privirea, apoi îi salvase viața, fusese coborât într-o cușcă, într-o groapă în care erau niște câini roboți ciudați, întâlnise Capetele de Televizor, câștigase concursul și își găsise, dar nu își văzuse sora geamănă pe care toți o credeau moartă. Se simțea ca și cum jucase toate rolurile într-o telenovelă ciudată și acum trebuia să dea ochii cu părinții lui, fără să le spună nimic. Iar apoi, la opt și jumătate, când se presupunea că ei se bucurau de petrecere, aveau să primească un mesaj de la Mal Gorman prin care să fie înștiințați că Mika trebuia să se întoarcă la Capul Wrath în acea dimineață. Aveau să fie foarte supărați și furioși. Aveau să pună multe întrebări la care el nu putea să răspundă. Avea să fie groaznic.

Dar avea să merite.

***

Nu ar fi putut uita niciodată imaginea care i se dezvălui atunci când ușile noului apartament se deschiseră; mama lui era desculță, pășind pe un covor de lux în sariul ei de sărbătoare, iar în spatele ei Turnurile Aurii străluceau prin propriul perete de sticlă.

– Mika! Alergă spre el și îl îmbrățișă. El inhală mirosul părului ei și simți un spasm în capul pieptului în timp ce se umplea de iubire pentru ea. Apoi îl împinse cu delicatețe pentru a-l privi.

– Pari diferit, zise ea, inspectându-l cu ochii ei vigilenți de mamă.

– Nu am fost plecat decât două zile, mamă, zise el. O să-mi spui iar că am crescut?

– Ai fost rănit? întrebă ea, mijindu-și ochii.

– Nu, răspunse el, agitat. De ce întrebi?

– Nu știu, zise ea. Doar că pari... diferit. Mă bucur că ești acasă!

– Și eu, spuse el.

– Tocmai am spus „acasă", nu-i așa? zise ea, părând confuză. Nu-mi vine să cred! Uite ce privelițte!

Ea arătă cu mâna spre peretele de sticlă. Avea o ușă într-o parte, care dădea în balcon, și Mika îl văzu pe tatăl său sprijinit de balustradă, cu un pahar de vin într-o mână. Ieși pe balcon și se așeză lângă el privind împreună spre parc. Era construit dintr-un tipar de piscine și alei aurii, iar fântânile aruncau jeturi elegante de apă.

– Nu-mi vine să cred că ai câștigat apartamentul ăsta într-un concurs, zise David, scuturându-și capul. Se uită la Mika și zâmbi. Sunt atât de mândru de tine!

– Mulțumesc, răspunse Mika.

– Ți-a arătat mama apartamentul? întrebă David.

– Nu încă, zise Mika.

– O s-o facă, spuse David, zâmbind.

– Asta înseamnă că îi place? întrebă Mika. Aici?

– Am fost puțin luați prin surprindere când au apărut la ușă acum trei ore cu valize și ne-au spus că ne mutăm. Dar trebuie să recunosc că începe să îmi placă aici și e la numai douăzeci de minute cu trenul de Barford North pentru serviciu și prieteni. Dar zgomotul ăsta..., făcu el o pauză și ascultară amândoi.

Bum. Bum.

– Nu cred că mă voi obișnui cu el. Mă face să mă simt vinovat. Nu cred că vreau să stăm aici dacă guvernul nu face ceva pentru a-i ajuta. Presupun că putem vinde apartamentul dacă ne hotărâm că nu ne place. Știi, câțiva miniștri locuiesc chiar deasupra noastră în acest turn.

– Chiar așa? întrebă Mika, uitându-se în sus.

– Da, zise David. Chiar în vârf, în dom. Apartamentele de acolo sunt și mai mari decât ăsta.

– Mika! îl strigă Asha. Hai să-ți arăt bucătăria!

David zâmbi și luă o gură de vin.

– Vă las pe voi, zise el. Nu știu prea multe despre sertare și rafturi pentru condimente.

Zona de living dădea într-o bucătărie deschisă cu dulapuri lustruite din lemn fals. Mika o lăsă să-i arate tot, spațiul imens din dulapuri, frigiderul modern plin de șampanie și mâncare pentru petrecere, blatul din piatră lustruită și robinetele noi, strălucitoare.

– Uită-te la aparatul de aer condiționat! zise ea cu entuziasm, arătându-i panoul de control. Putem alege trei esențe diferite: miros de vară, briza mării sau pădure de clopoței.

Aveau două dormitoare ale căror uși se deschideau în zona de living din dreapta și din stânga, fiecare cu baia lui și un perete de sticlă de unde vedeau tot orașul. Camera lui Mika era mai mare decât tot apartamentul lor vechi, iar pereții erau lambrisați cu lemn fals. În baia lui, erau robinete aurii și aer cald ca să se usuce. În pereți, erau fixate becuri mici care dădeau o lumină difuză, iar pe jos era un covor gros de culoarea untului.

– Unde e mobila? întrebă Mika uitându-se în jur.

– Nu avem, răspunse Asha. Nici măcar un televizor. Tot ce avem este canapeaua noastră veche.

– Nu contează, zise Mika, nu mă deranjează să dorm pe jos. Covorul e moale.

– Ai dulapuri pentru haine, zise Asha. Așa că nu ai nici o scuză să-ți mai arunci hainele pe unde îți vine. Avem podea încălzită și servire în cameră – ca la hotel – și un nou aspirator-robot, și piscină, și sală de sport, și restaurant, deși probabil că nu ne putem permite să mâncăm acolo... Uită-te în dulapul ăsta! Este un spălător-uscător! Îți pui hainele murdare aici și în cincisprezece minute sunt curate! De ce nu speli ce ai pe tine acum, înainte să ajungă și ceilalți?

Ea suspină și se așeză pe podea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Mika.

– Nimic, zise ea. Totul e puțin copleșitor. Când am ajuns acasă de la cumpărături după-amiază, făceam niște ceai și mă întrebam dacă mâncasem tot piureul Fab când am auzit ciocănind la ușă. În două ore, eram aici. Presupun că sunt puțin șocată. E atât de...

– Bine, termină Mika propoziția în locul ei, așezându-se și descălțându-se. Ca o altă vacanță, dar pentru totdeauna.

Își înfundă și își mișcă degetele de la picioare în firele lungi și moi ale covorului.

– Pantofii ăia sigur îi bagi la spălat, zise Asha, uitându-se dezgustată la ei și la șosetele lui.

Mika îi putea simți iar privirea iscoditoare.

– Ce e, Mika? întrebă ea. Ce s-a întâmplat cât ai fost plecat?

– Am câștigat concursul, zise el, încercând să-i evite privirea. Nu-i nimic în neregulă.

***

Asha se duse în bucătărie să pregătească mâncarea pentru petrecere. Mika își îndesă hainele și pantofii murdari în spălător, ajustă lumina și se așeză cu picioarele încrucișate în fața peretelui de sticlă. Căile aeriene erau ocupate cu traficul începutului de seară, iar pe străzile care înconjurau parcul, pietonii arătau ca niște furnici care intrau și ieșeau din găuri aurii. În cealaltă parte, plutea o navă a poliției și îi putea simți pe cei dinăuntru privindu-l. Cu doar câteva săptămâni în urmă, văzuse poliția lângă geamul lui și se speriase, dar acum nu îl deranja. O găsise pe Ellie, și tot ce trebuia el să facă era să treacă de noaptea asta în care nu trebuia să părăsească apartamentul sau să le zică ceva părinților lui în legătură cu noile lui puteri și aveau să fie din nou împreună. Cât își dorea să le fi putut spune.

„Asta ar face petrecerea foarte interesantă", gândi el.

Însă nu avea de unde să știe că petrecerea avea să fie foarte interesantă și că nu avea să fie la fel de ușor precum crezuse să-și țină promisiunea față de Gorman.

45

Mika înşfăcă hainele din spălător, calde, curate şi mirosind a primăvară şi se îmbrăcă repede, pregătit pentru petrecere. O găsi pe mama lui în noua bucătărie cu două femei trimise de cei de la FDT. Mika zâmbi uitându-se la ea cum le urmărea peste tot, încercând să le ajute în timp ce ele o ajutau pe ea.

– Ce pot face? întrebă ea, frângându-şi mâinile şi părând confuză în timp ce ele întinseră platouri aurite cu gustări pentru petrecere şi porţelanuri, şi tacâmuri.

– Poate ar trebui să fac ceai. Ar vrea vreuna din voi o ceaşcă de ceai înainte să ajungă ceilalţi şi să staţi jos puţin, sau cafea... sau un pahar cu vin?

– Vă mulţumim, dar nu, doamnă Smith, răspunseră ele cu respect.

– De ce nu îţi torni *tu* un pahar cu vin, Asha? îi sugeră David. Nu-ţi face griji în legătură cu mâncarea, bea un pahar cu vin şi relaxează-te până apar ceilalţi.

– Presupun că aş putea, răspunse ea, gânditoare. Nu-i aşa că e frumos?

– *Tu* eşti frumoasă, zise David, sărutând-o şi îmbrăţişându-se, având Turnurile Aurii pe fundal.

„Ar fi frumos să fie asta tot, îşi spuse Mika, iar basmul să se termine cu un sărut în castelul fermecat şi toţi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi."

Se întrebă cum se simţea Ellie în acel moment şi dintr-odată noaptea i se păru groaznic de lungă. Verifică ceasul, era

numai şase şi jumătate; doar două ore înainte ca mesajul lui Gorman să ajungă şi douăsprezece ore până avea să se întoarcă la Capul Wrath. Încercă să se relaxeze, gândindu-se că nu avea altceva de făcut decât să aştepte până dimineaţă. Ce ar fi putut să se întâmple?

Invitaţii începură să sosească şi în curând apartamentul se umplu cu oameni care râdeau şi se împrieteneau. Mika îi plăcu pe toţi, mai ales pe tatăl lui Leo, un bărbat foarte mare, cu cozi groase ca nişte sfori şi un râs gutural. Sora mai mică a lui Iman era cel mai drăguţ bebeluş pe care îl văzuse vreodată, care alerga printre picioarele invitaţilor cu rochia plină de mâncare. Toţi păreau fericiţi să-şi sărbătorească noile case, dar Mika şi ceilalţi copii care le câştigaseră se strânseră pe balcon, unde puteau fi singuri. Franţuzoaica pe nume Colette se aşeză pe podea îmbrăţişându-şi genunchii, iar ceilalţi se rezemară de balustradă şi priviră spre Turnurile Aurii, cu rănile lor vindecate ca nişte minciuni invizibile pe pielea lor.

Ochii verzi ai lui Audrey străluceau de frică.

– Nu înţeleg de ce Mal Gorman vrea să ne întoarcem, şopti ea. Trebuia să fie un simplu joc!

– A încetat să mai fie un joc de mult, zise Santos, ştergându-şi ochelarii pe tricou. Cred că ar fi trebuit să ne dăm seama când am semnat Actul Oficial al Secretelor.

– Mi-e frică de promisiunea pe care am făcut-o, zise Audrey. Dacă se întâmplă ceva şi nu ne putem ţine de cuvânt? Ne vor arunca familiile în Umbre! Ar putea muri!

– O să ne ţinem promisiunea, spuse Mika repede. Indiferent de ce întrebări ne vor pune părinţii noştri, nu le vom spune nimic, iar despre celălalt lucru, e simplu – trebuie doar să nu plecăm din apartament!

– Cinci nave de poliţie ne supraveghează acum, zise Leo. Uită-te la ei! Sunt peste tot pe lângă parc.

– Gorman nu are încredere în noi, şopti Audrey. Probabil crede că vom încerca să fugim ca să nu fim nevoiţi să ne întoarcem mâine acolo.

– Şi să ne aruncăm părinţii pe drumuri *dinadins?* pufni Leo. Cum ar putea să creadă că am face aşa ceva?

– Pentru că ne judecă după propriile lui standarde, zise Santos.

– Mi-e frică, şopti Iman. Nu vreau nici apartamentul, nici maşina. Nu îmi place deloc aici cu zgomotul ăla. Vreau doar să merg acasă şi să fiu normală. Vreau să îmi văd prietenii. Acum, că ne-au luat companioanele, nu îi mai pot suna să le spun că m-am mutat. Ce vor să ne facă? Îmi doresc să nu fi concurat deloc.

– Oricum nu am fi fost în siguranţă, zise Leo. Gorman ne căuta. Concursul a fost un pretext pentru a ne găsi.

– De ce? întrebă Audrey cu disperare. Ca să mişcăm maşinuţe de jucărie cu ochii? De ce trebuie să ne întoarcem mâine? Nu înţeleg.

– Cred că putem face mai mult de-atât, zise Mika. Şi Gorman ştie şi el.

– Cum ar fi ce? întrebă Audrey, speriată. Trebuie să fie ceva rău dacă grămezile alea de oase din guvern sunt interesate de noi.

– Cred că putem să provocăm durere, şopti Mika. Am făcut asta din greşeală cu Ruben în timp ce mă strângea de gât. L-am făcut să strige numai *uitându-mă* la el.

– Eu mi-am dat foc la pat, zise Iman, cu ochii mari. După ce ne-am întors din vacanţă, încercam să dau foile cărţii cu ochii şi au izbucnit în flăcări!

– Ruben a levitat, le aminti Santos. Dacă el a putut face asta, poate putem şi noi.

Îşi muşcă buza şi se concentră.

– Nu acum, nebunule! zise Leo. Ăsta e ultimul lucru pe care vrem să-l vadă părinţii noştri. Uite. Mama lui Mika se uită la noi.

Se întoarseră şi o văzură pe Asha privindu-i suspicioasă prin peretele de sticlă.

– Trebuie să ne purtăm normal, şopti Mika, agitat.

– Cum? întrebă Santos.

– Nu ştiu, zâmbeşte puţin, poartă-te ca şi cum te distrezi şi nu levita sau incendia nimic.

46

– Cât e ceasul? întrebă Mal Gorman.

– Opt și douăzeci și șapte de minute, domnule, răspunse Ralph. Majordomul era așezat în genunchi în dressing, în fața focului, încălzind o pâinică pentru cina lui Gorman, în timp ce bătrânul stătea în scaunul auriu înfășurat într-o pătură.

– Mai sunt doar trei minute, zise Gorman încet, uitându-se în foc. Până când cei săraci vor afla ce au pățit copiii lor și până devin cel mai urât om de pe planetă.

– Sunt sigur că nu vă vor urî, domnule, zise Ralph. Doar vă faceți treaba.

– Știu, zise Gorman. Dar nu cred că vor fi și ei de aceeași părere.

– Dar nu le dați tuturor o mie de credite? întrebă Ralph.

– Ba da, răspunse Gorman, învelindu-se mai bine cu pătura.

– Sunteți foarte generos, domnule, zise Ralph ungând cu unt pâinica. Sunt sigur că vă vor fi recunoscători pentru asta. Își vor putea cumpăra mâncare.

– Ar trebui să fie recunoscători, zise Gorman. Dar nu știu din ce motiv am văzut că, în general, cei săraci ar prefera să moară de foame decât să-și piardă copiii, așa că sunt sigur că se vor plânge.

– Dar se va ocupa poliția de asta, nu-i așa, domnule? zise Ralph pe cel mai liniștitor ton posibil.

– Da, răspunse Gorman.

Se gândea la închisoarea de pe coasta de nord a Irlandei care spera să fie destul de încăpătoare.

„Se poate construi oricând încă una, își zise el. Și oricum nu mă mai interesează părinții, eu am deja ce mi-am dorit."

– Vreți substitut de miere pe pâinică, domnule? întrebă Ralph. Sau gem?

– Miere, răspunse Gorman. Și două pâinici. Apoi trimite pe cineva după Ellie, presupun că ar trebui să-i spun ce se întâmplă cu fratele ei.

Se cutremură scurt și se apropie de foc.

– Sunteți sigur că vreți să o vedeți pe Ellie? întrebă Ralph. E destul de obositoare.

– Azi nu va fi, zise Gorman, încrezător. Am vești bune pentru ea.

– Dacă sunteți sigur, domnule, răspunse Ralph, sceptic.

– Și, după ce termini, zise Gorman, întețește focul.

– Da, domnule, zise Ralph, ștergându-și fruntea de transpirație.

Gorman își luă companionul și trimise mesajul către părinții celor două sute șaptezeci de mii de copii în timp ce Ralph îi punea miere pe pâine.

***

Bum. Bum.

Aleșii lui Gorman stăteau pe balcon, uitându-se la lună.

– Suntem toți mutanți? șopti Iman.

– Da.

– Eu m-am născut normală, dar la trei ani mi-au apărut coarne. Uitați, puneți mâna.

Îi atinseră scalpul prin codițele frumos împletite.

– O, da, zise Audrey, curioasă, le pot simți. Cum arătau?

– Înfricoșătoare, zise ea. Ca ale unei capre. Părinții mei adevărați s-au speriat atât de tare încât m-au dat spre adopție.

– Nu se poate!

– Acum nu mă mai deranjează, zise Iman. Părinții pe care-i am acum mă iubesc și nu le-ar păsa dacă aș avea și copite pe lângă coarne.

Colette se ridică în picioare, iar ei priviră fascinați cum fata își dădu la o parte pielea de pe mâna stângă. O trase ca pe o mănușă de la încheietură și sub ea apărură degete argintii, degete controlate de legături și ligamente complexe. Apoi își dădu jos și pielea de pe mâna dreaptă și le întinse pentru ca toți să le vadă.

– Sunt frumoase, zise Santos cu admirație, ajustându-și ochelarii.

– Sunt făcute de un artist, le zise Colette. M-am născut fără mâini și picioare. Nu sunt electrice, le controlez cu mintea, așa cum faceți voi când mișcați lucrurile. Fac asta de când eram un bebeluș, dar am păstrat secretul, numai părinții mei au știut până acum. Am crezut că sunt singura, dar mă bucur că nu e așa.

Santos își trase mânecile. Avea pinteni la încheieturi, asemenea celor ai unei păsări de pradă, fiecare cu câte o gheară curbată. Leo le arătă coada lui, Mika le arătă degetele de la picioare, iar Audrey, ochii.

– Aș vrea să știu pentru ce ne vrea Mal Gorman, zise Audrey.

– Sunt sigur că orice plănuiește în legătură cu noi, nu va fi ceva ce vom vrea să facem, spuse Leo. În ultimele săptămâni, m-am simțit ciudat, agitat, ca și cum trebuie să fac *ceva*. Sunt sigur că putem vedea lumina pentru un motiv întemeiat, nu numai să mișcăm lucruri sau să ucidem.

– Sunt de acord, zise Colette. Mi-aș dori să știm mai multe.

Awen mârâi și Mika simți cum se ridică părul pe el.

– Ceva nu e în regulă, șopti el.

Se ridicară toți și ascultară, dar nu se auzea un zgomot, ci o liniște ciudată, ca și cum milioane de oameni își țineau respirația în același timp.

Înăuntru, David era pe cale să mai deschidă o sticlă de șampanie, dar și el simți ceva și dădu muzica mai încet.

– Ascultați, zise el.

– Cât de ciudat, zise Una după câteva secunde tensionate. Nu mai bat în piloni.

Ascultară din nou și așteptară ca și cum dragonul care dormea sub comoară ar fi fost liniștit, iar ei erau îngrijorați din cauza asta. Ascultau ca să-l audă respirând din nou, să-i audă

bătăile inimii, dar, în loc de asta, auziră un sunet îngrozitor care îi străpunse ca niște cioburi de sticlă ridicându-se din apele întunecate din Umbre; un vaiet mai înfiorător decât alarma de ciumă.

– Ce a fost *asta?* zise Asha, gâtuită. Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva groaznic acolo jos. Pare că mii de oameni strigă de durere!

Copiii alergară din balcon să se alăture părinților lor și toți se holbau la podea, ascultând sunetul înfiorător. Câteva clipe mai târziu, un companion își strigă stăpânul și una dintre femei țipă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Asha, ducându-se repede lângă ea.

– Mi-au luat băiatul! se plânse femeia. Mi-au furat fiul!

Toți se strânseră în jurul ei și David citi mesajul de la Mal Gorman.

– „Toți copiii de doisprezece și treisprezece ani, citi el, nevenindu-i să creadă, au fost luați azi de către cei de la Fundația pentru Dezvoltarea Tinerilor din centrele de jocuri!"

– De ce? strigă Asha. Pentru ce?

– Pentru o *armată*, răspunse David, îngrozit. O *armată de copii!* Guvernul îi trimite la război!

Dintr-odată, toate celelalte companioane strigară și toți părinții descoperiră că le fusese trimis același groaznic mesaj.

– NU! strigă Asha. Nu Mika! Nu după ce am pierdut-o pe Ellie, TE ROG!

– Pe cei care au câștigat concursul îi iau mâine, zise David, înlemnit, cu mâinile tremurându-i în timp ce citi mesajul din nou pe propriul companion. Pleacă toți la război.

Asha se întoarse și se uită la cei șase copii care se adunaseră lângă peretele de sticlă. Păreau ciudați, pielea lor strălucea ca și cum ar fi petrecut câteva ore într-o cameră cu radiații și pentru prima dată observă cât de asemănători erau; deși pielea le era de diferite culori și aveau trăsături diferite, păreau sculptați din același material.

– Tu știai ceva, i se adresă ea lui Mika, nu-i așa?

Mika privi în jos, neîndrăznind să vorbească, iar Audrey începu să plângă.

Război.

Fundația pentru Dezvoltarea Tinerilor strângea o armată de copii pentru un război.

Mika simți cum sângele i se scurge din obraji când își dădu seama cât de evident era totul: băutura care îi făcuse să crească mai repede, exercițiile fizice ca să devină mai puternici, jocul ca să îi învețe cum să piloteze și Concursul în care li se făcuseră teste de selecție pentru o armată de copii. Nu degeaba le spunea domnul Grey despre cum aveau ei să devină mândri cetățeni ai Emisferei de Nord! Știau cu toții! Chiar și doamna Fowler! El și prietenii lui fuseseră cultivați ca niște recolte! Și fuseseră semănați ca să meargă la război! Își aminti cum fusese umilit de asistentă și de profesorii lui atunci când nu băuse vitaminele și se înfurie atât de tare încât ar fi vrut să spargă totul în jurul lui. Îl pedepsiseră! Îi spuseseră că e nebun! Îl convinseseră că era un ciudat paranoic, când el avusese tot timpul dreptate, iar ei știau asta!

Cât îl ura pe Mal Gorman acum că promisiunea pe care i-o făcuse capătă altă rezonanță; își dăduse cuvântul să se întoarcă acolo dimineață și să facă tot ce avea să i se ceară. Promisese să meargă la război.

– De ce nu ne-ai spus? strigă Asha. Cum ai putut să vii acasă și să nu ne spui ce v-au făcut?

– Nu am știut, zise Mika repede. Nu despre armată sau despre război.

– Dar știai *ceva!* strigă ea, furioasă. Nu-i așa? Mi-am dat seama de cum ai pus piciorul aici! Ce s-a întâmplat cu voi? Dacă într-adevăr concursul a fost organizat pentru a aduna o armată, de ce ați câștigat voi? Ce aveți mai special? Trebuie să ne spuneți!

Mika privi în pământ.

– Nu vă putem spune, zise Leo.

– Poftim? strigă tatăl lui. Bineînțeles că puteți! Suntem părinții voștri! De ce vă vor pe voi?

– Stai jos, acum! urlă David la Mika. Și spune-ne tot ce s-a întâmplat cât ați fost plecați!

– Nu! zise Mika. Nu avem voie.

– Nu se poate aşa ceva! strigă David. Cum să nu aveţi voie să ne spuneţi nouă, *părinţii voştri?* E o nebunie! Nu pleci nicăieri mâine! Nu îi las să îmi trimită copilul de doisprezece ani la război! Cum au crezut că ar putea repara *aşa ceva* cu o mie de credite? Acum, că avem un apartament nou minunat şi nişte bani pentru mobilă! Ei bine, să se ducă PE PUSTII! ÎŢI INTERZIC SĂ PLECI LA RĂZBOI, AM ÎNCHEIAT DISCUŢIA!

– Tată, te rog! zise Mika. Nu fi supărat pe noi, credeam că e doar un joc.

– Nu sunt supărat, zise David, relaxându-se. Sunt *terminat*, Mika, nu îmi vine să cred! Tocmai când părea să ne meargă mai bine!

– Nu e vina lui, zise mama lui Santos cu blândeţe. Cu toţii am fost păcăliţi.

– Te rog, vorbeşte cu noi! se rugă Una de Audrey. Poate vă putem ajuta.

– Nu, mamă, zise Audrey printre lacrimi. Am promis că nu vă vom spune nimic. Nu înţelegi.

– Asta e pur şi simplu GROAZNIC! strigă Una, îmbrăţişându-şi fiica. Săracii de voi! Când te gândeşti că voi doar vă jucaţi şi aţi ajuns în situaţia asta! Mi-ai spune dacă ai putea, nu-i aşa?

– Da, zise Audrey, plângând amarnic. Vrem să vă spunem adevărul, dar nu putem.

Sora mai mică a lui Iman începu să plângă tare când îşi dădu seama că petrecerea se terminase şi toată lumea plângea în loc să râdă. Bucata de tort pe care o avea în mână căzu, iar tatăl ei o ridică pe fetiţă şi o îmbrăţişă.

– Stai liniştită, scumpo, îi şopti el, sărutând-o pe obraz. Pe tine nu te vor lua.

– Sunt doar nişte copii, zise Una cu disperare. Cum a putut guvernul să facă aşa ceva?

– Au făcut-o pentru că noi suntem prea bătrâni ca să luptăm, zise David cu amărăciune. Timp de treizeci de ani nu s-au mai născut copii, aşa că cei mai tineri din generaţia noastră au patruzeci şi trei de ani.

– Dar cum se poate să fie război? zise Asha. Nu au mai fost războaie de când s-a construit Zidul. Sigur am fi văzut ceva despre asta la televizor, nu are sens. Nu avem dușmani; nu avem cu cine să ne luptăm.

– Probabil că guvernul a păstrat secretul, zise David. Până erau gata copiii.

– Probabil că dușmanii sunt de undeva de unde nu primim prea multe vești, sugeră tatăl lui Leo. Poate de la Polul Nord.

– Dar sigur am ști câte ceva despre ei, zise Una. Nu se mai pot ține secrete, nici măcar nu e destul loc pentru oameni de când ne-am mutat în spatele Zidului, nici la pol.

– Asta e o nebunie, zise Asha. Ce ne facem?

– Ce *putem* face? strigă Una. Cum ne putem împotrivi Guvernului de Nord? Ei fac legile și, dacă ei spun că acești copii pleacă la război, atunci așa o să fie!

– Tocmai mi-am amintit de ceva..., zise David, înlemnind de furie. Guvernul nu a luat toți copiii de doisprezece și treisprezece ani; am văzut câțiva mai devreme în parc.

– Da, zise Una. Dacă stau bine să mă gândesc și eu.

Mika își aminti de cei doi băieți și de fata pe care îi întâlnise în hol și își dădu seama că aveau dreptate.

– Deci cum se face că sunt încă aici? întrebă Asha.

– Pentru că nu trimit copiii *bogați* la război, zise David, furios, doar pe cei *săraci*.

– Ascultați, zise Audrey când auzi un nou zgomot venind din Umbre. Auziți asta?

– Fir-ar să fie! zise Asha. Acum ce mai e?

47

Alergară până pe balcon şi se uitară în jos în parcul Noul Hyde. Pentru câteva minute, nu putură să vadă mulţimea care urca din Umbre, dar zgomotul de furie era atât de mare încât îl simţeau vibrând prin pereţi. Sora mai mică a lui Iman începu să plângă din nou de frică, şi tatăl ei îi acoperi ochii şi o duse înăuntru ca să nu poată vedea ce era pe cale să se întâmple, dar ea putea auzi şi nu avea să uite niciodată.

În jurul parcului, erau şase staţii de tren care făceau legătura dintre cele două nivele ale oraşului. Cei din Umbre începură să iasă pe uşile lor ca lava dintr-un vulcan.

– Uitaţi-vă la lumina lor! şopti Audrey. Mulţimea era ca o ceaţă roşiatică. În câteva secunde, umplură parcul şi o luară pe străzi, cu privirile furioase, chipurile schimonosite de ură, în mâini cu bâte, bare de metal şi bucăţi de ciment. Auziră ceva spărgându-se când primele geamuri cedară sub greutatea lor şi, ca şi cum ăsta ar fi fost semnul începutului unei răscoale, mulţimea deveni şi mai zgomotoasă şi năvăli înainte înspre turnuri ca un animal rănit.

– Vin să-şi ia copiii înapoi! strigă Asha. Vor distruge locul ăsta!

– Ştiu că deasupra noastră locuiesc miniştri din guvern, zise David neliniştit. Vor intra aici.

– Dar le putem spune cine suntem, zise Una speriată, în timp ce mulţimea începu să bată în uşi. Sigur nu ne vor face rău dacă vor afla că suntem de partea lor.

– Şi cum vom face asta? strigă Asha cu disperare. Uitaţi-vă cât sunt de furioşi! Nu ne vor crede! Suntem în Turnurile Aurii şi bem şampanie! Vor crede că suntem şi noi din guvern!

– Aveţi grijă!

David se feri de o bucată de ciment care trecu pe lângă capul lui şi se lovi de peretele de sticlă din spatele lor. În perete apăru o crăpătură mare, ca o pânză de păianjen. Câteva clipe mai târziu, auziră uşile de la intrarea în turn spărgându-se. Se uitară peste balustradă şi-i văzură pe agenţii de pază fugind şi mulţimea intrând în holul turnului.

– Trebuie să plecăm de-aici cât mai repede, zise David. Înainte să ajungă la etajul nostru.

– Nu! zise Mika, panicându-se. Nu putem părăsi apartamentul! I-am promis lui Mal Gorman că nu o să plecăm!

– Ce tot spui? strigă David, nerăbdător. În turn a năvălit o mulţime care e în stare să-l dărâme cu totul, Mika! Trebuie să plecăm!

– Te rog, tată, se rugă Mika, nu mă face să plec!

David nu-l băgă în seamă şi se îndreptă către ceilalţi părinţi şi împreună discutară repede cum aveau să scape din turn.

– Ar trebui să sunăm la poliţie, sugeră Una.

– Am încercat, zise tatăl lui Leo. Dar nu mi-au răspuns. Cred că toţi cei din turn îi sună în momentul ăsta, va trebui să ne descurcăm singuri.

– Bine, zise David. Atunci trebuie să urcăm pe acoperiş pe pistele de aterizare pentru nave.

– Da, fu de acord Una. Ne poate salva cineva dacă ne văd acolo.

– Bine, repede, zise David. Luaţi-vă hainele cu toţii. O să fie frig.

Mika îi privi disperat cum se pregăteau să plece din apartament.

– Mika? zise Asha. Ia-ţi haina.

– Nu, zise el.

– Fir-ar să fie, Mika! strigă David. Nu te purta aşa acum! Uită ce i-ai promis lui Mal Gorman! Vrea să vă trimită la război!

– Nu-mi pasă, zise Mika, încruntându-se. Nu plec!

– Ba da! strigă David. Acum ia-ţi haina!

Sub privirile părinților lui și cu un val de panică în piept, Mika își găsi haina și o îmbrăcă, iar Ellie părea să-i scape din mâini ca și cum ar fi alunecat într-o prăpastie. Poate că Gorman ar fi înțeles că a trebuit să plece din cauza mulțimii, dar îi era frică să nu fie așa. Își aminti de felul în care se recunoscuseră și acea sclipire de îndoială din privirea lui Gorman. Mika nu știa de ce Gorman nu avea încredere în el, dar singura șansă să-i câștige încrederea era să-și țină cuvântul. Singura șansă pentru a ajunge la Ellie. Da, era o nebunie să rămână în apartament cu mulțimea care se apropia de ei, dar legătura dintre el și sora lui era mai puternică, era ca și cum nu numai dragostea îi aducea împreună, ci și o altă forță la fel de mare. Se simțea ca și cum ar fi fost prins într-un fir de undiță, cu cârligul prins bine de inima lui, iar durerea pe care o simțea când încerca să se miște era insuportabilă.

Ușa se deschise și toți se grăbiră să iasă. Pe hol era un haos total și grupul lor fu înghițit imediat în fluxul de oameni care ieșeau din apartamentele de lux și se îndreptau spre acoperiș. Nu fu greu pentru Mika să se piardă de părinții lui; în momentul în care își luară privirea de la el, Mika rămase în spate și se rezemă de perete în timp ce mulțimea trecea pe lângă el. Numai sora lui Iman îl văzu; se întinse după el peste umărul tatălui ei ca și cum ar fi vrut să-și ia la revedere, apoi dispăru împreună cu ceilalți. Mika se întoarse în apartament cu un nod în gât, dar foarte ușurat.

Audrey. Fu surprins să o vadă când intră pe ușă.

– Știam că asta o să faci! strigă ea, cu ochii ei verzi strălucind de frică. Haide, Mika! Nu avem de ales! Trebuie să plecăm!

– Nu pot, insistă el. Du-te tu, Audrey. Repede, înainte ca ceilalți să se îndepărteze prea mult și să nu mai putem să ajungem la ei.

– Nu plec fără tine, zise ea cu încăpățânare.

– Eu nu îți dau voie să rămâi, răspunse el, încercând să o împingă înspre ușă. E prea periculos. Du-te!

– Nu, zise ea. Dacă plec eu, vii și tu cu mine.

– Nu pot, repetă el, întorcându-i spatele.

– De ce nu? strigă ea. Nu înțeleg!

– Promisiunea făcută lui Mal Gorman înseamnă altceva pentru mine decât pentru tine, zise el, îndurerat.

– De ce? întrebă ea.

Ea tăcu iar și el se întoarse cu spatele la fată. Știa că era momentul să-i spună despre Ellie, dar îi era frică. Îi era frică să nu spună altcuiva despre sora lui și așa să strice totul. Apoi se simți vinovat. Audrey își risca viața pentru a rămâne cu el; avea dreptul să știe. Apăsă pictograma de lângă ușă și se încuiară în apartament.

– Dacă nu mă țin de cuvânt, zise el, ezitând, nu o să-mi mai văd... niciodată...

– Ce? zise ea nerăbdătoare.

– Sora.

Audrey rămase tăcută pentru câteva clipe, cu ochii mari de uimire.

– Soră? repetă ea cu blândețe. Ai o soră?

– O cheamă Ellie, zise el. Suntem gemeni.

– De ce nu mi-ai spus asta înainte? întrebă Audrey pe un ton rănit.

– Nu am putut, zise el. Am vrut.

– Unde e?

– La Capul Wrath, zise el cu amărăciune. Cei de la FDT au luat-o. Acum un an. Și ne-au spus că s-a înecat.

– Nu se poate! zise Audrey, furioasă.

– Dar încă o *simțeam*, zise el cu disperare. Nu i-am crezut. Și acum știu că e cu Mal Gorman. Mi-a spus că mă lasă să o văd dacă îmi țin promisiunea.

– Deci și ea este ca noi, zise Audrey.

– Da, răspunse Mika.

– Nu e de mirare că nu vrei să pleci, zise ea. Săracii de voi! Dar sunt sigură că Mal Gorman nu se va aștepta ca tu să rămâi în apartament în situația de-acum.

– Nu știu, răspunse el cu îndoială. Nu are încredere în mine. Pare să mă considere o amenințare și nu cred că va înțelege dacă plec, va crede că am fugit. Nu înțelegi. Nu-mi pot asuma riscul.

Întregul apartament începu să vibreze dintr-odată și auziră un zgomot asurzitor venind de sus. Alergară până pe balcon și se uitară spre cer.

– Nu se poate să rămâi, Mika! strigă Audrey. Vei muri!

48

Douăzeci şi opt de milioane de oameni fuseseră uitaţi în Umbre după construirea Turnurilor Aurii şi furia lor crescuse din ce în ce mai mult până ce se revărsă din ziua în care cerul le fusese furat. Şi descrierea se potrivi exact cu ceea ce văzură Mika şi Audrey când ieşiră pe balcon: o mulţime furioasă care explodase şi dăduse la o parte capacul aşezat peste ei. Numărul lor se dublase şi încă mai ieşeau oameni din staţii, şi în Turnurile Aurii de partea cealaltă a parcului îi vedeau urcând etaj după etaj ca o tornadă umană. Spărgeau pereţii de sticlă din interior şi apartamentele de lux erau umplute rapid de oameni disperaţi care urlau după cei dragi care muriseră şi după copiii lor şi distrugeau opulenţa care le provocase atâta nefericire. De pe vârfurile turnurilor plecau constant nave civile care purtau locatari, ducându-i undeva unde să fie în siguranţă.

Dar mulţimea furioasă nu reuşi să-i sperie pe Mika şi pe Audrey la fel de mult ca ceea ce se afla deasupra lor. Se uitară în sus şi văzură zeci de cargoboturi ale armatei plutind într-o formaţie perfectă deasupra parcului, cu luminile clipocind şi motoarele zumzăind, deschizându-şi gurile imense pentru a le permite soldaţilor să iasă.

– Trebuie să plecăm acum, zise Audrey. Sau vom fi prinşi în mijlocul unei lupte.

Soldaţi înarmaţi până-n dinţi, în uniforme de luptă, începură să coboare pe frânghii din cargoboturi. Mika ştia că Audrey avea dreptate şi simţi cum îl cuprinde panica.

– Te rog, Mika! se rugă Audrey de el. Nu mai ai cum să o ajuți pe Ellie dacă te omoară.

– Bine, zise el cu jumătate de gură. Dar lasă-mă să-i scriu un bilet lui Gorman ca să știe unde suntem.

– Apoi plecăm? îl întrebă ea plină de speranță.

– Da, zise el.

– Bine, repede! zise Audrey, întorcându-se în apartament. Găsește un pix.

– Îmi doresc ca Gorman să nu ne fi luat companioanele.

Căutară disperați printre resturile petrecerii ceva de scris pentru ca Mika să-i poată lăsa un bilet lui Mal Gorman.

– Unde le ții de obicei? întrebă Audrey, deschizând și închizând dulapuri în bucătărie.

– Nu știu, zise el, căutând pe marginea canapelei. Tocmai ce ne-am mutat azi. E ridicol. De ce nu găsești niciodată un pix atunci când ai nevoie de unul?

Simți unul printre resturile din canapea, dar când îl scoase descoperi că era stricat, așadar, inutil.

Ceva se izbi de ușa apartamentului.

– Ce-a fost asta? întrebă Audrey.

– Nu cred că au venit cei de la hotel, zise Mika.

Pentru o clipă, rămaseră amândoi stană de piatră, întrebându-se ce să facă, în timp ce mulțimea furioasă începu să ia cu asalt ușa apartamentului. În câteva secunde, apăru o gaură în perete, lângă ușă.

– Suntem blocați! strigă Audrey.

– Vino aici, zise Mika, trăgând-o de braț.

O duse în bucătărie și deschise cel mai mare dulap, dintr-odată recunoscător pentru turul oferit de mama lui mai devreme. Dulapul era pe colț, pentru depozitarea aspiratorului, și era tocmai bun pentru a încăpea amândoi. Mika scoase aspiratorul, și Audrey intră prima, iar Mika închise ușa după ei tocmai când oamenii începură să intre în apartament prin gaură. Înăuntru explodară ca și cum s-ar fi aprins un chibrit într-o benzinărie de pe vremuri.

Era înfricoșător. Ghemuiți în acel spațiu strâmt, Mika și Audrey nu puteau face altceva decât să se roage să nu fie descoperiți de mulțimea care distrugea apartamentul. Audrey își

rezemă obrazul de umărul lui Mika şi-l strânse de mână, iar Mika îl auzi pe Awen scâncind lângă ei. Dar mai rău decât violenţa şi teama de a fi descoperiţi era zgomotul. Mika îşi acoperi urechile cu mâinile şi îşi închise ochii, încercând cu disperare să blocheze emoţiile celor din jurul lui, dar durerea şi ura lor reuşiră să treacă de simţurile lui şi să-i intre în piele. Şi în acele momente îngrozitoare Mika văzu frânturi din viaţa lor, întunericul, apa murdară, mâncarea necomestibilă, oameni care tuşeau teribil în paturi umede şi reci, copii care plângeau după părinţii care muriseră şi îi lăsaseră singuri şi totul era atât de dezolant încât Mika se trezi abia putând să mai respire din cauza durerii. Fu salvat de o explozie din apartament, urmată de sunetul căderii unor tacâmuri şi pentru o clipă zgomotul fu înlocuit de o tăcere asurzitoare. Mika auzi un sunet cunoscut: motorul unei nave Pod Fighter şi deschise uşa dulapului foarte puţin şi o văzu plutind deasupra balconului cu armele îndreptate spre interiorul apartamentului, iar mulţimea, înarmată doar cu bâte şi bare, se dispersă.

Soldaţii coborâră din Pod Fighter pe balcon şi fugiră după ei, iar Mika închise uşa imediat în timp ce o ploaie de gloanţe găuri podeaua bucătăriei.

– Acum ce ne facem? şopti Audrey.

Mika o simţi tremurând, terorizată.

– Nu-ţi face griji, găsim noi ceva, şopti el.

Aşteptă până când focurile se îndepărtară, apoi deschise cu grijă uşa şi se uită afară. Nu mai rămăsese cine ştie ce din noua lor casă; peretele de sticlă nu mai era, bucătăria era făcută aşchii, iar toate becurile erau sparte, aşa că în apartament era întuneric, se mai vedea doar lumina celorlalte turnuri. Prin găurile din pereţi bătea un vânt năpraznic. Nava plutea silenţioasă deasupra balconului, aşteptând ca soldaţii să se întoarcă.

Lui Mika îi veni o idee.

– Am putea să luăm nava, şopti el. Nu trebuie să mergem prea departe şi am putea să folosim sistemul de comunicare pentru a-i spune lui Gorman ce s-a întâmplat cu noi.

– Crezi că vom fi în stare să o pilotăm? întrebă ea, cu dorinţa citindu-i-se în ochi.

– Am tot făcut asta în ultimele săptămâni! răspunse Mika. Iar cei de la FDT ne-au promis să zburăm cu una adevărată şi nu am făcut asta încă.

– Da, aşa e, zise ea. Ce păcat că nu ne-au spus că trebuie să mergem la *război* ca să avem parte şi de asta.

– Repede, înainte să vină cineva.

Ieşi din dulap, iar Audrey îl urmări. Alergară de-a lungul sufrageriei şi se urcară pe una dintre aripile negre şi curbate ale navei şi se uitară înăuntru.

– Cum intrăm? întrebă Audrey. Parbrizul era închis şi pictograma pentru uşă arăta că era încuiată.

– Va trebui să o descuiem pe dinăuntru, zise Mika.

Se duse în partea cealaltă pentru a vedea pictograma mai bine.

– Repede! zise Audrey. Înainte să vină cineva!

– Stai puţin, zise el. Încerc să mă concentrez.

Se uită intens la pictogramă prin parbriz până când aceasta se făcu albastră. Apoi îşi imagină că apasă pe ea cu degetul. Nu dură mult; după treizeci de secunde de concentrare, parbrizul se deschise şuierând şi intrară. Căştile îi aşteptau pe scaune, iar panoul de control era pornit, gata de plecare.

Îşi puseră centurile repede, iar scaunele îi îmbrăţişară şi fură gata de decolare. Mika închise parbrizul.

– Hei!

Când se uitară înapoi în apartament îi văzură pe cei doi bărbaţi în echipament îndreptând armele către capetele lor prin parbriz.

– Fir-ar să fie! zise Mika. Întoarse repede nava cu nouăzeci de grade şi ţâşni în noapte.

49

În momentul în care Ellie intră în dressing şi îi văzu privirea lui Mal Gorman, ştiu că cei de la FDT îl luaseră pe Mika. Simţi nevoia să verse de groază peste papucii lui, apoi să plângă de uşurare. După atâta timp în care trăise ca o fantomă, el avea să o aducă înapoi la viaţă.

„Dar nu spera la nimic bun, îşi zise ea. Dacă arăţi cât de puţin fericită, Gorman ţi-o va lua şi apoi îţi va râde în faţă şi îl va folosi pe Mika să te manipuleze, exact cum face acum cu Puck. Mika va avea de suferit – toţi vor avea de suferit, toţi în afară de Mal Gorman."

„Dar vom fi împreună, îi strigă o voce din interior, va fi totul mai uşor împreună."

– Stai jos, zise Gorman.

Ellie se uită în jur, căutând un scaun, dar era unul singur, şi pe acela stătea Mal Gorman, aşa că se aşeză la picioarele lui pe covorul din faţa focului. Ca toate celelalte obiecte din dressing, covorul părea din alt timp, cu împletitură cu model cu trandafiri şi ţepi, şi flori de portocal. Bărbatul înarmat se rezemă de perete într-o zonă mai întunecată şi se cufundă în întuneric, de parcă nici nu ar fi fost acolo. Ellie privi în foc în timp ce flăcările săreau şi se unduiau, conştientă de faptul că mai mulţi Gorman se uitau la ea; cel care stătea în scaunul auriu, înfăşurat în pătură, şi ceilalţi de pe şemineu, toţi în uniformă. De la băiat la Ministrul Dezvoltării Tinerilor, toţi se încruntau către ea din

poze şi imagini-hologramă. Gorman era singura persoană pe care o ştia că păstrează numai poze cu el însuşi.

El îi întinse un bol de argint, ea îl luă. Bolul era şi el ornamentat cu trandafiri şi era plin de nalbe albe şi roz. În cealaltă mână, îi puse o ţepuşă. Avea cam treizeci de centimetri, din argint, iar mânerul din aur avea forma unui crap japonez. Îl rulă în palmă şi se gândi că ar fi fost o armă bună.

– E ascuţit, aşa că ai grijă, îi zise Gorman, privind-o îngrijorat.

Ea se întrebă cum ar fi trebuit să o folosească.

– Nu ai mâncat niciodată o bezea coaptă? întrebă Gorman.

– Nu, răspunse Ellie.

– Serios? zise el. Lasă-mă să-ţi arăt. Luă ţepuşa şi înfipse în ea o bezea roz. Ellie observă că mâna îi tremura; părea mai fragil ca de obicei în acea seară. Aproape că scăpă ţepuşa pe care o ţinea deasupra focului, ca şi cum ar fi fost prea grea pentru el. Priviră amândoi nalba mângâiată de flăcări.

– Ştii ce am să-ţi spun, zise Gorman. Nu-i aşa?

– Nu, răspunse Ellie, temătoare. Ce?

– Mika va veni să stea cu noi, zise Gorman. Este unul dintre cei şase copii pe care i-am ales. Este cu părinţii tăi în seara asta, dar se va întoarce aici mâine. Aşa că, dacă eşti cuminte, s-ar putea să ai voie să-l vezi. Uite, zise el în timp ce îi dădu ţepuşa pentru ca ea să ia nalba din vârf. Ai grijă să nu-ţi arzi degetele.

Ea trase nalba lipicioasă şi fierbinte de pe ţepuşă, iar Gorman o privi mâncând-o. Era atât de fericită încât aproape că-şi aduse aminte cum era sentimentul, dar urma de căldură din sufletul lui fu ştearsă de un ciocănit la uşă.

– Ce e? mârâi Gorman, făcând-o pe Ellie să tresară.

Intră Ralph, supărat.

– A venit un bărbat, domnule. Vrea să vă vorbească şi spune că este urgent.

– Toţi spun asta, i-o tăie Gorman. Spune-i că, dacă durează mai mult de treizeci de secunde, îl atârn în afara fortăreţei cu o cârpă şi o găleată de lac.

– Da, domnule, zise Ralph.

Câteva clipe mai târziu, bărbatul intră în dressing ca şi cum ar fi fost împins de la spate. Anticipând că avea să primească veşti proaste, privirea lui Gorman îngheţă.

– Spune! rosti el cu răceală.

– Avem o problemă, domnule, zise el. Sunt probleme la Londra; cei din Umbre se plâng că îşi vor copiii înapoi.

– Şi ce? zise Gorman, tăios. Asta nu e problema mea. Treaba mea este să strâng copiii şi să-i pregătesc de luptă, nu să mă ocup de părinţii lor plângăcioşi. Pune poliţia să se ocupe de asta. Arestează-i pe toţi şi du-i la închisoare.

– Poliţia încearcă, zise bărbatul, agitat. Şi armata. Dar e mai mult decât ne aşteptam. Oamenii au ieşit din Umbre şi distrug Turnurile Aurii.

– Aşa e? întrebă Gorman şi inima începu să-i bată tare şi neuniform. Câţi sunt?

– Peste o sută de mii, răspunse bărbatul. Şi vin tot mai mulţi.

– Dă-mi să văd, ceru Gorman.

Pe peretele opus şemineului era un ecran şi majordomul găsi repede un buletin de ştiri. Priviră furtuna de oameni cum distruge turnurile.

– Copiii mei, zise Gorman. Unde sunt?

– De asta sunt aici, domnule, răspunse bărbatul. *Asta* e problema...

– Ce s-a întâmplat? întrebă Ellie. Mika e în pericol?

– Taci! strigă Gorman la ea, privind-o cu răutate. Cum îndrăzneşti să mă întrerupi? Apoi se uită ameninţător la bărbatul din faţa lui.

– Unde îmi sunt copiii? mârâi el.

– Am găsit *patru* dintre ei, răspunse bărbatul, optimist, ca şi cum Gorman ar fi trebuit să fie bucuros că găsiseră atât de mulţi. Erau cu părinţii lor pe acoperiş, pe pistele pentru nave, aşteptând să fie salvaţi.

– Patru? strigă Gorman. PATRU? Nu vreau PATRU, vreau ŞASE! Unde sunt ceilalţi?

Bărbatul roşi de umilinţă.

– Nu suntem siguri, se încurcă el. Mulţimea s-a dezlănţuit brusc, vedeţi. Dintr-odată mii de oameni alergau peste tot, spărgând lucruri, iar poliţiştii pe care i-aţi trimis să supravegheze apartamentul au fost distraşi şi...

– Nu te mai scuza, omule! strigă Gorman. Spune-mi unde îmi sunt copiii!

– Credem că au fugit, domnule, zise bărbatul, umil. Într-o...

– Ce? zise Gorman, nerăbdător.

– Într-o navă Pod Fighter, domnule, bolborosi bărbatul.

Gorman își strânse degetele pe țepușa pentru nalbe și o îndreptă spre bărbat ca și cum ar fi vrut să-l înjunghie în inimă cu ea.

– Într-un Pod Fighter? strigă el. DE UNDE AU LUAT EI UN POD FIGHTER?

– Oamenii noștri l-au lăsat pe balconul apartamentului, zise el repede. Dar era încuiat. Ar fi fost sigur. O persoană normală nu ar fi putut să-l fure; copiii cel mai sigur și-au folosit puterile speciale ca să-l deschidă din interior. Părinții lor nu știau nimic despre asta. Credeau că erau și ei pe acoperiș cu ceilalți.

– Deci ăștia doi s-au gândit să se furișeze, nu-i așa? strigă Gorman. Și să fugă atunci când nu îi vede nimeni! Care lipsesc? O să-i jupoi de vii!

– Mika Smith și Audrey Simpson, domnule, zise el.

Gorman tăcu pentru o clipă și Ellie se uită la cum se reflectau flăcările în privirea lui. Nu îl mai văzuse niciodată atât de furios.

– Nu! strigă ea, disperată. Mika nu ar fugi și nici nu ar fura ceva! Trebuie să fie o greșeală!

– Parcă ți-am spus să TACI! urlă Gorman, aruncând țepușa ca pe un pumnal, abia ratându-i ochiul. Aterizâ cu un sunet metalic pe vatră și, în timp ce o privi cum se strânge plângând, visul lui Mika îl înconjură. Își văzu Capul de Televizor reflectat în lacrimile ei, auzi lianele târându-se înspre el din foc și dintr-odată fu cuprins de un sentiment îngrozitor al unei prevestiri sumbre. Își închise ochii pentru o secundă și îl văzu pe Mika uitându-se de sus la el, zâmbind.

– Fratele tău m-a trădat! strigă el. Știam că nu ar fi trebuit să am încredere în el!

Apoi se întoarse înspre bărbat și strigă:

– Găsește-i pe copii și UCIDE-I! Și luați fata asta DE-AICI!

***

Cu mult deasupra Turnurilor Aurii, Mika și Audrey se ascunseră în întuneric pentru ca Mika să își dea seama cum să

folosească sistemul de comunicare şi să îi spună lui Mal Gorman unde se află. Deasupra era linişte, dar dedesubt era haos. Mulţimea ajunsese la etajele superioare ale turnurilor şi spărgea toate geamurile apartamentelor miniştrilor. Dar pe străzile de dedesubt armata câştiga teren, îndepărtând răsculaţii cu bastoane electrice şi scuturi şi împingându-i spre gurile de metrou, unde puteau fi constrânşi să se întoarcă în Umbre.

– De aici, pare că se luptă cu fumul, şopti Audrey în timp ce privea mulţimea mişcându-se înapoi pe străzile aurii. Părea că gurile de metrou îi aspirau.

Staţia de comunicare de pe Pod Fighter nu era atât de uşor de folosit pe cât speraseră ei.

– De ce tot cere un cod idiot? zise Mika, dând nerăbdător cu pumnul în panoul de control. Nu merge fără cod! Fir-ar să fie! Am încercat tot. Ce ne facem?

– S-ar putea să ne putem întoarce în curând, zise Audrey. Îi împing înapoi în Umbre.

– Cât de curând? întrebă Mika, agitat. Dacă Mal Gorman află că am luat un Pod Fighter înainte să îi putem spune că nu încercam să fugim, o s-o ia razna!

– Dar nu am avut de ales, îi reaminti Audrey. Măcar suntem încă în viaţă. Uite, aia e o navă a poliţiei care vine înspre noi? Am putea să le cerem ajutorul.

– Şi cum vom face asta? întrebă Mika nervos. Nu îi putem contacta.

– Fir-ar să fie!

Un foc trecu pe lângă ei.

– Trag în noi! strigă Audrey.

– Numai bine, zise Mika. Acum am dat de belea.

Zburâ pe sub nava poliţiei şi viră brusc în spatele ei. Până să apuce să se întoarcă şi să se uite după ei, aveau deja doi kilometri avans.

– O să ne poată găsi prin sistemul de localizare, îi spuse Audrey, ca în joc. N-o să putem scăpa de ei.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem la apartament, zise Mika. A fost o idee proastă să facem asta.

– Bine, zise Audrey, speriată. Repede, înainte să ne găsească iar.

Dar când Mika zbură către Turnurile Aurii văzură un grup de nave cu oamenii lui Gorman aşteptându-i. În câteva secunde, se treziră urmăriţi de zeci de Pod Fighters şi peste tot în jur zburau focuri.

– Coboară! strigă Audrey. Zboară printre Turnuri!

***

Ellie se legăna în patul ei pe întuneric, trăgându-se de păr şi întrebându-se disperată ce i se întâmpla lui Mika; simţi cum zgomotul dintre mintea lui şi a ei se dizolvă. Era ceea ce îşi dorise din ziua în care fuseseră despărţiţi, ca şi cum ar fi fost un radio care căuta un canal şi dintr-odată ea era acolo, cu el, şi putea vedea ce vedea şi el: turnurile care străluceau ca o comoară dogorind, căile aeriene pe care mişunau cu urme de lumină albastră şi aurie şi navele care îl urmăreau ca un stol de păsări de pradă. Îi împărtăşea sentimentele: adrenalina, scurtele momente de frică, panică şi uşurare şi disperarea cu care se ţinea de viaţă, nu numai pentru el, dar şi de dragul celor pe care îi iubea. Mintea lui lucra la foc continuu, dar inima lui se destrăma şi Ellie se îngrijoră că avea să facă aceeaşi greşeală ca şi ea încercând să scape prin Umbre. Avea o idee mai bună; ea ştia un loc sigur unde să se ducă. Avea să fie riscant să ajungă acolo cu oamenii lui Gorman după ei, dar ar fi avut mai multe şanse să supravieţuiască aşa decât să încerce să le piardă urma în Umbre. Aşa că făcu ceea ce trebuia ca să-l salveze recitând o mantra tăcută.

– Mika, te rog, treci peste Zid. *Treci peste Zid!*

***

După zece minute în care zburase cu atâtea nave pe urma lor, Mika era sigur că nu avea să mai dureze mult până să facă o greşeală. Era orbit de focuri şi se afla în pericol de moarte la fiecare viraj şi asta nu numai din partea oamenilor lui Gorman; întregul oraş fusese întors pe dos din cauza răscoalei; claxoanele răsunau, sirenele luminau şi căile aeriene erau sparte, aşa

că traficul era încurcat. Nave civile le tot picau în față și clădiri pline de oameni furioși apăreau din senin.

– Nu cred că mai rezist mult! strigă Mika. O să mă izbesc de ceva!

– Ai grijă! strigă Audrey, apoi își închise ochii și își mușcă buza de jos când trecură razant de acoperișul unei clădiri, apoi virară strâns pentru a evita o alta. Ascunde-te undeva! strigă ea. Găsește o ascunzătoare!

Mika plonjă până la pământ și zburară pe New Regent Street înspre New Leicester Square. Răscoala era la apogeu dedesubtul lor într-o mulțime de bâte și pumni. Dar când Mika vră pe strada curbată, mulțimea îngheță, oamenii se ferirră și își acoperirră capetele cu mâinile în timp ce nava aproape că îi reteză la două sute de kilometri la oră.

– Scuze, șopti Audrey.

În New Leicester Square, se opri brusc.

– Sunt chiar deasupra noastră! zise Audrey, privind în sus.

– Intră acolo! zise ea arătând spre holul mare al unui cinematograf. Ușile fuseseră distruse de mulțime și era destul loc să intre. Încet și cu grijă, Mika intră cu nava în hol, unde abia avu loc. Înăuntru totul era spart și podeaua era acoperită cu dulciuri.

– Acum ce facem? zise Audrey cu disperare. Ne vor găsi imediat.

– Nu știu, zise Mika, dar nu mai pot zbura prin oraș așa, e prea periculos.

– Ar fi bine dacă nu ar fi atâția oameni în jur, zise Audrey. Mi-e frică să folosesc armele, nu vreau să rănesc pe cineva. Dar am fi mai în siguranță dacă aș putea distruge armele navelor care ne urmăresc. Poate ar trebui să ieșim din oraș. Nu vor fi atât de mulți oameni în afară și vom putea să ne apărăm mai bine.

– Am putea, zise Mika, ezitând. Dar unde să ne ducem? Dacă ieșim din Londra, zburăm deasupra orașelor de refugiați. Nu vor fi atât de mulți oameni, dar vom fi mult mai expuși.

– De ce nu coborâm în Umbre? sugeră Audrey. Am putea să ne ascundem după pilonii turnurilor și să așteptăm să se termine revolta. Când vedem că putem pleca, ne întoarcem la apartament pentru ca Gorman să-și dea seama că nu am încercat să fugim.

– Nu sunt sigur, zise Mika. Își închise ochii și se trezi într-un loc întunecat.

Ellie. O putea auzi. Pentru prima oară se simțea ca și cum s-ar fi aflat chiar lângă ea și îi șoptea ceva. Legănându-se pe întuneric. Trăgându-se de păr.

– Atunci ce facem? întrebă Audrey. Unde o să fim în siguranță?

Mika își deschise ochii și îndreptă nava spre ieșirea din cinematograf.

– Peste Zid, răspunse el.

Trase de manetă, motoarele se ambalară și nava Pod Fighter țâșni ca un glonț, vira strâns în sus în spatele Galeriei Naționale și se pierdu în noapte.

***

În timp ce se îndepărtau de orașul strălucitor din spatele lor, Mika se simțea din ce în ce mai agitat. Cu cât se îndepărta mai mult de apartamentul din Londra, cu atât mai înstrăinat se simțea de promisiunea făcută lui Mal Gorman. Dar măcar s-ar fi putut apăra; deasupra turnurilor de refugiați, Audrey le distruse armele navelor care îi urmăreau cu o precizie uimitoare. Navele atinse se întorceau și se îndepărtau să-și inspecteze daunele, dar veneau mereu mai multe în locul lor, iar Mika și Audrey zburau și luptau ca și cum viețile lor se aflau pe muchie de cuțit.

În doar câteva minute, ajunseră pe coasta de sud a Angliei și curând zburară prin întuneric, cu luna joasă și aruncând urme argintii pe valuri.

– Se retrag, zise Audrey, surprinsă, privind cum navele se întorceau. De ce fac asta?

***

– Domnule Mal Gorman, credem că se îndreaptă spre Zid.

– Spre *Zid?* repetă Gorman, masându-și tâmplele. Cum ar putea ști?

– Ei nu știu. Cred că sunt doar disperați și caută o ascunzătoare.

– Fir-ar să fie! blestemă Gorman. Ăsta e cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla, CEL MAI RĂU! De ce ar vrea să treacă Zidul?

– Ce vreți să facem, domnule?

– *Trebuie* să-i ucideți înainte să treacă peste Zid și să vadă ce e pe partea cealaltă, zise Gorman.

– Dar dacă nu îi putem opri, domnule? Dacă reușesc să treacă de el?

– Atunci, va trebui să vă duceți după ei.

Trosnetul lemnelor din foc se auzi mai tare în tăcerea absolută care se lăsase.

– Mulți oameni vor muri, domnule.

– Nu-mi pasă, zise Gorman. Dacă o mie de oameni mor trecând peste Zid ca să-i oprească pe acei copii să afle Secretul, asta va merita. Spune-le că le trimit soțiilor lor niște medalii.

***

Pentru un timp, Zidul părea o panglică gri și luna atârna deasupra lui ca și cum venise doar să privească.

– Iar ne prind din urmă, zise Audrey, văzând niște nave Pod Fighter care apăruseră de nicăieri spre nord. Mai repede!

Mika acceleră până când norii de deasupra lor și valurile de dedesubt se contopiră, iar ei se simțeau ca și cum zburau printr-un vid țesut din fire argintii. Zidul se apropie până când luna și cerul dispărură, iar în fața lor se contura o grămadă de beton atinsă de sare cu turnuri de pază și sârmă ghimpată pe deasupra. Mika încetini, cuprins dintr-odată de îndoială. Aveau să treacă peste Zid, iar el știa că din cauza chimicalelor folosite pentru a ucide animalele și plantele de pe partea cealaltă totul era atât de otrăvitor încât ar fi putut muri numai dacă ar fi atins praful de pe jos. Mâinile începură să-i tremure, stomacul să-i freamăte și își mușcă buza atât de tare încât îi curse sânge.

„Dar Ellie ți-a zis să te duci acolo, își spuse el, disperat, sigur știe ceva ce noi nu știm."

Apoi totul se întâmplă dintr-odată – erau foarte aproape de Zid, navele se apropiau de ei și începură să tragă. Pentru o fracțiune de secundă, Mika văzu borgii Ghengis în turnurile de

pază balansându-şi armele imense care începură să tragă cu bile de foc în ei. Audrey strigă şi totul se aranjă ca elementele unei bombe. Pentru câteva secunde îngrozitoare, nu putură să vadă nimic altceva decât lumini strălucitoare şi bucăţi de nave în timp ce majoritatea urmăritorilor lor fură distruşi. Aproape că se izbiră de Zid – Mika trase de manetă, sufocat de frică, atât de aproape încât îi arseră crusta de sare. Mai sus, mai sus, cu borgii Ghengis trăgând deasupra lor, apoi se rotiră ca un delfin printr-un inel şi trecură.

Luna. Pe partea cealaltă a Zidului văzură luna încă privindu-i de deasupra unei mări calme.

50

Era atât de liniște.

„Nu, nu era liniște, își spuse Mika, motoarele navei nu erau nici pe departe silențioase... ci mai mult era pace." Era tot noapte, abia dacă vedeai un nor pe cer și nu bătea vântul. Marea se legăna ca și cum ar fi adormit pe jumătate. Cerul de deasupra lor era la fel de adânc cum li se părea și nu mai văzuseră niciodată atât de multe stele – erau obișnuiți să se uite la cer printr-o pătură de poluare luminoasă care strica totul chiar și atunci când nu erau nori. Și nu era trafic, nu erau nici fabrici și nici televizoare.

– Suntem numai noi, zise Audrey, uitându-se peste sistemul de localizare după puncte roșii. Am reușit.

– Nu înțeleg de ce borgii Ghengis au încercat să ne omoare, zise Mika. Treaba lor e să ne protejeze.

– Asta nu poate fi adevărat, zise Audrey. Au doborât toate navele lui Gorman. Nu cred că încercau să ne apere, ci să ne oprească, să nu trecem peste Zid.

– Dar de ce? se întrebă Mika. Dacă nu e altceva decât praf ucigător, ce protejează ei?

– Poate totuși e ceva aici, sugeră Audrey.

Inimile începură să le bată mai tare în timp ce rumegară ideea.

– Hai să vedem, zise Mika.

Zburau spre sud peste Oceanul Atlantic. Mika o luă spre est și se îndreptă spre coasta de sud a Franței.

– Fir-ar să fie! zise Audrey, văzând un grup de puncte roşii în viziera ei. O formaţie de nave la vest, la doar trei sute de kilometri de noi. Au coborât mai multe nave de-ale lui Gorman din spaţiu.

– Să-i dăm drumul, zise Mika.

– Opreşte! strigă Audrey. Opreşte! Opreşte! Opreşte!

Mika opri nava brusc şi rămaseră plutind deasupra oceanului.

– Ce e? întrebă el, speriat.

– Am văzut ceva în apă, zise ea. Dă înapoi puţin.

Mika nu văzuse nimic, dar îşi aminti că Audrey vedea mai bine în întuneric cu ochii ei.

– Ce era? întrebă Mika întorcând nava.

– Nu ştiu, zise Audrey, entuziasmându-se. Dar era imens şi se rostogolise chiar la suprafaţa valurilor.

Curiozitatea fu mai mare decât dorinţa de a fi precauţi şi petrecură un întreg minut preţios căutând obiectul ciudat din mare.

– Nu ar trebui să pierdem timpul aşa, zise Mika la un moment dat, uitându-se după oamenii lui Gorman.

– Oricum a plecat, zise Audrey, dezamăgită. Mai bine mergem.

***

– Trebuie să dorm, zise Mal Gorman. Deşi tot planul mersese prost şi tocmai dăduse ordinul ca doi dintre copiii pe care irosise săptămâni de antrenament să fie ucişi, îşi simţea ochii grei ca nişte mingi de bowling şi făcea eforturi mari să-i ţină deschişi. Era ca şi cum creierul lui nu mai putea suporta mai mult stres şi avea de gând să se ardă, ca un uscător de păr supraîncălzit.

– Doar o jumătate de oră, Ralph. Trezeşte-mă peste o jumătate de oră şi să mă anunţi ce se mai întâmplă.

Se îndreptă încet şi nesigur de la şemineu până în dormitorul lui, iar majordomul merse în spatele lui la o distanţă respectabilă, gata să-l prindă pe bătrân dacă s-ar fi întâmplat să cadă. Patul era de la antichităţi, imens, salvat dintr-o casă-muzeu pe cale să fie demolată pentru a se construi turnuri de refugiaţi, iar Gorman părea foarte mic aşezat pe marginea lui, ca un Tom Degeţel

scheletic. Îl trecu un fior rece, deschise un sertar al noptierei elegante şi scoase de acolo un cuţit cu o lamă lungă.

– Vreţi să am eu grijă de el, domnule? întrebă Ralph, uitându-se agitat la cuţit. Cred că bucătarul-şef îl caută pe la bucătărie.

– Nu, zise Gorman. Pleacă de aici!

Ralph ieşi din cameră, închizând uşa cu grijă, iar Gorman se băgă în pat ţinând cuţitul la piept.

***

– Pământ, zise Mika, văzând o fâşie întunecată la orizont. Se apropiau repede de ea. Luna dispăruse, aşa că pentru Mika nu era decât o grămadă mare, neagră, fără forme, dar Audrey rămase uimită.

– Ce vezi? întrebă Mika, nerăbdător.

– Cred că visez, răspunse Audrey.

– Spune-mi odată, găgăuţă!

– Copaci? întrebă ea, uimită. Cel puţin arată ca nişte copaci. Pot vedea numai partea de sus, ca nişte cocoaşe şi sunt multe, foarte apropiate unele de altele.

– Vrei să spui – ca într-o pădure? întrebă Mika.

– Da, aşa ceva! răspunse Audrey. Ca în documentarele istorice.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe.

– Dar asta nu e posibil, zise Audrey, nereuşind să accepte ceea ce vedea ca fiind adevărat. Nu mai sunt copaci. Ni s-a spus că au pierit de la otrava din timpul Ciumei.

– Ni s-au spus multe lucruri, răspunse Mika, sceptic. Că băutura Fit Mix ne face bine. Să coborâm puţin să ne uităm mai bine.

Încetini şi navigă uşor deasupra pământului întunecat şi neuniform şi când ochii i se obişnuiră cu lumina foarte slabă, inima începu să-i bată nebuneşte. Era imposibil, dar adevărat; chiar erau copaci! Putea distinge frunzele şi crengile coroanelor care se mişcară când trecură pe lângă ele.

– Îi pot vedea, zise el, încet. Ai avut dreptate. E o pădure imensă, cât vezi cu ochii.

– Şi uite! zise Audrey. Ce-i aia de-acolo?

Puteau vedea pete de lumină la distanță, împrăștiate ca niște focuri aprinse prin pădure. Zburară repede într-acolo cu inimile sărindu-le din piept.

– Case! zise Mika, nevenindu-i să creadă. Case *imense! Aici* locuiesc oameni!

Zburară spre cea mai apropiată casă, și Mika încetini când trecură pe deasupra unor porți imense. Casa era construită în stilul castelelor franțuzești, cu turnuri, curți, fântâni, grădini aranjate cu statui din gard-viu și labirinturi și cinci piscine, dintre care două erau pline de apă roz și bolboroseau.

– Cum se poate așa ceva? întrebă Audrey. Cum se poate ca aici să fie copaci și case, și oameni? Se presupune că e doar praf otrăvitor!

– Nu e posibil, zise Mika, furios, dar e adevărat. Am fost mințiți, Audrey, despre tot.

Zburară pe deasupra altei case enorme, de data asta în stil modern, ca o grămadă mare de cuburi albe, înconjurată de o grădină frumoasă.

– Uită-te la ea, zise el, furios. Oamenii mor în Umbre pentru că nu este destul loc, în timp ce de partea cealaltă a Zidului oamenii trăiesc în conace înconjurate de păduri!

– O, nu! strigă Audrey. Ne-au găsit oamenii lui Gorman!

Pe vizierele lor apărură grămezi de puncte roșii care zburau înspre ei din toate părțile.

– Suntem înconjurați, zise Audrey.

– Nu te panica, zise Mika. O să-i așteptăm, apoi vom țâșni în ultimul moment și îi vom lua prin surprindere.

Cu inimile la gură așteptară, dar tocmai când primii urmăritori se iviră la orizont, se întâmplă ceva complet neașteptat.

– Fir-ar să fie! strigă Audrey. CE sunt *alea?*

Ieșiră din pădurea întunecată, cu aripile de metal arcuite, cu ghearele înainte ca și cum ar fi vrut să prindă nava din aer, ca pe o rândunică. Erau ca niște șoimi mari, dar de sute de ori mai mari și mai puternici decât păsările după care fuseseră proiectați. La exterior, erau făcuți din plăci flexibile de metal, impenetrabile pentru orice tip de armă, și se mișcau cu o rapiditate și o agilitate nemaivăzute. Mika rostogoli nava și abia reuși să evite o pereche de gheare de metal. Niște ochi roșii

fulgerară, se auzi un sunet strident de furie şi apoi se auziră focurile navelor. Oamenii lui Gorman ajunseseră, iar deasupra pădurii întunecate, focurile trase de ei păreau nişte spaghete luminoase.

Mika viră strâns, tocmai când unul dintre şoimi prinse un Pod Fighter cu ciocul lui argintiu, îl muşcă pe jumătate ca pe un jeleu şi lăsă bucăţile să cadă în pădurea de dedesubt. Apoi apărură mai mulţi şoimi enormi, ridicându-se din pădure cu ajutorul aripilor lor gigantice. Mika profită de această distragere a atenţiei şi se îndepărtă cu câţiva kilometri, stinse luminile şi se ascunse în întuneric pentru a fi martori la cea mai ciudată luptă din câte văzuseră vreodată.

Navele de luptă începură să zboare în jurul şoimilor, care se umpleau de lumină de fiecare dată când focurile ricoşau din ei. Unii dintre ei pluteau deasupra încăierării, apoi plonjau şi smulgeau navele din aer pur şi simplu, distrugându-le cu gheare le ca pe nişte cutii de metal. Alţii se zvârcoleau în interiorul luptei, muşcând bucăţi mari din navele care treceau pe lângă ei.

– Pe lângă ei, roboţii noştri par nişte jucării, zise Mika.

– Păzesc casele, observă Audrey. Cei care locuiesc aici au şoimi roboţi imenşi care să-i apere. Săracii oameni! Şi uite ce se întâmplă cu copacii!

Priviră îngroziţi cum pădurea începu să ardă în locurile în care se prăbuşeau navele de luptă şi explodau ca nişte bombe când se izbeau de pământ. Fură atât de acaparaţi de luptă încât uitară că şi ei luau parte la ea; o navă Pod Fighter solitară se furişă în spatele lor, iar ei nici măcar nu observară. Fu o greşeală imensă – primul foc le nimici motorul, al doilea, aripa stângă, iar al treilea, aripa dreaptă. Ambele aripi izbucniră în flăcări şi, în timp ce nava avariată se îndrepta vertiginos către sol ca un Icarus negru, interiorul se umplu de un fum sufocant.

***

Gorman auzi lianele târându-se pe sub pătură ca nişte şerpi, dar, înainte să apuce să se mişte, îi prinseseră deja glezna cu uşurinţa unui anaconda. Începu să-şi ridice capul şi auzi

încă două care veneau să îi apuce brațele. Luă cuțitul și începu să taie și să rupă, și să strige după Ralph să vină să-l salveze.

Ralph pregătea ceaiul în dressing. Tocmai voia să-l trezească pe Gorman. Îi auzi țipetele, puse ceainicul jos și alergă repede în dormitor. Primul lucru pe care îl văzu fu sânge, peste tot, pe așternuturi, pe podea și pe Gorman, care stătea într-o baltă de sânge și cu cuțitul în mână. Avea tăieturi adânci pe brațe și picioare din care sângera mult și primul gând care îl încercă pe Ralph fu acela de uimire; cum putea un corp atât de uscat să conțină atât de mult sânge?

– Albinele pline cu polen au tăbărât asupra mâțișorilor, șopti Gorman, cu o privire pierdută. Trebuie să le oprești!

– Da, domnule, zise Ralph, luându-i cu blândețe cuțitul din mână. Dar cred că ar trebui să chem doctorul mai întâi.

Gorman se trezi dintr-odată, ca și cum sufletul i-ar fi revenit în corp.

– Am ucis băiatul, zise el. Și aveam nevoie de el.

51

Nava aterizã cu botul înainte într-un stejar. Crengile mai subţiri din vârf cedară imediat, trosc, trosc, trosc, în timp ce nava arzând căzu printre ele, dar, din fericire, deşi copacul era bătrân, era puternic şi crengile de jos erau groase ca braţele unui uriaş. Nava rămase suspendată la cinci metri de pământ, prinzându-i pe Audrey şi pe Mika într-o creangă.

Mika atârnă cu capul în jos, prins în centuri, pentru câteva clipe, panicându-se, încercând să respire. Se încurcase în legăturile care îl ţineau şi plămânii îi erau plini de fum pe care nu îl putea expira. Apoi, ca şi cum s-ar fi înecat, luă încă o gură de aer plină de fum. Nu mai respirase aer curat de prea mult timp, iar creierul şi corpul îl dureau. Simţea căldura venind de la foc, auzea copacul arzând şi, pentru a doua oară de când fusese rănit în vacanţă, era pe jumătate mort. Audrey nu zicea nimic, iar Ellie plângea. Orbit de fum, întinse mâinile în faţă şi izbi pictograma care deschidea parbrizul. Acesta porni cu greu câţiva centimetri, apoi rămase blocat din cauza denivelărilor, dar aerul intră şi Mika tuşi încontinuu, dar parcă renăscuse. Văzu pământul dedesubtul lui, iar focurile stârnite se stingeau luminând frunzele căzute şi el se simţi ca şi cum ar fi ajuns pe o planetă extraterestră, atât era de ciudată această imagine. Împinse parbrizul ca să-l deschidă de tot, îşi desfăcu centura şi rămase în partea din faţă a cockpitului. Nava scârţâi sub greutatea lui. Apoi se trase în sus, peste scaunul lui, pentru a ajunge la Audrey şi îi scoase casca. Braţele îi atârnau moi cum era prinsă cu centura, iar Mika se simţea ca Peter Pan

încercând să o aducă la viață pe Tinkerbell, ca și cum inima lui trosnea asemenea crengilor bătrânului copac. Chipul ei palid de elf era pătat cu cenușă de la fum și ochii îi erau închiși. Mika o bătu cu blândețe peste obraz, simțind pentru ea atâta dragoste încât se topea din picioare.

– Audrey! zise el. Trezește-te! Hei! Găgăuță! Audrey?

Auzi zgomotul unui motor și când privi în sus văzu Pod Fighterul care îi doborâse căutând prin pădure cu un reflector. Inima i se opri când fasciculul de lumină se opri pe ei, iar nava pluti chiar deasupra lor.

– Audrey! O scutură de umeri, știind că, dacă nu se trezea în acel moment, nu avea să o mai facă niciodată. Mai știa și că nu ar fi părăsit-o, așa că ar fi murit amândoi în acel loc de vis și nu s-ar mai fi întors niciodată acasă. O scutură din nou, mai tare de data asta, dar ea rămase tot ca o păpușă din cârpă, până când Mika avu un moment de inspirație și o ridică puțin ca să o detașeze de presiunea centurilor. Ochii ei se deschiseră brusc, speriindu-l cu strălucirea lor.

– Bună? zise ea, răgușită, ca și cum s-ar fi întrebat de ce se uita așa la ea. Ce faci?

– Încerc să te țin în viață, zise el zâmbind ușurat.

– Unde suntem? Își duse mâna la gât – o ustura de la fum.

– În pădure, șopti el. Am aterizat într-un copac. Repede! Desfă-ți centura! Dacă nu plecăm de aici în zece secunde, nu mai avem nici o șansă.

Tușind încontinuu, își scoase cu stângăcie brațele din legături. Bărbații din Pod Fighter zburaseră puțin mai încolo, găsiseră o pajiște și aterizaseră. Mika și Audrey atârnară speriați de o creangă mai puternică și își dădură drumul de la cei cinci metri care îi despărțeau de pământ. Din fericire, aterizară fără să se rănească. Alergară în pădurea întunecată, speriați de liniște, încercând să înăbușe tusea care ar fi putut să-i dea de gol, dar plămânii lor fuseseră arși de fum și noaptea era răcoroasă, iar ei se înecară din cauza aerului tare. Părea că aleargă de-o veșnicie, auzind pași în urma lor, cu Audrey înainte pentru că putea vedea copacii. Mika nu vedea nimic, decât dacă se uita în sus la crengile care păreau negre pe fondul

cerului înstelat, aşa că alergă în urma ei, ca un orb, simţindu-se tot mai speriat şi mai departe de Ellie cu fiecare pas.

„Cum o să ieşim cu bine din asta? îşi zise el, disperat, împiedicându-se de o rădăcină. Cum o să mai ajungem acasă?"

Într-un final, Audrey se opri şi se aplecă, respirând cu greu, cu mâinile în şold.

– Cred că am scăpat, zise ea. Nu îi mai aud.

Ascultară pentru o clipă, încercând să respire mai încet, iar Mika se simţi învăluit de întuneric ca de o pătură. Auziră o ramură pocnind şi undeva mult mai departe, un sunet care îi făcu să le îngheţe sângele în vene: un urlet.

– Ai auzit asta? şopti Audrey, strângându-l de braţ.

– Da, zise Mika încet.

– Parcă era...

– Un lup?

Apoi auziră altceva: un ţipăt. Venea de departe, dar fiecare sunet al pădurii părea să vină de pretutindeni, adus de vânt. Mika tremura de frică şi de frig.

– Nu se poate să fie lupi, zise Audrey. Nu mai există.

– Ca şi casele şi pădurile? răspunse Mika. Chiar cred că sunt lupi.

Mai auziră un strigăt, de data asta de mai aproape, mai înfricoşător.

– Îi ucid pe bărbaţii trimişi de Gorman! zise Audrey. Trebuie să fugim!

Începu să alerge din nou şi Mika ţâşni după ea şi amândoi alergară ca şi cum lupii i-ar fi urmărit deja. Audrey, prea speriată acum, se izbea de copaci, se împiedica de gropi şi înainta cu greu, ducându-i tot mai adânc în inima întunericului. Dar era inutil să încerce să fugă, pentru că erau deja înconjuraţi. O pereche de ochi roşii le apăru chiar în faţă şi ei se opriră brusc, sperând să fie protejaţi de întuneric şi de linişte. Dar apărură mai mulţi ochi roşii, urmaţi de lumina albastră. Urmele de lumină îi încercuiră pe Audrey şi Mika, mergând printre copaci, apropiindu-se treptat până ce Audrey reuşi să deslueşească forma animalelor din spatele lor.

– N-o să-ţi vină să crezi! şopti ea. Putea vedea cam douăsprezece forme argintii strecurându-se printre copaci. Cred că sunt câinii roboţi din groapă! Chiar erau lupi, Mika! Şi sunt imenşi!

Mika văzu unul materializându-se din întuneric la doar câțiva metri de el. Îi ajungea până la umăr.

– Fir-ar să fie! șopti el, tremurând din cap până-n picioare.

– Nu te mișca și lasă-i să te miroasă, șopti Audrey.

– Nu cred că pot face altceva, zise el.

Avea colții lungi cât niște degete, pătați de sânge proaspăt. Botul i se încreți cu un mârâit înfiorător, apropiindu-se de el cu capul plecat și cu ochii de robot strălucind. Mika își închise ochii și începu să se roage în timp ce îi simți nasul rece pe mână. Câteva secunde nu se întâmplă nimic, așa că își redeschise ochii și văzu, spre surprinderea lui, că toată haita se apropiase. Doisprezece lupi enormi cu boturile însângerate îi înconjuraseră, leneși. Unul se așeză, altul căscă, apoi câțiva se uitară în spate în pădurea întunecată ca și cum ar fi fost cazul să se ocupe de altceva.

– Se mișcă de parcă ar fi vii, șopti Audrey, atingând unul care trecu pe lângă ea. Sigur au fost construiți de aceiași oameni care au creat și șoimii. Păzesc pădurea.

– Mi-aș dori să îi vadă și Kobi.

– Da, i-ar plăcea, răspunse Mika, neîndrăznind să se miște încă. Probabil ar lua unul cu el la apartament ca să-și poată da seama cum funcționează.

– Nu ar primi multe vizite, zise Audrey. Dinții lor sunt atât de ascuțiți.

Unul dintre lupi își ridică urechile argintii, își înălță botul spre cer și adulmecă. Ceilalți făcură la fel și câteva secunde mai târziu, ca și cum ar fi răspuns la o chemare de dincolo de pădure, haita se îndepărtă.

– Mă întreb de ce nu ne-au omorât, zise Mika.

– Cred că de fapt ne *plac*, răspunse Audrey.

– Ca și cum nu și-ar da seama că suntem oameni, zise Mika. Nu înțeleg.

Se așezară, se rezemară de trunchiul unui copac și atinseră pământul pentru prima dată. Era umed și rece și mirosea a curat. Priviră în întuneric pentru o vreme, întrebându-se dacă lupii aveau să se întoarcă. Era frig și respirația lor îngheța, iar ei tremurau în hainele lor subțiri. Dar după câteva minute nu mai fură conștienți de corpurile lor pentru că în liniștea pădurii, datorită vederii lor speciale, vălul de întuneric începu să se

ridice și pădurea începu să se descopere în nuanțe de auriu. Nu era culoarea artificială a turnurilor și a robinetelor, ci viața. Era începutul primăverii și copacii începură să strălucească de la rădăcini până la muguri și frunze noi. Iar pe jos, acolo unde razele de lumină ajungeau pe timpul zilei, înfloreau mii de clopoței albaștri. Dar nu numai atât! Mișcare! Vedeau mișcare peste tot! Audrey luă în mână o grămadă de frunze căzute și văzu sute de puncte aurii care fremătau.

– Carii, șopti ea.

Peste un trunchi căzut trecu un șoarece. Printre crengile de deasupra lor zburau păsări. Mika și Audrey le priveau uimiți, încercând să asimileze acest nou adevăr al existenței lor.

– Nu se poate să fi existat Ciuma Animalelor, zise Audrey, cu o voce mică. Nu s-a întâmplat deloc, nu-i așa?

– Așa se pare, răspunse Mika.

– Totul a fost o minciună, zise Audrey.

– Știam eu, zise Mika. Am știut dintotdeauna că ne mint! În tot timpul ăsta noi am locuit în spatele Zidului în turnurile alea îngrozitoare din beton, cu mâncare făcută din mucegai, înconjurați de apă urât mirositoare, când aici este *așa*.

– Ca și cum ar mai fi *un alt* nivel al Londrei, zise Audrey, privind în jurul ei. Un nivel secret, invizibil, deasupra Turnurilor Aurii, unde locuiesc oameni *și mai bogați*. Cei din Turnuri au parte de apartamentele lor luxoase, dar nu au *nimic* în comparație cu ce e aici. Oamenii ăștia au case imense și păduri, și *animale!*

– Cum au putut ține un secret atât de mare? zise Mika. Cum au putut locui patruzeci și trei de ani în spatele unui zid și să nu afle că de partea cealaltă se află *așa ceva?*

– Nu vine nimeni aici, îi argumentă Audrey. Ni se amintește mereu cât de îngrozitor și oribil este aici. Până și în joc era la fel.

– Săracii noștri părinți! zise Mika, furios. Au pierdut totul când s-au mutat în spatele Zidului! Și totul s-a dovedit a fi o minciună!

– Mă întreb de ce nu pune nimeni întrebări, zise Audrey.

– De ce ar face-o? răspunse Mika, pornit. Au văzut dovezile Ciumei la televizor.

– A, da, zise Audrey. Mama crede tot ce vede la televizor.

– Şi mama la fel, zise Mika, supărat. Oricine a făcut asta a falsificat ştirile.

– Aşa că şi sirenele sunt false, zise Audrey.

– Totul e fals, zise Mika, dezgustat. Costumele alea idioate din hârtie, de apărare, am ştiut mereu că sunt inutile!

– Toate lecţiile de istorie. Am învăţat despre asta mai mult decât despre orice altceva.

– Minciuni.

– Şi afişele din clasa noastră cu animale cu spume la gură şi ochi injectaţi.

– Au fost numai ca să ne sperie, să nu ne dorim să vedem ce e aici.

– Ne-au fraierit.

– Ne-au mințit în legătură cu *tot.*

Lumina slabă a răsăritului începu să intre printre crengile copacilor şi cei doi priviră uimiţi pentru câteva clipe. Păsările începură să cânte, Awen apăru şi începu să adulmece fericit printre frunzele de la picioarele lui Mika.

– Dar nu-i aşa că e *frumos?* şopti Audrey. Când eram mică, adormeam plângând pentru că toate plantele şi toate animalele muriseră. Părea atât de nedrept, când eu ştiam că aş fi avut grijă de ele, dar nu aş mai fi avut şansa, pentru că cei de dinaintea noastră le distruseseră. Dar uite, Mika! *Încă sunt aici!* Mai frumoase decât mi-am imaginat eu! Nu ştiu cum să mă simt. Sunt atât de furioasă şi de fericită în acelaşi timp.

– Şi eu, zise Mika. Mă simt ca şi cum tocmai m-am trezit dintr-un coşmar.

– Da, fu de acord Audrey. Un coşmar în care omul a omorât orice fiinţă în afară de el însuşi, încât nu a mai rămas nimic, decât beton şi apă de canal. Ce bine că nu e aşa.

– Dar lumea asta aparţine altcuiva acum, zise Mika. Şi noi nu ar trebui să fim aici. Şoimii aceia şi lupii ar fi trebuit să ne omoare.

– Probabil despre asta e războiul, zise Audrey. Mal Gorman şi cei din guvern trebuie să fi aflat că Ciuma nu a existat şi cât de frumos este aici.

– Cred că ai dreptate, zise Mika. Părinţii noştri au zis că duşmanul trebuie să fie dintr-un loc pe care noi nu îl cunoaştem şi cu siguranţă nu am ştiut despre asta. Şi cu câteva săptămâni

în urmă prietena mea, Helen, a dispărut și nu am putut s-o găsesc, dar înainte să plece i-am spus că mă simțeam ca și cum aș fi fost mințit. A încercat să mă avertizeze că suntem în pericol. Voia să-mi spună un secret. Despre *asta* era vorba. Acum înțeleg totul. Poate că este aici, de partea asta a Zidului.

– Mă întreb dacă sora ta știe, se gândi Audrey, privind copacii ca și cum ar fi dispărut dacă ea și-ar fi luat ochii de la ei.

– Ellie, zise Mika, agitat. E dimineață, Audrey. Ce ne facem? Suntem în mijlocul unei păduri de partea cealaltă a Zidului! Și, dacă nu mă întorc și nu-l conving pe Mal Gorman că nu l-am trădat, nu o s-o mai văd niciodată! Cum ieșim de aici?

– Nava Pod Fighter, zise Audrey, ca și cum ar fi fost evident.

– A ars, spuse el, agitat. Nu ne e de ajutor.

– Nu asta, zise ea. Cealaltă, cea în care au venit bărbații.

– O, da! zise Mika, bucurându-se. Ești un geniu!

– Știu, răspunse Audrey. Se ridică și se scutură cu blândețe ca să nu rănească vreo viețuitoare.

– Hai s-o găsim.

Se grăbiră, atenți să nu calce plantele, în timp ce soarele umplea pădurea. În aer plutea polenul florilor. Frunzele noi filtrau lumina care abia săruta covorul de clopoței. Awen mergea înainte, Mika după el, iar Audrey imediat în urma lui; era atât de fermecată de frumusețea din jurul ei încât nu-i trecu prin minte să-l întrebe pe Mika de unde știe pe unde să o ia.

Ajunseră la stejarul în care atârna nava arsă.

– O, nu, zise Audrey, tristă. Uite ce i-am făcut.

Pe o parte, era acoperit de muguri și de frunze noi, dar pe cealaltă parte era ars, cu crengile rupte și cu nava suspendată mai jos; o masă neagră, fumegând. Lui Mika i se puse un nod în gât când observă un cuib de pasăre la picioarele lui, care căzuse atunci când se izbiseră ei de copac. Îngenunche și găsi un ou printre frunze pe care îl cercetă în palmă. Era frumos; de un albastru-pal și cu textura prăfuită, acoperit de mici pete maro. Dar în interiorul lui nu văzu nici o urmă de lumină.

– E mort, se auzi Audrey din spatele lui.

Chinuit de vină, Mika puse oul înapoi în cuib, cu blândețe.

– Nu a fost vina noastră că ne-am prăbușit, continuă ea.

– Știu, zise el. Dar asta nu-l va aduce înapoi.

O auzi respirând adânc.

– Uită-te! şopti ea.

Mika se întoarse încet şi se ridică. Aproape de ei, între doi stejari vechi, era un minunat cerb cărămiziu. Era de culoarea toamnei, un roşu bogat, cu un gât puternic, pieptul lat şi blană groasă. Îşi ţinea capul sus, semeţ, iar coarnele lui aveau nenumărate încrengături, ca ramurile unui copac maiestuos. Era o imagine mirifică pe fundalul verde al stejarilor; Regele Pădurii; cel mai frumos animal dintotdeauna. Dar, în ciuda puterii şi frumuseţii lui, privirea îi era calmă, ca o apă liniştită, şi se uita la cei doi copii cu toată înţelepciunea lumii, în tăcere.

Totul păru să se oprească. În jur toată natura strălucea într-o lumină caldă şi în pacea care se lăsase cei doi copii observară, pentru prima dată, că lumina curgea de la o fiinţă la alta, ca şi cum ar fi fost toate conectate: copacii, păsările, grămezile de muşchi, cerbul şi ei; lumina curgea ca un râu prin ei toţi.

Nările cerbului fremătară când inhală mirosul de navă arsă, stejar şi copii mutanţi. Dar, în loc să se îndepărteze de ei, merse mai departe pe drumul pe care şi-l propusese. Cei doi îşi ţinură respiraţia, rugându-se să nu întrerupă vraja, când trecu printre ei la trap în urma lui cu nişte căprioare şi cerbi tineri pătaţi.

– Până şi animalele adevărate ne plac, şopti Audrey, uimită, în timp ce procesiunea se pierdu în pădure.

– Ştiu că nu vrem să le facem rău, zise Mika încet.

– Lumina curge prin noi, şopti Audrey. Îşi puse mâna pe trunchiul ars al stejarului şi privi lumina care trecea din mâna ei prin scoarţă. Mă întreb de ce nu am observat până acum.

– Pe partea noastră, zise Mika, oamenii nu se ating prea des şi suntem înconjuraţi de beton şi metal, nu de copaci şi animale.

Audrey îi atinse obrazul şi zâmbi privind lumina care trecea prin degetele ei şi pielea lui.

– M-a făcut să îmi dau seama de ceva, zise ea, visătoare.

– De ce anume? întrebă Mika.

– Cât de important e că ne avem unul pe altul, răspunse ea cu simplitate. Şi cât de multe am avut de pierdut. Sunt aşa fericită aici, Mika, foarte fericită!

Mika îi atinse faţa şi privi lumina care curgea prin ei, dar nu zâmbi; în schimb, ochii lui se întunecară, trişti.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

– Războiul va distruge tot, răspunse el încet. Totul va muri. Când se va afla că au fost minţiţi, toţi vor vrea să mergem la război. Ne vor trimite aici să ne luptăm cu roboţii uriaşi şi pădurile vor arde, animalele vor fi ucise şi coşmarurile se vor adeveri; nu va mai rămâne nimic, doar apă murdară şi beton.

– Atunci, trebuie să oprim totul, zise Audrey. *Nu* putem să-i lăsăm să facă asta!

– Cum vom opri un război? zise Mika, înfierbântat. Urăsc adulţii! Nu ştiu să răspândească decât ură şi distrugere!

– Nu ştiu, zise Audrey. Dar trebuie să încercăm. Pentru că, dacă animalele şi copacii mor, şi ceilalţi vor fi trişti pentru totdeauna. Vreau ca mama şi mătuşa mea să vadă asta. Vreau să se simtă şi ele cum mă simt eu acum. Vreau ca toţi să se simtă aşa, poate atunci îşi vor da seama cât de important este.

– Şi eu vreau, zise el cu amărăciune. Dar adulţii controlează totul, nu ne vor asculta pe noi.

– Dar nu suntem singuri, zise Audrey. Ne vor ajuta şi ceilalţi copii. Gândeşte-te cât de fericiţi vor fi când vor afla toate astea. Nu vor vrea să distrugem totul într-un război, pentru că, atunci când ne vom face mari, asta va fi lumea noastră. Asta e lumea noastră, Mika. Asta e *şansa* noastră. Vreau să mă simt aşa mereu. Ni se părea că avem un scop. Poate ăsta e.

– Poate, răspunse Mika.

– Trebuie să încercăm, zise ea.

Audrey stătea în faţa lui, cu ochii ei verzi strălucind de speranţă şi dorinţă, înconjuraţi de o pădure vie şi dintr-odată li se păru că ar fi putut face orice, chiar să oprească un război. Mika trase aer în piept şi plămânii i se umplură de aer curat.

– Ştii, ochii tăi sunt de culoarea frunzelor, zise el cu blândeţe. Şi părul tău are culoarea acelui cerb. Eşti ca o zână a pădurii.

– Mi-ai făcut un compliment? întrebă Audrey, uitându-se la hainele ei murdare şi rupte.

– Da, răspunse Mika, zâmbind uşor. Deci... vom opri un război.

– Da, afirmă ea cu tărie. Dar, înainte de asta, să o găsim pe sora ta.

52

Mika stătea în uşa lui Mal Gorman, mirosind a fum, murdar de noroi pe pantofii sport, surprins de ceea ce vedea, ceea ce era remarcabil, având în vedere ce alte lucruri văzuse în ultimele douăzeci şi patru de ore. Gorman stătea în spatele biroului lui într-un scaun de spital, care avea ceva ciudat în jurul lui, ca o ramă, ataşată de el prin nişte tuburi şi fire care îi intrau în pielea subţire de pe mâini şi de pe piept. Aparatele ticăiau, iar pulsul lui apărea pe un ecran la care se uita din când în când pentru a se asigura că încă mai trăia. În ochii lui, văzu un ecou de frică şi asta îl făcu pe Mika să se întrebe ce se întâmplase de la ultima lor întâlnire. Era ca şi cum bătrânul găsise un monstru şi mai înfricoşător decât el însuşi, deşi Mika nu îşi imagina cum s-ar fi putut întâmpla aşa ceva.

Biroul lui Gorman se afla în interiorul dormitorului său şi era decorat în acelaşi stil vechi, cu lambriuri de lemn şi tablouri cu peisaje şi un birou mare din mahon. În spatele lui, valurile se aruncau în stâncile fortăreţei ca şi cum ar fi vrut să-l înşface pe bătrân prin fereastră şi fundalul părea unul potrivit pentru monstrul care îi răpise sora şi îi spusese că era moartă; persoana care păcălise mii de copii care credeau doar că participă la un joc.

– Te-ai întors, zise Gorman încet.

– Da, zise Mika. Aşa am promis.

– Îmi cer scuze că am ordonat să fii ucis, continuă Gorman, ca şi cum vorbea de ceva cu totul obişnuit, ca şi cum ar fi uitat să-i pună zahăr în ceai lui Mika. Am crezut că ai fugit.

– Știu, zise Mika, stăpân pe sine. Dar nu mai contează. M-am întors, așa cum am promis.

– Da, remarcă Gorman. Și asta e chiar impresionant.

Gorman îl privi pe băiatul care stătea în ușă și fu surprins. Acest mutant de doisprezece ani, dintr-un oraș de refugiați, supraviețuise unei mulțimi furioase, fusese urmărit de zeci de nave de luptă, păcălise roboții care păzeau Zidul, apoi fusese doborât cu nava într-o pădure care trebuie să-i fi părut la fel de străină ca planeta Marte. Apoi scăpase cu viață de roboții-lup, care îi mâncaseră pe oamenii lui Gorman și se întorsese la Capul Wrath până la ora unsprezece dimineața, mai calm și mai calculat decât înainte. Mika Smith era mai mult decât uimitor și, pentru că se întorsese din partea cealaltă a Zidului, dovedise că este demn de încredere, fără îndoială.

Gorman se uită la Mika și se simți mândru că găsise un asemenea copil. În ciuda faptului că se tăiase tot doar cu o noapte în urmă, simți că deține controlul din nou și acel sentiment îngrozitor pe care îl avusese, că era încurcat în ceva ciudat cu acel băiat și sora lui, fu îngropat cu un sentiment de ușurare în cel mai întunecat colț al minții lui. Mika se întorsese și totul era așa cum trebuia să fie.

– Cine sunt oamenii care locuiesc în acele case? întrebă Mika.

– Intră și stai jos, zise Gorman, arătând înspre scaunul din fața biroului. Avem multe de discutat. Vrei ceva? Ceva de băut sau vrei să iei micul dejun?

– Nu, mulțumesc, răspunse Mika. Nu după mâncare tânjea el în acel moment, ci după Ellie. Cârligul care îl trăgea spre ea părea să-i sfâșie inima și încerca să nu arate durerea pe fața lui. Apăru Ralph cu o mică tavă cu pastile Veșnicia. Mika se așeză în fața lui Gorman și așteptă ca acesta să înceapă să vorbească.

– Cei care locuiesc în acele case, zise Gorman, erau cei mai bogați și mai influenți oameni din lumea de dinainte de ciumă. Ei dețineau concernele mari, iar afacerile lor produceau tot ceea ce era necesar pentru supraviețuire, adică medicamente și hrană, tehnologie și putere. Iar acum bineînțeles că sunt și mai bogați și mai influenți, pentru că sunt stăpânii celei mai bune părți a acestui pământ. Peste tot e la fel, Mika, din Franța până

în Argentina: copaci, animale, râuri, lacuri, la fel de frumoase ca în vederile vechi.

– Dar oraşele? întrebă Mika.

– Au dispărut toate, răspunse Gorman. Au fost distruse şi măturate de pe faţa pământului. Emisfera de nord arată ca acum trei mii de ani. E greu să-ţi imaginezi asta, nu-i aşa?

– Da, răspunse Mika.

Gorman luă o pastilă de pe tăviţă şi Mika îl privi, simţindu-se însufleţit. Bătrânul părea fericit, în ciuda aparatelor din jurul lui, şi se simţi din nou aproape de Ellie.

– Au început să plănuiască Ciuma încă de acum cincizeci de ani, continuă Gorman. Dar eu nu am ştiut de atunci, evident. Tocmai cumpărasem o cabană de lemn în Canada. Asta s-a dovedit a fi o cheltuială inutilă. Liderii concernelor au creat o societate secretă care se numea Clubul pentru Salvarea Lumii, cu misiunea de a salva planeta. Pentru că, la vremea aia, dacă nu eram ocupaţi cu tăierea, arderea sau distrugerea naturii, o acopeream cu beton sau o bombardam. În fiecare lună, dispăreau din ce în ce mai multe păduri, precum şi specii de animale. În fiecare an, noi consumam din ce în ce mai mult, iar războaiele se înrăutăţeau, la fel şi inundaţiile provocate de încălzirea globală. Toată lumea se plângea, dar nu acţiona în nici un fel. Câţiva începuseră să folosească biciclete, alţii reciclau, iar între timp Pământul îşi dădea ultima suflare.

– Aşa că desigur că a fost o idee bună să oprească distrugerea planetei, dar, din nefericire, Clubul pentru Salvarea Lumii nu voia să o salveze pentru toţi, o voiau numai pentru ei. Când ceva ce iei de bun dispare, devine valoros. Înţelegi? Animalele şi copacii erau ca diamantele şi perlele. Dintr-odată, cei bogaţi nu mai voiau pantofi scumpi sau genţi-unicat, voiau păsări şi copaci pentru grădinile lor. Dar, din păcate, cei săraci care îi făcuseră bogaţi şi influenţi le stăteau în cale. Noi locuiam pe pământul pe care ei îl voiau. Aşa că s-au hotărât să scape de noi. Şi cel mai bun plan era să ne facă să ne fie frică de ceea ce ei îşi doreau; aşa că au făcut în aşa fel încât să ne fie frică de natură.

Când oamenii au văzut Ciuma la televizor, au fost îngroziţi. Într-un an de zile, toată populaţia Pământului se mutase după

Zid, în timp ce pe partea cealaltă cei bogați făceau curat și își construiau casele.

– De ce nu ați intrat în Clubul pentru Salvarea Lumii? întrebă Mika, gândindu-se că Mal Gorman era candidatul ideal pentru o asemenea înșelătorie.

– Am încercat, zise Gorman cu amărăciune. Ca și mulți alții după ce s-a aflat. Era un secret greu de păstrat. Dar nu intrai decât dacă erai invitat și ca să fii invitat trebuia să fii bogat, faimos, frumos sau folositor, iar eu nu îndeplineam nici una dintre acele condiții. Totuși, *dacă aflai despre club*, dar nu erai dorit, îți ofereau o slujbă bună pe partea urâtă a lumii, ca să nu spui nimic.

– Deci ați fost angajat în Guvernul de Nord pentru că ați aflat?

– Da.

– Asta înseamnă că mulți oameni de aici știu despre faptul că Ciuma nu s-a produs de fapt?

– Destul de mulți, răspunse Gorman. Toți membrii guvernului știu. Ministrul Apărării era un hair-stylist înainte; tundea o actriță faimoasă când a aflat. Din păcate, a dat-o în bară, așa că nu l-au lăsat să intre. Șeful Armatei curăța piscine și a auzit totul de la niște politicieni care discutau despre asta. Nu a fost prea urât la început, de partea asta a Zidului, dar acum devine imposibil; sunt prea mulți oameni și nu e destul spațiu. Nu mai putem trăi așa, Mika. Cei din Club ne-au furat două treimi din planetă și le vrem înapoi.

Intră o asistentă care începu să verifice tuburile și firele care intrau și ieșeau din Gorman, iar Mika, simțind că era un moment mai personal, se ridică și se duse la fereastră ca să privească marea. Era confuz. Mintea îi era plină de idei și sentimente contradictorii, iar decizia pe care o luase cu Audrey în pădure, de a opri războiul, acum i se părea naivă și pripită. Totul era atât de complicat; o parte din el se bucura că cei de la Clubul pentru Salvarea Lumii îi păcăliseră pe toți pentru a salva copacii și animalele, pentru că oamenii nu aveau grijă de ele și aproape că dispăruseră. Dar în același timp cei din Club provocaseră suferință miliardelor de oameni; timp de patruzeci și trei de ani trăiseră hrănindu-se cu mâncare din mucegai și muriseră în Umbre pentru că nu era destul loc pentru ei, în

timp ce acei bogătaşi trăiau în conace înconjurate de păduri. Era ca şi cum oamenii şi natura nu mai puteau coexista şi că trebuia să se aleagă una din cele două. Dar era şi mai confuz în legătură cu sentimentele care îl încercau pentru Gorman. Acum, că bătrânul îi explicase totul atât de rezonabil, nu mai părea un monstru, părea un om care încerca să facă lumea mai bună, pentru oameni şi pentru natură. Poate că până la urmă nu ar fi fost nevoie să aleagă. Poate că, după experienţa vieţii după Zid, oamenii ar fi regretat abuzurile asupra naturii şi, dacă guvernul ar fi câştigat războiul, ar fi avut parte de o a doua şansă de a trăi în comuniune şi armonie.

Deşi inima şi instinctele lui Mika îl îndemnau să nu o facă, el începu să se gândească dacă nu cumva războiul era necesar. Dar nu pentru mult timp.

Asistenta plecă, şi Gorman mai ceru o pătură, pe care Ralph o aşeză cu grijă în jurul lui. Gorman îl concedie cu un gest scurt şi îi zâmbi palid lui Mika, apoi începu să povestească versiunea *lui* în legătură cu războiul şi urmările lui.

– Tehnologia de care dispune inamicul este mai avansată decât a noastră, îi spuse Gorman, pentru că au păstrat cei mai buni oameni de ştiinţă şi ingineri. Au o armată puternică de animale-roboţi. Ai văzut lupii şi şoimii, dar mai au multe: chiar şi rechini care păzesc mările. Dar noi avem armata de copii şi noi bombe, zise el cu mândrie. Bombe destul de puternice ca să distrugă roboţii şi care lasă în urmă cratere de mărimea unui teren de fotbal. Îi vom distruge pe toţi şi vom câştiga războiul în câteva luni.

„Bombe, îşi spuse Mika, bombe care lasă în urmă cratere de mărimea unui teren de fotbal."

Încercă să calculeze câte animale-robot imense ar fi trebuit să distrugă şi dintr-odată văzu pădurile arzând şi animale moarte peste tot.

– Iar după ce câştigăm războiul, continuă Gorman, cu o sclipire de lăcomie în ochi, noi vom fi cei care vom locui în conace. Familia ta va fi una dintre puţinele familii norocoase care va veni să locuiască de partea cealaltă a Zidului.

– Dar ceilalţi? întrebă Mika, înainte să-şi dea seama. Ce se va întâmpla cu cei din Umbre?

– Doar nu credeai că va merge toată lumea, pufni Gorman, zâmbind cu răutate. Nu-i aşa?

Mika tresări când îşi dădu seama că Guvernul de Nord nu avea de gând să ia înapoi lumea pentru cei care sufereau, o doreau tot pentru ei înşişi! Era şi mai rău decât crezuseră el şi Audrey! Pădurile aveau să ardă şi aveau să moară copii şi animale pentru ca nişte politicieni lacomi să se mute din Turnurile Aurii în conace! Dar toţi cei din Umbre? Dar părinţii celor care aveau să moară? Ce avea să se întâmple cu copacii şi animalele?

Mika se simţi cuprins de un val de furie şi îşi coborî privirea ca să nu vadă Gorman asta. Dar fu prea târziu, Gorman observase deja tresărirea lui şi ştia exact la ce se gândea. Pulsul îi crescu şi pe ecran se aprinse un led galben, iar pentru o clipă Mika se simţi smuls de lângă Ellie.

– Mi-ai promis că te vei întoarce şi vei face tot ceea ce îţi cer, mârâi Gorman. Cumva te-ai răzgândit?

– Nu, minţi Mika repede. Am promis că vă voi ajuta!

– Bine, zise Gorman, liniştindu-se puţin. Respiră adânc şi ledul galben se stinse de pe ecran.

– Vei înţelege când vei creşte. Războiul e o treabă urâtă, dar trebuie să te murdăreşti puţin dacă vrei să faci totul cum trebuie. Dacă i-am muta pe toţi pe partea cealaltă a Zidului după ce am câştiga, totul ar fi la fel ca înainte; nu ar merita efortul. Nu sunt demni de asta, Mika. Au avut o şansă şi au ratat-o.

Inima lui Mika se umplu de tristeţe. Revăzu oul spart printre frunze, auzi din nou zgomotul mulţimii din Umbre şi simţi Capetele de Televizor stând în spatele lui, umezindu-şi buzele crăpate. Era disperat; voia să înceteze coşmarul.

Îl privi pe Gorman şi îi trecu prin minte să-l ucidă. Să îl *ucidă* pe monstrul care îi furase sora! Să simtă şi *el* durerea celor din Umbre! Să-l facă pe *acest monstru* să sufere la fel cum ar fi suferit animalele asupra cărora ar fi căzut bombele! Zgomotul se înteţi în mintea lui până când încercă să iasă din spatele ochilor lui ca un demon încornorat, vrând să-l rănească pe Gorman, să-l ucidă... Dar dintr-odată Mika îl simţi pe Awen sprijinindu-se de piciorul lui şi de data asta adusese întăriri; Mika se simţi înconjurat de mii de prieteni invizibili.

Furia distruge, auzi el o şoaptă, *furia aduce tristeţe. Găseşte-o pe Ellie. Ocupaţi-vă de asta împreună. Cu toţii. Împreună.*

– Vrei să ştii de ce te-am ales pe tine? întrebă Gorman, neştiind cât de aproape fusese de moarte.

– Da, răspunse Mika.

– Roboţii uriaşi cred că voi sunteţi animale, îi explică Gorman. Tu şi ceilalţi copii mutanţi sunteţi singurii care pot să treacă dincolo de Zid şi să scape nevătămaţi.

– Ne cred animale? repetă Mika, nevenindu-i să creadă.

– Da, zise Gorman. Înainte, credeam că mutaţiile voastre au survenit din cauza poluării şi că aveaţi pur şi simplu nişte defecte, dar acum credem că sunteţi nişte hibrizi, ca nişte oameni diferiţi. Dar nu ştim nimic sigur, încă mai cercetăm.

Mika nu mai zise nimic, rămase şocat de aceste informaţii. Dar, când îşi reveni, se bucură că era diferit faţă de Gorman.

– Pentru că animalele-roboţi nu vă ucid, veţi fi nişte spioni ideali pe timpul războiului, continuă Gorman. Sarcina voastră este să treceţi Zidul şi să adunaţi informaţii. Vei face asta pentru mine?

– Da, minţi Mika, simţind căldura prietenilor lui invizibili lângă picioarele lui.

– Bine, zise Gorman.

– Când veţi dezvălui Secretul? întrebă Mika. Părinţii noştri vor să ştie pentru ce luptăm.

– Nu le putem spune nimic încă, zise Gorman. Imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă mâine ar afla toţi ce este de fapt de partea cealaltă a Zidului.

Mika se gândi la asta şi fu de acord fără să vrea: dacă s-ar fi aflat Secretul, consecinţele ar fi fost mai îngrozitoare decât şi-ar fi putut imagina. Când lumea şi-ar fi dat seama ce frumos era de partea cealaltă a Zidului, ar fi vrut să se întoarcă la casele lor care nu mai existau. Ar încerca să se cţere pe Zid, iar dacă ar fi avut noroc, să treacă de roboţii Ghengis, lucru puţin probabil, Mika fu îngrozit de ceea ce li s-ar fi putut întâmpla dacă i-ar fi găsit animalele-roboţi. Îşi aminti colţii însângeraţi ai lupilor. Ar fi sfâşiaţi. Era mai bine ca lumea să nu ştie.

– Atunci *ce* le veţi spune? întrebă Mika. Vor vrea să ştie cu cine ne luptăm.

– Le vom spune că este un atac extraterestru, zise Gorman.

– Extratereştri? repetă Mika. Nu vor crede aşa ceva!

– Pui pariu? zise Gorman, ridicând din sprâncene. Dacă vor vedea asta la televizor...

– Chiar aşa? zise Mika, suspinând. Normal. Vor crede orice văd la televizor.

„Mai multe minciuni, îşi zise el, dezamăgit. Nu fac altceva decât să mintă şi să distrugă."

Se ridică de pe scaun şi se uită pe fereastră.

Gorman îl privi, gândindu-se că era perfect, şi camera se umplu de ceva ce semăna cu aerul de pădure şi linişte. Habar nu avea că Mika îl combătuse cu propriile lui arme.

– O pot vedea pe Ellie? întrebă Mika.

– Da, poţi, răspunse Gorman. De fapt, sunt atât de mulţumit de tine, încât am hotărât că vă puteţi duce amândoi pentru o noapte la părinţii voştri.

– Mulţumesc, zise Mika, cu lacrimi în ochi.

53

Mika o aşteptă pe Ellie în camera din vârful fortăreţei, acolo de unde el şi ceilalţi concurenţi fuseseră martori la Aurora Boreală. Cu numai câteva zile în urmă, privise panglicile unduitoare pe cer, deasupra Mării Nordului, dar părea că trecuse o veşnicie, ca şi cum se întâmplase într-o altă viaţă. Totul era schimbat: lumea în care trăia, viaţa lui, viitorul lui, dar şi el. Atinsese pământul, respirase aerul curat de pădure. Descoperise că avea locul lui într-o lume frumoasă despre care el crezuse că dispăruse şi o găsise pe Ellie. Se plimbă prin cameră şi privi marea şi pentru un timp se simţi ca un baton cu artificii cu fitilul aprins, puţin periculos – ca şi cum atunci când ar fi intrat pe uşă el ar fi erupt, spărgând becurile, dând foc lucrurilor şi smulgând bucăţi din tavan. Apoi se simţi calm şi iubitor, ca şi cum atunci când ea ar fi intrat pe uşă el s-ar fi topit, iar ea nu ar fi găsit decât o băltoacă de iubire în mijlocul camerei. Apoi fu încercat de ambele sentimente în acelaşi timp, ca un baton cu artificii, dar în loc de scântei, era plin de dragoste.

Awen apăru şi mirosi spaţiul dintre toc şi uşă. Dintr-odată, îşi flexă muşchii şi începu să dea din coadă.

– Vine? întrebă Mika, iar Awen se întoarse cu gura deschisă larg, ca şi cum ar fi zâmbit. Apoi Mika o auzi: alerga înspre el. Auzi o voce de bărbat.

– Am zis să nu fugi, Ellie!

Inima lui Mika începu să-i sară în piept. Awen făcu un pas în spate şi Ellie intră vijelios pe uşă ca un vârtej auriu, cu ochii

ei negri arzând şi părul şi hainele fâlfâind uşor. Apoi lumina ei ţâşni în faţă, iar ea întinse mâinile spre el.

Când o atinse, parcă i se luă o piatră de pe inimă. Ca şi cum cu acea atingere cârligul fusese înlăturat din inima lui şi acea durere, acea rană pulsând care îl făcuse să plângă de fiecare dată când se gândea la ea începuse să se vindece.

Cu un ultim suspin de uşurare, Ellie reuşise să se întoarcă la viaţă. Cu braţele lui Mika în jurul ei şi lumina care curgea printre ei, era om din nou.

Awen se băgă între picioarele lor, iar bărbatul înarmat îi privi agitat. Camera părea mai luminoasă şi nu era din cauză că răsărise soarele, ci pentru că cei doi copii păreau să... strălucească. Nu îi plăcea asta şi se întrebă ce să facă. Simţi că ceva se întâmplase când Mika şi Ellie se atinseseră. Ceva ce nu i-ar fi plăcut lui Gorman.

Gemenii se uitară unul la altul cu lacrimi de fericire în ochi. Aveau atâtea lucruri importante să-şi spună, dar cum aveau o armă îndreptată înspre ei, nu era tocmai momentul potrivit.

– Îmi place cum eşti tunsă, zise Mika, trecându-şi mâna prin el. Ţi se potriveşte.

– Tu ai crescut mult, zise ea, înecându-se cu lacrimi, dar încercând să zâmbească.

– Da, aşa îmi zice mama mereu, rosti el, cu un zâmbet larg. Pentru asta trebuie să îi mulţumesc lui Mal Gorman. E de la minunata băutură cu vitamine.

– Ce fac mama şi tata? întrebă ea, îndurerată. Mi-e atât de dor de ei! Mă cred moartă, nu-i aşa?

Mika dădu din cap în semn că da.

– Dar eu am ştiut mereu că nu e aşa, zise el. Şi acum, că te-am găsit, mergem acasă.

54

Bărbatul înarmat avea motive să fie îngrijorat de întâlnirea lui Mika şi Ellie, pentru că ei *străluceau* într-adevăr, chiar se întâmplase *ceva* când se atinseseră şi lui Mal Gorman *nu* avea să-i placă. Atunci când gemenii se întâlniseră, ceva se deblocase, de parcă un mecanism care nu mai funcţiona din ziua în care fuseseră despărţiţi acum mergea din nou. La început, semnele schimbării fură abia vizibile; în timp ce Mika şi Ellie se ridicară deasupra Capului Wrath în nava cu şofer, Puck începu să sară în jurul copacului de plastic din camera lui, iar urmele lui de lumină descriau linii haotice.

Câteva clipe mai târziu, ceva interesant se întâmplă pe partea cealaltă a Zidului. Helen evada din casa fiului ei, unde fusese ţinută săptămâni întregi. Coborî pe fereastră într-o grădină de trandafiri, în cămaşă de noapte şi cizme de cauciuc galbene şi, chiar când atinse pământul, rămase uimită să vadă toţi bobocii de trandafir înflorind instantaneu, la comandă. Apoi, când se împletici printre tufişuri, toate păsările începură să cânte ca şi cum i-ar fi sărbătorit evadarea.

– Şi mie îmi pare bine să vă văd! mumură ea. Dar nu pot sta la taclale; mă duc să-mi ajut un prieten.

Departe, în Turnurile Aurii, Asha şi David stăteau îmbrăţişaţi în balconul noului lor apartament. În spatele lor erau oameni care reparau tot ceea ce fusese distrus în timpul răscoalei. Asha avea ochii roşii de la plâns; încă nu ştiau dacă aveau să se întoarcă toţi copiii, dar zâmbi dintr-odată.

– Flori, zise ea, uitându-se în zare. Simt miros de flori.

Chiar şi în Umbre, de unde nu se mai putea ajunge la nivelul superior, se simţeau schimbările. Kobi Nenko şi tatăl lui se plimbau pe străzile vechiului cartier Soho. Corbul Nevermore îşi scosese capul din rucsacul lui Kobi, iar pisoiaşii pe care îi făcuse pentru Audrey se agitau în buzunarul lui. Brusc, se opri şi văzu undele din apă din jurul picioarelor lui.

– Ce e? şopti tatăl lui.

– S-a întâmplat ceva, zise Kobi. Se uită la acoperişul de metal de deasupra lor. Mă întreb ce se întâmplă acolo sus.

Ellie şi Mika erau tăcuţi în timp ce zburau spre Londra. Stăteau întinşi, extenuaţi, pe canapeaua curbată a navei, iar Awen dormea pe podea în faţa lor, în timp ce bărbatul înarmat îi privea atent, ca şi cum se aştepta ca din urechile lor să iasă margarete. Avea un presentiment îngrozitor că ceva avea să se întâmple. Şi avea dreptate.

– Crezi că mama şi tata mă vor recunoaşte? şopti Ellie.

– Sigur că da! zise Mika, râzând. Abia aştept să le văd feţele când vei intra *tu* pe uşă. Vor fi atât de fericiţi, Ellie. Ţi-au păstrat toate lucrurile. Nu-ţi face griji, va fi bine.

Ellie îşi opri lacrimile de uşurare şi îşi puse capul pe umărul lui Mika, reuşind să se relaxeze pentru prima oară în mai mult de un an. Se uitau pe fereastră, aşteptând să vadă conturul oraşului auriu şi Mika îşi aduse aminte cum îl descrisese Audrey, cu cel de-al treilea nivel invizibil, unde locuiau oameni şi mai bogaţi, şi se simţi din nou uimit pentru că nu îşi dăduseră seama că era acolo. Apoi îşi aduse aminte de copiii de la Capul Wrath şi se întrebă cum se simţeau, atât de departe de casele lor şi cu visurile frânte. O auzi pe Ellie vorbindu-i în şoaptă după ce ea îi auzi sunetele. *Vor vrea să ne ajute,* zise ea.

„Ştiu, gândi el. Dar vor putea face asta?"

Sper, răspunse ea. *Avem nevoie de ei.*

Îşi aminti cum zburase peste Zid şi cum se simţise când văzuse copacii şi îşi dorise ca prietenii lui să ştie şi ei că lumea lor era încă frumoasă. Voia ca ei să ştie unde se afla adevărata comoară şi să le spună să nu renunţe, pentru că mai aveau încă un premiu pentru care să joace şi, fără să-şi dea seama, le şi spusese toate astea.

Departe, în fortăreață, copiii dormeau pe rânduri de paturi tari frumos aranjate, îmbrăcați în cămăși de noapte identice. Li se ordonase să doarmă până când era nevoie de ei, și așa și făceau, blocați în momentul în care li se pusese implantul cu Capetele de Televizor în jurul lor, umezindu-și buzele brăzdate.

Dar, în timp ce Mika își aminti cum zburase peste Zid, vrând ca ei să știe ce era pe partea cealaltă, fu ca și cum se deschise o legătură între mintea lui și mințile lor. În visele lor, apăru o lumină difuză și Capetele de Televizor dispărură și brusc văzură *și ei* copacii de dedesubt și descoperiră *și ei* adevărul despre lumea lor. Alergară și ei prin pădure și simțiră nasul umed al lupilor-robot pe mâinile lor. Priviră lumina pătrunzând printre copaci, peste covorul de clopoței și rămaseră lângă stejarul ars, uitându-se în ochii cerbului, iar totul în jurul lor strălucea într-o lumină caldă, aurie.

În dormitoarele slab luminate în care erau copiii domnea o tăcere deplină. Singura mișcare era cea a asistentelor care se plimbau printre rândurile de paturi verificând rănile provocate de implanturi. Într-un dormitor din Capul Wrath, apăru o figură familiară: o femeie într-o rochie albă cu o curea albastră și pantofi negri. Din spate semăna cu Mary Poppins, dar când se întorcea arăta ca un cadavru: ochii ei spălăciți de la medicamentele care o țineau în viață, ca și cum i-ar fi păstrat în clor peste noapte, cu pielea trasă peste oasele feței și cu buzele subțiri și tari. Era Briony Slater, asistenta de la *Mereu în formă!*, care venise în clasa lui Mika cu câteva săptămâni în urmă. Și ea fu prima care observă schimbarea în felul în care respirau copiii.

– E ceva în neregulă cu ei, zise ea, privind un băiat căruia i se tăie respirația în somn.

– Poate că visează, sugeră o altă asistentă.

– Toți în același timp? răspunse Slater. Mă îndoiesc. Așează pătura peste băiat cu o mână scheletică, dar el se mișcă imediat și o dădu din nou la o parte.

– Fir-ai să fii! zise ea. Stai liniștit.

Îl privi cum se încruntă în somn, dar păru să o asculte și se liniști.

– Bun băiat, zise ea cu fermitate. Rămase lângă patul lui şi începu să noteze ceva, dar, înainte să termine, atenţia îi fu distrasă de o fată care şoptea în spatele ei.

– Ce spune? întrebă cealaltă asistentă, privind către pat.

– Treziţi-vă! zise Slater. Cred...

Fata se dezveli, ca şi cum i-ar fi fost cald şi îşi mişcă uşor capul dintr-o parte în alta pe pernă.

– Treziţi-vă! şoptea ea încontinuu. Trebuie să ne... trezim.

– Se pot trezi? întrebă cealaltă asistentă, uitându-se speriată la fată.

– Sigur că nu, pufni Slater. Nu au voie să facă nimic dacă nu le spunem noi ce să facă! Nu mai vorbiţi! strigă ea. Liniştiţi-vă! Se uită urât la fată până când aceasta se linişti.

Asistentele îşi continuară treaba, verificând rănile de la implanturi, dar după un timp le veni foarte greu să se concentreze. Peste tot în jurul lor copiii începuseră să se foiască şi să şoptească în somn.

– Mă sperie, zise cealaltă asistentă. Vreau să se oprească. Dacă se trezesc?

Se sperie de un copil care începuse să şoptească în spatele ei.

– Ţi-am spus deja, o repezi Slater, nerăbdătoare. Nu pot face asta.

Asistenta se apropie de o fată din patul alăturat şi dintr-odată şoaptele lor deveniră atât de puternice încât sunau ca vântul printre frunze.

Treziţi-vă!

Treziţi-vă!

– Chiar cred că se trezesc! zise ea, agitându-se. Uite!

Slater merse nerăbdătoare până în celălalt capăt al dormitorului, acolo unde erau asistentele, şi se aplecă deasupra patului cu pricina. Pleoapele fetei se mişcau rapid.

– Vedeţi? strigă asistenta. Încearcă să-şi deschidă ochii! E ceva în neregulă cu implanturile!

– Poate, zise Slater, îngrijorată. Poate ar fi bine să anunţ pe cineva. O să aduc un inginer să vină să se uite la ei.

Se îndreptă rapid către uşile din capătul dormitorului lung, iar cealaltă asistentă, nevrând să fie lăsată în urmă, se grăbi după ea. Între timp, copiii începură să se zvârcolească şi să respire

greu, luptându-se cu păturile şi, înainte ca asistentele să ajungă la jumătatea drumului până la uşă, se trezi primul copil şi se ridică în pat. Fata îşi duse mâna la frunte şi scânci simţind durerea de la implantul care îi săpase în craniu. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era cum intrase în Centrul de jocuri alături de prietenii ei.

– Unde sunt? întrebă ea disperată, uitându-se în jurul ei în dormitorul slab luminat.

Slater veni la capul patului ei şi o privi cu răceală.

– Culcă-te la loc! îi ceru ea. Nu venise timpul să te trezeşti!

– Nu! strigă fata. Ce mi-aţi făcut? Spuneţi-mi unde sunt!

Slater o ignoră şi se întoarse cu spatele. Acum îi era frică; din ce în ce mai mulţi copii se trezeau în jurul ei şi voia să plece de lângă ei. Se îndreptă spre uşă din nou, dar, înainte să ajungă la ea, calea îi fu blocată de câţiva copii care reuşiseră să se dea jos din pat. Unul dintre ei era Tom, prietenul lui Mika, din Barford North.

– Întoarceţi-vă în paturile voastre! strigă Slater, încercând să nu i se citească spaima din voce. Toţi! Imediat!

– Nu! strigă Tom, reuşind să vorbească. Spune-ne ce ne-ai făcut!

Îi era greu să gândească, din cauza durerii pe care o simţea, şi simţea valuri de nedumerire şi panică încercând să-şi dea seama cum ajunsese în acel loc. Se gândi la mama lui, bolnavă şi singură acasă. Se uită la frunţile copiilor din jurul lui, cu implanturile şi umflăturile lor şi îşi dădu seama că avea şi el unul. O văzu pe o fată de la Centrul de jocuri, Ana. Ea se dădu jos din pat, alergă până la el, plângând, iar el o luă în braţe. Încet-încet, copiii începură să-şi aducă aminte visul care îi trezise. Apoi se treziră din confuzie şi panică şi deveniră furioşi.

– Întoarceţi-vă în paturile voastre! strigă Slater, înconjurată de sute de copii.

– Nu! strigă Ana. Pe partea cealaltă a Zidului sunt *copaci şi animale!*

– ÎNTOARCEŢI-VĂ ÎN PATURILE VOASTRE! strigă Slater din nou. Cum îndrăzniţi să nu mă ascultaţi?

– Ne-ai mințit! zise Tom, furios.

– Ne trimiteţi la război!

– Nu ne ducem!

– Nu vrem să luptăm!

– Ba veți lupta! strigă Slater. Ce înțelegeți *voi* despre *războiu?* Voi nu știți nimic! Sunteți doar niște copii și veți face așa cum vi se spune!

– Trebuie să plecăm de aici, zise Ana. Trebuie să oprim totul!

– Încuiați-le acolo, zise Tom, arătând spre un dulap ciudat. Repede, înainte să intre cineva.

Copiii începură să se strângă în jurul asistentelor și să le împingă spre dulap.

– Nu fiți ridicoli, zise Slater, inima bătându-i nebunește în piept. Opriți-vă imediat! Băgați-vă în pat și culcați-vă și vom uita că s-a întâmplat așa ceva.

– Nu! zise Tom cu hotărâre. Nu vom uita asta *niciodată!*

Cuprinse de frică, asistentele începură să se zbată, dar forța care le împingea era prea puternică și nu putură scăpa. Căzură pe niște cămăși de noapte spălate și ușile se închiseră, sigilându-le în întuneric.

Apoi în dormitor se lăsă din nou tăcerea, dar de data asta nu era din cauză că dormeau copiii, ci pentru că plecaseră.

***

Din scoarța celor bătrâni se fac fluiere pentru copii
Pentru a chema cerbii care rătăcesc prin zăpadă.
M-am născut în întuneric, zice Omul Verde.
M-am născut în întuneric, zice el.

În memoria Rosei
Mulțumesc pentru paste

Într-un viitor sumbru, oamenii folosesc chimicale nocive pentru a combate Ciuma Animală care a făcut ca toate animalele de pe pământ să turbeze, aducând planeta într-un stadiu de nelocuit. Populația umană trăiește refugiată în orașe supraaglomerate. Mika are 12 ani și locuiește în Londra împreună cu părinții săi, în condiții deplorabile. Despre sora sa geamănă, Ellie, se spune că s-ar fi înecat cu un an în urmă, însă Mika nu crede că este adevărat. Și are dreptate. Povestea începe cu Ellie și o maimuțică, Puck, încercând să scape de pe o navă spațială. Încercarea le este îngreunată de maleficul Mal Gorman, care caută să-i adune pe toți copiii născuți după izbucnirea Ciumei, pentru a-și construi o armată. Iar Gorman are într-adevăr planuri mari pentru Mika și Ellie, ale căror mutații îi fac să aibă puteri speciale. Pentru a-și salva sora, Mika va trebui să înfrunte o grămadă de obstacole și să-și descopere noi puteri pe care nici nu le bănuia.

ISBN 978-606-609-286-9

editura rao

9 786066 092869

www.rao.ro
www.raobooks.com